

தமிழிலக்கியாம்

செய்யுட்பகுதி

க. பொ. த. (சந்தாரன) பரிசை.

1962—1964

1. கப்பரமாயனம் - கந்தரகாண்டம்
காட்சிப்படலமும் நிந்தனைப்படலமும்.
2. பாரதியார் கவிதைகள் (தொகுப்பு)

உ.கருயாச்சிரியர்

வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் B. O. L.

பதிப்பாளர்

ஸ்ரீ கப்பிரமணிய புத்தகாலை
யாழ்ப்பாணம்.

உத்திப்பு 1961

நாமகள் அச்சகம்
யாழ்ப்பாணம்

பதிப்புரிசும் பதிப்பாளருக்கு,

காட்சிப்படல் பொருள்

—ஒன்றே—

அநுமன் இலங்கை முழுவதும் தேடியிலீந்து இறுதியாக அசோக வனத்தில் சீதையைக் கண்டான். அங்கு அவளை மட்டுமென்றி அவளது கற்பின் மேன்மையையும் கண்டான். அவ்வாறு அவன் அவளையும் அவளது அழியாச் சிறப்பையும் கண்ட செய்தியைக் கூறுவதாகவின் இப்படலம் காட்சிப் படலம் என்ற பெயர் பெறுவதாயிற்று.

இலங்கை முழுவதும் சீதையைத் தேடிக்காணுது வருந்திய அநுமன் இறுதிமுயற்சியாக அசோகவனத்தின் அயலே வந்தான். அச்சோலையில் அரக்கியர் நடவில் இருந்த சீதை உண்ணுமலும் உறங்காமலும் இராமனுது அருங்குண்ணகளையும் அருஞ்செயல்களையும் நினைந்து நினைந்து கண்ணீரால் நனைந்தவளாயும், மெல்லிய இடைபோல வேறுள் அங்கமும் மெலிந்தவளாயும் இருந்தனள். அவளுக்கு ஆறுதல் மொழி கூறுவார் திரிசடையன்றி வேறு யாருமில்ல. சீதை தளக்கு கேரந்த குறிகளை அத் திரிசடைக்குக் கூறியபோது, அவன் சீதைக்கு உண்மை வருவது உண்மை எனத்தேற்றித் தான் கண்ட கணவினையும்சாற்றி, அக்கணவின்பயனுகத் தீயஅரக்கர் எல்லாம் மாய்வர் என்றும் இராமன் வந்து சீதையை மீட்டுச் செல்வான்னன்றும்கூறி ஆற்றினான். இவ்வேளையில் அசோகவனத்தின் உள்ளே புகுந்த அநுமன் அரக்கியர் கூட்டமாய் இருத்தலைக் கண்டு, அவ்விடத்தில் சீதையிருத்தல் கூடும் என எண்ணி அனுகினன். அனுகிய அவன் கண்களுக்கு விழித்தெழுந்த அரக்கியரின் விகாரத்தோற்றமும், அவர் நடுவில் மின்னின் கொடிபோல் விளங்கும் சீதையின் உருவும், அவளதுகற்பின் அழியா மேன்மையும் அதிவியப்பையும் நயப்பையும் அளித்தன. அவன் அவ்வாறு இருப்ப, இராவணன் அவ்வனத்தே வந்து தோன்றினான்.

முன் நூற்றா.

கம்பராமாயணத்திற்குப் பாடபேதங்கள் பல உள்ளன. இப்பாடநூற் பகுதியிலுள்ள பாட்டுக்கள், அன்னைமலைப் பல்கலைக் கழகத்தார் பல ஏடுகளைப் பரிசோதித்துத் திருத்தமாகப் பதிப்பித்த சுந்தரகாண்டத்துப் பாடல்களைத் துணைக்கொண்டு எழுதப்பட்டன.

இந்நூலில் படலப் பொழிப்பும், ஒரு பொருள்பற்றிய பாடற்றெலுகுதிகளின் பொருட்சுருக்கமும், ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் அரும்பதவரை, கொண்டுகூட்டு, பதவரை, பொழிப்பு, விளக்கம் ஆகியனவும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நூலின் முற்பகுதியில் இராமாயண வரலாறும், கம்பர் வரலாறும், காண்டப் பொருளும், படலப் பொருளும் உள்ளன.

இந்நூலை விரைவில் அச்சிட்டு உதவிபுரிந்த நாமகள் அச்சகத்தார்க்கும், வெளியிடுவதற்கு உறுதுணையாயிருந்த ஸ்ரீசப்பிரமணிய புத்தகசாலை உரிமையாளர் அவர்களுக்கும் எமதுநன்றி உரியது.

R. K. M. கலைஞர் வித்தியாலம்
வாணிமூர்பண்ணோ. -
15-2-61.

இங்கொம்
போன் முத்துக்குமாரன்.

நால் வரலாறு.

இராமாயணம் என்பது இராமனது சரிதம் எனப்பொருள் படும். இச்சரிதத்தை முதன் முதலில் வடமொழியில் வால்மீகி முனிவர் எழுதினார். இது இதிகாசங்களுள் ஒன்றுக் கைவத்து மதிக்கப்படுவது.

வடமொழியில் எழுதப்பட்ட அந்தாலைத் தமிழ்மொழியில் தந்தவர் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் பெருமானாவர். கம்பர் தமது நூலுக்கு இராமாவதாரம் எனவே பெயரிட்டார். ஆனால் அது இக்காலத்து கம்பராமாயணம் என வழங்கப்படுகின்றது. இந்தாலில் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம், கிடகிந்தா காண்டம், சந்தர்காண்டம், யுத்த காண்டம் என ஆறுகாண்டங்கள் உள்ளன. தொல்காப்பியம் திருக்குறள், சங்கநூல்கள் ஆகிய தமிழ்க் கருஞ்சுலங்களில் தாமகண்ட அரும் பெரும் பொருள்களை இராய்னது சரிதத் தில் ஆங்காங்குப் பதித்து, தமிழ்நாட்டு மக்களின் உயர்ந்த இலட்சியங்களை யெல்லாம் ஒருங்கு எடுத்துக் காட்டவெல்ல ஒப்பற்ற நூலாகக் கம்பர் இதனை அமைத்துள்ளார். எனவே கம்பர் இயற்றிய இங்கிராமாவதாரத்தை நுனுகி நுனுகிக் கற்றுத்தெளிவோர் தமிழ் இலக்கியச் சிறப்பை அமிழ்தெனக்கண்டு சுகவத்து மகிழ்வர்.

நால்சிரியர் வரலாறு.

கம்பர் பெருமான் ‘கவிச்சக்கரவர்த்தி’ எனவும், ‘கல்வியிற் பெரியன்’ எனவும், ‘விருத்தமென்றும் ஒண்பாவில் உயர் கம்பன்’ எனவும் புலவர்களாற் பாராட்டப்பட்ட பெரும் புலவராவர். இவரது வரலாறுபற்றிப் பலப்பல கதைகள் வழங்குகின்றன. உண்மை எனக் கண்டவரலாறு பின்வருமாறு:

இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் சோழவளகாட்டிலே திருவழூக்தூரிலே கம்பர் தோன்றினார். இவர் தங்கையார் பெயர் ஆதித்தர் என்பது. கம்பரை இளமைதொட்டு ஆதித்தவர் அச் சோழவள நாட்டைச்சேர்ந்த திருவெண்ணென்ற நல்லூரில்வாழ்ந்த சடையப்ப வள்ளலாராவர். கம்பர் இலக்கிய இலக்கணங்களையெல்லாம் கற்றுத் தெளிந்து திறைவன் அருளும் பெற்றவர். அதனால் இவருடையபாடல்கள் தெய்வப் பாடல்களாய், கற்குமதோறும் தித்தித்து விளங்குகின்றன. இவர் திருமாலிடத்தில் மிகக் கோயம் பூண்டவர். தாம் பாடிய இராமாயணத்தில் பல இடங்களில் இவர் திருமாலில் மழுமுதற் கடவுளாக வைத்து, பக்திச்சுவையும் ஞானம்பொறுநூம் ததும்பப் பாடியுள்ளார். அதனால் இவர் கம்பாட்டாழ் வார் என வைவுணவை ஆழ்வார்களுள் ஒருவராக மதிக்கப் படுகின்றார். இவர் தம்மைப் பாதுகாத்த சடையப்பரின் பெருமையை இராமாயணத்தில் பத்து இடங்களில் புகழ்ந்து கூறித் தம் நன்றியறிதலைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

சுந்தரகாண்டப் பொருள்

சுந்தரம் என்பது அழகு. இராமாயணத்திற் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்களைல்லாவற்றிலும் மிகக் அழகுற்று விளங்கும் பொருளைக் கூறுதலால் இக்காண்டம் சுந்தர காண்டம் என்று பெயர்பெற்றது.

உலகியலோடு பொருந்தி இல்லற வாழ்வு நடத்தும் ஒரு வன் அடையும் பேறுகளுள் கற்பெனும் பொற்பமைந்த காரி கையை மனையாளாகப் பெறுதலே பெறுதற்கிய பேறுகும். கற்புடைய மங்கையரைக் காட்டிலும் மேன்மையான பேறு பிறிதில்லை என்பதை,

“ பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும் தின்மையுன் டாகப் பெறின்” என வள்ளுவர் பெருமானுர் வகுத்துஷாத்தார். அத்தகைய கற்புடையமக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கிய சிதையின் சிறப்புக்களைல்லாம் இச் சுந்தர காண்டத்திலேயே பேசப்படுகின்றன. சுடச் சுடரும் பொன்போலத் துண்பஞ் சுடச் சுடச் சிறையிருந்த செல்வியின் நிறைன்னும் பண்பு மேலும் மேலும் திகழ்கின்ற வழியை இக் காண்டத்திலேயே காம் காணமுடியும்.

கம்பராமயனம் - சுந்தரகாண்டம் காட்சிப்படலம்

அனுமன் நினைத்தல்.

1. மாடு நின்றவும் மணிமலர்ச் சோலையை மருவித் தேடி யவ்வழிக் காண்பேனேற் றீருமென் சிறுமை ஊடு கண்டிலே னென்னிறபின் ஞாயதோன் றில்லை வீடு வேண்மற்றிப் பிலங்கன்மே லிலங்கையை வீட்டி.

அ-ரூ:- மாடு-பக்கம். மணி-அழகு. சிறுமை-துன்பம். ஊடு-உள்ளே. விலங்கல் - மலை. வீட்டி - அழித்து. இலங்கையென்றது கண்டு இலங்காபுரியை.

கோண்டுகூட்டு:- மாடு நின்ற அம்மணிமலர்ச் சோலையை மருஷி, “அவ்வழித்தேடிக் காண்பெனேல் என் சிறுமை தீரும். ஊடு கண்டிலென் என்னில், ஏன் இவ்விலங்கல் மேல் இலங்கையை வீட்டி வீடுவேன். மற்று உரியது ஒன்று இல்லை”

பத்வரை:- மாடுநின்ற- பக்கத்தே உள்ள, அம்மணிமலர்ச் சோலையைமருவி- அந்த அழகிய மலர்கள் நிறைந்த சோலையை அடைந்து, அவ்வழித்தேடிக் காண்பெனேல் - அவ்விடத்தே சிதையைத் தேடிக் காண்பேனுயின், என் சிறுமை தீரும்- என் துன்பம் நீங்கும். ஊடு கண்டிலென் என்னில் - அச் சோலையினுள்ளே காணேனுயின், பின் - பின்னார், இவ்விலங்கல் மேல் இலங்கையை வீட்டி - இந்தத் திரிசூட மலையின்மே ஹுள்ள இலங்கை நகரை அழித்து, வீடுவேன் - இறப்பேன். மற்று உரியது ஒன்றுஇல்லை - வேறு செய்தற்குரியது ஒன்றும் இல்லை.

போழிப்பு:- அசோகவனத்தின் அயலே வந்த அனுமன், அங்கிடத்தும் சிதையைக் காணுயின் இலங்கை நகரை

அழித்துத் தானும் இறப்பதே செய்யத் தக்கதென நினைத் தான்.

விளக்கம்: சிதையை எங்குந் தேடிக் காணுது சிந்தை நொந்த அநுமன், சிதையைக் கவர்ந்து காவலில் மறைத்து வைத் திருக்கும் இராவணன் கொடுமையை நினைந்து சினக் கொண்டவனுப், அவனது சிரும் சிறப்பும் மிக்க நகரைச் சிதைத்துவிட முடிவு செய்தான். ஆதலால் ‘கண்டிலேன் எனில் இலங்கையை வீட்டி’ என்றான். மானமுடையவர்கள் தம் உயிரினை கருத்து நிறைவேருத்தபோது மரணத்தையே விரும்புவர். “மருந்தோமற் றுனேம்பும் வாழ்க்கை பெருந்த கைமை- பீடழிய வந்தவிடத்து” என்பது தமிழ்மறை. அநுமன் சிதையைக் காணுவதலாகிய தன் உயர்ந்தநோக்கம் நிறைவேருமைகண்டு, சிறுமையோடு சுக்கிரிவன்முன் செல்லுதலை அறவே வெறுத்தான். ஆகவே ‘வீடுவேன்’ என்றும் ‘மற்று உரியதொன்றுமில்லை’ என்றும் துணிந்தான். ‘ஓன்றும்’ என்பதிலுள்ள உம்மைவிகாரத்தாற் றெருக்கது. ‘தேடியவ்வழி’ என்பதுமுதல் ‘வீட்டி’. என்பதுவரை அநுமன் கூற்று. இப்பாடலும் அடுத்த பாடலும் ஒரு தொடராய் அமைந்திருத்தலால், அநுமன் என்னும் எழுவாய் அடுத்த பாடலிலிருந்து பெறப்பட்டது.

இவ்வழி எனவும், எனிற பின்னர் எனவும், விழுத்தி எனவும் பாடங்கொள்வாரும் உள்ர்.

அநுமன் அசோகவனத்தை அடைதல்.

2. என்று சோலைபுக் கேய்தின ஸிராகவன் றாதன் ஒன்றி வானவர் பூமழை போழிந்தன ருவங்தார் அன்று வாளாக் கண்சிதற யவவழி வைத்த துஞ்ற லோதிதன் ஸிலையினிச் சோலலுவான் றுணிந்தாம்.

அ-வு:- ஒன்றி - திரண்டு. துன்று-அடர்ந்த, அல்-இருள், ஓதி - கூந்தல்.

கோண்டுகூட்டு:- என்று இராகவன் தூதன் சோலைபுக்கு எய்தினன். வானவர் உவந்தார் ஒன்றிப் பூமழை பொழிந்தனர். அவ்வழி வாள் அரக்கன் சிறைவைத்த துன்று அல் ஓதி தன் அன்றுவிலை இனிச் சொல்லுவான் துணிந்தாம்.

ப-ரா. என்று மேற்கண்டவாறு எண்ணி, இராக வன் தூதன்- இராமபிரானுடைய தூதுவனுகிய அநுமன், சோலைபுக்கு எய்தினன்- அசோகவனத்துள் போய்ச் சேர்ந்தான். வானவர் உவந்தார் ஒன்றிப் பூமழை பொழிந்தனர்- தேவர்கள் மகிழ்ந்து திரண்டு மலர்களை மழைபோலப் பொழிந்தார்கள். அவ்வழி- அச்சோலையில், வாள் அரக்கன்- வாட்படையாற் சிறப்பெய்திய இராவனன், சிறை வைத்த- காவலில் வைத்த, துன்று அல் ஓதி தன் அன்று நிலை- அடர்ந்த இருள் போலும் கரிய கூந்தலையுடைய சிதையின் அப்பொழுதைய நிலையை, இனிச் சொல்லுவான் துணிந்தாம்- யாம் இனிச் சொல்லத் துணிந்தாம்.

பேரிப்பு:- மேற்கூறியவாறு எண்ணி முடிவுசெய்து, அநுமன் அசோகவனத்துள் புகுந்தான். அதனைக் கண்ட தேவர்கள் மகிழ்ச்சியினால் மலர் மழை பொழிந்தார்கள்.

வீக்கம்:- அநுமன் அசோகவனத்துள் புகுந்தமை அவன் சிதையைக்கண்டு களித்தற்கும், சிதை இராமன் செய்திகளைக் கேட்டு மகிழ்தற்கும், பின்னர் இராமன் சிதையின் செய்திகளையறிந்துபடையெடுத்துவந்து இராவனனையழித்தற்கும், அதனால் சிதையின் துயரும் தேவர்கள் இடுக்கனும் தீர்த்தற்கும் பாரம்பரிய காரணமாய்ப் பலர்க்கும் நன்மைதரும் செயலாய் இருத்தலால், அவன் புகுந்தமைகண்டு ‘ஒன்றி வானவர் பூமழை பொழிந்தனர் உவந்தார்’ எனக்கம்பர் கூறினார். அன்று- அநுமன் சிதையைக் காணச் சென்ற அப்பொழுது.

சொரிந்தனர் எனவும், உவந்தனர் சொரிந்தார் எனவும், அன்ற எனவும், நிலையினை எனவும் பாடம் உண்டு.

சிதையின் துயர்ந்திலை.

(3-29 வரையுள்ள பாடல்களின் பொருட்சருக்கம்)

இராமனது கருணையைப் பெருது சிதை அழகழிய வாடி னன். அரக்கியர் வருத்தியமையால் வருந்திய அவளுடைய அங்கங்கள் எல்லாம் அவளது மெல்லிய இடையைப் போல் மெலிவற்றன. உறக்கம் அறவே ஒழிந்தமையால் அவள் கண்களை இமைத்தலும் மூடுதலும் விட்டனள். புலிக்கூட்டத்துள் அகப்பட்ட இளம் பெண்மான்போல் சிதை காணப் பட்டாள். இராமன் இருந்த திசைநோக்கி அவள் தொழு வாள்; நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்குவாள்; இரங்குவாள்; சோர் வாள்; பெருமுச்சு விடுவாள். பாவம்! அவள் அழுதலை அன்றி வேறொன்றையும் அறியாள். கண்ணில் துளையிட்டு நீர் பெருகியதோ என, இடையருது கண்ணீர் சோருதலால் மழைக்கண் என்பது அவள் கண்களுக்கே பொருந்தும். கரியபொருள்களைக் கண்டால் இராமன் மேனியழகை நினைந்து கண்ணீர் பெருக்குவாள். அவள் கண்ணீரால் அவளது ஆடை நனியும்; பின்னர் உடல் வெப்பத்தாலும் பெருமுச்சினாலும் உலரும். அவ்வாறே அது நனைவதும் உலர்வது மாயிருக்கும். தான் சிறைப்பட்டமையால் துரியகுலத்துக்கு ஏற்பட்ட பழியை நீக்கக்கருதியாவது தன்னைமீட்க இராமன் வருவான் வருவான் என்று நாற்றிசையும் விடாது கூர்ந்து நோக்குவாள். அவளுடைய இருகன்னங்களையும் மறைத்துக் கீழேநிலத்தைத் தொடும்படி விரித்துக் கிடந்த கூந்தல் நாள் கடவில் திரண்டு சடையாய்க் கிடக்கும். இடையில் இறுக உடுத்த உடை கணந்தோறும் அவளது உடல் மெலித விழுல் நெகிழு நெகிழு, மீண்டும் மீண்டும் இறுக உடுப்பதேயன்றி வேறொரு செயலில்லாள்.

மானைத் தொடர்ந்து சென்ற இராமனை இலக்குவன் இன் நூம் கண்டிலனே என ஏங்குவாள். இலங்கை என ஒர் ஊர் கடல்நடுவில் உண்டு என்பதை இராமலக்குமணர் அறி யாரோ என இரங்குவாள். அவ்விலங்கையில் இராவணன் தன்னைக் கொணர்ந்து வைத்தமையை இன்னும் அவர் தெரி

யாரோ என வருந்துவாள். சடாயு இறந்திருப்பான், தன் னிலையை அவர்க்குச் சொல்ல யாரும் இல்லை, இப்பிறப்பில் அவர்களைத் தான் காணல் இயலாது என எண்ணி எண்ணித் துயருறுவாள். இலக்குமணனுக்குத் தான் சொன்ன சுடுசொற்களை இராமன் கேட்டிருப்பான், பின்னர்த் தன்னை வெறுத்துத் தேடாதுவிட்டிருப்பான் என்று எண்ணிச் சோர்வாள். தனவிதி இவ்வாறு ஆயதே எனத் தளர்வாள்.

இராமனுக்கினிய இலைக்கறியுணவை, தானில்லாமையால் யார் இட்டு அவனை உண்ணச் செய்வார்களெனக் கலங்கு வாள். விருந்தினரைக் கண்டால் உபசரிக்க முடியாமைக்கு இராமன் வருந்துவானே என வாடுவாள். தன்கவலைத்ர மருந்தில்லையோவெனச் சாம்புவாள். இவ்வாறு நினைந்திரங்குமவள் தன்மீது கறையான் புற்றெடுப்பினும் எழாத வளாய் அசைவின்றி இருந்தவிடத்தே இருப்பாள்.

அரக்கர்கள் தன்னை இதுவரை விட்டுவையாது தின் றிருப்பார்கள் என்று இராமன் எண்ணி, தன்னைச் சிறை மீட்கும் முயற்சியைக் கைவிட்டிருப்பானே எனக்கலங்குவாள். தன்னை மீட்டலிலும் அரசபாரத்தைத் தாங்குவதே பெருங்கடன் என்று இராமன் அயோத்திக்குச் சென்றுனே என மயங்குவாள். ஒருகால் தாய்மாரும் தம்பியும் அயோத்திக்கு வருமாறு அழைத்திருந்தாலும் இராமன் உரியகாலத்தைக் கழித்தன்றி மீளான்; ஆகவே அவனுக்கு யாதேதனும் தீங்கு நேர்ந்ததோ என ஏங்குவாள். கரணைத்த அரக்கர்களால் இராமனுக்குப் போர் நேர்ந்ததோ எனக் கலங்குவாள். அயோத்தி பரதனுக்கு உரியது எனக் கைகேயி கூறிய போது மும்மாங்கு பொலிவுற்ற இராமன் முகத்தை நினைத்து விழிமுவாள். நாட்டினை ஆள் என்றபோதும் காட்டிற்கு ஏது என்றபோதும் மலர்ந்த செந்தாமரரயை ஒத்திருந்த முகத்தை உன்றுவாள். சிவபிரானது வில்லை வளைத்து ஒடித்தபோது வீரத்தால் வீங்கிய தோளை நினைத்து மெலி வாள். கரதூஷனுதியரது பதினுவாயிரம் படையை மூன்று நாழிகையில் அழித்த அவன் வில்வீரத்தைப் புகழ்ந்து

விம்முவாள். குகளைத் தோழினென்றும் இலக்குவஜைக் குகன் தம்பி என்றும் தன்னை அக்குகனது கொழுந்தி யென்றும் கூறிய நண்புரிமையை நயந்து சோருவாள். மணவறையில் இராமன் பாதங்களைப் பூசை செய்தற்கு ஜனகன் தன் கைகளால் அப்பாதங்களை எடுத்து வைக்க முற்பட, இராமன் அவனது கையை விலக்கி, தானே தன் பாதங்களை வைத்து ஜனகன்பால் காட்டிய பெருமதிப்பை நினைந்து இரங்குவாள். தமையன் காடு சென்றமையால் தானும் முடிதூடாது சடை முடிதரித்த பரதன் செயலைப் பார்த்து இராமன் இரங்கிய தன்மையை நினைந்து இரங்குவாள். வனவாசத்தின் பொருட்டு அயோத்தியை நீங்குமுன் அந்தணர்க்குப் பசுக்கள் முதலியவற்றைத் தானமாகக் கொடுப்ப அவற்றைப் பெற்றும் அந்தணர்கள் திருப்தி பெருமை கண்டு இராமன் சிரித்த சிரிப்பை நினைந்து அழுவாள். பரசுராமனது வில்லை ஒடித்த இராமனது வீரத்தை நினைந்து வாடுவாள். சயந்தன் காக வடிவாய் வந்து துன்புறுத்தியபோது இராமன் அம்புவிட அதனால் அக்காகத்தின் ஒரு கண்ணேயன்றி எல்லாக் காகங்களினதும் ஒருகன் அழிந்த பழியைத் தன்மீது சுமத்துவாள். விராதனது தீயசாபத்தை மாற்றித் தூய தேவஞக்கிய இராமன் மேன்மையை நினைந்து சோருவாள்.

3. வன்ம ருங்குல்வா ளரக்கியர் நெருக்கவங் கிருந்தாள் கன்ம ருங்கேழுங் தேன்றுமோர் துளிவரக் காணு நன்ம ருந்துபோ னவறை வுண்ஸ்கிய நங்கை மேன்ம ருங்குல்போல் வேறுள வங்கழு மேலிந்தாள்.

அ-வர:- மருங்குல்- இடை. வாள்- வாள்போலும் கொடிய. நெருக்க- வருத்த. நலன்- அழுகு. அற- கெட. உணங்கிய- வாடிய.

கோண்டுகூட்டடு:- கல்மருங்கு எழுந்த என்றும் ஒர் துளிவரக் காணு நல்மருந்து போல் நலன் அற உணங்கிய நங்கை, வன்மருங்குல் வாளரக்

சியர் நெருக்க அங்கு இருந்தாள். மெல் மருங்குல்போல் வேறுள்ள அங்கமும் மெலிந்தான்.

ப-ரை:- கல் மருங்கு எழுந்து-கல்லினிடத்தே தோன்றி, என்றும் ஓர்துளிவரக்காணு நல் மருங்குபோல்- எப்பொழுதிலாயினும் ஒரு சிறிய நீர்த்துளியானது தன்மீது வந்துசேர்தலைக் காணப் பெறுத நல்ல மருந்துச் செடிபோல, நலன் அற உணங்கிய நங்கை- அழகழிய வாடிய சிதை, வல் மருங்குல் வாள்அரக்கியர்கள் நெருக்க- வலிய இடையினையுடைய கொடிய அரக்கியர்கள் நாற்புறமும் இருந்து வருத்த, அங்கு இருந்தாள்-அந்த அசோகவனத்தில் இருந்தாள். மெல் மருங்குல்போல் வேறு உள் அங்கமும் மெலிந்தாள்- இயல்பாகவே மெல்லிய தனது இடையைப் போல, வேறுயுள்ள கைகால் முதலிய உறுப்புக்களும் துயரத்தால் மெலியப் பெற்றுள்.

பொழிப்பு:- வலியஇடையினையுடைய அரக்கியர் வருத்தச் சிதையானவள் கல்லில் முளைத்து மழைத்துளி ஒன்றேனும் பெறுது வாடிய மருந்துச் செடிபோல வாடி, தனது மெல்லிய இடைபோல ஏனைய அங்கங்களும் மெலிந்திருந்தாள்.

விளக்கம்:- வன்மருங்குல் என்பதனால் அரக்கியரது உடலின் வலிமையும், வாள் என்றதினால் வாள்போல நலிவு செய்யும் அவரது மனத்தின் கொடுமையும் குறிக்கப்பட்டன. அரக்கியர் நெருக்குதல் என்பது இராவணனுடைய எண்ணத்திற் கிடையுமாறு சிதையை அரக்கியர் பலகாறும் வற்புறுத்தல். நல்மருங்கு என்பது நந்துணங்களால் மேம்பட்டவளாகிய சிதையையும், (ஸரமற்ற) கல் மருங்கு எழுதல் என்பது இரக்கமொன்றிலாத அரக்கியர் மத்தியில்சிதை இருத்தலையும், என்றும் ஓர் துளி (மேகத்தினின்றும்) வரக்காணுமை சிதை சிறைவைக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து எந்நாளிலாயினும் ஒருநாள் இராமபிரானிடத்திருந்து ஒருங்கல்வார்த்தையாவது வரப்பெறுமையையும் உவமித்து சின்றன. உயனும் உறக்கமுமின்றி இருந்து, தவஞ்செய்வார்போல இராமன் நினைவாயேயிருந்து வாடினன். ஆதலின் நலன் அற

உணங்கிய நங்கை எனக் குறிக்கப்பட்டாள். இராவணன் து
ஆசைக்குக் காரணமாயிருந்தது தனது மேனியின் நலனேயாத
லால் அம்மேனி நலன் அழியுமாறு வாடிய நங்கை என்று கூறு
தலும் பொருத்தமாம். நன் மருந்து போல் உணங்கிய
நங்கை எனக் கூட்டுக. கானு என்பது கானுத என்னும்
பொருளையுடையது. ஏனைய அங்கங்கள் எவ்வாறு மெலிந்தன
என்பதை விளக்குவார் மருங்குல்போல் என்னுது மெல்மருங்
குல்போல் என அழகுறக் கூறி யுணரவைத்தார்.

4. துயில் றக்கணக விமைத்தலு முகிழ்ததலுங் துறங்தாள்
வெயிலி டைத்தந்த விளக்கேன வோளியிலா மேய்யாள்
மயிலி யற்குயின் மழலையாண் மானிளம் பேடை
அயிலே யிற்றுவேம் புலிக்குழாத் தகப்பட்ட தன்னுள்.

அ-ரை:- முகிழ்ததல்— முடுதல். மழலை ஆள்— மழலைச் சொல்லை
ஆளுகின்ற. அயில் — கூரிய. எயிறு — பல்.

கோண்டுகூட்டு:- மயிலியல் குசிஸ்மழலை ஆள் மானிளம் பேடை
அயில்லைற்று வெம்புலிக் குழாத்து அகப்பட்டதன்னுள் துயில் அற கண்
கள் இமைத்தலும் முகிழ்ததலும் துறங்தாள். வெயிலிகைத் தந்த விளக்கேன
ஒனியிலா மேய்யாள்.

ப-ரை:- மயில் இயல் — மயிலின் சாயலையும், குயில் மழலை—
குயிலின் இனிய குரல் போனும் மழலைச் சொல்லையும், ஆள்-
தனக்கு உரிமையாக்கி ஆளுதலையுடைய, மான் இளம்
பேடை — இளைய பெண்மானுது, அயில் எயிற்று—கூரிய
பற்களையுடைய, வெம்புலிக் குழாத்து அகப்பட்டதன்னுள்—
கொடிய புலிக்கூட்டத்தின் நடுவே அகப்பட்ட தன்மையை
ஒத்தவளாகிய சீதை, துயில் அற—உறக்கம் நீங்குதலால்,
கண்கள் இமைத்தலும் முகிழ்ததலும் துறங்தாள் — கண்களை
இமைத்தலையும் முடுதலையும் விட்டோழிந்தாள். வெயிலி
டைத் தந்த விளக்கு என — மிக்க பிரகாசம் பொருந்திய
கூரிய ஒளிமுன்னே வைத்த விளக்கின் ஒளி குன்றிய
தன்மை போல, ஒளியிலா மேய்யாள்—அழகுப் பொலிவில்லாத
உடம்பினையுடையளாயிருந்தாள்.

போழிப்பு:- புலிக் கூட்டத்துள் அகப்பட்ட மானைப் போல்பவளாகிய சிதை உறக்கம் அற்றவளாய்த் தன் கண் களை இமைத்தலையும் முடுதலையும் விட்டாள். தன் மேனியின் ஒளி குன்றிப் பொலிவின்றி இருந்தாள்.

விளக்கம்:- உறக்கத்தைச் சிதை நீக்கவில்லை, அது தானே நீங்கியது என்பதைக் குறிக்கத் ‘துயில் அற’ என்றார். மனத் தின் ஒருமைப்பாடு உறைத்து நீடித்து நிற்குமாயின் கண்கள் இமைத்தலை ஒழியும். சிதையும் அவ்வாறே அகத்தில் இராம ஜெயே அழுந்தி நினைக்கின்றாதலால் இமைத்தலும் முகிழித் தலும் துறந்தாள். அவளது மேனியழகு குன்றியமையை விளக்க வெயில்முன் வைத்த விளக்கு உவமையாகக் கூறப் பட்டது. மயிலின் சாயலையும் குயிலின் இனிய குரலையும் ஆனுகின்ற இளம் பெண்மான் ஏக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் இல்லாதது. அத்தகைய மானைச் சிதைக்கு உவமித்தது இல்பொருள் உவமை. இளம் பெண்மாளைன்று புலிக்குழாத் திடைத் தானே வந்து சேராமல் தன் மூயற்சியின்றிச் சேர்ந்தது என்பதை ‘அகப்பட்டது’ என்ற சொல்குறிக்கின்றது. பெண்மான் சிதைக்கும், புலிக்கூட்டம் அரக்கியர் கூட்டத்திற்கும் உவமையானின். புலி முதனிய கொடிய மிருகங்களை முன்னெருபோதும் கண்ட அநுபவமில்லாத மான் என்பதைக் குறிக்க இளம் பேடை’ என அதன் இளமைத் தன்மையைச் சுட்டும் அடைமொழி கொடுத்தார்.

‘துயிலென்’ எனவும் பாடம் கொள்ளவர் சிலர்.

சிதை அழுதவண்ணமாயிருத்தல்.

5. விழுதல் விழுதன் மெய்யற வெதும்புதல் வேருவல் எழுத லேங்குத லிரங்குத லிராமஜை யேண்ணித் தோழுதல் சோருத றுளங்குத றுயருழங் துயிரத்தல் அழுத லன்றிமற் றயலோன்றும் சேங்குவ தறியாள்.

கோண்டுகூட்டு:- இராமஜை எண்ணித் தொழுதல் விழுதல் விழுதல் மெய்யறவெதும்புதல் வேருவல் எழுதல் இரங்குதல் சோருதல்

தளங்குதல் துயருமின்து உயிர்த்தல் அழுதல் அன்றி மற்று அயலொன்றும் செய்குவதறியாள்.

ப—ரூ:- இராமனை—இராமபிரானை நினைத்து, தொழுதல்—இராமபிரானிருந்த திசை நோக்கித் தொழுதலும், விழுதல்—நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்குதலும், வீழ்முதல்—விழ்மி அழுதலும், மெய்யுற வெதும்பல்—உடம்பு மிக வெப்பமடைதலும், வெருவல்—அஞ்சுதலும், எழுதல்—எழுதலும், இரங்குதல்—பரிதவித்தலும், சோருதல்—தளருதலும், துளங்குதல்—நடுங்குதலும், துயருமின்து உயிர்த்தல்—துன்பப்பட்டுப் பெருபுச்சு விடுதலும், அழுதல்—செய்வதறியாது அழுதலும், அன்றி—இச் செயல்களைச் செய்வதேயல்லால், மற்று அயல் ஒன்றும்—வேறுஒரு செயலினையும், செய்குவது அறியாள்—செய்தலையறியாதவளானாள்.

பொழிப்பு:- சீதை இராமனையே நினைந்து விழுந்தும் விமியும் இவைபோல்வனபிறவும் செய்து அழுதலைத் தவிர வேறொன்றைச் செய்தலறியாதவளாயிருந்தாள்.

வீளக்கம்:- சீதையடைந்த துயரின் இயல்பை உள்ளவாறே இப்பாடல் கூறுகின்றமையால் இது தன்மைநவிற்கியனியாகும். சீதையின் மனம் ஒருகால் துன்பத்தில் மிகுதலும் மற்றொருகால் துன்பத்திற் குறைதலுமென மாறுபடும் நிலைமைத் தன்றி எந்நேரமும் துன்பத்திற்குரேய்ந் திருந்ததென்பது, துன்பத்தின் தொடர்பான பலவேறு செய்திகளை அடுக்கிக் கூறியமையாற் பெறப்பட்டது. ‘அழுதலன்றி அயலொன்றும் செய்குவதறியாள்’ என்பது அவளது பெண்மையின் மென்மையை நம் உள்ளத்தில் உணர்த்தி உருக்குவதாயுள்ளது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் “அழுமதுவேயன்றி மற்றென் செய்கேன்” என்ற மணிவாசகப் பெருமானது அங்கு நிலையும் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இப்பாட்டின் ஒவ்வொரு சொல்லும் சோகச்சுவை சொட்ட அமைந்துள்ளமை கண்டு நயக்கத்தக்கது.

இடையருது சொரிதல்.

6. தழைத்த போன்முலைத் தடங்கடங் தருவிபோற் றுழப் புழைத்த போலீர் நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொலிவால் இழைக்கு நுண்ணிய மருங்குலா னினைநெடுங் கண்கள் மழைக்க ணென்பது காரணக் குறியென வகுத்தாள்.

அ—ரை:- பொன் - பொன்னிறமானதேமல். புழைத்த—துளையிட்ட, நிரந்தரம்—எப்பொழுதும், இழைக்கும்—நாலிழையினும் குறி—பெயர்.

கோண்டுகூட்டு:- இழைக்கும் நுண்ணிய மருங்குலாள் இனைகெடுக் கண்கள், புழைத்தபோல பொன்தழைத்த மூலைத்தடம் கடந்து அருவி போல் தாழ நீர் நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொலிவால் மழைக்கன் என்பது காரணக்குறியென வகுத்தாள்.

ப—ரை:- இழைக்கும் நுண்ணிய மருங்குலாள்—நாலிழையினும் நுட்பமாகிய சிறிய இடையினையுடைய சிதை, இனைநெடுங் கண்கள்—ஒத்த நீண்டகண்கள், புழைத்தபோல—துளையிடப்பட்டவை போல, பொன்தழைத்த மூலைத்தடம் கடந்து—பொன்னிறமாகிய தேமலையுடைய தணங்களாகிய மலையிடங்களைத் தாண்டி, அருவிபோல் தாழ—ஆறுபோலச் சென்று கீழே விழும்படி, நீர் நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொலிவால்—கண்ணீரினை எப்பொழுதும் சொரிகின்ற தோற்றத்தால், மழைக்கன் என்பது—மழையைப் பொழிகின்ற கண் என்பது, காரணக்குறி என வகுத்தாள்-காரணப் பெயரெனுணர்த்தினான்.

போழிப்பு:- சிதையினுடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் இடையருது பொழிதலால், அக்கண்களை மழைக்கன் என்பது பொருத்தமான தென்பதை நிருபித்து விட்டாள்.

விளக்கம்:-—பெண்களுடைய கண்களை மழைக்கன்களெனப் புளைந்துகூறுவது புலவர்மரபு. குளிர்ச்சி, கருமை, நிருட்டமை முதலிய பொதுத்தன்மை குறித்து உயர்த்திக் கூறும் உவமை அது. கண்டுச் சிதையின் கண்களிலிருந்து இடை

யறாது நீர் பெருகுதலினால் மழைக்கண் என்பது உயர்வு நவிற்சியாகாது உண்மை நவிற்சியாய்க் காரணக்குறியானது என்றார். நீர்ப்பெருக்கின்து மிகுதியை விளக்க 'புழைத்த போல' என்றார். மேற்பாட்டில், 'அழுதலன்றி.....அறியாள்' என்றார்; ஈண்டு அவ்வழைக்கயை விளக்கிக் கூறினார். கணவனைப் பிரிந்த காலத்தில் கற்புடைய மகளிர்மேனியில் உண்டாகும் நிற வேறுபாடே தேமல் என ஈண்டுக் கூறப் படுவது.

சிதை துயரமே வடிவாய் இருக்தல்.

7 அரிய மஞ்சனே டஞ்சன முதலிய வதிகம் கரிய காண்டலுங் கண்ணீரீ கடல்புக்க கலுழுவாள் உரிய காதல ரோருவரோ டோருவரை உலகில் பிரிவே னுந்துய ருருவுகொண் டாலன்ன பிணியாள்.

அ-ஹ:—மஞ்ச—மேகம். அஞ்சனம்—மை. கரிய—கரியன. கலுழுவாள்—அழுவாள்.

ப-ஹ:— அரிய மஞ்சினேடு—அழகிய மேகத்தினேடு, அஞ்சனம்—மையும், முதலிய அதிகம கரிய— முதலாகிய மிக்ககரிய பொருள்களை, காண்டலும்—கண்டவுடன், கண்ணீரீங் கடல் புக்க கலுழுவாள்—அப்பொருள்கள் இராமனது திருமேனி நிறத்தை நினைவுட்டுதலால் அத்திருமேனியை நினைந்து கண்களினின்றும் பெருகும் நீரானது கடலில் சென்று சேரும் வண்ணம் மிக்க கண்ணீரைச் சொரிந்து அழுவாள். உரியகாதலர்—மிக்க அன்பினையுடைய இருவர். உலகில்— உலகத்தில், ஒருவரோடு ஒருவரைப் பிரிவு எனும் துயர்— ஒருவரை ஒருவர் பிரிவதனால் அவ்விருவரிடத்தும் உண்டா கின்ற துயரம், உருவு கொண்டாலன்ன பிணியாள்—ஓர் வடிவெடுத்தால் எத்தகையதோ அத்தகைய பெரிய துண்ப நோயினையுடையாள்.

விளக்கம்:— எப்பொழுதுமே இராமனை நினைந்து அழுகின்ற சிதை மிக்க கருமையையுடைய பொருள்களைக் கானும் பொழுதெல்லாம் இராமனது திருமேனிப் பொலிவு அவள்

மனத்தில் அழுந்தப்பதிதலால் அவளது அழுகை மேலும் மிகுகின்றது. ஆகவே கண்ணிரும் பெருகுகின்றது. அங்ஙனம் கண்ணிர் மிககுப் பெருகுவதை ‘கண்ணினிர் கடல்புகக் கலும் வாள்’ என்ற சொற்கள் காட்டுகின்றன. சிதையின் துயர மிகுதியை விளக்க, பிரிவுத்துன்பம் ஒரு வடிவுகொண்டால் எத்தகைத்தோ அத்தகைய நோயினால் என்றார்.

**சிதையின் உடை அவளது கண்ணிரினால்
நனைதலும்
உடல் வெப்பத்தால் உலர்தலும்.**

8. துப்பி ஞற்சேய்த கையோடு கால்பேற்ற துளிமஞ் சோப்பி ஞன்றனை நினைதொறும் நெடுங்கண்க ஞகுத்த அப்பி ஞன்னைங் தருந்துய ருயிர்ப்புடை யாக்கை வேப்பி ஞற்புலர்ந் தோருநிலை யுருதமேன் றுகிலாள்.

அ - ரா:- துப்பு—பவழம். மஞ்ச—மேகம். அப்பினால்—நினினால். உயிர்ப்பு—பெருமுச்ச. யாக்கை—உடம்பு. புலர்ந்து—உலர்ந்து. துகிலாள்—உடையினை யுடையாள்.

ப - ரா:- துப்பினால் செய்த—பவழத்தினால் செய்யப்பட்ட, கையோடுகால் பெற்ற—கையும் காறும் உடைய, துளி மஞ்ச ஒப்பினான் தனை—நீர்த்துளிகளைச் சிந்துகின்ற மேகத்தை ஒப்பவனுன இராமனை, நினைதொறும்—சிதை நினைக்குந் தோறும், நெடுமெகண்கள் உகுத்த அப்பினால் நனைந்து—அவனுடைய நீண்டகண்கள் சிந்திய நினினால் நனைந்து, அரும்துயர் உயிர்ப்பு உடை யாக்கைவேப்பினால் புலர்ந்து—பொறுத்தற்கரிய துன்பத்தோடு பெருமுச்சம் உடைய உடற் துட்டால் உலர்ந்து, ஒருநிலையுருத மென்துகிலாள்—சரமாயிருத்தல் உலர்ந்திருத்தல் என்ற இருநிலையில் ஒரு நிலையையே எப்போதும் பெருமல் மாறிமாறி இருநிலையையும் பெற்ற உடையினை யுடையாளானார்.

பொழிப்பு:- பவழத்தினாலான கையையும் காலையும் உடைய தொரு மேகத்தை ஒப்பானுகிய இராமனை நினைக்கும்தோறும் சிறையின் கண்கள் நீரைச்சொரிதலால் நனைதலும் அவளது பெருமுச்சினாலும் உடற்குட்டினாலும் உலர்தலும் ஆகிய இரு நிலைமையையும் அவள் தரித்த ஆடை மாறிமாறி உடைய தாயிருந்தது.

விளக்கம்:- மேகம் இராமனை நிறத்தால் ஒப்பதாயினும் அதனிடத்து அவனிடத்துள்ளன போன்ற சிவந்தகையும் காலும் இல்லை. ஆகவே, கம்பர், பவழத்தாலான கையையும் காலையும் உடையமேகம் ஒன்று இல்லையாயினும் அத்தகைய தொரு மேகத்தை ஒப்பவன் என்றார். இது இல்லொருஞ்சுவகை. வெண்ணிறமேகமும் உண்டாதலால் அதனைவிலக்கிக் கார் மேகம் என்பது புலப்பட ‘மஞ்சு’ என்னுது, ‘துளிமஞ்சு’ என்றார்.

இராமன் வருவான் என்று சீதை ஆவலோடு நாற்றிசையும் நோக்குதல்.

9. அரிது போகவோ விதிவலி கடக்கவேன் றஞ்சிப் பரிதி வானவன் குலத்தையும் பழியையும் பாராச் சுருதி நாயகன் வரும்வரு மென்பதோர் துணிவால் கருதி மாதிர மனைத்தையு மளக்கின்ற கண்ணான்.

அ-ரை:- பரிதி—துரியன், பாரா—பார்த்து, சுருதி—வேதம், மாதிரம்—திசை.

கோண்டுகூட்டு:- போகவோ விதிவலி கடக்க அரிது என்று அஞ்சி சுருதிநாயகன் பரிதிவானவன் குலத்தையும் பழியையும் பாரா வரும் வரும் என்பதோர் துணிவால் கருதி மாதிரம் அனைத்தையும் அளக்கின்ற கண்ணான்.

ப-ரை:- போகவோ—தனது உயிர் நீங்குக என்றுலோ, விதிவலி கடக்க அரிது—விதியின் வலிமையானது மிறுதற் கரியதாயுள்ளது, என்று அஞ்சி—என்று சீதை தனதுயிரை

விடுதற்கு அச்சமுற்று, சுருதி நாயகன் — வேதங்களுக்குத் தலைவனுகிய இராமன், பரித்வானவன் குலத்தையும் பழியையும் பாரா—தான் பிறந்த குலமாகிய துரியபகவானது திருக்குலத்தின் பெருமையையும் தன்மனையாள் சிறைப்பட்டிருப்பதனால் அக்குலத்திற்கேற்பட்ட சிறுமையையும் எண்ணிப்பார்த்து, அச்சிறுமை நீக்கக் கருதி, வரும் வரும் என்பதோர் துணிவால்—விரைவிலே வருவான் என்ற மன உறுதியினால், கருதி—அவனது வருகையை நினைந்து, மாதிரம் அனைத்தையும் அளக்கின்ற கண்ணாள்—எல்லாத் திக்குக்களையும் அளாவிப்பார்க்கின்ற கண்களையுடையாள்.

போழிப்பு:— உயிர்போக எனிலோ விதியைக் கடத்தல் அரி தாயிருக்கின்றதே என்று சிதை அஞ்சியவளாய், துரிய குலத்திற்கேற்பட்ட பழியை நீக்கக்கருதியாவது தன்னைச் சிறைமிட்கும் பொருட்டு இராமன் வருவான் வருவான் என்று நாற்றிசையும் ஆவலோடு நோக்குவாள்.

விளக்கம்:- இராமன் தன்மேல் அன்பிலனுயினும், இதுவரை மறு ஒன்றறியாத துரியகுலத்தின் பெருமைக்குத் தான் சிறைப்பட்டமைகாரணமாக ஏற்பட்டதிழுக்கினை அகற்றுதற் பொருட்டாயேனும் தன்னைச் சிறைமிட்க வருவான் என்று சிதை உறுதியாக எண்ணுகின்றார். ஆதலால் அத்துணிவு புலப்பட ‘வரும் வரும்’ என்று இருமுறை கூறியது அறியத் தக்கது.

திசையின் ஒருபக்கத்தை, ஓரிடத்தை மட்டும் நோக்கி யிருப்பின் மறுபக்கத்தால், மற்றோரிடத்தால் இராமன் வந்து தோற்றுதல் கூடும் என்றும், அப்போதும் அவனைக்காணும் இன்பத்தை இழவாதிருத்தல் பொருட்டு எல்லாத்திசையையும் நோக்குகின்றார் என்பது குறிக்க “மாதிரம் அனைத்தையும்” என்றார். நான்கு திசையிலும் ஒரு சிறு இடமாவது நோக்கிற்குத் தப்பவில்லை என்பதையும் ஒவ்வொர் இடத்தையும் ஆவலோடு கூற்றது நோக்குகின்றார் என்பதையும்

குறிக்க, நோக்குகின்ற கண்ணான் என்னது ‘அளக்கின்ற கண்ணான்’ என்றார்.

‘கடத்தலென்று’ எனவும் பாடம்.

சீதையின் கூந்தல் சடையெனத் திரண்டிருத்தல்.

10. கமையி னடிரு முகத்தயற் கதுப்புறக் கேளவிச் சுமையுடைக்கற்றை நிலத்திடைக் கிடந்தது மதியை அமைய வாயிற்பெய் துமிழ்கின்ற வயிலெயிற் றாவிற் குமையு றத்திரண் போருசடை யாகிய குழலான்

அ-ரூ:- கமையினான்-பொறுமையுடையான், கதுப்பு—கன்னம், சுமையுடைக்கற்றை—பாரமான கூந்தற்றெருகுதி, தூ—தூய, அயில் எயிற்று அரவில்—கூரிய பற்களையுடைய பாம்புபோல்.

கோண்டுகூட்டு:- கமையினான் திருமுகத்து அயல் கதுப்பு உறக்கெளனி நிலத்திடைக் கிடந்த சுமையுடைக்கற்றை தூமதியைஅமைய வாயிற்பெய்து உமிழ்கின்ற அயில்ளாற்று அரவில் குமையுறத்திரண்டு ஒருசடையாகிய குழலான்.

ப-ரூ:- கமையினான்—பொறுமையையுடையவளாகிய சீதை, திருமுகத்து அயல்—அழகிய முகத்தின் பக்கங்களில், கதுப்பு—இருக்கன்னங்களையும், உறக்கேளவி—நன்றாகப் பற்றி, நிலத் திடைக் கிடந்த—நிலத்தில் படியும்படியாகத் தாழ்ந்துகிடந்த, சுமையுடைக் கற்றை—பாரமான கூந்தற்றெருகுதி, தூமதியை அமைய வாயிற்பெய்து—தூய கலைநிரம்பிய சுந்திரனை முற்று மடங்குமாறு வாயில் விழுங்கி, உமிழ்கின்ற—யின்னர் அச் சுந்திரனை வெளிவிடுகின்ற, அயில் எயிற்று அரவில்—கூரிய பற்களையுடைய இராகு என்னும் பாம்புபோல், குமையுறத்திரண்டு ஒருசடையாகிய குழலான்—நெருக்கழுறத் திரண்டு ஒரே சடையாகத் திரிந்த சுந்தலீஸ்யுடையான்.

போழிப்பு:- சீதையினது முகத்தின் இருகன்னங்களையும் மறைத்து நிலமுறத் தாழ்ந்து விரிந்த கூந்தல், பூண சந்திரனை விழுங்கியபின் அதனை வெளிவிடுகின்ற இராகு என்னும் பாம்பு எவ்வாறு காணப்படுமோ அதுபோல நெருக்கமாகத் திரண்டு ஒரு சடையாய்க் கிடந்தது.

விளக்கம்:- வட்டவடிவினதான அழகிய முகத்திற்குத் தூாதி யும், கரியதாய்த் திரண்டு சடையான கூந்தலுக்குப் பாம்பும், கூந்தலால் மறைக்கப்படாத முகத்தின் பாகத்திற்குப் பாம்பினால் உழியப்பட்ட சந்திரனின் ஒளியுடைப்பாகமும், கூந்தலால் மறைக்கப்பட்ட கன்னத்திற்குப் பாம்பினால் உழியப்படா தெஞ்சிநின்ற சந்திரனின் இருண்ட பாகமும் உவமையாயின.

ஓவியம் புகையுண்டதொத்த சீதையின் உருவம்

11. ஆவி யங்குகில் புளைவதோன் றன்றிவே றறியாள்
தூவி யன்னமேன் புனலிடைத் தோய்கிலா மேய்யாள்
தேவு தேண்கட லமிழ்துகோண் டங்கவேள் செய்த
ஓவி யம்புகை யுண்டதே யோக்கின்ற உருவாள்

அ-ரா:- ஆவி—உயிர். தூவி அன்னம்—சிறகுகளையுடைய அன்னம். புனல்—நீர். தேவு—தேய்வத்தன்மை பொருந்திய. அங்கவேள்—மன்மதன்.

ப-ரா. ஆவி அம் துகில் புளைவது ஒன்று அன்றி—உடலுக்கு உயிர்போற் சிறந்த உடையை உடுத்தல் ஒன்றை அன்றி, வேறு அறியாள்—வேறு செயலை அறியாள். தூவி அன்னம் மென் புனலிடைத் தோய்கிலா மேய்யாள்—மெல்லிய சிறகோடு கூடிய அன்னங்கள் பயில்கின்ற மென்மைத் தன்மைவாய்ந்த நீரில் படியாத உடம்பிளையுடையாள். அங்கவேள்—மன்மதன், தேவுதெண்கடல் அமிழ்து கொண்டு செய்த—தேய்வத் தன்மை பொருந்திய தெளிந்த பாற்காட்டிற் பிறந்த அமிழ் தத்தாற் செய்த, ஓவியம் புகையுண்டதே ஒக்கின்ற

உருவாள் - சித்திரமானது புகைபடிந்து அழகிழந்திருந்த தன்மையையே ஒப்பாகின்ற உருவத்தையுடையாள்.

போறிப்பு:- சிதை தனது உடை நெகியுந்தோறும் உடுத் தலைத் தவிர வேறென்றிலை அறியாள். நீராடாது மாசு படிந்த உடம்பினையுடையாள். மன்மதன் அமிழ்தினால் அழகுறப் புனைந்த சித்திரம் புகை படிந்திருந்தால் எவ்வாறு பொலிவழிந்திருக்குமோ அவ்வாறு இருந்த உருவினையுடையாள்.

விளக்கம்:- இராமனைப் பிரிந்த வருத்தத்தால் சிதையின் உடல் கணந்தோறும் மெலிகின்றது. உடல் மெலியுந்தோறும் அவ்வுடையை இறுக உடுத்தலையே அவள் தொழிலாயுள்ளாள். அஃதன்றி உண்ணுதல் உறங்குதல் முதலியவான வேறு செயல்கள் செய்யாமையால் ‘புனைவது ஒன்றன்றி வேறு அறியாள்’ என்றார்.

கண்டார் விரும்பத்தக்க அவயவப் பொலிவோடு கூடி அழகு நிரம்பப்பெற்ற ஒரு பெண்ணை, சித்திரக்கலை தேர்ந்த ஒருவனால் தீட்டப்பட்ட ஓலியத்திற்கு ஒப்பிடுதல் புலவர் மரடு. அழகே வடிவான சிதையை விளக்க வந்த கம்பர் அழகுத் தெய்வமான மன்மதனால் அமுதத்திற் ரேய்த்து வனப்புற அமைத்த ஓலியத்திலை உவமை கூறுவாராய், “தேவு தெண்கடலமிழ்துகொண்டு அங்கவேள் செய்த ஒனியம்” என்றார். அத்தகைய சிதையின் மேனி அழகழிந்திருத் தலை உணர்த்த வேறு உவமை கூற இயலாமைகண்ட கம்பர் அவ்வோவியமே புகைபடிந்திருந்தால் எவ்வாறு இருக்குமோ அதனை ஒத்தது என்பார், “ஓலியம் புகையுண்டதே ஒக்கின்ற உருவாள்” என்றார். முன்னெரு சந்தர்ப்பத்தில், கம்பர்,

“ஆதரித்து அமுதில்கோல் தோய்த்து அவயவம் அமைக்கும் துன்மை யாதெனத் திங்கக்குமல்லால் அங்கற்கும் எழுத வொண்ணுச் சிதை”

என அவளைப் புனைந்து வியந்தமையும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

**இராவணன் தன்னை இலங்கையில்
வைத்திருத்தலே இராமலக்குமணர் அறியாரோ
வெசுச் சீதை இரங்குதல்.**

12. கண்டி லன்கோலா மிளவலும் களைகட னடுவன் உண்டி வங்கையேன் றணரங்தில் ருலகேலா மொறுப்பான் கோண்டி றந்தமை யறிந்தில் ராமேனக் குழையாப் புண்டி றந்ததி லேரிநுழைந் தாலேனப் புகைவாள்.

அ-ஹ்:- இளவலும்—இலக்குமணனும். ஒறுப்பான்—வருத்து பவனுகிய இராவணன். இறந்தமை—சென்றமை. குழையா— உருகி. புகைவாள்—வருந்துவாள்.

கோண்டுகூட்டு:- இளவலும் கண்டிலன்கொல்; உலகெலாம் ஒறுப்பான் கொண்டு இறந்தமை அறிந்திலர்; களைகடல் நடுவன் இலங்கை உண்டு என்று உணரங்திலர் எனக்குழையா, புண்டிறந்து அதில் எனி நுழைந்தாலெனப் புகைவாள்.

ப-ஹ்:- இளவலும்—இலக்குமணனும். கண்டிலன் கொல்— மாளினப்பிழிக்கச் சென்ற இராமனைக் காணவில்லைப் போலும். கண்டிருப்பினும், உலகெலாம் ஒறுப்பான்— உலகங்களைல் ஸாவற்றையும் வருத்துபவனுகிய இராவணன், கொண்டு இறந்தமை அறிந்திலர்—கொண்டு சென்றமையை இராமலக்கு மணர் அறியார் போலும். அதனை அறிந்திருப்பினும், களைகடல் நடுவன் இலங்கை உண்டு என்று உணரங்திலர்—ஒலிக் கின்ற கடலின் நடுவில் இராவணனது இலங்கை உள்ளது என்பதை அறியார் போலும், எனக்குழையா—என எண்ணிருக்கி, புண் திறந்ததில் எரிநுழைந்தாலென— திறந்த புண் ணில் தீ நுழைந்தாற்போல, புகைவாள்—வருந்துவாள். ஆம்— அசை

போழிப்பு:- மாளினத் தேடிச் சென்ற இராமனை இலக்குவன் இனனும் கண்டிருக்க மாட்டாரே என்றும், இராவணன் தன்னைத் தூக்கிச் சென்றதை அவ்விருவரும் அறியாரோ

வென்றும், இராவணன் வாழும் இலங்கை கடல் நடுவில் உள்ளது என அவர் உணராரோ என்றும் நினைந்து மிக வருந்துவாள்.

விளக்கம்:- இராமன் வரவினை ஆவலோடு பார்த்துக் களைத் தவளாதலால் அவன் வாராகமக்குரிய காரணங்களை எண்ணு கின்றவள் ஒரு நினைவிலேனும் அவள்மனம் துணிவுபெறு மையால் பலவற்றைச் சிந்தித்து ஜயற்று கண்டிலன் கொல் என்றும், உணர்ந்திலர் (கொல்) என்றும் அறியார் (கொல்) என்றும் கூறினார். வேதஜனயின் மிகுதியை எடுத்துக்காட்ட, திறந்த புண்ணில் ஏரிநுழைஷ்டதாலென என்றார்.

உணர்ந்திலன் எனவும், கொண்டிருந்தமை எனவும் பாடம்.

இராமனுக்குத் தன்னிலை யுரைப்பாரிஸ்லை என மெலிதல்.

13. மாண்டு போயின னெருவைகட் கரசன்மற் றவரோ டாண்டை யேன்னிலை யுரைப்பவ ரில்லையிப் பிறப்பிற் காண்ட லோவரி தேன்றேன்று விம்மறுங் கலங்கும் மீண்டு மீண்டும்புக் கேரிநுழைஷுங் தாலேன மெலிவாள்

அ-ரை— எருவைகட்டு அரசன்—கழுகுகட்டு அரசனுன சடாயு ஆண்டை— அங்கு.

கோண்டுகூட்டு:- “எருவைகட்டு அரசன் மாண்டுபோயினன். அவரோடு என்னிலை உரைப்பவர் ஆண்டையில்லை. இப்பிறப்பிற் காண்டலோ அரிது” என்று என்று விம்மறுங் கலங்கும். எரி மீண்டும் மீண்டும் புக்குதுழைஷுங்தாலென மெலிவாள்.

ப-ரை— எருவைகட்டு அரசன் மாண்டுபோயினன்—கழுகுகட்டு அரசனுன சடாயு இறந்துபோனான். அவரோடு என்னிலை உரைப்பவர்—இராமலக்குமார்க்கு என்றிலைமையை எடுத்துச்

சொல்வார், ஆண்டை இல்லை—அங்குப் பிறர் இல்லை. ஆதலால், இப்பிறப்பில் காண்டலோ அரிது—இப்பிறப்பில் இராமலக்குமணரைக் காண்டல் இல்லை. என்று என்று நினைந்து நினைந்து, வீம்முறும்—வருந்துவாள், கலங்கும்—கலங்குவாள், எரி மீண்டும் மீண்டும் புக்கு நுழைந்தாலென மெலி வாள்—புண்ணில் நெருப்பானது ஒருகாலன்றி மீண்டும் மீண்டும் புகுந்து நுழைந்தாலொப்ப மெலிவாள். மற்று—அதை. ஏ—இரக்கப்பொருளில் வந்தது.

போற்பு:- சடாயு இறந்துபோனமையால் தனது நிலையை இராமலக்குமணருக்குச் சொல்வார் அங்கு ஒருவரும் இல்லையென்றும், ஆகவே அவர்களைத் தான் இப்பிறவியில் காண்டல் இயலாதென்றும் சிறை நினைந்து நினைந்து மிக வருந்தி மெலிவாள்.

விளக்கம்:- இராவனன் தனினைக் கொண்டுவருகையில் வழியில் சடாயுதடுத்துப் பெரும்போர் நிகழ்த்தியபோது இராவனனால் அக்கழுகரசன் சிறகிழந்து படுகாயமுற்று வீழ்ந்தமையைச் சிறை கண்டாள் ஆதலால் சடாயு “மாண்டுபோயினன்” எனத்துணிந்தாள். தான் அனிந்திருந்த ஆபரணங்களை யெல்லாம் கழற்றித் துணியில் பொதிந்து கிட்கிறதையில் எறிந்திருப்ப, அவற்றைக் குரங்குகள் கண்டெடுத்தமையைச் சிறை யறியான்ஆகையால் ‘என்னிலையுறைப்பவர் இல்லை’ என நினைத்தாள். இராமனை அடைதலேயன்றிக் காண்டல் தானும் இல்லையாயிற்று என்று இரங்குவாள், ‘காண்டலோ அரிது’ என்றாள். ‘என்று என்று’ என்றும் அடுக்குப் பலகாலும் நினைதலை உணர்த்தி நின்றது. நினையும் தோறும் நினையும்தோறும் மிக்க துன்பத்தையடைந்தாள் என்பதை உணர்த்த, கம்பர், ‘எரி மீண்டும் மீண்டும் புக்கு’ என்றும், தீண்டினால் என்னான்னது ‘நுழைந்தால் என்’ என்றும் கூறினார். தீண்டுதல் மேற்புறத்துப் படுதல்; நுழைதல் - உள் செல்லுதல். புண்ணில் என்பது முற்பாட்டிலிருந்து பெறப்பட்டது.

அரசன் மன்மற்றேர் என்றும், என்னிலை அறிவுறுப்பார்களிப் பிறப்பில் என்றும் பாடம்.

இராமன் கோபங்கொண்டு தன்னைத் துறந்தானேவனச் சிதை கலங்கல்.

14 என்னை நாயக னிளவலை யேண்ணிலா விளையேன் சொன்ன வார்த்தைகேட்ட டறிவில னெனத்துறங் தானே முன்னை யூழ்வினை முடிந்ததோ வேண்டேன்று முறையாற் பன்னி வாய்புலர்க் துணர்வுதேயுக் தாருயிர் பதைப்பாள்

அ - ரை:- இளவலை - தம்பியாகிய இலக்குவளை. எண்ணிலா-சிந்தித்தல் இல்லாத. துறந்தானே - விட்டானே. பன்னி - சொல்லி. புலர்ந்து - உலர்ந்து.

கோண்டுகூட்டட்டு:- “எண்ணிலாவினையேன் இளவலீச் சொன்னவார்த்தைகேட்டு நாயகன் என்னை அறிவில்லை எனத்துறங்தானே? முன்னை ஊழ வினை முடிந்ததோ?” என்று என்று முறையாற் பன்னி வாய் புலர்ந்து உணர்வுதேயுங்கு ஆருயிர் பதைப்பாள்.

ப-ரை:- எண்ணிலாவினையேன் - ஒன்றைக் கூறுமுன் சிந்தனை செய்தலில்லாத தீவினையேனுகியயான், இ எ வ ஸை ச் சொன்ன வார்த்தைகேட்டு - தம்பியான இலக்குமணனுக்குச் சொன்ன சுடுசொற்களைக்கேட்டு, நாயகன் - இராமன், என்னை அறிவில்லை எனத்துறங்தானே - என்னை ஓர் அறி வில்லாத வள் எனக் கோபித்துக் கைவிட்டானே? அல்லது, முன்னை ஊழ வினை முடிந்ததோ - யான் முன்செய்தலூழுழுவினை இவ்வாறு முடிந்ததோ? என்று என்று முறையாற்பன்னி - என்று சிதை இவ்வாறு பலமுறை ஒன்றங்பின் ஒன்றாகச் சொல்லி, வாய்புலர்ந்து - நாலூலரப்பெற்று, உணர்வுதேயுங்கு - அறிவுகெட்டு, ஆருயிர் பதைப்பாள் - அரிய உயிர் துடித்தலைப்பொருந்துவான்.

போழிப்பு:- தான் இலக்குவனுக்குக் கூறிய கடுஞ் சொற்களை இராமன் பின்னர்க்கேட்டறிந்து தன்னை வெறுத்துக்கைவிட

டானே என்றும், தனது ஊழியினப்பயன்தான் இவ்வாறு ஆனதோ எனவும் சொல்லிச் சொல்லிச் சோர்வாள்.

விளக்கம்:-இனவலைச் சொன்னதென்பது: இராமன் இலக்குவ ஜீனச் சீதைக்குக் காவலாகவைத்து மாயமானின்பின் சென்று அதனைய்ய, அந்த மான் இறக்கும்போது ‘சீதா’ ‘இலக்கு மணி’ என மும்முறை அபயக்குரவிட, அதனைக்கேட்ட சீதை, இராமனுக்குத் தீங்குநேர்ந்ததென்று கலங்கி அவனைக்காப்பாற்றற்கு இலக்குவனை விரைந்தேகுமாறுவேண்ட, இலக்கு வன் அக்குரல் இராமன் குரலன்று என்று கூறிச் சீதையைத் தேற்றவும் அவன் அவன் சொற்கேளாது கடுசொற் சொன்னமையைக்குறித்தது. இலக்குவன் கூறியவற்றைத் தெளிவாகச் சிந்தனை செய்திருந்தாளாயின் அவன் சிறைப் பட்டிருக்கும் நிலைற்பட்டிராது ஆதலால், அக்குறைபாட்டை வருத்தத்தோடு நினைப்பவளாய் ‘எண்ணிலா வினையேன்’ என்றார்கள். பின், யார்மீதும் குற்றத்தைச் சுமத்த விரும்பாளாகி ‘ஊழியினமுடிந்ததோ’ எனத் தன்வினையையே நொந்தாள். துன்பமிகுதியால் அவளிடத்து முதலிற் சொல்லும், பின்னர் நினைவும் முறையாய் இல்லையாயின என்பார் ‘வாய்புலர்ந்து உணர்வுதேய்ந்து’ என்றார்.

எண்ணலா எனவும், பன்ன எனவும் பாடம்.

**தான் இல்லாமையால் இராமன் இடருறு
வானேயென அவன் நிலைகருதி
அவன் வருந்துதல்.**

15. அருந்து மேல்லட காரிட வருந்துமேன் றமுங்கும் விருந்து கண்டபோ தென்னுறு மோவேன்று விம்மும் மருந்து முண்டுகோல் யான்கோன்ட நோய்க்கேன்று மயங்கும் இருந்த மாநிலஞ் சேல்வரித் தேழவுமான் டேழாதாள்.

அ—ரை:- அடகு—இலையுணவு. இட—பரிமாற. அழுங்கும்—வருந்துவாள். செல்—கறையான்.

கோண்டு கூட்டு: இருந்த மாநிலம் செல் அரித்து எழவும் ஆண்டு எழாதாள், 'அருந்தும்மெல் அடகு ஆர் இட அருந்தும்?' என்று அழுகும்; 'விருந்து கண்டபோது என் உறுமோ?' என்று வீம்மும்; 'யான் கொண்டநோய்க்கு மருந்தும் உண்டுகொல்' என்றுமயங்கும்,

ப—யர:- இருந்த மாநிலம்—தானிருந்த பெரிய இடம் முழுவதும், செல் அரித்தெழவும்—கறையான் அரித்துப்புற்றுண்டாகவும், ஆண்டு எழாதாள்—அவ்விடத்தினின்றும் எழாதவளான சீதை, அருந்தும் மெல்லடகு ஆர் இட—உண்ணத்தக்கமெல்லிய இலை உணவையார் பரிமாற, அருந்தும்—இராமன் உண்பான்? என்று அழுங்கும்—என்று நினைத்து வருந்துவாள். விருந்துகண்டபோது என் உறுமோ—இராமன் தன்னிடத்திற்கு விருந்தினர்வாக கண்டபோது உபசரிப்பார் இல்லையேயென்று என்ன துங்பப்படுவானே? என்று வீம்மும்—என்று என்னி அழுவாள் யான் கொண்ட நோய்க்கு மருந்தும் உண்டு கொல்—எனது மனக்கவலையை மாற்றவல்ல மருந்தும் உள்ளதோ?, என்று மயங்கும்—என்று என்னிக்கலங்குவாள்.

போறிப்பு:- இருந்த இடத்தைவிட்டு எழாத சீதை இலையுணவினையார் இட இராமன் அருந்துவான் என்றும், விருந்தினரை உபசரிக்குமியலாது இராமன் வருந்துவானே என்றும் தன்மனக்கவலைக்கு மருந்தில்லையோவென்றும் கலங்குவாள்.

விளக்கம்:- தன்கணவளைப் பேணுதலும் விருந்தினரை விருப்போடு உபசரித்தலும் மனையாளுக்குரிய கடமைகளாகும். இராமனுடன் கானகத்தில் வாழ்ந்த காலத்திலும் சீதை அக்கடமைகளைச் சிறப்புறச் செய்தாள் ஆதலால் அவளைப்பிரிந்திருக்கும் காலத்திலும் அக்கடமைகளை என்னிக்கவல்லபவளாய் 'மெல்லடகு ஆரிடஅருந்தும்' என்றும் 'விருந்துகண்டபோது என்றாறுமோ' என்றும் நினைத்துவிமிங்குள்.

தவஞ்செய்பவர்கள் இருந்த இடத்திலிருந்து பெயராதுயோகத்திலிருப்பார். அவர்களை முடிக்கறையான் புற்றும்எழும். அவ்வாறு புற்றுமுட இருந்து தவஞ்செய்தவர் வான்மீகிமுனிவர். ஈண்டுச்சீதையும் இடம் பெயராமல் இருந்த நிலை

யைக் குறிக்கக் கம்பர் ‘செல்லரி த்தெழுவும் எழாதாள்’ என்று கூறியது அம்முனிவரது தவத்தை நினைவு கூரச்செய்கிறது.

‘செல்லரித்திடவும்’ எனவும் பாடம்.

இராமன் தன்னிடத் தேடுதலைக் கைவிட்டாலே என்று சிதை வருந்துதல்.

16. வன்கண் வஞ்சலை யரக்கரித் துணைப்பகல் வையார் தின்ப ரேன்னினிச் சேயத்தக்க தேன்றுதீர்ங் தானே தன்கு லப்பொறை தன்போறை யேனத்தவிர்ங் தானே என்கோ லெண்ணுவ தேன்னுமங் கிராப்பக லில்லாள்

அ-வரை:-வன்கண்—கொடுமை, தீர்ந்தானே—நிங்கினுனே. தன் குலப்பொறை—தன்குலத்தார் தாங்கிய அரசபாரம். என்னும்—என்று கூறுவாள்.

கோண்டுகூட்டு:- அங்கு இராப்பகல் இல்லாள், ‘வன்கண் வஞ்சலை அரக்கர் இத்துணைப்பகல்வையார், தின்பர்; இனிச்செயத்தக்கது என் என்று தீர்ந்தானே? தன்குலப்பொறை தன்பொறை எனத் தவிர்க்கானே? என்னுவது என்கொல்?’ என்னும்.

ப-வரை:- அங்கு இராப்பகல் இல்லாள்—அந்தச்சோலையில் இரவென்றும் பகலென்றும் வேறுபாடறியாது எந்நேரமும் கவலையில் ஆழ்ந்திருப்பவளான சிதை, வன்கண் வஞ்சலை அரக்கர் இத்துணைப்பகல் வையார் தின்பர்—கொடுமையும் வஞ்சலையும் நிறைந்த அரக்கர்கள் தன்னின் இவ்வளவு நாளும் உயிரோடிருக்கவிடாது தின்றிருப்பர். இனிச்செயத்தக்கது என—இனிமேல் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லை, என்றுதீர்ந்தானே—என்று என்னியவனுய் இராமன் தன்னிடத் தேடுதலைவிட்டு நிங்கினுனே? தன்குலப்பொறை தன்பொறை—தனது துரிய குலத்தார்தாங்கிய அரசபாரமானது தான் தாங்குதற்குரிய

பாரம், என தவிர்க்கானே - என்றுகருதி அப்பாரத்தைத்தாங்கும் பொருட்டுத் தன்னிடத் தேடுதலைவிட்டுச் சென்றுகே? என்னுவது என - என்னுவது யாது? என்னும் - என்று கூறுவாள்.

பொழிப்பு:- அரக்கர் கொடியராகையால் சிதையை உயிரோடுவிடாது தின் றிருப்பர் என்றும், ஆகவே இரீசிச்செய்வதொன்றில்லை என்றும் கருதி இராமன் தன்னிடத் தேடுதலை விட்டானே என்றும், அரசபாரத்தைத் தாங்குவதேதே தனது கடமை என்று எண்ணி அதனை ஏற்கும் பொருட்டுத் தன்னிடதேடாது சென்றுகே என்றும், எதனை என்னுவது என்றும் சிதை நினைந்து வருந்துவாள்.

சீளக்கம்:- இராமன் தன்னிச் சிறை மீட்காதிருத்தற்குரிய காரணம் இதுவோ அதுவோ எனச் சிதை நினைகின்றுள்ளதலால், ‘தீர்க்கானே’ ‘தவிர்க்கானே’ என்பவற்றிலுள்ள ஒகாரங்கள் ஜெயப்பொருளில் நின்றன. அசோகவனத்திலுள்ள பிறர் எல்லாரும், ஒடுங்குதல் உறங்குதல் முதலிய தொழில் கனுக்கு இராக்காலத்தையும் உண்ணுதல் தொழில் செய்தல் முதலியவற்றுக்குப் பகற்காலத்தையும் உடையராய்காலவேறுபாடறிந்து அவ்வப்பொழுதின் நன்மையைப்பெற, அங்குவாழும் சிதையோ அத்தொழில்களைச் செய்யாமையாலும் அக் கால வேறுபாட்டாற்பயன்பெறுமையாலும் எந்தேரும் துன்பத்திலேயே முழ்கியிருத்தலாலும் ‘இராப்பகல் இல்லான்’ என்றார்.

எனத்துணிந்தானே என்றும், என்கொல் என்னுவேன் என்றும் பாடம்.

**இராமனுக்கு யாதும் துன்பம் நேர்ந்ததோ என்று
சிதை வருந்தல்.**

17. பேற்ற தாயரும் தம்பியும் பேயர்த்தும்வங் தேய்தீக் கோற்ற மாங்கர்க் கோண்டிறக் தார்கோலோ குறித்துச் சோற்ற யாண்டேலா முறைந்தன்றி யங்கார்த் துன்னுன் உற்ற துண்டெனுப் படருமாக் துருதன உறுவாள்.

அ-ரை:- பெயர்த்தும்—மீண்டும், கொற்ற—வெற்றிமிக்க, துன் னுன்—அடையான், உற்றது—எய்தியது, படர்ச்சுந்து—துன் பழுற்று, உருதன—அடையாத துன்பங்களை.

ப-ரை:- பெற்றதாயரும்—பெற்றதாய்மார்களும், தம்பியும்—பரதனும், பெயர்த்தும் வந்து எய்தி—மீண்டும் இராமனிருக்கும் இடத்துக்கு வந்தடைந்து, கொற்ற மாங்கார்க்கொண்டு—வெற்றிச் சின்னங்களையுடைய பெரியநகராகிய அயோத்திக்கு அவ்விருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, இந்தார்கொலோ—சென்றுவிட்டார்களோ? குநித்துச்சொற்றயாண்டெலாம் உறைந் தன்றி—கைகேயி அறுதியிட்டுச் சொன்ன பதினுன்காண்டு காலமும் எல்லாம் காட்டில் வசித்தல்லது, அந்நகர்த்துன் னுன்—அந்தஅயோத்தி நகரத்தை அடையாட்டான். ஆதலால், உற்றது உண்டு—அவர்களுக்கு எய்திய துன்பம் ஒன்று உண்டு, எனு—என்று நினைத்து, படர் உழுந்து—துன்பழுற்று, உருதன உறுவான்—அடையாத துன்பங்களை அடைவாள்.

போழிப்பு: தாய்மாரும் தம்பி பரதனும் மீண்டும் இராமனி டத்துவந்து அவனை அயோத்திக்கு அழைத்துச் சென்றார்களோ என்றும், பதினுன்காண்டினைக் காட்டில் கழித்தன்றி இராமன் அயோத்திக்குச் செல்லான் என்றும், ஆகவே இராமனுக்கு யாதோ துன்பம் நேர்ந்துள்ளதுபோலும் என்றும் நினைத்து மிக்கதுன்பத்தை அடைவாள்.

விளக்கம்:- முன்பு சித்திரகூடபர்வதத்தில் இராமன் இருந்த போது தாயரும் முனிவரும் தானைமுதலாயினவும் பின் தொடரப் பரதன் துயரமேவுடவாய் வந்து அசாபாரத்தை ஏற்குமாறு இராமனை வேண்டினான். அதுபோல மீண்டும் இராமனிடத்து அவர்கள் வந்தார்களோ என்று நினைக்கின்றன. ஆதலால் ‘பெயர்த்தும் வந்து எய்தி...கொண்டிறந்தார்கொலோ’ என்றார்கள். இராமன் பதினுன்காண்டினையும் கழித்தன்றி நகர்க்கு மீளானுதலால், அவன் வந்து தன்னை மீளாமைக்குக் காரணம்வேறு அறியாளாய், ‘உற்றதுண்டு’ என நினைக்கின்றார்கள். இராமனுக்கு ஒன்று நேர்ந்தது என்றும் நிலைப்பையே அவன் மனம் தாங்கமுடியவில்லை. அந்நினைப்பு

அவளிடத்து அளவிடமுடியாத துன்பத்தைத் தருகிறது. அவள்முன்பு பலவேறு எண்ணக்களையெல்லாம் எண்ணிய போதும் துன்பமடைந்தாள்; ஆயினும் ‘இராமனுக்கு ஒன்று நேர்ந்தது’ என்பதை நினைக்கும் போது உண்டாம் துன்பங்கள் முன்பு அடைந்த துன்பங்களைக்காட்டிலும் மிகப்பெரிய துன்பங்கள் என்பதைப் புலப்படுத்த, கம்பர், ‘உருதன உறுவாள்’ என்றார்.

‘கொண்டெழுந்தார்களோ’ என்றும் ‘உருத நோய்’ என்றும் பாடம்.

அரக்கர் இராமனேடு போர்தொடுத்தார்களோ என்று அவள் அவவித்தல்

18. முரனே எத்தகு மொய்ம்பினேர் முன்போரு தவாபோல் வரனு மாயமும் வஞ்சமும் வரம்பில வல்லோர் போரி கழங்கத்தோர் பூசலுண்டாமெனப் போருமாக் கரனே ரித்தது கண்டன ஓாமெனக் கவல்வாள்.

அ-ரை:- மொய்ம்பினேர்—வலிமையுடையோர்; வரன்—வரம், போர்—போர்செய்ய; பூசல்—போர்; பொருமா—பொருமி; கரன் நெரித்து—கையைநெரித்து. கவல்வாள்—கவலையடைவாள்.

கோண்டேட்டு:- முரன் எனத்தகு மொய்ம்பினேர் முன் பொருதவர் போல் வரம்பிலவரனும் மாயமும் வஞ்சமும் வல்லோர் பொர நிகழ்த்து ஓர் பூசலுண்டாம் எனப்பொருமா, அதுகண்டனன் எனக், கரன் நெரித்துக் கவல்வாள்.

ப-ரை:- முரன் எனத்தகு மொய்ம்பினேர்—முன் என்னும் பெயரினையுடைய அசரன் என்று சொல்லத்தக்க வலிமையினையுடையோர், முன்பொருதவர் போல்—முன்பு இராமனுடன் போர்செய்தோராகிய கரன் முதலியவர்போல், வரம்பில வரனும் மாயமும் வஞ்சமும் வல்லோர்—எண்ணில்லா வரமும் மாயைகளும் வஞ்சனையும் வல்லவர்கள், பொர—இப்போதும்

இராமனுடன் போர் செய்ய, நிகழ்ந்தது ஓர் பூசல் உண்டாம் என—சம்பவித்த ஒரு போர் உண்டு போலும் என்று, பொருமா—பொருமி, அதுகண்டனள் என—அப்போரைநேரில் கண்டவள் போல, கான் நெரித்துக் கவல்வாள்—அச்சத்தினால் கைகளை நெரித்துக்கவலையறுவாள்.

பொழிப்பு:- வலிமையால் முரணைப்போன்றும் வஞ்சனை முதலி யவற்றுல் கரணைப்போன்றும் உள்ள அரக்கர்கள் இராமனுடே போர் தொடுத்தனர் போலும் என்று துயருற்று, அப்போரை நேரில் கண்டவள் போல அச்சத்தால் கையை நெரித்துக் கவலையறுவாள்.

விளக்கம்:- இராமன் விற்போரில் வல்லஞதவின் வெல்லுதல் கூடுமாயினும், வரமுங் மாயமும் வஞ்சமும் வல்ல அரக்கர்கள் எதிர்த்தலினால் அப்போரில் அவனுக்கு வெற்றிப்பாடு எவ்வாறு ஆகுமோன்று நினைந்து வருந்துகின்றார்கள் ஆத லால் ‘பொருமா’ என அவளது நெஞ்சின் நிலையையும், பெண் கள் அஞ்சத்தக்க காட்சியைக்கானும்போது கையை நெரித்து நடுங்குதல் இயல்பாதலால் சிதையும் அத்தகைய காட்சியை மனக்கண்ணுற் கண்டு நடுங்கினளாதலால் ‘கான் நெரித்துக் கவல்வாள்’ என அவளது நடுக்கத்தையும் கம்பர் அழுகுறக் காட்டியுள்ளார்.

‘கரணைதிர்ந்தது’ எனவும்பாடம்.

**அயோத்தி பரதனுக்குரிய தென்பதைக்கேட்டு
இராமன் மகிழ்ந்ததைச் சீதைநினைந்து உருகுதல்.**

19. தெம்ம டங்கிய சேணிலங் கேகயர்
தம்ம டங்கையுன் றம்பிய தாமேன
மும்ம டங்கு போலிந்த முகத்தினவ்
வேம்ம டங்கலை யுன்னி வேதும்புவாள்.

அ-ரூ:- தெம் மடங்கிய—பகைநீங்கிய; சே ணி ல ம—பெரிய நாடாகிய அயோத்தி; வேம்—விரும்பத்தக்க; மடங்கலீ—சிங்கம் போன்றவனுகிய இராமனை.

கோண்டுகூட்டு:- கேகயர்தம் மடங்கை, தெம்மடங்கிய சேணிலம் உன் தம்மியதாம்' என, மும்மடங்கு பொலிந்த முகத்தின் அவ் வெம் மடங்கலீ உன்னிவெதும்புவாள்.

ப-ரூ:- கேகயர்தம் மடங்கை—கேகயநாட்டரசன் மகளாகிய கைகேயி, இராமனைப்பார்த்து, தெம்மடங்கிய சேணிலம்—பகை வர்தம் பகைமை நீங்கிய பெரிய நிலமாகிய அயோத்தி, உன்தம்மியதாம் என—உன்தம்மியாகிய பரதனுக்குரியது என்றுகூற, மும்மடங்கு பொலிந்த முகத்தின்—அதனைக்கேடு முன்பு இருந்த பொலிவிலும் முன்றுமடங்கு பொலிவு பெற்று விளங்கிய முகத்தினையுடைய, அவ்வெம் மடங்கலீ—அந்த விரும்பத்தக்க சிங்கம்போல்வானுகிய இராமனை, உன்னி வெதும்புவாள்—நிலைத்து உருகுவாள்.

போழிப்பு:- கைகேயி அயோத்தி பரதனுக்குரியது என்று இராமனிடம் கூறியபோது, முன்னிலும் முன்றுமடங்கு பொலிவுற்றுவிளங்கிய முகத்தி னையுடைய இராமனின் உயர்ந்த பண்பை நினைத்துச் சீதை உருகுவாள்.

விளக்கம்:- அயோத்தி என்னும் சொல் யுத்தம் ஒழிந்த இடம் என்னும் பொருள்தரும் வட்சொல். அச்சொல்லின் பொருளையே ‘தெம்மடங்கிய சேணிலம்’ என்ற தொடரும் ஈண்டுக் குறித்தல் காண்க “என்பின்னவன் பெற்றசெல்வம் அச்யனேன் பெற்றதன்ரே” என்று கூறினான் என்பது அயோத்தியா காண்டத்தில் கண்டது. அத்தகைய மனப்பாங்குடையனுதலின் ‘மும்மடங்கு பொலிந்த முகத்தி’னன் ஆனான். அத்தகைய கருணைக் கடலின் அருகிருந்து சேவைசெய்யும் பேறு கிடையாதவளாதவின் ‘உன்னி வெதும்புவாளா’யினான்.

‘தெம்மடங்கிய சேணிலிந் திங்களின் அம்மடங்கிய அம்புயந் தன்னினும்’ எனவும், ‘முகத்தினன்’ எனவும் பாடம்.

**இன்பத்தினும் துன்பத்தினும் ஒப்ப இருந்த
இராமன் முகத்தினைச் சீதை உன்னுதல்.**

20. மெய்த்தி ருப்பத மேவேந்ற போதினும்
இத்தி ருத்துறங் தேகேன்ற போதினும்
சித்தி ரத்தீன லர்ந்தசேங் தாமரை
ஒத்தி ருக்குமு கத்தீனை யுன்னுவாள்.

அ—யா:- பதம் — (அரச) பதவி. துறந்து—விட்டு, ஏகு—
செல். சித்திரத்தின்— அதிசயமாக. உன்னுவாள்— நினைப்பாள்.

ப—யா:- மெய்த்திருப்பதம் — உண்மையான செல்வமாகிய அரசபதவியை, மேவு என்ற போதினும்—அடைவாயாக என்று தசரத மன்னன் கூறியபொழுதும், இத்திரு துறந்து ஏகு—இந்த அரசச் செல்வத்தை விட்டுக் காட்டுக்குச் செல், என்ற போதினும் — என்று சிறியதாயான கைகேயி கூறிய பொழுதும், சித்திரத்தின் அவர்ந்த — அதிசயமாக மலர்ந்த, செந்தாமனை ஒத்திருக்கும் முகத்தினை—செவ்விய தாமரைப் பூவை ஒத்திருக்கின்ற இராமனது முகத்தினை, உன்னுவாள்— நினைப்பாள்.

போழிப்பு:- தசரதன் நாட்டை ஆள் என்ற பொழுதும் கைகேயி காட்டிற்குச் செல்ளன்ற பொழுதும் அதிசயமாக மலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவை ஒத்த இராமனது முகத்தைச் சீதை நினைப்பாள்.

விளக்கம்:- ‘நாட்டைஆள்’ என்று தந்தை கூறக் கேட்ட போதும், ‘காட்டுக்குச் செல்’ என்று தாய் பணிக்கக் கேட்ட

போதும் அவ்விருவரும் செய்யுமாறு கூறிய கருமங்களின் இன்ப துன்பங்களை மனத்துட் கொள்ளாது தந்தை தாயர் கூறியதைச் செய்தலே மைந்தர் தர்மமெனக் கருதினான் ஆகையால் இராமன் மனம் அவ்விருவர் பணியையும் ஒப்பவே நோக்கியது. அதனால் அவ்விரு நிலையிலும் அவன் முகம் ஒரேதன்மைத்தாயிருந்தது. சாதாரண தாமரை பகற் காலத்தில் மலர்ந்து இராக்காலத்தில் குவியும். அதுபோல வன்றி பகலிலும் இரவிலும் ஒருதன்மைத்தாய் மலர்ந்திருக்கும் அதிசயமான தாமரைபோல அவன் முகம் இன்பிலும் துன்பிலும் ஒரேதன்மைத்தாய் அழகுற இருந்தது என்பார் சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை ஒத்திருந்த முகமென்றார்.

**தன்னை மனத்தற்கு இராமன் விஸ்தைஷுத்த
வீரத்தைச் சீதை நினைதல்.**

21. தேங்கு கங்கைத் தீருமுடிச் செங்கணைன்
வாங்கு கோல வடவரை வார்சிலை
எங்கு மாத்தீராத் தீற்றிரண் டாய்விழி
வீங்கு தோளை நினைந்து மெலிந்துளாள்.

அ—ரை:- தேங்கு—தங்கிய. வாங்கு—வளைந்த. கோல—அழகிய. வடவரை—வடக்கின் கண்ணுள்ள மலையாகிய மேரு. வார்—நீண்ட. இற்று—ஒடிந்து.

ப—ரை:- கங்கை தேங்கு தீருமுடிச் செங்கணைன்—கங்காநதி தங்கிய அழகிய சடைமுடியினையும் சிவந்த கண்களையும் உடையவனை சிவபெருமான். வாங்கு—முப்புரங்களை எரித்த காலத்தில் வளைத்த. கோல வடவரை வார்சிலை—அழகிய வடக்கின் கண்ணுள்ள மலையெனப்படும் மேருவாகிய நீண்ட வில்லானது. ஏங்கும் மாத்தீரத்து—இராமன் அதனை வளைத்துத் தன்னை மனப்பானே மாட்டானே என்று ஏங்கின அப்பொழுதே. இன்று இரண்டாய் விழி—ஒடிந்து இரண்டுதுண்டாய் விழி. வீங்குதோளை—பூரித்த தோளை. நினைந்து மெலிந்துளாள்—சீதை நினைத்து இளைத்தவளாவாள்.

போழிப்பு:- சிவபெருமான் வளைத்த மகாமேருவாகிய வில்லை ஒரு நொடிப்பொழுதில் ஒடித்து இரண்டாய் வீழ்த்திப் பொலிவோடு விளங்கிய இராமனது தோனீச் சீதை நினைந்து இளைப்பான்.

விளக்கம்:- கங்கையைச் சிவபெருமான் சடையில் தாங்கிய வரலாறு: கபிலமுனிவரது சாபத்தினால் சாம்பரான சகர புத்திரரை நற்கதியடைவிக்க வேண்டி அப்புத்திரர் வழிவந்த பக்ரதன் தனது தவத்தினால் வானத்தினின்றும் கங்கையைப் பூமிக்கு வரச்செய்ய, அக் கங்கையின் வேகத்தினால் பூமி யழிந்துவிடாதுகாக்கவேண்டி அதனைத் தாங்குமாறு அவன் சிவபெருமானை வேண்ட, அவர்அதனைத் தம்சடையில் தாங்கி னார் என்பது. சிவபெருமான் திரிபுரத்தசுரரை அழிக்கவேண்டிப் பூமியைத் தேராகவும், சந்திர சூரியர்களைச் சக்கரமாகவும் வேதங்களைக் குதிரையாகவும் பிரமாவைச் சாரதியாகவும் மேருமலையினை வில்லாகவும் வாசகியை நானைகவும் நெருப்பினை அம்பாகவும் கொண்டார். சிவபெருமானால் அங்குனம் வளைக்கப்பட்டு அழகுபெற்ற மலைன்ற கருத துத்தோன்ற ‘வாஸ்துகோல வடவரை’ எனக் கம்பர் குறித்தார். முப்புரமெரித்த பின்னர் அவனில் சிவபிரானால் ஜனகமகாராசனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ‘வீழ வீங்குதோன்’ என்பது விழுமாறு வீங்கிய தோன் எனவும், விழுந்தமையால் வீங்குதோன் எனவும் பொருள்கொள்ள நின்றது.

இராமன் கருவெடுசெய்த போர்வென்றியினைச் சீதை நினைத்தல்.

22. இன்ன லம்பர வேந்தற் கியற்றிய
பன்ன லம்பதி ஞாலா யிரம்படை
கண்ண் முன்றிற் களப்படக் கால்வளை
வின்ன லம்புகழுந் தேங்கி வேதும்புவாள்

அ—யோ:- இன்னல்—துன்பம். அம்பர வேந்தற்கு—விண்ணுக்காசனுகிய இந்திரனுக்கு. கன்னல்—நாழிகை.

கோண்டூஷட்டு:- அம்பர வேந்தற்கு(ம்) இன்னல் இயற்றிய பல்ளம் பதினூலாயிரம் படை கன்னல் மூன்றில் களப்பட கால்வளை வில்கலம் புகழ்ந்து ஏங்கி வெதும்புவாள்.

ப—யோ:- அம்பர வேந்தற்கும்—விண்ணுக்காசனுகிய இந்திர னுக்கும். இன்னல் இயற்றிய — துன்பங்களைச் செய்த. பல்லம்—பல நன்மைகளையுடைய. பதினூலாயிரம் படை—காறு டன்வந்த பதினூலாயிரம் படையினரும். கன்னல் மூன்றில்— மூன்று நாழிகைப் பொழுதில். களப்பட—போர்க்களத்தில் அழியும்படி. கால்வளை—இரண்டு கால்களும் வளைந்த. வீல் நலம்—கோதண்டம் என்னும் இராமனது வில்லின் சிறப்பை புகழ்ந்து ஏங்கி வெதும்புவாள்—புகழ்ந்து ஏங்கி வாடுவாள்.

பொழிப்பு:- இந்திரனுக்கும் துன்பத்தைச் செய்த காதான் னுதியாது பதினூலாயிரம் படையும் மூன்று நாழிகைப் பொழுதில் அழியுமாறு வளைந்த இராமனது வில்லின் சிறப்பைப் பாராட்டி வாடுவாள்.

விளக்கம்:- வேந்தற்கும் என்பதிலுள்ள உயர்வு சிறப்பும்கூம தொக்கது. வேந்தன் என்னும் பெயர் இந்திரனுக்குன் டென்பது “வேந்தன் மேயதீம்புனல் உலகமும்” என்னும் தொல்காப்பிய அடியானும் ‘வேந்தனும் வேந்து கெடும்’ என்னும் திருக்குறளானும் பெறப்படும். மக்களுக்கு மட்டு மன்றி தேவர்க்கும், தேவர் தலைவனுன் இந்திரனுக்கும் துன்பம் விளைத்த காதானுதியாது படையை இராமன் அழித்தானவில்லை, அவனது வில்லே அழித்தது என்ற பொருள் பட ‘படை....களப்பட கால்வளைவில்’ என்றார். முற்பாடலில் இராமனது தோளை நினைந்தமையும், இப்பாடலில் அவனது வில்லை நினைந்தமையும் கூறப்பட்டன.

‘புகழ்ந்தேத்தி’ என்றும் பாடம்.

இராமன் குகளிடத்துவைத்த நண்பின் பெருமையைச் சிதை நினைத்தல்.

23. ஆழ நீர்க்கங்கை அம்பி கடாவிய
ஏழை வேடனுக் கேம்பிளின் றம்பிளின்
தோழன் மங்கை கொழுந்தி யெனச்சோன்ன
வாழி நண்பினை யுன்னி மயங்குவாள்.

அ—ரூப:- அம்பி—ஒடம். கடாவிய—செலுத்திய. எம்பி—
என் தம்பி. கொழுந்தி—தமையன் மனைவி.

ப—ரூப:- ஆழ நீர்க்கங்கை—ஆழமான நீரையுடைய கங்கை
யில். அம்பி கடாவிய—தோணியைச் செலுத்தின. ஏழை
வேடனுக்கு—அறிவில்லாத வேடஞ்சிய குகனுக்கு. எம்பி
நின்தம்பி—என்தம்பியாகிய இலக்குவன் உனக்குத் தம்பி
யாவன். நீதோழன்—நீ எனக்குத் தோழன். மங்கை கொழுந்தி.
சிதை உனக்கு மைத்துனியாவாள். எனச்சோன்ன—என் ரூ
அன்புரிமையோடு கூறிய. நண்பினை உன்னி மயங்குவாள்—
இராமனது சிநேகத்தன்மையை நினைத்துக் கலங்குவாள்.
வாழி—அசை.

பொழிப்பு:- கங்கையாற்றில் தோணிசெலுத்தும் தொழிலின
ஞகிய குகனுக்கு, இலக்குவன் அவன் தம்பியென்றும் அவன்
தனக்குத் தோழனென்றும், சிதைமைத்துனியென்றும் அன்
போடுகூறிய இராமன் நண்பின் மேன்மையைச் சிதை
நினைந்து கலங்குவாள்.

விளக்கம்:- இராமனுடன் நட்புரிமை கொள்ளத்தக்கவாறு
குகன், பெரிய் நாட்டினை ஆனும் தொழிற் சிறப்புடைய
ஞல்லன் என்பது புலப்பட ‘அம்பிகடாய்’ என்றும், இரா
மனைப்போலக் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவன்ஞல்லன் என்பது
தோன்ற ஏழை’ என்றும், இராமனைப்போல உயர்ந்த குலத்
தானல்லன் என்பது குறிக்க ‘வேடன்’ என்றும் கூறியமை
நோக்கத்தக்கது. அத்தகைய தொழிற் சிறப்பும் அறிவு மேம்

பாடும் குலப் பெருமையும் இல்லாத குகளை இராமன் அன் போடு தன்னவருக்கிய பண்பினைச் சீதை நினைக்கின்றார். இலக்குவளைக் குகனுக்குத் தம்பி என்றும், சீதை குகனுக்குக் கொழுந்தி யென்றும் உறவுப் பெயராற் குறித்தமை போல இராமன் குகளையும் தன் தம்பி என்னுது 'நீதோழன்' என்றது குகளைத் தன் தம்பியெனத் தாழ்த்திக் கருதாது தோழனெனச் சமத்துவமாகக் கருதிய அன்பின் மேன்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இப்பாட்டில் இராமனது அன்பின் சிறப்பைச் சீதை நினைவது கூறப்பட்டுள்ளது.

இராமன் ஐனகன்மாட்டு வைத்த மதிப்பைச் சீதை நினைத்தல்.

24. மெய்த்த தாதை விரும்பின நீட்டிய
கைத்த வங்களைக் கைகளி னீக்கிவே
ருய்த்த போது தருப்பையி லோண்பதம்
வைத்த வேதிகைச் செய்தி மனக்கொள்வாள்,

அ-ரை:- மெய்த்த—உண்மையறிவுடைய தாதை—தந்தை
யாகிய ஐனகன். உய்த்த - செலுத்திய. ஒண்பதம் - சிறந்த
பாதங்களை. வேதிகை - மனவறை. செய்தி - செயல்.

கோண்டுகூட்டு:- மெய்த்த தாதை விரும்பினன் நீட்டிய கைத்தலன்
களை கைகளின் நீக்கி வேறு உய்த்தபோது ஒண்பதம் தருப்பையில்
வைத்த வேதிகைச் செய்தி மனக்கொள்வாள்.

ப-ரை:- மெய்த்த தாதை-உண்மையறிவுடைய தந்தையான
ஐனகன், விரும்பினன் நீட்டிய கைத்தலங்களை - இராமனைப்.
பாதங்கை செய்யும் விருப்பத்தோடு அவனுடைய அடிகளை
கையால் தூக்கித் தருப்பையில் வைப்பதற்காக நீட்டிய
கைகளை, கைகளின் நீக்கி வேறு உய்த்தபோது - இராமன் ஐன
கனுடைய கைகளைத் தன் கைகளால் விலக்கி வேறுகைச்
செலுத்தியபோது, ஒண்பதம் - சிறந்த பாதங்களை, தருப்பை

யில் வைத்த - இராமன் தருப்பையின்மீது வைத்த, வேதி கைச் செய்தி - மணவறையில் நிகழ்ந்த செயலை. மனக்கொள்வாள் - சிறை மனத்தில் நினைவாள்.

பொழுப்பு:- மணவறையில் இராமனுடைய பாதங்களைப் பூசை செய்வதற்காக ஐங்கண் தன் கைகளை நீட்டி அப்பாதங்களைத் தருப்பையில் வைத்தற்கு முற்பட, இராமன் அவன்கைகளைத் தன் கைகளால் விலக்கித் தானே தன் பாதங்களைத் தருப்பையில் வைத்த செயலைச் சிறை நினைவாள்.

விளக்கம்:- ஐங்கண் அரசனுயினும் தவத்தோர் போற்றும் மெய்ஞ்ஞானியாய் விளங்கினான் ஆதவின் ‘மெய்த்ததாதை’ எனப்பட்டான். மணவறையில் மனமகனின் பாதங்களைப் பெண்ணின் தந்தை பூசித்தல் மரபு. சிறையின் தந்தையாயினும் மகா ஞானியாய்ச் சிறந்தோனை ஐங்கண் தன் பாதங்களைத் தீண்டுதல் தகாதென்று அவன்மேல் வைத்த பெருமதிப்பினால் இராமன் கைகளின் நிக்கிவேறுடய்த்தான்.

பாதன் சடைமுடி தாங்கிவந்தமை கண்டு இராமன் இரங்கியதைச் சிறை நினைதல்

25. உரங்கோ டேமலர்ச் சென்னி யுரிமைசால்
வரங்கோள் போன்முடி தம்பி வளைந்திலன்
திரங்கு செஞ்சடை கட்டிய செய்வினைக்
கிரங்கி யேங்கிய தெண்ணி யிரங்குவாள்

அ-ஹ:- உரம் : வலிமை. தேம் மலர்-தேன்பொருந்திய மலர். வரங்கோள் - வரத்தினால் அடையப்பட்ட, திரங்கு - சுருண்ட.

கோண்டுகூட்டு:- தம்பி உரங்கோள் தேமலர்ச் சென்னி உரிமைசால் வரங்கோள் பொன்முடி வளைந்திலன், திரங்கு செஞ்சடை கட்டிய செய்வினைக்கு இரங்கி ஏங்கிபது எண்ணி இரங்குவாள்.

ப-ஸூரி:- தம்பி - பரதன், உரங்கொள் - வலிமை பொருந்திய தேம்மலர்ச் சென்னி - தென்நிறைறந்த மலர்களை அணிந்த தலையில், உரிமை சால் - உரிமைமிக்க. வரங்கொள் - கைகேயியினது வரத்தினாற் கொள்ளப்பட்ட. பொன்முடி - பொன்னுலான முடியை. வளைந்திலன் - வளைந்தானல்லன். தீரங்குசெஞ் சடை கட்டிய செய்விழைக்கு - சுருண்ட சிவந்த சடையை முடியாகக் கட்டிய அப்பரதனது செயலுக்கு. இரங்கி என்கியது - இராமன் இரங்கி வருந்தியமையை. என்னி இரங்குவள் - நினைத்துச் சீதை வருந்துவாள்.

போழிப்பு:- கைகேயியினது ஒரு வரத்தினாற்பெற்ற உரிமைக்க பொன்முடியைப் பரதன் தன்தலையில் வைத்துச் சூடாமல் சடைமுடி தரித்துவந்த செயலைக் கண்டு இராமன் இரங்கியதை நினைந்து சீதை வருந்துவாள்.

விளக்கம்:- உரம்கொள் சென்னி, தேமலர்ச் சென்னி எனவும் உரிமைசால் முடி, வரங்கொள் முடி எனவும் சேர்க்க. தன் மீது வைத்த அன்பினால் பரதன் அவ்வாறு வந்தானே என்று இரக்கமும் தாயுரைகொண்டு தாதையுதவிய நாட்டை ஆளாது விட்டானே என்று வருத்தமும் இராமன் அடைந்தான் என்பார் “செய்வினைக்கு இரங்கி ஏங்கியது” என்றார்.

**ஓர் அந்தணாது திருப்திபெரு மனத்தைக்
கண்டு இராமன் இரங்கியதைச்
சீதை நினைத்தல்.**

26. பரித்த சேல்வ மோழியப் படருநாள்
அருத்தி வேதியற் கான்குல மீஞ்தவன்
கருத்தி ஞசை கரையின்மை கண்டிறை
சீரித்த செய்கை நினைத்தமுஞ் சேய்கையாள்

அ-ஸூரி:- பரித்த - தாங்கிய. படரும் - செல்லும். அருத்தி - ஆசையுடைய. வேதியற்கு - திரிசடன் என்ற அந்தணானுக்கு ஆன்குலம் - பசுக்கூட்டம். இறை - சிறிது.

ப-ரை:- பரித்த செல்வம் ஒழிய - தாங்கிய அரசுச் செல்வம் நீங்க. படரும் நாள். இராமன் வனத்துக்குச் செல்லும் அந்நாளில். அருத்தி வேதியற்கு-ஆசையுடைய திரிசடன் என்னும் அந்தணாக்கு, ஆன்துலம் ஈந்து - பசுக்கூட்டத்தைத் தானமாகக் கொடுத்து. அவன் கருத்தின் ஆசை - அவன் மனவிருப்பம், கரையின்மைகண்டு-எல்லையில்லாதிருத்தலைக்கண்டு. இறை சிரித்த செய்கை - இராமன் சிறிது சிரித்த செயலை. சினைத்து அழும் செய்கையாள் - சீதை நினைத்து அழுவாள்.

போழிப்பு:- கைகேயி சொற்படி அரசுரிமை விட்டுக் காட்டுக்குச் செல்லப் புறப்படும்போது திரிசடன் என்னும் அந்தணாக்குப் பசுக்கூட்டங்களைத் தானமாகக்கொடுப்ப, அவ்வந்தணன் அவற்றைப் பெற்றும் மன நிறைவு பெருது ஆசைமிக்கிருத்தலைக் கண்டு இராமன் சிறிது சிரித்தமையை நினைந்து சீதை அழுவாள்.

விளக்கம்:- யாத்திரை முதலிய நற்கருமங்களைச் செய்யப்பகுமுன் அந்தணர் முதலியோர்க்குத் தானம் செய்தல் வழக்கம். இராமன் தான் வனஞ் செல்லுதலையும் ஒரு நற்கருமமாய்க் கருதினானதலால் அங்குச் செல்லுமுன் அந்தணர் முனிவர் முதலியோர்க்குத் தானஞ் செய்தான். ஓரிரு பசுக்களையன்றிப் பசுக்கூட்டத்தைக் கொடுப்பவும் அவ்வந்தணன் திருப்திபெறவில்லையாம். அப்பொழுது அவனைக்கண்டு இராமன் பெரும் பண்ணினானதலின் பெருகச் சிரித்தானஸ்ஸன் என்பார் ‘இறைசிரித்த’ என்றார்.

பரசுராமனது வில்லைஷுடித்த இராமன் மேன்மையைச் சீதை நினைத்தல்.

27. மழுவின் வாயின மன்னரை முவேழு
போழுது நூறிப் புலவறு புண்ணீரீ
முழுகி ஞன்றவ மோய்ம்போடு முரிவில்
தழுவு மேன்மை சினைந்துயிர் சாம்புவாள்

அ-ரை: இன மன்னரை - திரளான அரசரை. நூறி - அழித்து புலவு - புலால். மொய்ம்பு - வலிமை. மூரி - வலிய.

கோண்டூகேட்டு: இன மன்னரை மூவெழுது பொழுது மழுவின் வாய் நூறி புலவு உறு புண்ணின் நீர் முழுகினன் தவம் மொய்ம்பொடு மூரி வில்தழுவும் மேன்மை நினைந்து உயிர் சாம்புவாள்.

ப-ரை:- இனமன்னரை - திரளான அரசர்களை, மூவெழுபொழுது - இருபத்தொரு தலைமுறையாய். மழுவின்வாய் நூறி - மழுப்படையின் முனையால் அழித்து. புலவு உறு புண்ணின் நீர் முழுகினுன்—புலால் நாற்றம்மிக்க இரத்தத்தில் மூழ்கின வனுன பரசுராமனது. தவமொய்ம்பொடு - தவவலிமையுடன். மூரில் தழுவும் மேன்மை—வலிய வில்லினை வளைத்த மேலான வீரத்தை. நினைந்து உயிர் சாம்புவாள் — நினைத்து உயிர் வாடுவாள்.

போழிப்பு:- மன்னர்களை இருபத்தொரு தலைமுறையாய் மழு வினாலூரித்த பரசுராமனது தவத்தையும் வில்லையும் வளைத்த இராமனது வீரத்தை நினைந்து சீதை வாடுவாள்.

விளக்கம்:- இருபத்தொரு தலைமுறையாய் உலகம் முழுவதும் சுற்றித்திரிந்து ஆங்காங்குள்ள மன்னர்களையெல்லாம் தன் மழுவால் அழித்துவிட்டு, அவர்களிரத்தத்தால் சியமந்தபஞ் சகமென்று ஐந்துகுளங்கள் அமைத்து, அவற்றில் நீராடி, முன்பு கார்த்த வீரியார்ச்சுனனாற் கொல்லப்பட்ட தன் தந்தைக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்து திருப்தியடைந்த பரசுராமன், ஒருநாள், இராமன் ஜனகனது வில்லை ஒடித்துச் சிதையை மனைந்து வருகின்றான் என்பதைக் கேள்வியுற்று, அவனை வழிமறித்துத் தனது வில்லை வளைக்குமாறு கேட்ப, அதனை இராமன் வளைக்குமுன் அதிலிருந்து விடும் களைக்கு இலக்கு யாதென வினாவு, அதற்குப் பரசுராமன் தனது தவமே இலக்கெனக்கூற, இராமன் வில்லை வளைத்தொடித்ததுமன்றிப் பரசுராமனது தவத்தையுழித்தான். அவன் அங்கெனம் தவத்தையும் வில்லையும் கெடுத்தமை அவனுக்கு இலகு வான் செயலாயிருந்தது என்பது ‘தவமொய்ம்பொடு மூரிலில் தழுவும்’ என்றதனால் பெறப்பட்டது.

**காகங்களின் ஒருகண்ணைப் போக்கியவெற்றியை
சிதை தன்தலைமேல் கொள்ளல்.**

28. ஏக வாளியவ் விந்திரன் காதல்மேல்
போக வேவி யதுகண் போடித்தநாட
காக முற்றுமோர் கண்ணில் வாகிய
வேக வென்றியைத் தன்றலை மேற்கொள்வாள்.

அ—ஹா:- ஏகம் — ஒரு. வாளி — அம்பு. காதல் — மகன்.
பொடித்த நாள் — கெடுத்த காலத்தில். வேகவென்றி — உக்கி
ரமான வெற்றி.

கோண்டுகூட்டு:- அவ் விந்திரன் காதல்மேல் ஏகவாளிபோக ஏவி
அது கண்பொடித்த நாள் காகம் முற்றும் ஓர் கண் இல ஆகிய வேக
வென்றியைத் தன்தலைமேற் கொள்வாள்.

ப—ஹா:- அவ் இந்திரன் காதல்மேல் — காகவடிவாய் வந்த
இந்திரன்மகனுகிய அந்தச் சயந்தன்மேல். ஏகவாளிபோக ஏவி
— ஓர் அம்பினைச் செல்லுமாறு விடுத்து. அது — சயந்
தனுகிய அக்காகம். கண்பொடித்தநாள் — ஒற்றைக் கண்ணை
இழுந்த அப்போது. காகம் முற்றும் — காகங்கள் எல்லாம்.
ஓர்கண் இல ஆகிய — ஒருகண் இல்லாதனவாம்படிசெய்த.
வேகவென்றியை—மிக்க கடுமையான வெற்றியை. தன் தலை
மேற்கொள்வாள் — தன்மேற் சுமந்து கொள்வாள்.

போழிப்பு:- இந்திரன்மகன் சயந்தன் காகவடிவாய் வந்த
போது இராமன் ஓம்பினால் அக்காகத்தின் கண்ணைன்
றினைக் கெடுக்க, அப்போது காகங்கள் எல்லாவற்றினதும்
ஒருகண் பேரனமையாகிய பெருவெற்றியைத் தன்மேல்
தாங்குவாள்.

விளக்கம்:- இராமன் சயந்தனுகிய காகத்தின்மீது அம்பு
விட்ட வரலாறு: இராமனும் சிதையும் சித்திரசட்டப்ரவதத்

தில் தங்கிய நாளில் ஒருநாள், இராமன் சீதையின் மடியில் தலைவைத்து துயில் செய்கையில் சயந்தன் காகவடிவாய் வந்து இராமன் நித்திரசெய்கின்றுனே என்றும் பாராது, உத்தமியான சீதைக்கு ஊறுசெய்தல் பெரும் துன்பத்திற் கேதுவாகுமே என்றும் சிந்தியாது அவனை அவன் தன் அலகினால் ஊறுசெய்ய, இராமன் துயிலுணர்ந்து ஒரு தகுப்பையை எடுத்துப் பிரமாஸ்திரத்திற்குரிய மந்திரத்தைச் செபித்து அவன்மீது விட, அந்த அம்பு சயந்தனை அக்காகத்தினைப் பின்தொடர, அதற்கஞ்சிய அக்காகம் பிரமன் முதனிய யாவரிடத்தும் புகலிடம் பெறமுடியாமையால் மீண்டும் வந்து இராமன் பாதத்தில் வீழ்ந்து பொறுத்தகுள மாறு வேண்ட, அவனும் கருளைக்கடலாதலின் அதனைப் பொறுத்து அதன் உயிரைப் போக்காது கண்ணென்றினை மாத்திரம் போக்குமாறு அம்பிற்குப் பணிக்க, அது அவ்வாறு அதன் கண்ணென்றினை அழித்தது. அன்றமுதல் எல்லாக்காகங்கட்கும் ஒருகன் இல்லையாயிற்று. ஒரு காகத் தின் கண்ணைமட்டுமன்றி ஒன்றின் மூலம் எல்லாக்காகங்களினதும் ஒருகன்னைன் அழித்தமை பெருவெற்றியாதலின் அது ‘வேகவென்றி’ எனப்பட்டது.

செம்மல்மேல் எனவும், கண்ணிலவாக்கிய எனவும்பாடும்.

விராதனது சாபத்தை நீக்கிய இராமன் மேன்மையைச் சீதை நினைதல்.

29. வெவ்வி ராதனை மேவருந் தீவினை
வவ்வி மாற்றருஞ் சாபமு மாற்றிய
அவ்வி ராமனை யுன்னித்தன் ஞருயிர்
சேவ்வி ராதுனர் வோய்ந்துட ரேம்புவாள்.

அ-ரை:- மேவு — அடைந்த. அரும் தீவினை — போக்குதற் கரிய தீவினையை. வவ்வி—போக்கி. மாற்றரும்—போக்குதற் கரிய. சேவ் இராது—செம்மையாய் இல்லாமல். தேம்புவாள்—வாடுவாள்.

ப—ரூ:- வெவ்விராதனை மேவு—கொடிய விராதனென்னும் அரக்களை அடைந்த. அரும் தீவினை வவ்வி—போக்குதற்கு அரிய தீவினையைப் போக்கி. மாற்று அருமசாபமும் மாற்றிய—நீக்குதற்கு அரிய சாபத்தையும் நீக்கியருளிய. அவ் இராமனை—அத்தகைய தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவனுகிய இராமனை. உண்ணீ—சிதை நினைத்து, தன் ஆர்ஷயிர் செவ் இராது—தனது அருமையான உயிர் செம்மையாய் இருக்கப்பெறுமல், உணர்வு ஓய்ந்து—அறிவு சோர்ந்து. உடல் தேம்புவான்—உடல் வாடுவான்.

போழிப்பு:- கொடிய விராதனது தீச்செயலைப் போக்கிச் சாபத்தையும் நீக்கி முன்னை வாழ்வளித்த இராமனது உயர்வை நினைத்துச் சிதை உயிர்சோர்ந்து உடல் வாடிய வளாய் இருப்பான்.

வீளக்கம்:- தும்புரு என்னும் பெயருள்ள கந்தருவன் குபேரனது சாபத்தால் அரக்கனுகி விராதன் என்னும் பெயர் பெற்று வனத்தில் வாழ்ந்து வருகையில், இராமன் இலக்குவன் சிதை ஆகியோர் அவ்வழியே வர, அவன் சிதையைத் தூக்கக்கண்டு இராம லக்குமனர் அவனைத்தாக்க, அவன் சிதையை விட்டு அவ்விருவரையும் தூக்கிச்செல்ல, அவர்கள் அவன் தோள்களை வெட்டி வீழ்த்திக்கொல்ல, அவன் தனது பிறப்புனர்த்தி வேண்டிக்கொண்டபடி பள்ளம் வெட்டிப் புதைத்தனர். அவன் இராமனைத் தூக்கியபொழுதும் இராமன் அவனைக் காலால் உதைத்தபொழுதும் இராமனுடைய கால்கள்பட்ட விசேஷத்தால் தீவினையெல்லாம் நிங்கி அவன் சாபவிமோசனமும் எய்தினன். கொடிய அரக்கனிடத்தும் அருள்செய்து அவனை நற்கதியடையச் செய்த இராமன் தன் மாட்டு இரங்காதிருத்தலை நினைப்பவளாய், ‘அவ்விராமனை உண்ணீ.... உயிர் செவ்விராது உணர்வு ஓய்ந்து உடல் தேம்புவாளா’யினான்.

‘விராதனை மேல்வரும்’ எனவும் பாடம்.

காவலரக்கியர் துயிலுதல்.

30. இருந்தன டிரிசடை யேன்னு மின்சோலில்
திருந்தீரு ளோழியமற் றிருந்த தீவினை
அருந்தீற வரக்கிய ரல்லு நள்ஞாறுப்
போருந்தலுங் துயினறைக் களிபோ ருந்தீனார்.

அ—ஹரா:- அருந்தீறல் — அரிய ஆற்றலையுடைய. அல்லு — இராயு. நன் உறை—நடுப்பொழுது வந்துசேர. துயில் நறைக் களி—உறக்கழும் கள்ஞாந்த களிப்பும்.

கோண்டுகோட்டு:- இருந்தனாள்; அல்லு நள்ஞாறுப் பொருந்தலும் திரி சடையென்னும் இன்சோலில் திருந்தினாள் ஒழிய, மற்று இருந்த தீவினை அருந்தீறல் அரக்கியர் துயில் நறைக்களி பொருந்தினார்.

ப—ஹரா:- இருந்தனாள் — மேற்கூறியவாறு சீதை நினைத்து அழுதனாய் இருந்தாள். அல்லு நள்ஞாறுப் பொருந்தலும் — இராவில் நடுப்பொழுது வந்தடைந்த அளவில். திரிசடை என்னும் — திரிசடையென்று சொல்லப்படுகின்ற. இன் சோலில் திருந்தினாள் ஒழிய—இனிய சொல்லினால் திருத்தமுற் றுள் ஒருத்திமட்டும் துயிலுதலைத்தவர். இருந்த — அங்கே சீதையின் பக்கத்தில் காவல் செய்துகொண்டிருந்த. தீவினை அருந்தீறல் அரக்கியர் — தீய செயலையும் அரிய ஆற்றலையுடைய அரக்கியர்கள். துயில் நறைக்களி பொருந்தினார் — உறக்கழும் கள்ஞாந்த மயக்கழும் பொருந்தினார்கள். மற்று — அகை.

போழிப்பு:- சீதை இவ்வாறிருப்ப, நடுநிசிப்பொழுதாதலும் இனியசொற்களைப் பேசுகின்ற திரிசடை தவிர்ந்த ஏனைய கொடிய அரக்கியர்களெல்லாம் நித்திரை மயக்கழும் கள்ஞாந்த மயக்கழும் பொருந்தினார்கள்.

விளக்கம்:- திரிசடை விடிஷனைப் புதல்வி; சீதையினிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவள். தந்தையைப்போலவே நற்குணங்கள்

கள் மிக்கவள். சீதையின் துயரைக்கண்டு சாலவும் வருந்துபவளாதலால் அவனும் சீதைபோல துயில் ஒழிந்திருந்தனன். சீதையின் துயரை மாற்றத் தன்னுலான ஆறுதல் மொழிகளை இனிமையாகக் கூறுவாள் என்பதை ‘இன் சொலில் திருந்தினான்’ என்ற தொடர் காட்டுகின்றது. ‘துயில் நறைக்களி’ என்பதற்கு நித்திரையாகிய மதுமயக்கத்தை எனவும் பொருள் கூறலாம்.

சீதை திரிசடைக்குக் கூறுவன்.

சீதை திரிசடையைப் பார்த்து, ‘தூயவளே, நீ தான் எனது துணைவி. நான் சொல்வதைக் கேள். எனது புருவ மும் கண்ணும் நெற்றியும் வலப்பக்கம் துடிக்கவில்லை; இடப்பக்கம் துடிக்கின்றன. இவ்வாறு அவை இடப்பக்கம் துடித்தவின்பயனை யான் அறியேன். அவை எனக்கு நன்மையாகத் துடிக்கின்றனவோ, அன்றேல் யான் செய்த தீவிளைதான் வஞ்சகமாகத் தீமை இன்னும் தருவதை உணர்த்துகின்றனவோ? முன்பு விசுவாமித்திர முனிவனுடன் இராமன் மிதிலைக்கு வந்தபோது எனது புருவமும் தோனும் கண்ணும் இடப்பக்கத்தே துடித்தன. இப்பொழுதும் அவ்வாறே தான் துடிக்கின்றன. யான் உனக்கு ஒன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேன். அதனையும் கேள். என்னுயிரனைய இராமன் நாட்டைத் தம்பிக்குக் கொடுத்து, காட்டிற்குப் புறப்பட்டபோதும் என் வலப்பக்கம்தான் துடித்தது. இராவணன் என்னைக் கவரவந்த நாளிலும் வலமே துடித்தது. இப்பொழுது அவை இடம் துடிக்கின்றன. எனக்கு வருவது யாது?’ என்றார்.

**சிதை திரிசடையை நோக்கி
ஒன்று கூறல்.**

31. ஆயிடைத் திரிசடை யென்னு மன்பினால்
தாயினு இனியவ டன்னை நோக்கினான்
தூயாங் கேட்டியேன் ருஜைனவி யாமேனு
மேயதோர் கட்டுரை விளம்பன் மேயினான்

அ-ரை:- ஆயிடை - அப்பொழுது. கேட்டி - கேட்பாய். எனு-
என்று. மேயது - பொருத்தமுடைய. கட்டுரை - பொருள்
பொதிந்த சொல்.

கோண்டுகூட்டு:- ஆயிடை, திரிசடை யென்னும் அன்பினால்
தாயினும் இனியவள் தன்னை நோக்கினான்; “தூய நீ என் துலைங்கி
கேட்டி” எனு, மேயது ஓர் கட்டுரை விளம்பல் மேகினான்.

ப-ரை- ஆயிடை - அப்பொழுது. திரிசடை என்னும் - திரி
சடையென்று சொல்லப்படும். அன்பினால் தாயினும் இனிய
வள் தன்னை - அன்புடைமையினால் தாயினும் மிக இனியவளை,
நோக்கினான் - சிதை பார்த்தவளாய். தூய நீ என் துஜைவி -
பரிசுத்தமாகிய நீயே எனக்குத் துஜைவி கேட்டி - நான்
சொல்வதைக் கேட்பாயாக. எனு - என்று, மேயது ஓர்
கட்டுரை - பொருத்தமானதொரு பொருள் பொதிந்த
சொல்லினை. விளம்பல் மேயினான் - சொல்லத் தொடங்கினான்.
ஆம் - அசை.

பொழிப்பு:- அப்பொழுது, சிதை தன்னிடத்துத் தாயினும்
சால அன்புடையவளான திரிசடையைப் பார்த்து, தாயவளே
நீ தான் என் துஜைவி; நான் சொல்வதைக் கேள்' என்று
ஓர் அரிய செய்தியைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

விளக்கம்:- முன்பாடலில் ‘இன்சொல்லால் மேம்பட்டவள்’ என்
ரூப. இப்பாடலில் ‘தாயினும் இனிய அன்பினான்’ என்றார். சேயின்
இன்பத்தையே தன் இன்பமாய்க் கருதுவது தாயாங்பு. அவ்
வாறு, சிதை அடையும் இன்பத்தையே தன் இன்பமாய்க் கரு

துபவளாதலால் ‘அன்பினால் தாயினும் இனியவள்’ என்றார். ‘தூயை’ என்றும், ‘என் துணைவி’ என்றும் கூறியதிலிருந்து திரிசடை அரக்கர் குலத்தில் பிறந்தவளாயினும் தேவரினும் மேலானவளைன்பதும், தனிமையால் வருந்தும் சீதைக்கு ஒரே ஒரு பற்றுக்கோடாயிருந்து திரிசடை நன்மை செய்வன் என்பதும் பெறப்படும்.

‘அன்பினால்’ என்றும் பாடம்.

சீதை புருவம் முதலியன இடம் துடித்தன என்று கூறுதல்.

32. நலங்துடிக் கிண்றதோ நான்சேய் தீவினைச் சலங்துடித் தீன்னமுந் தருவ துண்மையோ போலங்துடி மருங்குலாய் புருவங்க் கண்ணுதல் வலங்துடிக் கிண்றில் வருவ தோர் கிலேன்.

அ-ஸ்ரீ:- சலம் துடித்து—வஞ்சகமாகத் துடித்து. பொலம் துடி மருங்குலாய்—அழகிய உடுக்கைபோன்ற இடையினையுடையாய். ஓர்கிலேன்—அறியேன்.

கோண்டுகூட்டு:- பொலங்துடி மருங்குலாய் புருவம் கண் நுதல் வலங்கூடிக்கிண்றில். வருவது ஓர்கிலேன். கலங் துடிக்கிண்றதோ? நான்சேய் தீவினை சலங் துடித்து இன்னமும் தருவதுண்மையோ?

ப-ஸ்ரீ:- பொலம் துடி மருங்குலாய்—அழகிய உடுக்கைபோலும் இடையினையுடையாய். புருவம் கண் நுதல்—புருவமும் கண் னும் நெற்றியும் வலம் துடிக்கிண்றில். வலப்பக்கம் துடிக்க வில்லை. வருவது ஓர்கிலேன் - இவ்வாறு புருவமும் கண்ணும் நெற்றியும் இடப் பக்கம் துடித்தலால் வரும் பயனை யான் அறியேன். நலம் துடிக்கிண்றதோ—நன்மையாகத் துடிக்கின் றதோ? நான் செய் தீவினை—யான் செய்த பாவம், சலம் துடித்து—வஞ்சகமாகத் துடித்து, இன்னமும் தருவது உண்மையோ—இனிமேலும் தருவது உண்மைதானே?

போழிப்பு:- “அழகிய இடையினையுடையாய், எனது புருவமும் கண்ணும் நெற்றியும் இடப்பக்கமாகத் தூடித்தன. இதனால் வரும் பயனை அறியேன். இங்ஙனம் தூடிப்பது நன்மையைக் குறிப்பதோ? அன்றி, யான் செய்த பாவம் இன்னும் எனக்குத் தீமையைத் தரப்போகின்றதுவோ” (என்று சீதை கூறினார்).

விளக்கம்:- ‘நலந் தூடிக்கின்றதோ....தருவதுண்மையோ’ என்பது பின்வரும் பாடலிலுள்ள ‘அடுப்பது யாது’ என்பதானாலும் முடியும்.

இராமன் தன்னை மணக்க வந்தபோது சீதை கூறல்.

33. முனியோடு மிதிலையின் முதல் வன் முந்துநாள்
துனியறு புருவமுங் தோனு நாட்டமும்
இனியன துடித்தன வீண்டு மாண்டென
நனிதுடிக் கின்றன வாயி நல்குவாய்

அ-ஹ:- முனி-விசவாமி த்திரர். முதல்வன் - இராமன். முந்தும் - எதிர்ப்படும். துனி அறு - குற்றமற்ற. நாட்டம் - கண். எண்டும் - இப்பொழுதும். ஆண்டென - அட்பொழுதுபோல. நனி - மிக ஆயின் - தாயினும். நல்குவாய் - அன்பு செய்பவளே.

கோண்டுகூட்டு:- ஆயின் நல்குவாய், முனியோடு முதல்வன் மிதிலைல் முந்துநாள் துனி அறு புருவமும் தோனும் நாட்டமும் இனியன துடித்தன; எண்டும் ஆண்டென நனி துடித்தன.

ப-ஹ:- ஆயின் நல்குவாய் - தாயினும் மிக அன்பு செய்பவளே. முனியோடு - விசவாமி த்திரமுனிவனுடன். முதல்வன் - தலைவனுன இராமன். மிதிலைல் முந்துநாள் - என்னை மணஞ்சு செய்தற்கு மிதிலை மாநகரத்தில் எதிர்ப்பட்டபோது, துனி

அறு புருவமும் தோனும் நாட்டமும்—குற்றமற்ற புருவமும் தோனும் கண்ணும். இனியன் துடித்தன — இன்பத்தைத் தருவனவாய் இடப்பக்கத்தே துடித்தன. எண்டும் — இப்பொழுதும். ஆண்டென—அப்பொழுது துடித்தமைபோல. நனி துடித்தன—மிக இடப்பக்கத்தே துடித்தன.

பொழிப்பு:- தாயினும் மிக அன்பு செய்பவளே, விசுவாமித் தீர முனிவருடன் இராமன் மிதிலையில் என்னை மணக்க வந்தபோது எனது புருவமும் தோனும் கண்ணும் இடம் துடித்தன. அதுபோல் இப்பொழுதும் இடப்பக்கமே துடித்தன.

விளக்கம்:- சமமான இருவர் சேர்ந்து வருதலைக் குறிக்கும் போது இருவர் பெயரோடும் ‘உம்’மை கொடுக்க வேண்டும் (சோனும் சோழனும் வந்தார்கள் என்பதுபோல) எனவும், இருவரில் ஒருவர் உயர்ந்தவராய் இருப்பின் உயர்ந்த பெயருக்கு ‘ஒடு’ கொடுக்க வேண்டும். எனவும் இலக்கணம் உண்டு. அதன்படி இங்கே உயர்ந்தவனுன விசுவாமித்தீரன் பெயருக்கு ‘ஒடு’ கொடுத்து ‘முனியொடு முதல்வன் முந்து நாள்’ எனக்கம்பர் கூறினார். பெண்களுக்கு இடம் துடித்தல் நன்மை குறிப்பது எனவும் வலம் துடித்தல் தமை குறிப்பது எனவும் கூறுதல் தொன்றுதொட்ட வழக்கு. ஒருமுறை துடித்தலோடு ஓழியாது பலமுறை துடித்தமைபின் வரும் நன்மையை உறுதிப்படுத்துகின்றது என்பான், ‘நனி துடிக்கின்றன’ என்றார்கள். திரிசடையின் அன்பின் மேன்மையை மறவாது போற்றுகின்றார்கள் ஆதலால் சிறை, முன்பு ‘தூய’ ‘என் துணைவி’ என்றதனேடு விடாது, ‘ஆயின் நல்குவாய் என எண்டும் விளித்தாள்.

‘முதல்வன் வந்தநாள்’ எனவும் பாடம்.

**இராமனுடன் காட்டுக்குப் புறப்பட்டபோது
தனது வலதுகண் துடித்ததென
சிதை கூறல்**

34. மறந்தனே னிதுவுமோர் மாற்றங் கேட்டியால்
அறந்தரு சிந்தையென் னவி நாயகன்
பிறந்தபார் முழுவதும் தம்பி யேபேறத்
துறந்துகான் புகுந்தநாள் வலந்து டித்ததே

அ-ரூ:- மாற்றம்—சொல். கேட்டி—கேட்பாய். அறந்தரு—
அறத்தைக் காக்கின்ற.

ப-ரூ:- மறந்தனென்—உனக்கு ஒன்றுக்கு மறந்துவிட்டேன். இதுவும் ஓர் மாற்றம் கேட்டி—இதுவும் ஓர் செயலீக் கேட்பாயாக. அறந்தரு சிந்தை—அறத்தைப் பாதுகாக்கின்ற மனமுடையவர்களே. என் ஆவி நாயகன்—என் உயிர்க்கு நாயகனை இராமன். பிறந்த பார்—தான் பிறந்தமையால் தனக்கு உரிமையான முமியை. முழுவதும்—முழுவதையும். தம்பியே பெற—தம்பியாகிய பரதனே பெற்று அரசானும் படி, துறந்து—விட்டு. கான் புகுந்தநாள்—காட்டிற்குச் சென்ற நாளில். வலம் துடித்தது—எனது புருவம் முதலாயினவற்றின் வலதுபக்கமே துடித்தது.

பொறிப்பு:- “ஒன்று கூற மறந்துவிட்டேன். அதனையும் கேட்பாய். அறத்தைக் காப்பவனுகிய ஆருயிர் நாயகன் நாடு முழுவதையும் பரதனுக்கே கொடுத்து விட்டுக் காட்டுக்குப் புறப்பட்டபோது எனது வலப்பக்கம் துடித்தது.”

வீளக்கம்:- இராமனேடு இருந்த காலத்து நடந்த இன்பச் செய்திகளே அவனைப் பிரிந்திருந்தபோது அவன் மனத்தில் எப்போதும் நினைவிற்கு வந்தன. அவன் துன்ப நினைவுகளை நினைப்பதேயில்லை, ஆதலால் மறந்தனன். இராமன் தன ஜீசுக் கிரை மீட்காவிடினும், தனது துயரைப் போக்காவிடினும் தன்னுயிர்க்கு இனிய நாயகனேயாவன் என்பாள் போல ‘என்

தூவி நாயகன்’ என்று உரிமையோடும் அளவற்ற அங்போடும் கூறினால். ‘துறந்து’ என்ற சொல் ‘நாட்டைக் கொடுத்ததோடு மட்டுமென்றி, அந்நாடானாதவில் சிறிது பற்றேற்றும் இல்லாது’ என்ற பொருள்தந்து நின்றது.

இராவணன் தன்னைக் கவர வந்தபோது வலம் துடித்ததெனச் சீதை கூறல்.

35. நஞ்சலை யான்வனத் திழைக்க நண்ணிய
வஞ்சலை நாள்வலாந் துடித்த வாய்மையால்
எஞ்சல வீண்டுதா மிடந்து டிக்குமால்
அஞ்சலென் றிரங்குவா யடுப்பதி யாதென்றார்.

அ-ரை:- நஞ்ச அனையான்—நஞ்ச போன்றவனுகிய இராவணன். எஞ்சல—குறையாதனவாய்.

கோண்டுகூட்டு:- “அஞ்சல் என்று இரங்குவாய், நஞ்ச அனையான் வனத்து வஞ்சலை திழைக்க நண்ணிய நாள் வலம் துடித்த வாய்மை, என்டு தாம் எஞ்சல இடம் துடிக்கும். அடுப்பது யாது?” என்றார்.

ப-ரை:- அஞ்சல் என்று இரங்குவாய்—பயப்படாதே என்று என்னிடத்து இருக்கங் கொள்பவனே. நஞ்ச அனையான்—நஞ்சபோல் கொல்பவனுன இராவணன். வனத்து வஞ்சலை திழைக்க நண்ணிய நாள்—காட்டில் துறவி வேடத்தில்வந்து என்னைக் கவர்தலாகிய வஞ்சலையான செயலைச் செய்ய அடைந்தபோது, வலம் துடித்த—வலப்பக்கமே துடித்தன. வாய்மை—இஃது உண்மை. எண்டு தாம்—இப்பொழுது அந்தத் தோறும் புருவமும் கண்ணும். எஞ்சல இடம் துடிக்கும்—குறைவின்றி இடப்பக்கம் துடியாறிற்கும். அடுப்பது யாது—இதன் பயனுக எனக்கு வருவது யாது? என்றாள்—என்று சீதை திரிசடைய வினாவினாள். ஆல—அசை.

போழிப்பு:- “நஞ்சபோழும் கொடிய இராவணன் தீய என்னத்தோடு யானிருந்த பர்ணசாலைக்கு வந்தபோதும் எனது

வலப்பக்கத்துப் புருவம் முதலியனவே துடித்தன. இது உண்மை. இப்பொழுது இடப்புறத்துப் புருவமுதலியன குறைவின்றித் துடிக்கின்றன. எனக்கு நேரவிருப்பது யாது?’’ என்று சிதை திரிசடையை விஞவினான்.

விளக்கம்:- அஞ்சல் என்று இரங்குவாய் என்பது அஞ்சாதே என்று கூறுவதோடமையாது என்மீது இரக்கமும் செய்ப் வளே என்று பொருள்பட நின்றது. இவ்வாறு சிதை திரிசடையை விளிப்பதிலிருந்து, இடப்பக்கம் துடிப்பது முன்னே நன்மையைத் தந்தது என்று தான் அறிந்தாளாயினும் தனது தவினையானது வஞ்சகமாய்த் துடித்து இன்னமும் துன்பத் தைத் தாவிருக்கின்றதோன்ற ஜயத்திருக்கின்றாகவின் அந்த ஜயத்தையும் தீர்த்தருளுமாறு ஆவலுடன் வேண்டுகின்ற சென்பது பெறப்படும். ‘அடுப்பது யாது?’’ என்ற விஞ சிதை திரிசடைகூறும் விடையை அறிவதில் கொண்டுள்ள ஆர்வத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

‘இடந்துடித்ததால்’ எனவும், ‘அஞ்சலென் ஹிரங்குதற் கடுப்பது’ எனவும் பாடம்.

திரிசடை சிதைக்கு நற்குறிப்பயன் கூறல்.

(36 - 53 வரையள்ள பாடல்களின் பொருட்சுருக்கம்)

சிதை தனது இடப்பக்கத்துப் புருவம் முதலியன துடித் தனவென்று கூறக்கேட்ட திரிசடை, இது நல்லகுறியென்று எண்ணி மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றவளாய், “உன் நாயகனை நீ அடைதல் உண்மை. மேறும் சொல்கின்றேன்கேள். மின்னலை ஒத்த மெல்லிய இடையாளே, ஓர் ஆழகிய வண்டு வந்து உனக்கு நல்வாழ்வுண்டாக இனிய இசையை உன்காதில் ஒலித்துச் சென்றது. அங்ஙனம் அவ்வண்டு ஊதிச்சென்றமை இராமனாப்பிய தூதுவன் நற்செய்தியுடன் வருவான் என்பதை உனர்த்துகின்றது. தீயவரான இராவனுதியர்க்கும் கேடுவருதல் தீண்ணம். அதை உனர்த்தும்வகையில்

என்னிடத்து நிகழ்ந்தவற்றையும் கேள். நீரூ சிறுகணப் பொழுதிலாயினும் துயிலாமையால் உனக்குக் கனவுதோன் றவில்லை. யான் ஒரு கனவுகண்டேன். தவறுது பலிக்கத் தக்க அக்கனு நிகழ்ச்சியைச் சொல்வேன், கேள். இராவணன் தன் தலையில் எண்ணொயை நிரம்பப் பூசி, சிவந்த ஆடை உடுத்து, கழுதையும் பேயும் பூட்டப்பட்ட தேரில் ஏறித் தென்திசைநோக்கிச் சென்றூன். அவனுடைய மக்களும் உறவினரும் அவனைத் தொடர்ந்து அத்திசைநோக்கிச் சென்றனரேயன்றி ஒருவரும் மீளவில்லை. மேலும், அவ்விராவணன் தனது மஜையில் வளர்க்கும் ஓமத்தீஉள்ள இடத்தில் கறையான் புற்றுக்கள் தோன்றின. விடியற் காலத்து விழுந்த இடியேற்றினால் அவனது அரண்மஜை பாழானது. பெண்யானைகள் மதம்பிடித்தன. அடிக்காமலேயே பேரிகை முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. வானத் தில் முகிற்கூட்டம் இல்லாமலே இடியொலி எழுந்தது. வானத்திலிருந்து நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்தன. இராக்காலத் திலும் சூரியன் ஒளிசெய்தான். கற்பக மலர்மாலைகள் தூர்நாற்றம் வீசின. இலங்காபுரியும் அதன் மதில்களும் சுழன்றன. மங்கலமாக வைக்கப்பட்ட பூரணகும்பங்கள் வீழ்ந்துடைந்தன. இருள் எங்கும் முடியது. பட்டத்துயானையின் கொம்புகள் ஒடிந்தன. அந்தணர்கள் வேதமோதிவைத்த பூரணகுடங்கள் கள்ளின் மணத்தைவீசின. நட்சத்திரங்கள் சந்திரனைப் பிளந்துகொண்டு தோன்றின. மேகங்கள் இரத்தமழையைப் பொழிந்தன. ஆயுதங்களெல்லாம் தம்மொடுதாமே போர்செய்தன. மங்கையரின் மங்கலத்தாலி அவர்மார்பிலே அற்று வீழ்ந்தது. பின்னலோடுகூடி விளங்கிய மண்டோதரியின் கூந்தல் அவிழ்ந்து வீழ்ந்தது. அதுமடுமன்றி, அவனது கூந்தல் நெருப்பினாற் சுட்டாலோத்த தூர்நாற்றத்தை உடையதாயிருந்தது. இன்னுங்கேள், இப்பொழுது கண்ட கனவொன்று சொல்வேன். தம்முள் ஒத்த வளியுடைய இரண்டு ஆண்சிங்கங்கள் புலிக்கூட்டஞ் தழுவந்து யானைக்காட்டுக்குள் இருந்த யானைகளையெல்லாம் கொன்று, தம் நகரத்துக்கு மீண்டன. அவ்வாறு அவை மீனும்போது ஒருமயிலும் அவைகளுடன் சென்றது. மென்

மொழியாளே, இலக்குமியானவள் இராவணன் மனையை விட்டுநீங்கி, ஆயிரம் சுடர்களோடு விளங்கும் ஒருவிளக்கினை ஏந்தியவளாய் விபீடனன் மனையை அடைந்தனள். யான் அக்காட்சியைக் கணவில்கானும் சமயத்தில் என்னை நீ துயி வெழுப்பினாய்” என்று திரிசடைகூற, சிதை அவளை வணங்கி ‘இன்னமும் துயின்று அக்கணவின் குறையைக் காண, என வேண்டினால்.

‘இது நன்று’ என்று எண்ணித் திரிசடை சிதைக்குக் கூறல்.

36. என்றலும் திரிசடை யியைந்த சோபனம் நன்றிது நன்றெனு நயந்த சிந்தையாள் உன்றுளைக் கணவளை யுறுத ஹண்மையால் அன்றியுங் கேட்டியேன் றறைதன் மேயினாள்.

அ-ரை:- சோபனம் — நன்மை. எனு—என்று எண்ணி. நயந்த — விரும்பிய. அறைதல் மேயினாள்—சொல்லத் தொடங்கினாள்.

கோண்டுகூட்டு: என்றலும், ‘இதுநன்று நன்று; சோபனம் இயைந்த’. எனு நயந்த சிந்தையாள் திரிசடை “உன் துளைக் கணவளை உறுதல் உண்மை. அன்றியும் கேட்டி.” என்று அறைதல் மேயினான்.

ப—ரை:- என்றலும் — என்று சிதை கூறுதலும். இது நன்று நன்று—இது நல்லது நல்லது. சோபனம் இயைந்த—நன்மை கள் சிதையிடத்து வந்தன. எனு—என்று தனக்குள் எண்ணி. நயந்த சிந்தையாள் திரிசடை—விரும்பிய மனத்தையுடையளாகிய திரிசடை. உன்துளைக் கணவளை உறுதல் உண்மை—சிதையே, நீ உனக்குத் துளைவனுகிய இராமனை விரைவில் அடைதல் உண்மை. அன்றியும்—அஃதல்லாமலும். கேட்டி—மேறும் யான்கூறுவதைக் கேள். என்று அறைதல் மேயினாள்—என்று கூறத்தொடங்கினாள்.

போழிப்பு:- என்று சீதைகூற, ‘இது நல்லகுறி’ என்று தனக்குள் எண்ணரி மகிழ்ந்தவளான திரிசடை, சீதை தன் கணவனை விரைவில் அடைதல் உண்மை என்று அவனுக்குக் கூறி, மேலும் சொல்லத்தொடங்கினார்.

விளக்கம்:- நன்மை வருதல் நிச்சயம் என்பது குறிக்க ‘நன்று நன்று’ என அடுக்கிவந்தமை காண்க. எனு நயந்த சிந்ததயாள் என்றமையால் ‘இயைந்த சோபனம்’ என்பதும் ‘நன்று இது நன்று’ என்பதும் திரிசடை தன் மனத்தில் எண்ணியன என்பது பெறப்படும்.

சீதையின் காதில் தும்பி ஊதியதென திரிசடை கூறல்.

37. உன்னிறம் பசப்பற வியிரு யிர்ப்புற
இன்னிறத் தேன்னிசை யினிய நண்பினால்
மின்னிற மருங்குலாய் சேவியின் மேல்வைவார்
போன்னிறத் தும்பிவந் தூதிப் போயதால்.

அ—ரை:- பசப்பு அற — பசலைமாற. உயிர்ப்புற — உய்ய.
இன் சிற—இனிய இயல்பையுடைய. தென் இசை—அழகிய
இசையை.

கோண்டுகூட்டு:- மின் கிற மருங்குலாய், ஓர் பொன்னிறத்தும்கி இனிய நண்பினால் வந்து உன்சிறம் பசப்பு அற உயிர் உயிர்ப்பு உற இன் கிற தென் இசை உன் செவியில் மெல்ல ஊதிப் போயது.

ப-ரை:- மின்னிற மருங்குலாய் — மின்னின் இயல்பையுடைய இடையினையுடையானோ. ஓர் பொன்னிறத் தும்பி—ஓர் பொன் போலும் அழகிய நிறத்தினையுடைய தும்பியானது. இனிய நண்பினால்—இனிய அன்பினால். வந்து—உன்னிடத்தே வந்து. உன்சிறம் பசப்பு அற—இராமனைப் பிரிந்தமையால் உன்பால் உண்டான பசலை நிறம் நீங்க. உயிர் உயிர்ப்பு உற—வாடியி ருக்கும் உன்னுயிர் உய்ந்து இன்பம் அடைய, இன்னிறத் தென்

இசை - இனிய இயல்பையுடைய அழகிய இசையை, உன் செவியில் - உனது காதில். மேல்ல ஊதிப் போயது - மேல்ல ஒலித்துச் சென்றது. ஆல் - அசை.

பொறிப்பு:- சிதையே, ஓர் அழகிய வண்டு அன்பினால் உன் ஞிடத்து வந்து உன்மேனி அழகு பெறவும் உன்னுயிர் இன்பத்தினால் தழைக்கவும் இனிய இசையினை உன்காதில் மென்மையாக ஒலித்துச் சென்றது.

விளக்கம்:- கற்பிற்சிறந்த சிதையினிடத்து அஃறினைப் பொருளான தும்பியும் அன்புவைத்தது என்பது குறிக்க ‘நண்பினால்’ என்றால். தும்பி வண்டினுள் ஒருசாதி. அது சிதையின் காதில் ஒலித்த ஒலி இயல்பாகவே இனியதாயினும் சிதைக்கு வரவிருக்கும் நற்செய்தியைக் குறிக்கும் நற்குறியாயிருத்தலால் ‘இன்னிறத் தென் இசை’ என்று கூறப்படலாயிற்று. வண்டு வந்து இனிய இசையை ஊதியது, தாதுவனுகிய அநுமன் வந்து இராமன் செய்தியைக் கூறவிருப்பதைக் குறித்தது என்பது அடுத்த பாடலால் புலப்படும்.

**இராமன் தூதுவன் வருவன் என்றும்
தீயவர் அழிவர் என்றும் திரிசடை கூறல்.**

38. ஆயது தேரினுன் னுவி நாயகன்
யயது தூதுவந் தேதீரு மேன்னுமால்
தீயது தீயவர்க் கேய்த றின்னனமேன்
வாயது கேளேன மறித்துங் கூறுவாள்

அ-கா:- ஆயது—நிகழ்ந்தது, தேரின்—ஆராயின். யயது—ஏவியது, எதிரும்—தோன்றும். என்னும்—என்பாள். தீயவர்க்கு—தீகாடியவராகிய இராவனுதீயர்க்கு. என் வாயது—என்னிடத்து நிகழ்ந்தது.

கோண்டுகூட்டு:- ‘ஆயது தேரின், உன் ஆவிநாயகன் ஏயது தூது வந்து எதிரும் என்னும். தீயவர்க்குத் தீயது எய்தல் திண்ணம். என் வாயது கேள். என மறித்தும் கூறுவாள்.

ப—ரை:- ஆயது தேரின்—தும்பி வந்து ஊதிய செயலை ஆராயின். உன் ஆவி நாயகன் ஏயது தூது—உனது உயிர்க்கு இனிய நாயகனுகிய இராமனால் அனுப்பப்பட்ட தூதுவன். வந்து எதிரும்—வந்து உன்முன் தோன்றுவான். என்னும்—என்று அவ்வண்டின் செயல் உனர்த்தாநிற்கும். தீயவர்க்கு தீயது எய்தல் திண்ணம்— ஆதலால், கொடியவராகிய இராவனுதியர்க்குத் தீமை உண்டாதல் உறுதி. என்வாயது கேள்—என்னிடத்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கேட்பாயாக, என மறித்தும் கூறுவாள்—என்று சொல்லி மீண்டும் கூறுவாள். ஆல்—அசை.

போழிப்பு:- தும்பி ஊதிய செயலானது, உன்னருயிர் நாயகனுன் இராமனனுப்பிய தூதுவன் வந்து தோன்றுவன் என்பதை உணர்த்தாநின்றது. இராவனுதியர் கேடுறுவர். அது திண்ணம். என்னிடத்து நிகழ்ந்ததஜையும் மேலும் கேட்பாயாக என்று திரிசடை கூறத்தொடங்கினான்.

விளக்கம்:- ஆயது—என்பது ஆனது, நிகழ்ந்தது ஆகிய அச்செயல் எனப்பொருள்படும். அன்றி, ஆய் + அது எனப்பிரித்து ஆய்—தாயே, அது—அத்தும்பியின் செயல் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். தீயவாக்குத் தீயது எய்தல் திண்ணம் என்ற தொடர், கொடியவராகிய இலங்கைவாழ் அரக்கர்க்கு (தீ ஆகிய அது) நெருப்பு எய்துதல் திண்ணம் எனப் பொருள்பட்டு அனுமனால் இலங்கை எரியுண்ணுதலைக்குறித்து சின்றதெனவும் கொள்ளத்தக்கது. இவ்வாறு கதையில் பின்னர் நிகழும் செய்தியோன்று முன்னரே கதாபாத்திரமொருவரின் வாய்ச்சொல்லில் அவர் கருதாமலே பொருள் தந்து புலப்பட்டு நிற்றலை ஆங்கிலப் புலவர் dramatic irony என்பர். முன்பு தூர்ப்பன்கை இராவனனுக்கு, ‘பின்னொற் பேச்சினு

னோப் பெற்றபின் பிழைக்கலாற்றும்' எனக்கூறியபோது அவன் கருதாமலே, சிதையினால் இராவணனுவிவான் என்னும் பொருள்படக் கூறியதும் இதுபோல் கருதத்தக்கது.

'எயதேர் தூதுவந்து' எனவும் பாடம்.

மெய்யாகப் பலிக்கும் கனவுகண்டேன் எனத் திரிசடை கூறல்.

39. துயிலலை யாதலீற் கனவு தோன்றல
அயில்லிழி யன்னையா னமைய நோக்கினேன்
பயில்வன பழுதில் பரிவி ஆண்டன
வேயிலினு மெய்யன விளம்பக் கேட்டியால்

அ—ரை:- அயில்—வேல். அமைய—பொருந்த. பயில் வன—
நிகழ்வன. பழுதில்—குற்றமற்றவை. பரிவி—விருப்பத்
தால். ஆண்டன—ஆளப்பட்டன. வேயில்—துரியன். மெய்
யன—தவருது பலிப்பன.

கோண்டுகூட்டு:- அயில் விழி அன்னை, துயிலலை ஆதலின் கனவு
தோன்றல். யான் அமைய நோக்கினேன். பயில்வன; பழுதில்; பரிவின்
ஆண்டன; வேயிலினும் மெய்யன விளம்பக் கேட்டி.

ப-ரை:- அயில் விழி அன்னை—வேல்போனும் கன்களையடைய
தாயே! துயிலலை—நீ உறங்காதிருந்தாய். ஆதலின் கனவு
தோன்றல—ஆதலால் உனக்குக் கனவுகள் தோன்றவில்லை.
யான் அமைய நோக்கினேன்—யான் ஒரு கனவினைப் பொருந்
தக் கண்டேன். பயில்வன—அக்கனவில் நிகழ்ந்தவை குற்
றமில்லாதவை. பரிவின் ஆண்டன—விருப்பத்தால் ஆளப்
பட்டவை. வேயிலினும் மெய்யன — துரியனிலும் பார்க்க
மெய்யானவை. விளம்பக் கேட்டி—யான் சொல்லக் கேட்பா
யாக. ஆல்—அதை.

போழிப்பு:- தாயே, நீ துயிலாதிருந்தமையாற் கனவுகான வில்லை. யான் ஒரு கனவு கண்டேன். அக்கனவில் நிகழ்ந்தனவெல்லாம் குற்றமற்றனவும் விரும்பத்தக்கனவும் மேய்யாகப் பலிப்பனவுமாம். அவற்றைக் கூறுவேண்கேள்.

விளக்கம்:- சீதை துயில் தலை மறந்தனள் என்பது முன் (நான்காம் பாடலில்) கூறப்பட்டமைபோல ஈண்டும் ‘துயில்லை ஆதவின்’ என்ற திரிசடை கூற்றினாலும் வலியுறுத் தப்பட்டது. அமைய நோக்கினேன் என்பது பரபரப்பின்றிக் கருத்தோடு பார்த்தேன் என்னும் பொருள்தந்தது. துரியன் நாள்தோறும் உதிப்பதில் தவறுவதில்லை. அச்துரியன் தவறினும் இக்கனவு பலிப்பதில் தவறுது என்பாள், ‘வெயிலினும் மெய்யன்’ என்றார்கள்.

‘அயில்விழி ஒரு கனவு அழிந்து’ எனவும், ‘பழுதி நாடென்’ எனவும் பாடம்.

இராவணன் தென்திசை ஏகினன் என்றல்.

40. எண்ணெய்தன் முடிதோறு மிழுகி யீறிலாத தீண்ணெண்டுங் கழுதைபேய் பூண்ட தேரின்மேல் அண்ணல்வே லீராவண னரத்த வாடையன் நண்ணினன் ரேஞ்புலம் நவையில் கற்பினுய்.

அ-ரை:- இழுகி — புசி. அண்ணல்வேல் — தலைமையான வேலைத்தாங்கிய. அரத்த—சிவந்த நிறமுடைய. நவையில் — குற்றமில்லாத.

கோண்டுகூட்டு: நவை இல் கற்பினுய! அண்ணல் வேல் இராவணன் அரத்த ஆடையன், தன் முடிதொறும் எண்ணெய் இழுகி ஈறுதிலா திண்ணெடுங் கழுதை பேய் பூண்டதேரின் மேல் தென்புலம் நண்ணினன்.

ப—ரை:- நவை இல் கற்பினுய—குற்றமில்லாத கற்பினையடையவளே, அண்ணல் வேல் இராவணன்—தலைமையான வேலைத்தாங்கிய இராவணன். அத்த ஆடையன் — சிவந்த ஆடை

யைத் தரித்து, தன்முடிதொறும் எண்ணெய் இழுகி—தனது பத்துத்தலைகளிலும் எண்ணெய் பூசிக்கொண்டு, ஈறுஇலா திண்ணேடும் கழுதை பேய் பூண்ட தேரின் மேல் - அழிவில்லாத தும் வலியதும் நீண்டதும் கழுதையும் பேயும் பூட்டப் பட்டதுமாய தேரின்மேல் ஏறி. தென்புலம் நண்ணினன் — தெற்குத்திசை நோக்கிச் சென்றுன்.

விளக்கம்:- ஒருவர் மேற்சொன்ன செயல்களில் ஒன்றினைச் செய்தாராகக் கணவில் காணப்படின் அவர் இறப்பார் என்பது கனுப்பயன். இங்கே இராவணன் சிவந்த ஆடையுடுத் தல், தலையில் எண்ணெய்பூசுதல், தெற்குநோக்கிச் செல்லுதல், அத்தேரில் அவன் கழுதை பேய்களினால் இழுக்கப்படுதல் ஆகிய தீப்பயன் தரும் பல செயல்களையும் செய்தானுகக் காணப்பட்டமையால் அவன் விரைவில் அழிதல் திண்ணம் என்பது பெறப்பட்டது. இங்குமூலம், கனுநிகழ்தலையும் அக்கனுக்கள் பின்னே வரும் நல்லனவும் தீயனவுமான செயல்களை முன்னே உணர்த்தும் குறியாதலையும் இவ்விராமாயணத்தில் மட்டுமன்றி சிலப்பதிகாரம் முதலிய தமிழ்க் காப்பியங்களிலும் மேனுட்டுப்புலவர் செய்த நாடகக் காப்பியங்களிலும் காணலாம்.

‘பொன்முடிதொறும்’ எனவும் ‘அண்ணலவ்விராவணன்’ எனவும் பாடம்.

இராவணன்மக்கள் முதலாயினுரும் அவ்வழிச் சென்றனர் எனல்.

41. மக்களுஞ் சுற்றமும் மற்று ளோர்களும்
புக்கன ரப்புலம் போந்த தில்லையால்
சிக்கற நோக்கினன் றீய வின்னமும்
மிக்கன கேட்கேன விளம்பன் மேயினுள்

அ-ரை:- அப்புலம்—அவ்விடம். போந்தது—திரும்பிவந்தது. சிக்கு அற—ஜையம் நீங்க. கேட்க—கேட்பாயாக.

ப-ரூ:- மக்களும் சற்றமும்மற்றுளோர்களும்-இராவணனுடைய மக்களான இந்திரசித்து முதலாயினரும் உறவினர்களும் மற்றும் அவனைச் சேர்ந்தோர்களும், அப்புலம் புக்கனர்—இராவணன் சென்ற தெற்குத் திசையிலுள்ள அவனிடத் திற்கே சென்றனர். போந்தது இல்லை—அங்குனம் சென்ற வருள் மீண்டு வந்தவர் ஒருவருமில்லை. சிக்கு அற நோக்கினன்—இந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் சந்தேகமின்றிக் கண்டேன். தீய இன்னமும் மிக்கன—தீமையைத் தருவனவாய் இன்னும் பலவாயுள்ளவற்றை. கேட்க—நீ கேட்பாயாக. என வீளம் பல மேயினாள்—என்று திரிசடை சொல்லத் தொடங்கினான்.

பொழிப்பு:- இராவணனுடைய மக்களும் உறவினரும் மற்றுள் ஜோரும் அவன் சென்ற அத்திசை வழியே சென்றார்களேயன்றி அவருள் ஒருவரேனும் மீண்டாரில்லை. இவையெல்லாவற்றையும் சந்தேகமின்றிக் கண்டேன். தீமைதருவன வாய் இன்னும் பல உள்ளன. அவற்றையும் கேட்பாயாக எனத் திரிசடை கூறினான்.

விளக்கம்:- மக்கள் முதலாயினரும் அவன் சென்றவழிச் சென்றனர் என்றமையாலும் அவர் மீளவில்லை என்றமையாலும் அவர்களெல்லோரும் இறப்பர் என்பது பெறப்படும்.

இராவணனது மனையில் நிகழ்ந்தவற்றைத் திரிசடை கூறல்.

42 ஆண்டகை யிராவணன் வளர்க்கு மவ்வனல்
எண்டில பிறந்தவால் இனங்கோள் கேஞ்சிதல்
தூண்டரு மனீவிளக் கழலுங் தோன்மலை
கீண்டதால் வானவே ரேறியக் கீழூநாள்

அ-ரூ:- ஆண்டகை—ஆண்மைக் குணத்தையுடைய, அனல்—ஓமத்தீ, எண்டில—சுவாலித்தெரியாது அவிந்தன. இனம்—கூட்டம், சிதல்—கறையான். கீண்டது—பிளந்தது. வான ஏறு—இடி.

கோண்டுகூட்டு:- ஆண்தகை இராவணன் வளர்க்கும் அவ்வளல் ஈண்டில். இனங்கொள் செஞ்சிதல் பிறந்த. கீழூங்கள் வான் ஏறு ஏறிய தாண்டு அரும் மணி விளக்கு அழுவும் தொன்மமைன கிண்டது.

ப-ரை:- ஆண்தகை இராவணன் வளர்க்கும் அவ்வளல்— ஆண்மைக் குணத்தினையுடைய இராவணன் நாடோறும் வளர்க்கும் ஒமத் தி. ஈண்டில—சவாலித்து எரியாது அவிந்தன. இனங்கொள் செஞ்சிதல் பிறந்த—அந்த ஒமகுண்டத் தினின் ரூம் கூட்டமான சிவந்த கறையான்கள் புற்றெடுத்தன. கீழூங்கள் வானைறு ஏறிய—விடியற்காலத்திலே வானத் தினின் ரூம் இடி விழுந்தமையால். தூண்டுஅரும் மணிவிளக்கு அழுவும் தொல்மைன—தூண்டுதல்இன்றிப் பிரகாசிக்கும் மணி விளக்குக்கள் ஒளி செய்கின்ற பழைமையான இராவணன் து இல்லம். கிண்டது—பிளந்தது. ஆல—அசை.

போழிப்பு:- இராவணன் நாடோறும் வளர்க்கும் ஒமத்தீ அவிந்ததது. அவ்வோம குண்டத்தினின் ரூம் கறையான்கள் புற்றெடுத்தன. தூண்டாமணி விளக்கு ஒளி செய்யும் அவனது பழைமையான மனை இடிவிழுந்தமையால் பிளந்ததது.

விளக்கம்:- இராவணன் புலத்தியன் வழியில் தோன்றியவ னுதலால் வேதமோதுதலையும் முத்தி ஒம்புதலையும் தனக் குரிய ஒழுக்கமாய்க் கொண்டவன். அவன் நாடோறும் அவியாமல் ஒமத்தைய மந்திர விதிப்படி நெய் முதலியன சொரிந்து வளர்த்து வந்தவன். அவன் வளர்த்த ஒராக்கினி அவிந்ததும், அவ்விடத்தே கறையான் புற்றெடுத்தது மாகிய காட்சிகள் அவனுக்குக் கேடுவருதலையுணர்த்தின.

‘�ண்டின இறந்தவாலினங்கொள் செஞ்சிகை’ எனவும் பாடம்.

அச்சந்தரும் ஒலிகள் எழுந்தன எனல்

43. பிடிமதம் பிறங்தன பிறங்கு பேரியும்
 இடிபட முழங்கின விரட்ட லின்றியே
 தடியுடை முகிற்குல மின்றித் தாவில்வான்
 வெடிபட வதிருமா ஹுதிரு மீனேலாம்

அ-ரூ:- பிடி—பெண்யானை. பிறங்கு—விளங்குகின்ற. இரட்டல்—ஒலித்தல். தடி—மின்னல். தாவில்—குற்றமில்லாத. மீன்—நட்சத்திரம்.

கோண்டுகூட்டு:- பிடிமதம் ஏங்தன. பிறங்கு பேரியும் இரட்டல் இன்றியே இடிபட முழங்கின. தாவில்வான் தடியுடை முகிற்குலம் இன்றி வெடிபட அகிரும். மீனேலாம் உதிரும்.

ப-ரூ:- பிடிமதம் பிறங்தன—பெண்யானைகள் மதப்பெருக்கு உடையனவாயின. பிறங்கு பேரியும்—விளங்குகின்ற பேரிகை என்னும் வாத்தியங்களும். இரட்டல் இன்றியே—அடித்தல் இல்லாமலே. இடிபட முழங்கின—இடியொலி போல் ஒலியுண்டாகுமாறு முழங்கின. தாவில்வான்—குற்றமில்லாதவானம். தடியுடை முகிற்குலம் இன்றி—மின்னலையுடைய முகிற்கூட்டங்கள் இல்லாமல். வெடிபட அதிரும்—ஒசையுண்டாக அதிர்தலைச் செய்யும். மீன் எலாம் உதிரும்—நட்சத்திரங்களெல்லாம் உதிரும். **ஆல்.** அசை.

போழிப்பு:- பெண்யானைகள் மதம் பிடித்தன. பேரிகைகள் அடிக்கப்படாமலே பேரொலி செய்தன. வானத்தில் முகில் களில்லாமலே இடியொலிபோலும் பேரொலி உண்டாயது. வானத்திலிருந்து நட்சத்திரங்களெல்லாம் உதிர்ந்தன.

விளக்கம்:- இப்பாடலில் கூறியன ஒருகாலத்திலும் சம்பவியாதன. கண்டும் கேட்டும் அறியாத அத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நடந்தனவாகக் கணக் கண்டமை பின்னே மிக்க

பயங்கரமான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறவிருக்கின்றன என் பதை எடுத்துணர்த்துகின்றது. இனிவரும் பாடலிற் கூறப்படுவனவும் அத்தகையனவே.

அச்சந் தரும் செய்திகள் நடந்தனவே மேஹும் சில கூறுதல்.

44. விற்பக லின்றியே யிரவு விண்டற
எற்பக வேறித்துள தென்னத் தோன்றுமால்
மற்பக மலர்க்கத்தோன் மைந்தர் தூஷிய
கற்பக மாலையும் புலவு காலுமால்.

அ-ரூ:- வில் - ஒளி. விண்டு அற - கெட்டு ஒழிய. எல்-தூரி யன். மல் பக - வலிமை மிகும்படி. புலவு - புலால் மணம். காலும் - வீசம்.

ப-ரூ:- வில்பகல்இன்றியே - ஒளியோடு கூடிய பகற்கால மில்லாதிருக்கவும். இரவு விண்டுஅற - இராக்காலம் நிகட்டு ஒழியும்படி. எல் - தூரியன். பகல் ஏறித்துளது என்னத் தோன்றும் - ஒளி செய்துள்ளது என்று சொல்லும்படி தோன்றும். மல் பக மலர்க்கத் தோன் - வலிமை மிகுமாறு பரந்த தோன் களையுடைய. மைந்தர் தூஷிய கற்பக மாலையும் - வீரர்கள் தூஷிய கற்பக மரத்தின் பூவினுலான மாலையும். புலவுகாலும் - புலால் மணத்தை வீசம். ஆல் - அசை.

போழிப்பு:- தூரியன் பகற்காலத்தில் அன்றி இராப்பொழுதிலும் இருக்கிற நிக்கிக்கொண்டு ஒளியோடு தோன்றுவான். வலிமைமிக்க வீரர்கள் அணிந்த கற்பகப் பூமாலை புலால் நாற்றத்தை வீசாதிற்கும்.

வீளக்கம்:- தூரியன் பகலில் தோன்றலே முறை. இரவிலே தோன்றிச் தூரியன் மிக்க ஒளிதருதலும், சாதாரண மலர்

களினும் மேலான தெய்வமணம் கமழும் கற்பகப் பூமாலை வெறுக்கத்தக்க புலால் மணம் விசுதலும் முறைமையற்ற செயல்களாதலால் அச்செயல்கள் கனவில் நிகழ்தல் மிக்க தீமைவினைதலைக் காட்டும் குறியாகும்.

‘எற்பக வெரிந்துள்’ எனவும் பாடம்.

மங்கல கலசங்கள் விழுந்தனவெனக் கூறல்.

45. தீரியுமா லிலங்கையு மதிலுந் தீக்கேலாம்
எரியுமாற் கந்தர்ப்ப நகர மேங்கனும்
தேரியுமான் மங்கல கலசஞ் சிந்தீன
விரியுமால் விளக்கினை விழுங்கு மாலிருள்.

அ-ரூ:- தீரியும்—சழலும். இரியும்—விழும்.

கோண்டுகூட்டு:- இலங்கையும் மதிலும் தீரியும். தீக்கெலாம் எரியும். எங்கனும் கந்தர்ப்ப நகரம் தெரியும். மங்கல கலசம் சிந்தீன இரியும். இருள் விளக்கினை விழுங்கும்.

ப—ரூ:-இலங்கையும் மதிலும் தீரியும்—இலங்காபுரியும் அதன் மதில்களும் சழலும். தீக்கு எலாம் ஏரியும்—நான்கு திசை களில் உள்ளனவெல்லாம் ஏரியும். எங்கனும் கந்தர்ப்பநகரம் தெரியும்—வானத்தில் எல்லாவிடத்திலும் கந்தரவர்களின் நகரம்தெரியும். மங்கல கலசம் சிந்தீன இரியும்—மங்கலமாக வைக்கப்பட்ட குடங்களெல்லாம் உடைந்து விழும். இருள் விளக்கினை வீழுங்கும்—இருளானது விளக்கினது ஒளியை மறைத்து முடிக்கொள்ளும். **ஆல்—அசை.**

போறிப்பு:- இலங்கையும் அதன் மதில்களும் சழலாநிற்கும். நான்கு திசைகளிலும் நெருப்புத் தோன்றும். வானத்தில் கந்தர்ப்பநகரம் போன்ற பொய்த் தோற்றம் காணப்படும். மங்கலகும்பங்கள் உடைந்து விழும். விளக்கின் ஒளியை மறைத்து இருள்நிறையும்.

விளக்கம்:- கந்தர்ப்ப நகரம் தெரிதல் என்பது வெயிற் காலத்தில் தோன்றும் கானல்நின் பொய்த்தோற்றும் போல ஆகாயத்தே தேவர்களது நகரம்போன்றதொரு பொய்த் தோற்றும் காணப்படுதல். மங்கலகுடங்கள் வீழுதல் அமங் கலத்தைக் குறிப்பது. இருளை ஒட்டும் விளக்கொளியை இருளே ஒட்டுதல் முற்றும் மாருணசெயல். இதுவும் மேற் பாடல்களில் கூறப்பட்டனபோலத் தீமையை உணர்த்துவதாம்.

மூரண குடங்களில் கள் பொங்கியதெனல்.

46. தோரண முறியுமாற் றுளங்கிச் சூழிமால்
வாரண முறியுமால் வலத்த வான்மருப்
பாரண மங்கிரத் தறிஞர் நாட்டிய
மூரண குடத்துநிர் நறவிற் போங்குமால்.

அ—இரு:- துளங்கி—நடுங்கி. தழி—நெற்றிப் பட்டம். மால்—மதமயக்கத்தையுடைய. வாரணம்—யானை. வலத்த—வெற்றியைத்தரும். வால்—வெண்மையான. மருப்பு—கொம்பு. ஆரணம்—வேதம். நறவு—கள்.

கோண்டுகூட்டு:- தோரணம் முறியும். குழிமால் வாரணம் துளங்கி வலத்த வால்மருப்பு முறியும். ஆரண மங்கிரத்து அநிஞர் நாட்டிய மூரண குடத்து நீர் நறவில் பொங்கும்.

ப-ரை:- தோரணம் முறியும்—அலங்கராமாகக் கட்டப்பட்ட தோரணங்கள் முறியும். தழி மால் வாரணம் துளங்கி—நெற்றிப்பட்டத்தையும் மதமயக்கத்தையும் உடைய யானைகள். நடுங்கி, வலத்த வால் மருப்பு முறியும்—வெற்றியைத்தரும் வெண்மையான கொம்புகள் ஓடியும். ஆரணமங்கிரத்து அநிஞர் நாட்டிய—வேதமந்திரத்தால் அந்தணர்கள் நிலைநிறுத்திய. மூரண குடத்து நீர் நறவில் பொங்கும்—மூரணகும்பங்களில் ஆள்ள நீரானது கள்ளினைப் போன்று பொங்கும். ஆல்—அணை.

பொழிப்பு:- தோரணங்கள் முறியும். யானைகள் நடுங்கி, அவற்றின் கொம்புகள் ஓடியும். அந்தணர்கள் வேதமோதி வைத்த நிறைகுடங்களிலுள்ளதீர் கள்ளைப்போன்று நாற்ற மும் தோற்றமும் உடையதாய் இருக்கும்.

விளக்கம்:- மந்திர விதிப்படி வைக்கப்பட்ட நீர் தெய்வத் தன்மையுடைத்தாய் இருத்தலின்றிக் கள்ளைப்போல் பொங்குதல் விந்தையாதல் காண்க.

‘துணியச் சூழிமால்’ எனவும் பாடம்.

இரத்தம்போல் மழைபொழிந்ததெனத் திகிசடை கூறல்.

47. விண்டோடர் மதியினைப் பின்து மீனைழும்
புண்டோடர் குருதியிற் போழியு மான்மழை
தண்டோடு திகிரிவா டனுவேன் றின்னன
மண்டமர் புரியுமா லாழி மாறுற.

அ-ரை:- மீன்—நட்சத்திரம். குருதி—இரத்தம். தண்டு—
தண்டாயுதம். திகிரி—சக்கரம். தனு—வில். மண்டு அமர்—
நெருங்கிய போரினை. ஆழி மாறுற—கடலோடு மாறுபாடு
உண்டாக.

கோண்டுகூட்டு:- மீன் விண்டொடர் மதியினைப் பின்து எழும்.
மழை புண்டொடர் குருதியில் பொழியும். தண்டோடு திகிரி வான் தனு
என்று இன்னன ஆழி மாறுற மண்டு அமர் புரியும்.

ப-ரை:- மீன்—நட்சத்திரங்களானவை. விண்டொடர் மதியினைப் பின்து எழும்—வானத்தே செல்லுகின்ற சந்திரனைப் பின்துகொண்டு தோன்றும். மழை—மேகங்களிலிருந்து பொழியும் மழையானது. புண்டோடர் குருதியில் பொழியும்—புண்ணிலிருந்து வருகின்ற இரத்தத்தைப் போல சிவந்த நீரைப் பொழியும். தண்டோடு திகிரி வான்தனு என்று இன்

னன—கதாயுதமும் சக்கரமும் வாஞ்சும் வில்லும் என்று சொல்லப்படுகின்ற இத்தன்மையான ஆயுதங்களெல்லாம். ஆழிமாறு—கடலோடு மாறு கொண்டன என்னும்படி. மண்டு அமர் புரியும்—தம்மொடுதாமே நெருங்கிய போரினைச் செய்யாநிற்கும். ஆல—அசை.

போதிப்பு:- நடசத்திரங்கள் சந்திரனைப் பிளந்துகொண்டு தோன்றும். மேகத்திலிருந்து இரத்தம்போல மழை பொழியும். வீரர்களில்லாமலே ஆயுதங்களெல்லாம் தமக்குள் தாமே பேராரவாரத்துடன் போரைச் செய்யும்.

விளக்கம்:- ஆயுதங்கள் அவற்றைத் தாங்கும் வீரர்கள் இல்லாமலே தாமே ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிப் போர்புரிந்தன. அங்குனம் அவை போர்புரியும்போது உண்டான ஆரவாரம் கடலினது ஆரவாரத்தையும் வென்றது என்பாள் ‘ஆழி மாறுற மண்டு அமர் புரியும்’ என்றால்.

‘பொழியும் போர்மழை’ எனவும் பாடம்.

மகளிரது தாலி தாமே வீழ்ந்தன எனல்.

48. மங்கையர் மங்கலத் தாலி மற்றவர்
அங்கையின் வாங்குந ரேவரு மின்றியே
கோங்கையின் வீழ்ந்தன குறித்த வாற்றினால்
இங்கிந னற்புத மின்னுங் கேட்டியால்.

அ—ரூ:- அங்கையின் — அழகிய கையால். வாங்குநர் — அறுத்து எடுப்பவர். குறித்த ஆற்றினால்—சொன்ன முறைப் படி, அற்புதம்—அதிசயம்.

கோண்டுகூட்டு: மங்கையர் மங்கலத்தாலி அங்கையில் வாங்குநர் எவ்வும் இன்றியே மற்று அவர் கொங்கையின் வீழ்ந்தன. குறித்த ஆற்றினால் இங்கு இதன் அற்புதம் இன்னும் கேட்டு.

ப-ரூ:- மங்கையர் மங்கலத்தாலி - பெண்களது மங்கலமாய் விளங்கும் தாலிகள். அங்கையில் வாங்குஞ் எவரும் இன்றி - அழகிய கையால் அறுத்து எடுப்பவர் எவரும் இல்லாமலே. அவர் கொங்கையீன் வீழுந்தன - அவரது மார்பில் தாமே விழுந்தன. குறித்த ஆற்றினால் - யான் சொல்லிய முறையே. இங்கு இதன் அற்புதம் இன்னும் கேட்டி - இங்கு இந்தத் தாலிகள் வீழுந்த செயலினும் மிக்க ஆச்சரியத்தைத் தரும் செய்திகளை இன்னும் கேட்பாய். மற்று, ஆல் - அசைகள்.

போழிப்பு:- மங்கையர்க்கு மங்கலமாய் அவர்களது கழுத் தில் விளங்கும் தாலிகள் கையால் அறுத்து வீழ்த்துவார் எவருமில்லாமல் தாமே அம்மங்கையரது மார்பில் விழுந்தன. இச்செய்தியிலும் ஆச்சரியமான செய்திகளை இன்னும் கேட்பாயாக.

விளக்கம்: பெண்கள் மணமாகிக் கணவரோடு இனிது வாழ் பவர் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவது அப்பெண்கள் அணிந்துள்ள தாலியே. ஏனைய அணிகளைல்லாம் அழகைக்காட்டி, அந்தத்தாலி அவ்வாறு பெண்களது மங்கலத் தன்மையைக் காட்டுவதனால் ‘மங்கலத்தாலி’ எனப்பட்டது. மங்கையரின் தாலிகள் தாமே விழுதல் அவர்கள் தம்கணவன்மாரை இழுந்து விதவைகளாதலை உணர்த்தியது.

· மண்டோதரியின் கூந்தலுக்கு நேர்ந்ததைக் கூறல்

49. மன்னவன் ரேவியம் மயன்ம டந்தைதன் .

பின்னவி மோதியும் பிறங்கி வீழுந்தன

துன்னருஞ் சுடர்சுடச் சுறுக்கோண் டேறின்

இன்னலுண் டெனுமிதற் கேது வீதேனு.

அ-ரூ:பீன் அவிழ் - பின்னல் அவிழுந்த. ஓதியும் - கூந்தலும். பிறங்கி - நிலைமாறி. துன் அரும் - நெருங்குதற்கு அரிய. சுடர்

— நெருப்பு. சுறு—தீய நாற்றம். இன்னல்—துன்பம். ஏது—காரணம்.

ப-ரை: மன்னவன் தேவி—அரசனுகிய இராவணன் மனைவியும். அம்மயன் மடங்கைத்தன்— அந்தமயனுடைய மகனுமாகிய மண்டோதரியினுடைய. பின்அவிழ் ஒதியும்—பின்னல் அவிழ்ந்த கூந்தலும். பிறங்கி வீழ்ந்தன—நிலைகுலைந்து விழுந்தன. துன் அரும் சுடர்சுட—நெருங்குதற்கரிய நெருப்புச் சுடுதலால். சுறு கொண்டு ஏறின—அக்கூந்தல் தீய நாற்றம் பொருந்தி விசின. இன்னல் உண்டு என்னும் இதற்கு—அரக்கர்க்குத் துன்பம் உண்டே என்னும் என்னுடைய சொல்லுக்கு. ஏது ஈதுளை—காரணம் இதுவே என்றுசொல்லி.

பொழிப்பு:- இராவணனுடைய மனைவியும் மயனுடைய மகனுமான மண்டோதரியின் கூந்தல் பின்னல் அவிழ்ந்து வீழ்ந்தது. நெருப்பினாற் சுடப்பட்டு அக் கூந்தல் தூர்நாற்றத்தைப் பொருந்தியது. அரக்கர்களுக்குத் திமைவரும் என்று யான் சொன்னதற்கு இதுவே காரணமாகும்.

விளக்கம்:- சுறு—நெருப்பினாற் சுட்டபோது மயிரில் உண்டாகும் தூர்நாற்றம். மண்டோதரியின் கூந்தல் வீழ்தலும் அக்கூந்தல் தீப்பிடித்த தூர்மணம் உடையதாதலும் இராவணனுக்கு வரும் அழிவையும் அதனால் மண்டோதரிக்குண்டாகும் அமங்கலத்தையும் உணர்த்தின.

புலிக் கூட்டம் குழ இரண்டு சிங்கங்கள் வந்தனவெனல்.

50- என்றன வியம்பிவே றின்னுங் கேட்டியால்
இன்றிவ ஸிப்போழு தேழுந்த தோர்களு
வன்றுளைக் கோளரி யிரண்டு மாறிலாக்
குள்றிடை யுழுவையங் குழுக்கோண் ண்டியே

அ-ரை:- இயம்பி—சொல்லி. இவண்—இவ்விடத்தில். துணை-தம்முன் ஒத்ததன்மையையுடைய. கோளரி—சிங்கம். மாறு இலா—ஒப்பில்லாத. உழுவை—புலி. குழு—கூட்டம். ஈண்டி-நெருங்கி.

ப-ரை:- என்று அன இயம்பி — என்று அத்தன்மையான நிகழ்ச்சிகளைத் திரிசடை சொல்லி, மேலும் கூறுவாள். வேறு இன்னும் கேட்டி—வேறு சில இன்னும் நீ கேட்பாயாக. இன்று—இன்று. இவண்—இவ்விடத்தில். இப்பொழுது எழுந்தது ஓர் கனு — இப்பொழுது ஒரு கனு உண்டாயது. வன்துணை கோளரி இரண்டு—வலிமையையுடையனவும் தம்மில் ஒன்றையொன்று ஒத்தனவுமான சிங்கங்கள் இரண்டு. மாறு இலா குன்றிடை - ஒப்பில்லாத ஒரு மலையில். உழுவை குழு கொண்டு ஈண்டி - புலிக் கூட்டத்தினைத் தம்மைச் சூழவாக கொண்டு நெருங்கிவந்து. ஆல் - அசை. அம் - சாரியை. ஏ - ஈற்றசை.

பொழிப்பு:- என்று இவைபோல்வன பிறவும் சொல்லித் திரிசடை கூறுவாள்: சீதையே, வேறு சில செய்திகள் இன்னும் கேள். இப்பொழுது ஒரு கனு தோன்றியது. தம் முன் ஒத்த வலிமையையுடைய இரண்டு சிங்கங்கள் புலிக்கூட்டத்துடன் ஒரு மலையிடத்தே வந்து.

விளக்கம்:- இதற்குமுன் கூறியனவெல்லாம் இலங்கைக்கும் இராவணனுக்கும் அரக்கர் குலத்துக்கும் ஏற்படவிருக்கும் அழிவைக் குறிக்கும் கனு நிகழ்ச்சிகள். இனிமேல் கூறப்படுவன அவற்றினின்றும் வேறுபட்டன. அவையாவன: இராமலக்குமணர் வருகையும், சீதை விடுதலையும், விபீடனன் அரசனுதலும் ஆகியன. இவ்வாறு இவை முன்கூறியவற்றேடு வேறுபடுதலால் “வேறு இன்னும் கேட்டி” எனத் திரிசடை முன்னையவற்றேடு சேர்து பிரித்துக் கூறினார். இக்கனவு கண்டு சில விநாடிகளும் கழியவில்லை என்பதைக் காட்ட ‘இன்று இவண் இப்பொழுது’ என்று கூறினார். கோளரிகள் இராமலக்குமணரைக் குறிப்பன. புலிக்குழு வானரப்படையைக் குறிப்பது.

“என்றனளியம்பி வேறிசைப்ப” எனவும் ‘இயைந்ததோர்களு’ எனவும் பாடம்.

சிங்கங்கள் யானைகளைக் கொன்று மீனும்போது ஓர் மயிலும் அவற்றுடன் சென்றதெனல்.

51. வரம்பிலா மதகரி யுறையு மவ்வனம்
நிரம்புற வளைந்தன நேருக்கி நேர்ந்தன
கும்பறு பிணம்படக் கொன்று மாறிலாப்
புரம்புக விருந்ததோர் மயிலும் போயதால்

அ-ரை:- மதகரி—மதயானைகள். நேர்ந்தன - எதிர்த்து. குரம்பு அறு - எல்லையற்ற. மாறு இலா புரம் - பகைவரில்லாத நகரம்.

ப-ரை:- வரம்பு இலா மதகரி உறையும் அவ்வனம் - அளவில் லாத மதயானைகள் வாழுகின்ற அந்தக் காட்டினை. நிரம்புற வளைந்தன - இடையீடில்லாமல் முழு இடத்தையும் சுற்றி வளைத்து. நெருக்கி நேர்ந்தன - நெருக்கி எதிர்த்து. குரம்பு அறு பிணம்படக் கொன்று - எல்லையில்லாத பிணக்குவியல்கள் உண்டாகுமாறு அந்த யானைகளை எல்லாம் கொன்று. மாறு இலா புரம் புக - பகைவரில்லாத தமது நகரத்திற்கு அச்சிங்கங்கள் செல்ல. இருந்ததோர் மயிலும் போயது - அக்காட்டில் தங்கியிருந்ததோர் மயிலும் அச்சிங்கங்களுடன் சென்றது.

போழிபு:- எண்ணில்லாத யானைகள் வாழும் அக்காட்டினை அச்சிங்கங்கள் சுற்றி வளைத்து அவ்வியானைகளையெல்லாம் எதிர்த்துக் கொன்று தம் நகரத்திற்குச் சென்றன. அங்ஙனம் அவை மீண்டு செல்லும்போது அக்காட்டில் தங்கியிருந்ததொரு மயில் அவைகளுடன் சென்றது.

விளக்கம்:- யானைகள் அரக்கரையும் மயில் சீதையையும் குறித்தன. மாறிலாப் புரம் என்றது அப்பொருளினையுடைய அயோத்தியைக் குறித்தது. ஓர் - ஒப்பற்ற.

**இலக்குமி இராவணன் மனையிலிருந்து
விபீடனை மனைக்குச் சென்றுள் எனல்**

52. ஆயிராங் திருவிளக் கமைய மாட்டிய
சேயோளி விளக்கமொன் ரேந்திச் செய்யவள்
நாயகன் றனிமனை நின்று நன்னுதல்
மேயினள் வீடனை கோயில் மேன்சொலாய்

**அ-ரை:- மாட்டிய - இலைத்த. சேயோளி - செம்மை நிற
முடைய ஒளி. செய்யவள் - இலக்குமி.**

கோண்டு கூட்டு:- மென் சொலாய்! செய்யவள், நாயகன் தனிமனை
நின்று ஆயிரம் திருவிளக்கு அமைய மாட்டிய சேயோளி விளக்கம்
ஒன்று ஏந்தி வீடனை கோயில் நன்னுதல் மேயினள்.

ப-ரை:- மென் சொலாய் - மென்மையான சொற்களைச் சொல்லுகின்ற சிதையே. செய்யவள் - இலக்குமி. நாயகன் தனிமனை
நின்று - இலங்கைக்கு நாயகனுகிய இராவணனது ஒப்பற்ற
அரண்மனையிலிருந்தும். ஆயிரம் திருவிளக்கு அமைய மாட்டிய - ஆயிரம் அழகிய சுடர்களைப் பொருத்தி இலைக்கப்பட்ட.
சேயோளி விளக்கம் ஒன்று ஏந்தி - சிவந்த ஒளியினை
யுடைய விளக்கொன் றினைக் கையில் தாங்கிக் கொண்டு. வீடனை கோயில் நன்னுதல் மேயினள் - வீடனை அரண்
மனையை அடைந்தாள்.

போழிப்பு:- சிதையே, இலக்குமியானவள் இராவணன் மனையிலிருந்துஆயிரம் சுடர்களையுடைய அழகிய விளக்கினைத் தாங்கிக் கொண்டு விபீடனை மாளிகையை யடைந்தாள்.

விளக்கம்:- முதலிலுள்ள விளக்கு என்பது சுடரினைக் குறித்தது. ஆயிரம் சுடரினையுடைய விளக்கு என்றது அளவில் லாத செல்வச் சிறப்புடன் கூடிய அரசுச் செல்வத்தைக் குறித்தது. தனிமனை என்பது ஒப்பற்ற மனை. அதாவது பலவகைச் சிறப்புக்களும் நிறைந்தமையால் ஒப்பில்லாத

மலை என்பதாம். அன்றி, இராவணனும் அவனைச் சேர்ந்தோரும் அழிதலால் தனித்த மலை - வெறும் மலை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இலக்குமி விளக்குடன் வீட்டணன் கோயில் செல்லுதல், அரகச் செல்வம் இராவணனிடத்தி விருந்து வீட்டணனிடத்துச் செல்லுதலைக் குறித்தது.

கனவின் குறையையும் காண் எனச் சீதை வேண்டல்.

53 போன்மலை புக்கவப் போருவில் போதினில் என்னைந் யுணர்த்தினை முடிந்த தீவில்லென அன்னையே அதன்குறை காணேன் ரூயிழை இன்னமுந் துயில்கேள இருகை கூப்பினான்.

அ-ஹ:- பொன் — இலக்குமி. பொருஜில் — ஒப்பில்லாத. உணர்த்தினை—நித்திரையினின்றும் எழுப்பினுய். ஆயிழை—அழுகிய ஆபாணங்களை யணிந்தாளாகிய சீதை.

கோண்டுகூட்டு:- “பொன் மலைபுக்க அப்பொரு இல் போதினில் என்னை நீ உணர்த்தினை. முடிந்தது இல்” என, ஆயிழை, ‘அன்னையே அதன்குறை காண்’ என்று “இன்னமும் துயில்க” என இருகை கூப்பினான்.

ப-ரை:- பொன்—இலக்குமி. மலைபுக்க அப்பொரு இல் போதி னில்—வீட்டணனுடைய மாளிகையில் புகுந்த அந்த ஒப்பில்லாத சமயத்தில். என்னை நீ உணர்த்தினை—என்னை நீ துயிலினின்றும் எழுப்பினுய். முடிந்தது இல்—அக்கனவு முடிய வில்லை. என—என்று திரிசடை கூற. ஆயிழை—அழுகிய ஆபாணத்தினையுடையவளான சீதை. அன்னையே அதன் குறைகாண் என்று—தாயே அக்கனவின் குறையையும் கண்டு எனக்குச் சொல்லவாயாக என்று சொல்லி. இன்னமும் துயில்க என—இன்னும் நித்திரை செய்வாயாக என்றுகூறி. இருகை கூப்பினான்—தன்னுடைய இரண்டு கைகளையும் குவித்து வணங்கினான்.

போழிப்பு:- இலக்குமி வீடனன் மாளிகையிற் புகுந்த அந்த அழகிய காட்சியையாண் கனவில் கண்டிருக்கையில் என்னை நீ துயிலெனழுப்பினுய். அங்ஙனம் துயிலெழுந்தமையால் அக் கனவு முடியவில்லை என்று கூற, சீதை அக் கனவின் குறையையும் காண் என்று சொல்லித் தன் கைகளைக் குவித் துத் திரிசடையை வணங்கினான்.

விளக்கம்:- இலக்குமி தீயவளை விட்டு வீடனனுகிய சான் ரேனின் மாளிகையையடைந்தமையைக் காணுதல் காண்டற கரிய காட்சியாகையால் ‘பொரு இல் போது’ என்றார். கனவில் கண்டவற்றைக் கூறக் கேட்ட சீதை ‘நற்காலம் வந்தது, என்னும் மனத்தேற்றம் கொண்டவளாதலால், அக் கனவுச் செய்திகளை மேலும் அறிய ஆவல் கொண்டு, இன்னும் துயில்க என வேண்டினான். ‘இருகை கூப்பினான்’ என்றது சீதையின் ஆர்வத்தையும், அவ்வார்வம் காரணமாக அவள் திரிசடையை வேண்டி நிற்கும் தாழ்ந்த நிலையையும் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அன்னையே என்று அழைத்ததற்கேற்ப இரு கை கூப்பி நின்றமை பொருத்த மாதல் அறியத் தக்கது.

அநுமன் அசோகவனத்தில் கண்ட காட்சிகள்

சீதையும் திரிசடையும், நன்மை வருதலை யுணர்த்துவன வாய்த் தமக்கு நேர்ந்த குறிகளையும் கனவுகளையும் ஒருவர்க் கொருவர் கூறியிருக்கும் வேளையில் அநுமன் அவர்களிருந்த தழலை அடைந்தான். அவன் அவ்வாறு அவ்விடத்தை அணுகியபோது, முன்னர் உறக்கத்தில் மயங்கியிருந்த அரக்கியர் எல்லாம் விழித்தெழுந்தனர். அவர்கள் தத்தம் ஆயுதங்களை ஏந்தி மீண்டும் காவல் புரியத் தொடங்கினர். அவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய உருவமும் மிக்க அச்சத்தை விளைவிப்பதாயிருந்தது. சிலர் வயிற்றிலே வாயை உடையவராயும், சிலர் நெற்றியில் கண்களை உடையவராயும், மானை முதலிணங் உலாவி உறங்கத்தக்கவாறு அகன்ற இடை வெளி

யினையுடைய பற்களை உடையராயும், சிலர் இருபது தலை யினையும் இரண்டு கையினையுமுடையவராயும், சிலர் சிரிப் பூட்டத்தக்க கோலத்தினையுடையராயும், நீண்டு தொங்கு கிணற பல பெரியமலைபோன்ற தனங்களையுடையராயும், சூலம் முதலிய கொடிய படைகளை ஏந்திய கையராயும், சிவனுமே அஞ்சத்தக்க வடிவத்தையுடையராயும் இருந்தனர். அவர்களிற் சிலர் யானை குதிரை புலி முதலிய மிருகங்களின் முகத்தைப் போன்ற முகத்தினையுடையராயிருந்தனர். சிலர் முதுகில் முகத்தையுடையவராயும் சிலர் மூன்று கண்களை யுடையராயும், கொடுஞ் செய்கையில் தேர்ந்தவராய்க் கூற்றுவன் பெண் வடிவில் வந்தான் என்னும் தன்மையராயும் காணப்பட்டனர். அத்தகைய அரக்கியர் மத்தியில் இருந்த சிதையானவள் விழித்தெழுந்த அரக்கியரைக்கண்டு பேச்சற்றவளாய் வருந்தினார். அப்போதுதான் அநுமனும் சிதை இருக்குமிடத்தைக்கண்டறிந்து ஓர் உயர்ந்த மரத்தின் மேல் இருந்து சிந்திக்கலானான். அரக்கியர்கள் பலரும் நெருக்கமாய்க் கூடியிருத்தற்கு ஓர் காரணம் உண்டு என்று எண்ணி, அவர்களிருந்த இடத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினான். இராமருக்கினியவளான சிதை மேகத்திடைத் தோன்றிய மின்னஸைப் போல் அரக்கியர் நடுவில் இருத்தலைக் கண்டான். கடல் போலப் பெருகிக் கண்ணினின்றும் சொரிகின்ற கண்ணிரைக் கண்டு அவன் சிதையே என்று துணிந்தான். மேலும் நோக்கிய அநுமன், இராமன் கூறிய* இலட்சணங்களும் தான் கண்டு அச் சிதையின் உருவச் சிறப்பும் ஒத்திருத்தலைக் கண்டான். இராமனின் உயிர்போன்ற ஜிவஜை இராவணன் இங்கு ஒளித்து வைத்தவாறு எவ்வாறு என்னணினான். இராவணன் சிதையை ஒளித்து வைத்தது அவன் வாழ்வதற்கன்று மாய்வதற்கே எனத் துணிந்தான். யான் சிதாதேவியையே கண்டேன். ஆதலால் அறமும் அழியவில்லை, யானும் இறக்கமாட்டேன் என்று சொல்லி அநுமன் ஆடினான், பாடினான், உவகை பூத்தான்.

அனுமன் சீதையிருந்த குழலைக் காணுதல்

54 இவ்விடை யண்ணலவ் விராம னேவிய
 வேவ்விடை யனையபோர் வீரத் தூதனும்
 அவ்விடை யேய்தீன னரிதி ஞேக்குவான்
 நோவ்விடை மடங்கைத் தீருக்கை நோக்கினுன்

அ-ரை: இவ்விடை—இச்சமயத்தில். அண்ணல்—தலைவனுன்,
 வெவ்விடை — விரும்பத்தக்க காளை, அரிதின்—சிரமப்பட்டு.
 நொஇடை—துன்பப்படும் இடையினையுடைய. இருக்கை—
 இருப்பிடம்.

ப-ரை: இவ்விடை—இவ்வாறு திரிசடையைச் சீதை வேண்டிய
 சமயத்தில். அண்ணல் அ இராமன் ஏவிய—தலைவனுன் அந்த
 இராமனுல் ஏவப்பட்ட. வேவ்விடை அனைய போர் வீரத் தூத
 நும் — விரும்பத்தக்க இடபம் போன்ற போரில் வீரம்
 மிக வுடையவனுன் தூதனுகிய அனுமனும். அவ்விடை எய்தி
 னன்—அவ்விடத்தை அடைந்தான். அரிதின் நோக்குவான்—
 சீதை எவ்விடத்துள்ளாள் என்று எங்கும் சிரமப்பட்டு
 நோக்குவானும். நொ இடை மடங்கைத்தன் இருக்கை நோக்கினுன்- வருந்துகின்ற இடையினையுடைய சீதையிருந்த இடத்தைக் கண்டறிந்தான்.

போழிப்பு:- திரிசடையும் சீதையும் இவ்வாறிருப்ப, இராமன் ஏவிய தூதுவனுகிய அனுமன் சீதையை எங்கும் தேடுவானுய் அவ்விடத்து வந்து சீதை இருந்த இடத்தைக் கண்டறிந்தான்.

விளக்கம்:- வலிமையிலும் போர்த்திறனிலும் சிங்கத்திலும் காளைமாடு சிறந்தது. ஆகையால் அதனைச் சிறந்த வீரர்க்கு ஒப்பிடுதல் மரபு. நோக்குதல் என்பது நுனுகிக் காணுதல் என்னும் பொருள் தருவது. அனுமன் சீதை இருக்கின்றாளா என ஒவ்வொரிடத்தையும் கூர்ந்து பார்த்து வருகின்றானது வின் அரிதின் நோக்குவான் என்றும் இருக்கை நோக்குவான் என்றும் கம்பர் குறித்தார்.

துயிலுணர்ந்த அரக்கியர் நிலை

55. அவ்வயி னரக்கிய ரறிவுற் றம்மவோ
சேவ்வையி ருயினமைச் சேய்த தீதெனு
எவ்வயின் மருங்கினு மேழுந்து வீங்கினார்
வேவ்வயின் மழுவேழுச் சூல வெங்கையார்.

அ-ரூ:- அவ்வயின்-அப்பொழுது. அம்மவோ-இரக்கக்குறிப்பு. சேவ்வை இல்-நல்லதல்லாத. துயில் - நித்திரை. வெவ் அயில்-கொடிய வேல். மழு - பரசு என்னும் ஆயுதம். எழு - வளைதடி.

கோண்டுகேட்டு: அவ்வயின் அரக்கியர் அறிவுற்று அம்மவோ, சேவ்வை இல் துயில் நம்மை ஈது செய்தது' எனுவெவ் அயில், மழு, எழு, குல வெங்கையார் எவ்வயின் மருங்கினும் எழுந்து வீங்கினார்.

ப-ரூ:- அவ்வயின்-அப்பொழுது. அரக்கியர் அறிவுற்று-சிதைக்குக் காவலாயிருந்த அரக்கியர் உறக்கம் நிங்கி அறிவு பெற்று எழுந்து. அம்மவோ - ஜயயேயா. சேவ்வைஇல் துயில் நமை ஈது செய்தது - நல்லதல்லாத இந் நித்திரை எமக்கு இந்த நிலையைத் தந்தது எனு - என்று வருத்தமுற்றவராய். வெவ் அயில் மழு எழு சூல வெம்கையார் - கொடிய வேலும், பரசும், வளைதடியும், சூலமும் தாங்கிய கொடிய கையையுடையராய். எவ்வயின் மருங்கினும் எழுந்து வீங்கினார்-சிதையிருந்த இடத்தின் நாற்புறமும் சூழ்ந்து நிறைந்தார்கள்.

பொழுப்பு:- அப்பொழுது அரக்கியரெல்லாம் நித்திரை விட்டெழுந்து, நித்திரையானது தமது காவற்றெழுழிலைக் கெடுத்தது என்று வருத்தப்பட்டவராய், வேல் முதலிய ஆயுதங்களையெல்லாம் கையில் தாங்கிக்கொண்டு சிதையிருந்த இடத்தில் நாற்புறமும் சூழ்ந்து நிறைந்தார்கள்..

விளக்கம்:- இராவணனது கட்டளைப்படி இரவும் பகலும் சிதையைக் காவல் புரிகின்ற அரக்கியர் தாம் காவற்றெழுழிலைப் புரியாது சோந்திருப்பின் இராவணனது தண்டனைக்

குள்ளாதல் வேண்டுமே என்று அஞ்சியவராய், தமது நிதி திரை அக் காவற்றெழுழிலைக் கெடுத்ததென்று அந்நித்தி ரையைக் குறித்து நொந்தனர். அதனால், ‘அம்மவோ’ என்றும், தீய நித்திரை இவ்வாறு நம்மைக் கடமையினின்றும் கெடுத்தது என்றும் கூறி நொந்தனர்.

அரக்கியரின் அஞ்சத்தக்க தோற்றம்

57. வயிற்றிடை வாயினர் வளைந்த நேற்றியிற் குயிற்றிய விழியினர் கோடிய நோக்கினர் எயிற்றினுக் கிடையிடை யானை யாளிபேய் துயிற்கோள்வேம் பிலனேணத் தோட்ட வாயினர்,

அ-ரை:- குயிற்றிய-அமைத்த, எயிற்றினுக்கு-பற்களுக்கு. பிலன்-குகை. தொட்ட - தோண்டப்பட்ட.

ப-ரை:- வயிற்றிடைவாயினர் - அவ்வரக்கியர்கள் வயிற்றில் வாயையுடையவர்கள். வளைந்தநெற்றியில்-வளைந்துள்ள நெற்றியில். குயிற்றிய விழியினர் - அமைக்கப்பட்ட கண்களையுடைய வர்கள். கோடிய நோக்கினர் - அத்தகைய கண்களால் அரு ணோடு பார்த்தலின்றிப் பிறர் அஞ்சம் வண்ணம் பார்க்கும் பார்வையையுடையவர். எயிற்றினுக்கு இடையிடை - பற்களுக்கு இடையிடையேயுள்ள வெளிகளில். யானை யாளிபேய் துயில்கோள் - யானையும் யாளியும் பேயும் நித்திரை செய்யத்தக்கவாறு, வெங்பிலன் எனத் தோட்டவாயினர் - கோடிய குகை என்று சொல்லத்தக்கவாறு ஆழமாகத் தோண்டப்பட்டாலோத்த வாயையுடையவர்கள்.

பொழிப்பு:- அவ்வரக்கியருட் சிலர் வயிற்றில் வாயையுடையராயும், சிலர் நெற்றியில் கண்களையுடையராயும், அஞ்சத்தக்கவாறு பார்க்கும் பார்வையை யுடையராயும், தம் பற்களுக்கிடையிலே யானை முதலியன நித்திரை செய்யத்தக்கவாறு ஆழமாயமைந்த வாயினை யுடையராயும் காணப்பட்டனர்.

விளக்கம்:- இராவணன் சீதைக்குக் காவலாக அமைத்த அரக்கியர்கள் சாதாரண தோற்றமுடையர் அல்லர் என்பதும், எவரும் கண்டு அஞ்சத்தக்க விகாரமான வடிவினையுடையவரென்பதும் இங்குக் கூறியவற்றிலிருந்தும் இனிமேற் கூறப்படுவனவற்றிலிருந்தும் பெறப்படும். யாளி-யாளினயையும் கொல்லவல்லதாகி உடலால் சிங்கத்தைதழுத்து முகத்தில் துதிக்கையையுடையதொரு நூதனமான மிருகம்.

அச்சமும் சிரிப்பும் உண்டாக்கும் அரக்கியர் வேடம்.

57. ஒருபது கையின ரோற்றைச் சென்னியர்
இருபது தலையின ரிண்ணடு கையினர்
வெருவரு தோற்றத்தர் விகட வேடத்தர்
பருவரை யேனமுலை பலவு நாற்றினர்

அ—ரூ:- சென்னியர் - தலையினர். வெருவரு—அச்சத்தைத் தருகின்ற. விகட வேடத்தர்-சிரிப்பூட்டும் வடிவினையுடையவர். பருவரை - பெரிய மலை, நாற்றினர் - தொங்கவிட்டார்.

ப—ரூ:- ஒருபது கையினர் ஒற்றைச் சென்னியர் - பத்துக் கைகளையும் ஒற்றைத் தலையினையுடையவர்கள் சிலர். இருபது தலையினர் இரண்டு கையினர் - இருபது தலைகளையும் இரண்டு கைகளையும் உடையர் சிலர். வெருவரு தோற்றத்தர்-பார்த்தவர் அஞ்சத்தக்க தோற்றத்தையுடையவர்கள் சிலர். விகட வேடத்தர் - சிரிப்பூட்டும் வேடத்தையுடையவர் சிலர். பருவரை என முலை பலவும் நாற்றினர் - பருத்த மலைகள் என்று சொல்லத்தக்க தனங்கள் பலவற்றைத் தொங்கவிட்டவர்கள் சிலர்.

பொழிப்பு:- பத்துக் கைகளையும் அவற்றுக்கேற்பவன்றி ஒற்றைத் தலையினையும், இருபது தலைகளையும் அவற்றுக்கு இரண்டு கைகளையும், அஞ்சத்தக்க தோற்றத்தையும்,

சிரிப்புட்டும் வேடத்தையும், தொங்குகின்றனவும் மலில போன்றனவுமான பல தனங்களையும் உடையராய் அவ் வரக்கியருட் சிலர் காணப்பட்டனர்.

வீளக்கம்:- பத்துக் கைகளுக்கு ஏற்ப ஐந்து தலைகள் இருத் தலின்றி ஒரு தலையும், இருபது தலைகளுக்கேற்ப நாற்பது கைகளின்றி இரண்டு கைகளும் உடையராயிருந்தனர். தோற்றம் என்றது இயல்பான வடிவமென்றும், கோலம் என்றது செயற்கையான வடிவமென்றும் பொருள் தருதல் காணக்.

சிவனும் அஞ்சத்தக்க தன்மையினர் அவ்வரக்கியர்

58. தூலம்வாள் சக்கரங் தோட்டி தோமரம்
காலவேல் கப்பணங் கற்ற கையினர்
ஆலமே யுருவுகோண் டனைய மேனியர்
பாலமே தரித்தவன் வேருவும் பான்மையார்.

அ-ரை:- தோட்டி-அங்குசம். தோமரம் - இரும்புலக்கை. கப்பணம் - கைவேல். ஆலம் - விஷம். பாலமே தரித்தவன் - மழுப் படையைத் தாங்கிய சிவன். வேருவும் - அஞ்சம்.

ப-ரை:- தூலம் வாள் சக்கரம் தோட்டி தோமரம் கப்பணம்-தூலமூம். வாளும், சக்கரமூம், அங்குசமும், இரும்புலக்கையும் யமைன் ஒத்த வேலும், கை வேலும் ஆகிய இந்த ஆயுதங்கள். கற்ற கையினர் - நன்கு பழகிய கையினையுடையவர்கள் ஆலமே உருவு கொண்டு அனைய மேனியர் - விஷமே திரண்டு உருவெடுத்தாலோத்த மேனியையுடையவர். ஆயினும், பாலமே தரித்தவன் வேருவும் பான்மையார் - மழுப் படையைக் கையில் தாங்கியவருகிய சிவனும் அஞ்சத்தக்க தன்மையினை உடையவர்.

போழிப்பு:- அவ்வரக்கியர் தலம், சக்காம், அங்குசம், இருப் புலக்கை, வேல், கைவேல் முதலிய ஆயுதங்களை ஆனு தலில் நன்கு பழகிய கையினையுடையவர். விடமே ஒரு வடு வெடுத்தாற் போன்ற உடம்பினையுடையவர். சிவபெருமானும் அஞ்சத்தக்க தீய இயல்பையுடையவர்.

விளக்கம்:- தலம் முதலிய ஆயுதங்களைப் போரில் எவ்வாறு பிரயோகிக்க வேண்டுமென்பதை நன்கு கற்று அவ்வாறு அவற்றை ஆளுதலில் வல்ல கையினையுடையவர் என்பார், 'கற்ற கையினர்' என்றார். விடமே ஒரு வடிவு கொண்டால் ஒத்த மேனியரெனவே விட த்தை அருந்தின சிவபெருமானுக்கு எளியவர் போலும் என என்னுமல் இருத்தற பொருட்டு, அத்தகைய மேனியராயினும் ஆஸமுண்ட சிவ அம் அஞ்சம்படியான கொடிய இயல்பையுடையவரென் பதை விளக்க 'பாலமே தரித்தவன் வெருவும் பான்மையார்' என்றார். இவ்வாறு கூறியது அரக்கியரது கொடுந் தன் மையை மிகுத்துக் கூறுதற் பொருட்டாய உயர்வு நவிற்சியாம்.

பலவேறு வகைப்பட்ட முகத்தினையுடையவர்

59. கரி பரி வேங்கைமாக் கரடி யாளிபேய்
அரி நரி நாயேன வணிமு கத்தினர்
வேரிநுறு முகத்தினர் விழிகண் முன்றினர்
புரிதரு கோடுமையர் புகையும் வாயினர்.

அ-ரூ:-— கரி—யாளை. பரி—குதிரை. வேங்கைமா—புலி. அரி—
சிங்கம். வெரிந்—முதுகு.

ப-ரூ:- கரி பரி வேங்கைமா கரடி யாளி பேய் அரி நரி நாய் என-
யாளை, குதிரை, புலி, கரடி, யாளி, பேய், சிங்கம், நரி,
நாய் என்று பார்த்தோர் சொல்லத்தக்கவாறு. அணி முகத்
தினர்—அழைந்த முகத்தினையுடையவர்கள். வெரிந்தறு முகத்

தீனா—முதுகில் பொருந்திய முகத்தினை உடையவர்கள். விழிகள் முன்றினர்—முன்று கண்களையுடையவர். புரிதரு கொடுமையர்—கொடிய செயலினைச் செய்பவர். புகையும் வாயினர்—புகை வெளிவருகின்ற வாயையுடையவர்கள்.

போழிப்பு:- யானை, குதிரை முதலியவற்றின் முகத்தினை யுடையவர் சிலரும், முதுகில் முகத்தையுடையவர் சிலரும், முன்று கண்களையுடையவர் சிலரும், கொடிய செயலினைச் செய்பவரும், புகைவருகின்ற வாயினை உடையவருமாய் அவ்வரக்கியர் காணப்பட்டனர்.

விளக்கம்:- யானை, சிங்கம் முதலிய மிருகங்களின் கொடிய இயல்பை உடையர் மாத்திரமன்றி அவற்றின் முகத்தை யும் அவ்வரக்கியர் உடையவர்கள். வாய் நெருப்புப்போலக் கொதித்தலால் அதினின்றும் புகைவருதலைப் பொருந்தியவர்.

அளவற்ற ஆற்றலும் தோற்றமுடையவர் அரக்கியர்.

60. எண்ணினுக் களவிட வரிய வீட்டினர்
கண்ணினுக் களவிட வரிய காட்சியர்
பெண்ணெனப் பேயர்கோடு தீரியும் பேற்றியர்
துண்ணெனத் துயிலுணர்ந் தேழுங்கு சுற்றினார்.

அ-குரு:- எண்ணினுக்கு—மனத்தால். ஈட்டினர்—வளிமை உடையவர். காட்சி—தோற்றம். துண்ணென—திடுமென.

ப-குரு:- எண்ணினுக்கு அளவிடல் அரிய ஈட்டினர்—அந்த அரக்கியர் ஒருவர்தம்மனத்தினால் இவ்வளவு என்று கூற முடியாத வளிமை உடையவர். கண்ணினுக்கு அளவிடல் அரிய காட்சியர்—ஒருவர் தம் கண்களால் அளவிட்டுக் காண முடியாத தோற்றத்தினை உடையவர். பெண் எனப் பேயர்

கொடு திரியும் பெற்றியர்—பிறப்பினாலும் உறுப்புக்களினுலும் பெண்களென்று சொல்லத்தக்க தன்மையினை உடையவர். அத்தகைய அரக்கியர், துண்ணென்னத் துயிலுணர்ந்து எழுந்து சுற்றினார் - திடுமென நித்திரையினின்றும் எழுந்து சீதக்குக் காவலாய்ச் சுற்றி வரத் தொடங்கினார்.

போறிப்பு:- ஒருவர் தம் மனத்தினால் அளவிட்டு மதிக்க முடியாத வலிமையினையும், கண்களினால் கண்டளவிட்டறிய முடியாத உயர்ந்த தோற்றுத்தினையும், பிறப்பினால் பெண்களே என்று எண்ணத்தக்க வடிவத்தினையும் உடைய அந்த அரக்கியர் திடுமென்ற துயிலுணர்ந் தெழுந்து தமது காவற ஞேழிலைச் செய்யத் தொடங்கினார்.

விளக்கம்:- அவ்வரக்கியர் ஆற்றலினாலும் தோற்றுத்தினாலும் ஆண்களைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவராயினும், அவர்கள் ஆண்கள்லர், பிறப்பால் பெண்களே என்றார். ‘காவல் செய்யாது உறங்கிவிட்டோமே’ என்ற அஸ்சத்தினால் நடந்தித் திடுமென் எழுந்தார்களென்றும், அவ்வாறு எழுந்த அளவிலே சிறிதும் தாமதமின்றி முன்பு போல் தமது காவற ஞேழிலைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள் என்றும் கூறினார். காவல் செய்வோர் ஓரிடத்தில் நிலைத்து நில்லாது சுற்றி வருதல் முறையாதலால் அவ்வாறு அவரும் சுற்றினார் என்றார்.

சீதை வருந்தலும் அநுமன் அனுகலும்

61. ஆயிடை உரையவிக் தழகன் ரேவியும் தீயனை யவர்முகங் நோக்கீத் தேம்பினுள் நாயகன் றாதனும் விரைவி னண்ணீனுன் ஓய்வில் நுயர்மரப் பஜையின் உம்பரான்.

அ - ரை:- ஆயிடை - அப்பொழுது. உரை அனிந்து - பேசுதலை விட்டு, அழகன்-இராமன். தீயனையவர் - நெருப்புப்போற் கொடி

யவர். தேம்பினுள் - வருந்தினுள். ஓய்விலன் - ஊக்கங் கொண் டவனுய. பணி - கிளை. உம்பான் - மேலே ஏறினுன்.

கோண்டுகூட்டு:- ஆயிடை அழகன் தேவியும் உரை அவிக்கு தீட்டின யவர் முகம் நோக்கித் தேம்பினுள். நாயகன் தூதனும் விரைவில் நண்ணி னுன். ஓய்விலன் உயர் மரப் பணையின் உம்பான்

ப - ரை:- ஆயிடை - அப்பொழுது, அழகன் தேவியும் - இராம னின் தேவியாகிய சிதையும், உரை அவிந்து - திரிசடையுடன் பேசுதலை விட்டு, தீட்டின யவர் முகம் நோக்கித் தேம்பினுள் - நெருப்புப் போற் கொடியவராகிய அந்த அரக்கியரது முகத் தைப் பார்த்து வருந்தினுள். நாயகன் தூதனும் - சிதைக்கு நாயகனுகிய இராமனின் தூதுவனுகிய அநுமனும், விரை வில் நண்ணினுன். - அச்சமயத்தில் சிதையிருந்த இடத்தை அனுகின்றன. அனுகியதும் அரக்கியர் பலர் கூட்டமாய் இருத்தலைக் கண்டு, ஓய்விலன் - மனத்தில் ஊக்கம் மிக்கவ னுகி, உயர் மரப் பணையின் உம்பான் - அவ்விடத்துள்ளார் யார் என்பதையறிதற் பொருட்டு உயர்ந்த மரத்தின் கிளைமேல் ஏறினுன்.

பொழிப்பு:- அப்பொழுது, சிதையானவள் பேச்சற்றவளாய் அரக்கியரது கொடிய முகத்தைப் பார்த்து அச்சத்தினுல் வருந்தினுள். அந்நேரத்தில் அநுமனும் அவளிருந்த இடத்தை அனுகியவனுய் ஓர் உயர்ந்த மரத்தின் மேல் ஏறினுன்.

விளக்கம்:- ஆயிடை என்பது அரக்கியர் துயில் விட்டெ முந்து காவலைத் தொடங்கிய அப்பொழுது அநுமன் தூரத்தே நின்று ஆரவாரத்தையறிந்தவனுய், அவ்விடத்துச் சிதை இருத்தல் கூடும் என்னண்ணி ஊக்கம் கொண்டான். சோர் விலன் என்பதற்கு அங்கு உள்ளார் யாவரென்பதை அறி யும் ‘ஊக்கங் கொண்டவனுய்’ எனப்பொருள் கொள்க. அங்கு நடப்பனவற்றை யாருமறியாமல் அறியும்பொருட்டு அநுமன் உயர்ந்த மரத்தின் கிளையின்மேல் ஏறினுன்.

‘உரையழிந்து’ எனவும் பாடம்.

அனுமன் சிந்தனை.

62. அரக்கிய ரயின்முத வேந்து மங்கையர்
நேருக்கிய குழுவினர் துயிலு நீங்கினர்
இருக்குநர் மற்றிதற் கேது வேன்னேனப்
போருக்கேன வவரிடைப் பொருந்த நோக்கினுன்.

அ-ரை:- அயில்முதல்—வேல் முதலிய படைகளை. குழுவினர்-கூட்டமாய் உள்ளனர். எது—காரணம். பொருக்கேன—விரைவாக.

ப-ரை:- அரக்கியர்—அங்கே காணப்பட்டவர் யாவர் எனில் அரக்கியர்களாவர். அயில்முதல் ஏந்தும் அங்கையர்-வேல்முதலிய படைகளைக் கையில் தாங்கியுள்ளனர். நெருக்கிய குழுவினர்-ஒரு வரோடொருவர் நெருக்கமாய்க் கூடியுள்ளனர். துயிலும் நீங்கி னர்—நித்திரை செய்யாதவர்களாயுமிருக்கின்றனர். இருக்குநர்—எல்லோரும் இவ்விடத்திலேயே இருக்கிறார்கள். இதற்கு எது என்—இவ்வாறு இவர்களிருத்தற்குக் காரணம் யாது? என—என் று அனுமன் தனக்குள் சிந்தித்தவனுய், பொருக்கேன—விரைவாக. அவரிடைப் பொருந்த நோக்கினுன்—அவ்வரக்கியர்கள் இருந்த இடத்தைக் கூர்மையாகப் பார்த்தான். மற்று—அசை.

போற்பு:- அரக்கியர்களான இவர்கள் கைகளில் வேல் முதலிய படைகள் தாங்கி, நெருக்கமாகக் கூடி, நித்திரை செய்யாதவராய் இவ்விடத்தில் இருப்பதற்குக் காரணம் யாது? என அனுமன் தனக்குள் சிந்தித்தவனுய் விரைவாய் அவர்களிருந்த இடத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தான்.

விளக்கம்:- வேல் முதலிய படைகளைத் தாங்கியமையும் நெருங்கியிருத்தலும், நித்திரையில்லாதிருத்தலும் அரக்கியர்காவற்றெழுழிலைச் செய்கின்றனர் என்பதை அனுமனுக்குக் காட்டுகின்றன. ஆகவே அவன் அவ்விடத்துச் சீதை இருத்தல் கூடுமென உக்கித்து, ஆவலினுல் கூர்ந்து பார்த்தான்.

தான் என்பார். ‘பொருக்கென அவரிடைப் பொருந்த நோக் கினுன்’ என்றார். ‘பொருக்கென?’ விரைவுக்குறிப்பை உணர்த் தும் இடைச் சொல்.

‘இருக்குநர் பலரிதற் கேது’ எனவும் பாடம்.

அனுமன் சிதையைக் காணல்.

63. விரிமழைக் குலங்கிழித் தோளிரு மின்னெனக் கருநிறத் தரக்கியர் குழுவிற் கண்டனன் குருநிறத் தோருதனிக் கோண்ட ஹூழியான் இருநிறத் துற்றவேற் கியைந்த காந்தத்தை.

அ-ரை:- மழைக்குலம்—மேகக்கூட்டம். ஒளிரும்—விளங்கும். குருநிறத்து—ஒளியும் நிறமும் உடைய. கோண்டல்—மேகம். ஹூழியான்—முறைமையினை உடையவன். இருநிறத்து—பெரிய மார்பின்கண். ஏற்கு—ஒளிக்கு. காந்தம்—ஒருவகைமணி.

கோண்டுகூட்டு—குருநிறத்து ஒருதனிக் கொண்ட ஹூழியான் இரு நிறத்து உற்ற ஏற்கு இயைந்த காந்தத்தை கருநிறத் தரக்கியர் குழுவில் விரிமழைக் குலங்கிழித்து ஒளிரும் மின்னெனக் கண்டனன்.

ப-ரை:- குருநிறத்து—ஒளியும் நிறமும் வாய்ந்த. ஒருதனிக் கொண்டல்-ஒப்பில்லாது விளங்குகின்ற முகில்போன்றவனும். ஹூழியான்—முறைமையினை உடையவனும் ஆகிய இராமனது. இருநிறத்து உற்ற ஏற்கு - பெரிய மார்பின்கண் பொருந்திய ஒளிக்கு. இயைந்த காந்தத்தை—பொருத்தமான காந்தமணி போல்பவளாகிய சிதையை, குருநிறத்து அரக்கியர் குழுவில்-கரிய நிறத்தினை உடைய அரக்கியர் கூட்டத்தின் நடுவே. விரி மழைக் குலம் கிழித்து ஒளிரும் மின்னை - பரந்த முகிற் கூட்டத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு விளங்கும் மின்னல் என்று ஒப்புமை சொல்லத்தக்கவாறு இருந்த காட்சியை. கண்டனன் - அனுமன் கண்டான்.

பொழிப்பு:- ஒளியும் அழகிய நிறமும் வாய்ந்த மேகத்தை ஒப்பானுகிய இராமனது மார்பிற்ரேன்றுகின்ற ஒளிக்கு ஏற்ப விளக்கம் செய்யும் காந்த மணிபோல்பவளாகிய சிதையை, கரிய அரக்கியர் நடுவே, மேகத்தினிடையே தோன் றும் மின்னலைக் கண்டால் ஒப்பக் கண்டான்.

விளக்கம்:- முன்னே, இராமனது மேனியழகைச் சாதாரண மேகத்திற்கு ஒப்பாகக் கூருமல் ‘துப்பினாற் செய்த, கையொடு கால்பெற்ற துளிமஞ்சு’ என சிதை ஒப்பிட்டமை போல, ஈண்டும் ‘குருநிறத்து ஒருதனிக் கொண்டல்’ எனக் கூறியது ஒப்புநோக்கத் தக்கது. இராமனது மார்பில் உள்ள ஒளிக்கு ஏற்ற காந்தமணி போல்வான் என்றது, இராமனது உள்ளத்தில் தோன் றும் இன்பத்திற்குக் காரணமாய் அமைந்தவள்என்பதாம். மணியானது தன்னைச் சார்ந்த பொருளைவிடபெற்று விளங்கக் கூடியும். சிதையும் கற்புடைய வளாய்த் தன் கணவணைப் பேணி, அவனது இல்லறவாழ் விற்கு நல்லதுணையாய் இருந்து அவனது வாழ்வை விளக்குதலினால் அவனுடைய ஒளிக்கு ஏற்ற காந்தமணியாயினன். கற்புடைய மங்கையர் தம் கணவரது வாழ்வை விளக்குவர் என்பது,

“மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான் வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை” எனவும் ‘தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலான் பெண்’

எனவும் வள்ளுவர் அருளிச்செய்ததனால் அறியப்படும். கற்புடையாளைப் பெருதவர் வாழ்வு பிரகாசமடையாது என்பது

‘புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கிள்லை இகழ்வார்முன் ஏறுபோற் பிடு நடை’

என்ற வள்ளுவர் வாக்கான் அறியப்படும். இராமனது உள்ளத்திலுள்ள இன்பத்தை ‘மார்பின் ஒனி’ என்று கூறியதற்கேற்ப, அவ்வின்பத்தைச் செய்யும் சீதையை காந்தம் என்றார். காந்தமென்றது காந்தமணியினை. ஊழியான் என்பதற்கு யுகழுதிலிலும் அழியாதவன் எனவும் பொருள்கூறலாம். கரிய அரக்கியர் கூட்டத்திற்கு விரிமழைக் குலமும் அவர் நடுவில் விளங்கும் சீதைக்கு மின்னும் உவமையாயின. அன்றி விரிமழைக்குலங்கிழித் தொளிர்தலை மின்னலுக் கட்டமொழியாக்கினும் பொருந்தும்.

“கொண்டலாமெனு” எனவும், ‘கருநிறத்தழகனுக்கமைந்த காந்தையை’ எனவும் பாடம்.

சீதையே என்று அநுமன் துணிதல்.

64. கடக்கரு மரக்கியர் காவற் சுற்றுளாள்
மடக்கோடி சீதையா மாத ரேகோலாம்
கடற்றுணை நெடியதன் கண்ணி ஸீர்ப்பேருங்
தடத்திடை யிருங்ததோ ரன்னத் தன்மையாள்.

அ-ரை:- கடக்கு அரும்—வெல்லுதற்கு அரிய. மடக் கோடி—இளம் பூங்கொடி போல்வாள். கடல்துணை—கடல்போன்ற. தடம்—தடாகம். அன்னத் தன்மையாள்—அன்னத்தை ஒத்தவள்.

கோண்டுகூட்டு:- கடக்கு அரும் அரக்கியர் காவற் சுற்றுளாள், கடல் துணை நெடியதன் கண்ணின் ஸீர்ப்பெருங் தடத்திடை இருங்ததோர் அன்னத் தன்மையாள், மடக்கொடி, சீதையாம் மாதரே ஆம்.

ப-ரை:- கடக்கு அரும் காவற் சுற்றுளாள்—பிறரால் வெல்லுதற்கரிய அரக்கியரது காவலின் நடுவில் உள்ளவரும். கடல்துணை நெடிய—கடலினைப் போஜும் நெடிய. தன் கண்ணின் ஸீர்ப் பெருங்தடத்திடை—தனது கண்ணினின் ரும் பெருகி

வருகின்ற நீரினுலான பெரிய தடாகத்தில். இருந்தது ஓர் அன்னத்தன்மையாள் — தங்கியிருந்த ஒப்பற்ற அன்னத்தின் தோற்றுத்தை ஒப்பவனும். மடக் கொடி—இளம் பூங்கொடி. போல்வானுமாகிய இப்பெண். சிதையாம் மாதரே ஆம் — சிதையாகிய பெண்ணேயாவள். கொல் — அகச.

போழிப்பு:- “அரக்கியர் நடுவில் இருப்பவனும், கண்ணீராலாகிய குளத்திடை இருக்கும் அன்னத்தை ஒத்தவனும் கொடி. போல்வானுமாகிய இவள் சிதையே ஆவள்.”

விளக்கம்:- முன்பு, “பாலமே தரித்தவன் வெருவும் பான்மயர்” என்றமையால், இங்கே ‘கடக்கரும் அரக்கியர்’ என்றுகூறப்பட்டார். பெண்களின் கண்களைக் கடலுக்கு ஒப்பிடுதல் மரபு. அகன்றிநிறப்பதும் கண்ணீராகிய உப்பு நீர் உடைக்கமயும், கருமைநிறமுடைமயும் காரணமாகக் கண்களைக் கடலுக்கு ஒப்பிடுவர். சிதை கண்ணீரில் தோய்ந்திருத்தலால் தடத்திடை இருந்த அன்னத்தை ஒத்துள்ளனள். அதுமன் ‘இவள் சிதையே’ என்று துணிதற்கு அவளது அழுகைக் கண்ணீரே காரணமாயினமை அறியத்தக்கது.

‘தொடற்கருமரக்கியர்’ எனவும் பாடம்.

மேலும் அதுமன் துணிவு பெறுதல்.

65. என்னரு முருவினல் லீலக்க ணங்களும்
வள்ளறன் ஞுரையோடு மாறு கோண்டில
கள்ளவா ஸரக்கனக் கமலக் கண்ணனுர்
உள்ளுறை உயிரினை யோளித்து வைத்தவா.

அ-ரா:- என் அரும் — இகழப்படாத. வள்ளல்—இராமன். மாறுகொண்டில—மாறுபடாது ஒத்துள்ளன வாள் அரக்கன் — வாள்போறும் கொடிய இராவணன். அக் கமலக் கண்ணனுர் — தாமரைபோலச் சிவந்த கண்களையுடைய அந்த இராமபிரானுர்.

ப-ரூ:- என் அரும் உருவின் நல் இலக்கணங்களும் — எவர் களாலும் இகழப்படாத இங்கே தோன்றுகின்ற பெண்ணின் ஸல்லாளின் உருவத்தில் அமைந்த நல்ல இலக்கணங்களும். வள்ளல் தன் உரையொடு மாறு கொண்டில — இராமன் சிதைக்கு உள்ளனவாகக் கூறப்பட்ட இலக்கணங்களுடன் மாறு படாது முற்றும் ஒத்துள்ளன. கள்ள வாள் அங்க்கன்—கள் எத்தன்மையினையுடைய கொடிய அரக்கனுண இராவணன். அக்கமலக் கண்ணானார் உள் உறை உயிரினை -- செந்தாமரை போலச் சிவந்த கண்களையுடையவராகிய அந்த இராம பிரானாது நெஞ்சத்தில் நிலைத்திருக்கின்ற உயிர்போன்ற வளாகிய சிதையை. ஒளித்து வைத்தவா—மறைத்து வைத்த வாறு என்னே!

போற்பு:- இங்கே காணப்படுகின்ற சிதையின் அழகிய மேனியில் உள்ள இலக்கணங்களும், இராமன் சிதையினி டத்துள்ளனவாகக் கூறிய இலக்கணங்களும் மாறுபாடின்றி முற்றும் ஒத்துள்ளன. இராமனுக்கு உயிர்போன்ற இச் சிதையை இராவணன் மறைத்துவைத்தது எத்தனை இரங்கத்தக்கதாயுள்ளது!

விளக்கம்:- உரு என்றது மின்னலைப் போலவும் அன்னத்தைப் போலவும் காணப்பட்ட சிதையின் வடிவத்தை. பாதனுக்கு அயோத்தியையும் சுக்கிரிவனுக்குக் கிட்கிந்ததையையும், விழிடனனுக்கு இலங்கையையும் கொடுத்தமையால் இராமன் வள்ளல் எனப்பட்டான். முன்பு, இராமன் மார்பினது ஒளிக்கு ஏற்ற காந்தம் எனப்பட்டாள்; இங்கு, அவனுள்ளுறை உயிர் எனப்பட்டாள். உயிரானது உடலுக்கு இயக்கத்தையும் விளக்கத்தையும் தருதல்போலச் சிதையும் இராமனது வாழ் விற்கு இன்பழும் புகழும் தருபவளாதலால் “உயிர்” எனப்பட்டாள். அற்பபொருளை மறைத்தானல்லன், அதிசூயர்ந்த பொருளான உயிரையே ஒளித்துவைத்தான்; இது மிகக் கொடியது என இரங்கிக் கூறுவானும் அநுமன் “உள்ளுறை உயிரினை ஒளித்து வைத்தவா” என்றுன்.

சீதாயை மறைத்துவைத்தமை இராவண ரூக்கு அழிவையே தரும் எனல்.

66. முவகை யுலகையு முறையி னீக்கிய
பாவிதன் னுயிர்கோள்வா னிமைத்த பண்பிதால்
ஆவதே யரவளைந்த துயிலி னீங்கிய
தேவனே யவனிவள் கமலச் செல்வியே.

அ-ரை:- முறையின் நீக்கிய -- முறைமையினின் றும் விலகச் செய்த. பாவி—இராவணன். இழைத்த—செய்த. ஆவதே—நடப்பதேயாகும். அரவளை—பாம்பாகிய படுக்கை. கமலச் செல்வி — இலக்குமி.

ப-ரை:- இது—இராவணன் சீதாயை ஒளித்துவைத்த இச் செயலானது. முவகை உலகையும்—சுவர்க்கம், பூமி, பாத ஸம் என்ற முவலகங்களிலுள்ளாரது வாழ்வையும். முறையின் நீக்கிய—அறமுறைமையினின் றும் கெடுத்த. பாவிதன் உயிர் கொள்வான் இதை த்த பண்பு—பாவியாகிய இசாவணனது உயிரைக் கொள்ளும் பொருட்டு விதியினால் தூண்டப் பட்டுச் செய்த செயலாகும். ஆவதே—இராவணன் அழிதல் என்பது ஆகக்கூடியதே. அவன்—அந்த இராமன் யாவன் எனின். அரவளைந்த துயிலின் நீங்கிய தேவனே — பாற்கடலி லுள்ள பாம்பாகிய படுக்கையில் நித்திரை செய்தலை விட்டு நீங்கி வந்த திருமாலேயாவன். இவன் — இங்குக் காணப் படும் சீதை யாவள்ளனின். கமலச் செல்வியே—தாமரையில் இருப்பவளாகிய இலக்குமியேயாவன். ஏ—தேற்றப் பொருளில் வந்தன.

பொழிப்பு:- இராவணன் சீதாயை மறைத்துவைத்தமையாகிய இச்செயல் இராவணன் அழியும்பொருட்டு விதியானது தூண்ட அவனால் செய்யப்பட்ட செயலேயாகும். அவன் அழிவதும் உறுதியே. அந்த இராமன் பாற்கடலில் துயிலு தலை விட்டு வந்தவதித்த திருமாலே. இவன் இலக்குமியே யாவன்.

விளக்கம்:- இராமனுக்கு உயிர்போன்ற சிதையை இராவனன் ஒளித்து வைத்தமையை நினைந்து இரங்கிய அநுமன் அவன் அவ்வாறு செய்தற்குக் காரணம் யாதென ஆராய் பவனும், முவகை உலகத்தையும் கெடுத்த இராவனனை அழிப்பதற்கு விதிதான் இவ்வாறு இராவனனுக்குத் தீய நினைவை உண்டாக்கிச் சிதையைக் கொணர்ந்து மறைத்து வைக்கசெய்தது எனத் துணிந்தான். விதி என்பது வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. அல்லது, இவன் கமலச் செல்லி யாதலாலும் அவன் காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலாத ஸாலும், தீயவனை அழிப்பதற்குச் சிதாபிராட்டியாரே காரணமாயிருந்தனர் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அநுமன் மகிழ்தல்.

67. வீடின தன்றறன் யானும் வீகலேன்
தேடினன் கண்டனன் ரேவி யேயேனு
ஆடினன் பாடின ஞன்டு மீண்டும்பாய்ச்
தோடின னுலாவின னுவகைத் தேனுண்டான்.

அ-ரை:- வீடினது அன்று — அழிந்ததன்று. வீகலேன் — இறக்கமாட்டேன். ஆண்டும் ஈண்டும்—அங்கும் இங்கும்.

கோண்டுகூட்டு:- “தேடினன் தேவியே கண்டனன். அறம் வீடின தன்று, யானும் வீகலேன்” என உவகைத் தேனுண்டான் ஆடினன் பாடினன் ஆண்டும் ஈண்டும் பாய்க்கு ஓடினன் உலாவினன்.

ப-ரை:- தேடினன்—இலங்கை முழுவதும் தேடினேன் ஆகிய யான். தேவியே கண்டனன்—சீதாதேவியையே கண்டேன் சிதை உயிரோடிருத்தலால். அறம் வீடினது அன்று—அறம் அழியவில்லை. யானும் வீகலேன்—சிதையைக் கண்டமையால் யானும் இனி இறக்கமாட்டேன். எனு—என்று அநுமன் சொல்லி. உவகைத் தேன் உண்டான் — மகிழ்ச்சியாகிய தேளை மிகப்பருகியவனும். ஆடினன்—ஆடினான். பாடினன் — பாடினான். ஆண்டும் ஈண்டும் பாய்க்கு ஓடினன்—அங்கும்

இங்கும் பாய்ந்து ஓடினான். உலாவினான் - அங்கும் இங்கும் உலாவினான். எ - தேற்றம்.

போழிப்பு:- இலங்கை முழுதும் தேடிய யான் இங்குச் சிதையையே கண்டேன். சிதை இருத்தலால் அறம் அழியாது. சிதையைக் கண்டமையால் யான் இறக்கமாட்டேன் என்று சொல்லி அநுமன் மகிழ்ச்சி மிக்கவனுய் ஆடிப்பாடு ஓடி உலாவினான்.

விளக்கம்:- சிதை இறந்திருப்பின் அறமும் அழியும் என்பான் வீடினதன்று அறம் என்றான். “ஹடுகண்டிலேன் எனில்... வீடுவேன்” என முன்பு முடிவுசெய்தான் ஆதலால், இப்பொழுது சிதையைக் கண்டதும், யானும் வீகலேன் என்றான். தேனைஅளவோடு உண்டால் இன்பழும் நன்மையூம் தரும். அளவுமிறி உண்டால் மயக்கம் தரும். அதுபோல மகிழ்ச்சியும் அளவுமிறினால் அறிவை மயக்கிப் பல செயல்களையும் செய்யத்தாண்டும். ஆகவேதான் மகிழ்ச்சியைத் தேனை உருவகித்து அம்மகிழ்ச்சி மிகுதியால் அறிவுமயங்கிய அநுமனை மதுவினால் மயங்கினான்போலக் கூறி, ‘ஆடினான் பாடினான் ஓடினான் உலாவினான்’ என்றார்.

சிதையின் தூய்மையைக் கண்டு அநுமன் வியத்தல்.

சிதையைக் கண்டமையால் அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்த அநுமன், அவளது கற்பின் சிறப்பைநோக்கிநோக்கிப் பின் வருமாறு கூறி அற்புதமெய்தினான். “இவளது அழகிய மேனி மாசுபடிந்த மணிபோலவும், தூரிய ஒளிபாட்டு ஒளி மழுங்கிய சந்திரன்போலவும் இருப்பினும் இவளது கற்பி னுக்கும் இவள் இராமன்பால்வைத்த காதனுக்கும் ஏதம் சிறி தும் ஏற்படவில்லை. இவ்வாறு சிதைகற்பிற் சிறந்து விளங்குதலால் இராமனது தோன்வலிமையைப் புகழ்வதா? சிதை

யின் மனத்தின் செம்மையைப் புகழ்வதா? சனகமகாராசனின் குலச்சிறப்பைப் புகழ்வதா? தேவர்களும் ஒரு குற்றமும் செய்தாரில்லை. அந்தணரும் ஒரு பிழையும் செய்தாரில்லை. அறமும் இனி அழியமாட்டாது. என்னால் இனிச் செய்ய முடியாத கருமமும் ஒன்றில்லை. இராமனுக்கு யான்செய்யும் அடிமைத் தொண்டிலும் ஒருபிழையும் இல்லை. சீதையினுடைய கற்புக்குப் பங்கம் வருமாயின் இராமனது கோபம் என்னும் சமுத்திரம் பொங்கிளமும். அப்போது ஊழிமுடிவு போல உலகமெல்லாம் அழியும். சீதை கற்புடைமையால் அவ்வாருகாது. ஆதலால் உலகம் முழுவதும் நீடுவாழ்வதாக. இச்சீதாபிராட்டியின் தவத்தின் முன்பாக ஏனைத் துறவிகள் நெருப்பிற்குளித்தும் ஜம்புலன்களையடக்கியும் உணவு முதலியவற்றை நீக்கியும் செய்யும் தவம் ஒரு பொருளாக மதிக்கத்தக்கதன்று. சீதைபோல நற்குடியிற்கிறந்துள்ள பெண்களாயினார் ஆற்றும் தவம் சொல்லும் தாத்ததன்று. சீதை தோன்றினமையால் நற்குடிப்பிறத்தல் என்பது தவஞ்செய்த பயனையடைந்தது. பெண்மைக்குணமும் நாணமும் உயர்ந்தன. ஆ! இவள் இங்குச் செய்யும் தவத்தினை இராமன் தன்னுடைய கமலக்கண்களால் காணத் தவஞ்செய்தானில்லையே! இங்குள்ள அரக்கியர்களோ முறையின்றியே கோபிப்பவர். சீதாபிராட்டிக்கு அந்த இராமனித் தவிர வேறுதுணையாருமில்லை. இவளிருக்கும் தனிமைபோலத் தனிமை வேறுஇல்லை. இவளது பெண்மைப் பண்புபோல ஒத்த உயர்ந்த பெண்மையில்லை. இவள் செய்யும் தவம்போல் ஒத்த உயர்ந்த தவம்வேறுஇல்லை. இங்குச் சீதையிடத்து யான்கண்ட. இந்த நல்லபண்புகளெல்லாம் எல்லாமகளிருக்கும் எய்துவனவாகுக. இந்தக் கொடியவர் நடுவினில் சீதையைத் தருமந்தான் காத்ததோ? சனகன் செய்த நல்வினை காத்ததோ? கற்பு என்னும் பண்புதான் காத்ததோ? நினைப்பிற்கும் இஃது அரியது! அரியது!! யார் இவ்வாறு ஆற்றவல்லவர்? இதன் மாண்பினை எம்மனோ கூற இயலுமா? தேவர்களெல்லாம் இங்கே இரவும் பகலும் அடிமைத்தொழில் செய்கின்றார்களே! இவர்கள் இவ்வாறு செய்வது இராவனுதியரது செல்வச் சிறப்பைக் காட்டுகின்

றது. சிதையைச் சிறைவைத்தகையாகிய இச்செயல் அரக் கரியற்றிய தீமையைக் காட்டுகின்றது. இவ்வாறு ஒருவர்க் குத் துன்பம் செய்யலாமா? பாவம் அறத்தை வெல்லுமா? ஒருபோதும் வெல்லாது. இது சத்தியம்.” என்று இவ்வாறு அனுமன் எண்ணினன்.

அனுமன் சிதையது கற்பின் தூய்மையைக் கண்டு அற்புதமெய்தல்.

68. மாசன்ட மணியனுள் வயங்கு வெங்கதீர்த் தேசன்ட திங்களு மென்னத் தேய்ந்துளாள் காசன்ட கூந்தலாள் கற்புங் காதலும் ஏசன்ட தில்லையா லறத்துக் கீறுண்டோ.

அ - ரை:- மாசு—அழுக்கு. மணியனுள்—மணியை ஒத்தவள். வயங்கு—விளங்குகின்ற. தேசு—ஒளி. காசு—அழுக்கு. ஏசு—உண்டதில்லை—பழிப்பு அடைந்ததில்லை. ஈறு—அழிவு.

ப-ரை:- மாசு உண்டமணி அனுள்—அழுக்குப் படிந்த மாணிக் கம்போல்பவளாகிய சிதை. வயங்கு வெங்கதீர்த் தேசு உண்ட—விளங்குகின்ற வெப்பமான கிரணங்களையுடைய தூரியனது ஒளியினால் விழுங்கப்பட்ட. திங்களும் என்ன—சந்திரனையும் ஒப்பாள் என்று சொல்லும் வகையில். தேய்ந்துளாள்—மெலிந்து வாடியுள்ளாள். காசு உண்ட கூந்தலாள்—அழுக்குப் படிந்த கூந்தலையுடையவளான அவளுடைய. கற்பும்—கற்பொழுக்க மும். காதலும்—இராமனிடத்து வைத்த அன்பும். ஏசு உண்டதில்லை. - பழிக்கப்படத் தக்கவாறு குற்றமெய்தியதில்லை. ஆதலால், அறத்துக்கு ஈறு உண்டோ—அறத்துக்கு அழிவு—உண்டாகுமோ? இல்லை என்க. ஆல்—அசை.

போழிப்பு:- அழுக்குப்படிந்த மாணிக்கத்தை ஒப்பவளான சிதை தூரியனால் ஒளி மழுங்கிய சந்திரனைப் போன்றும் காணப்பட்டாள். ஆயினும் அழுக்கேறிய கூந்தலையுடைய

அவளது கற்பும் அவள் இராமன்பால் வைத்த அங்பும் சிறிதும் குற்றப் படவில்லை. ஆதலால் அறமும் அழியப் போவதில்லை.

விளக்கம்:- மாணிக்கத்தின் மேற்பகுதி அழுக்கேறி ஒளியிழந் திருத்தல்போல சிதையின் திருமேனியும் நீராடித் தூய்மை செய்யர்மையால் அழுக்கேறி அழகிழந்திருந்தது. துரியனின் வெப்பக் கிரணங்களால் சந்திரன் தனது குளிர்ந்த ஒளியை முற்றும் இழந்து பொலிவழிந்து இருத்தல்போல இராமனைப் பிரிந்த துயரத்தால் சிதை வாடிப் பொலிவழிந்திருந்தாள். அங்ஙனம், மாணிக்கம் புறத்தே அழுக்கேறப் பெற்றிருப்பி னும் அகத்தே தன் தன்மை கெடாமல் இருப்பதுபோலச் சிதையும் புறத்தே மேனியழகு குன்றியிருப்பினும் மனத்தே கற்பும் காதலும் ஆகிய அழகு நிரம்பப் பெற்றுத் தன் உண்மைச் சிறப்புக் கெடாதிருந்தன்ன். “சிரியர் கெட்டா னும் சிரியரே” ‘கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே’ என்ற ஆன்றேர் வாக்குக்கள் ஈண்டு நோக்கத்தக்கன. சிதை போன்றவர்கள் அறத்திற்கு வேர் போன்றவர்கள். அவர்களுக்கு அழிவுவருமானால் அறம் அழியும். அறம் அழியு மானால் உலகம் அழியும். இங்கே சிதை குற்றமின்றி இருத் தலால் அறமும் அழியாமல் இருக்கின்றது. இவ்வாறு கருதினாலுதலின் அநுமன் ‘அறத்துக் கிறு உண்டோ’ என்றான்.

அநுமன் வியப்பில் ஆழ்தல்.

69. புனைகழி விராகவன் போற்பு யத்தையோ
வனிதையர் தீவகத்தின் மனத்தின் மாண்பையோ
வளைகழி ஸரசரின் வண்மை மிக கீடும்
சனகர் தம் குலத்தையோ யாதைச் சாற்றுகேன்.

அ-ஸ்ரீ- புனை—அணிந்த. வனிதையர் திலகம்—பெண்களுக்குத் திலகம் போன்றவளாய சீதை. வண்மை—வள்ளற்றன்மை. சாற்றுகேன்—சொல்வேன்.

ப-ஸ்ரீ:- புனைகழல் இராகவன் பொற்புயத்தையோ—வீரக்கழலில் அணிந்த இராமனது அழகிய தோன் வலிமையையோ. வனிதையர் திலகத்தின் மனத்தின் மாண்பையோ—பெண்களுக்குத் திலகம்போல் சிறந்தாளாகிய சீதையின் மனத்துள்ள நிறைக் குணத்தின் சிறப்பையோ. வனைகழல் அரசரின் வண்மையிக்கிடும்—வீரக்கழலில் அணிந்த அரசர்களிடத்து இருக்கவேண்டிய வள்ளல் தன்மை என்னும் குணத்தால் மேம்பட்ட. சனகர்தம் குலத்தையோ—சனகமகாராசனது குலத்தினையோ. யாதைச் சாற்றுகேன்—எதனைப் புகழ்ந்து கூறுவேன். இம் முன்றும் புகழுத்தக்கன என்க.

போழிப்பு:- இராமனது தோன்வலிமையையோ சீதையின் மனத்தின் சிறப்பையோ சனகராசனின் குலத்தையோ, எதனைப் புகழ்ந்து கூறுவேன்?

வீள்க்கம்:- சீதையின் கற்பிற்குக் குற்றம் வராமல் இருத்தற குக் காரணமாய் இருந்தனயாலை? தாடகையை அழித்ததும், சிவனுடைய வில்லைவளைத்ததும், பாசுராமனின் தவத்தையும் தநுவையும் சீதைத்தத்தும், மராமரத்தைத் துளைத்ததும், வாளியை வதைத்தத்தும் ஆகிய வீரச் சிறப்புக்களையுடைய இராமனதுதோன் வலிமைதான் இங்கேயும் கற்பினைக் காத்தற்குக் காரணமாயிருந்து போற்றப்பெற்றதோ? என்றும், சீதையின் நிறையுடைமையாகிய குணம்தான் தீயவர் மத்தியிலும் கற்புக் கெடாதவாறு காத்துநின்று புகழுத்தக்கதாயிற்றே என்றும் சனகர் குலம் செய்த தவச்சிறப்புத்தான் அக்குலத்திற் பிறந்த சீதையின் கற்பைக் காத்துநின்று போற்றத்தக்க தாயிற்றே என்றும் அநுமன் சிந்தித்து வியக்கின்றுன். இவ்வாறு வியத்தற்கு, இவ்வளவுகொடிய சூழலிலும் சீதையின் தூய்மை சிறிதும் கெடாமூல்யாகிய இது அதிசயமேயாகும்.

அனுமன் மனத்தில் ஏற்பட்ட நிறைவு.

70. தேவரும் பிழைத்திலர் தேய்வ வேதியர்
எவரும் பிழைத்தில ராமு மீறின்றால்
யாவதிஸ் கிணிச்சேய வரிய தெம்பிராற்
காவவென் எடுமையும் பிழைப்பின் ரூமரோ.

அ-ரா:- பிழைத்திலர்—பாவம் செய்தாரில்லை. எவரும்-எவரும் எறுதின்று—அழியாது. ஆவ—அதிசயக் குறிப்பு.

ப-ரை:- தேவரும் பிழைத்திலர்—தேவர்களும் பாவம் செய்தாரில்லை. தேய்வ வேதியர் எவரும் பிழைத்திலர்-தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதத்தை ஒதுக்கின்ற அந்தணர்களும் பாவம் செய்தாரில்லை. அறமும் எறுதின்று—அறமும் அழியாது. இங்கு இனிச் செயல் அரியது யாது-இங்கே இனிமேல் செய்தற்கு அரிய கரும் யாதுஉள்ளது? ஒன்றுமில்லை. எம்பிராற்கு என் அடிமை யும் பிழைப்பு இன்று—எம்பெருமானுகிய இராமனுக்கு யான் செய்த அடிமைத் தொண்டிஜும் பிழை இல்லையாயிற்று. ஆல், அரோ—அசைகள்.

போழிப்பு: தேவர்களும் பாவம் செய்திலர், அந்தணர்களும் பாவம் செய்திலர். அறமும் அழிய மாட்டாது. இனிமேல் என்னால் செய்யமுடியாத கரும் ஒன்றும் இல்லை. யான் இராமனுக்குச் செய்த தொண்டிஜும் ஒரு குற்றமும் ஏற்படவில்லை.

விளக்கம்:- தேவரும் அந்தணரும் தம்மை வருத்திய இராவணைதியர் அழிய வேண்டும் என்று வேண்டித் தவம் செய்தனர். அத்தவத்தின் ப்யனுயும் அறம் நிலைத்திருப்பதின் பயனுடிமே தான் சீதையைக் கண்டான் என்று அனுமன் கருதினான். தான் சீதையைக் கண்டில்லாயின் தேவர் முதலியோர் செய்த தவத்தில் பிழை ஏற்பட்டிருந்துபோலும் என்றும் அறம் இல்லை என்றும் ஐயற்றுன். அந்த ஐயம் இப்போது சீதையைக் கண்டமையால் நிங்கப்

பெற்று, “பிழைத்திலர், அறம் ஈறு இன்று” என்றான். மேலும், தான் சிதையைக் கண்டமைக்குக்காரணம் தான் இராமனுக்குப் பிழையில்லாது செய்த தொண்டே என்றும் நினைத்தவனுதலால் இப்போது அடிமையும் பிழைப்பு இன்று என்று துணிந்தான். ஆகவே தான் சிதையைக் கண்ட வெற்றிக்குத் தேவர் முதலியோது குற்றமற்ற தவமும், அறத்தின் தீலையான தன்மையும், தான் இராமனுக்குச் செய்தகுற்றமற்ற தொண்டு மேயாதும் என்பதே அநுமந் முடிபாகும்.

உலகம் நீடு வாழ்வதாக என அவன் வாழ்த்தல்.

71. கேழிலா ணிறையிறை கீண்ட தாமேனின் ஆழியான் முனிவெனு மாழி மீக்கோள ஊழியி னிறுதிவங் துறுமேன் றுன்னினேன் வாழிய வுலகினி வரம்பி ஞாலோம்.

அ - ரூ:- கேழ் இலாள்—ஓப்பில்லாதவளான சிதை. னிறை—கற்பு. இறை—சிறிது. கீண்டது—சிதைவுற்றது. ஆழியான—சக்கரத்தையுடைய இராமன். முனிவு—கோபம். ஆழி—கடல். மீக்கோள—பொங்கிளம். ஊழி—உலகத்தின் முடிவு காலம். உன்னினேன்—நினைத்தேன். வரம்பில்—எல்லையில்லாத.

ப - ரூ:- கேழ் இலாள் னிறை—ஓப்பில்லாதவளாகிய சிதையின் கற்பு. இறை கீண்டதாம் எனின்—சிறிதனவு சிதைவுற்றதெனின். ஆழியான் முனிவு எனும் ஆழிமீக்கோள—ஆண்யாகிய சக்கரத்தினையுடைய இராமனது கோபமென்றும் கடலானது பெரங்கிளம். ஊழியின் இறுதி வந்து உறும—யுகமுடிவுபோல உலக அழிவுவந்து சேருமே. என்று உன்னினேன—என்று என்னிக் கவலையுற்றேன். இனி உலகு வரம்பில் நாள்ளலாம் வாழிய—அங்குனம் இராமரிடத்துக் கோபம் எழாதாகையால் இனி இந்த உலகம் அழிவின் றிஎல்லையில்லாத காலம் நிலைபெற்று வாழ்வதாக.

பொழிப்பு:- ஒப்பாரில்லாத் சிதையின் கற்பிற்குத் தங்கு வருமாயின் இராமன் மிக்க கோபங்கொள்வான். அவன் கோபம் கடல்போலப் பொங்கி எழுமாயின் இந்த உலகமே அழிந்துவிடும் என்று எண்ணிக் கவலையுற்றேன். இனி அவ்வர்குகாதாகையால், உலகம் நீடு வாழ்வதாக.

விளக்கம்:- ஊழியின் — ஊழிக்காலத்து அழிவுபோல. உலகம் ஊழிக்காலத்தில் கடலினால் அழிக்கப்படும் என்பது நூற்கொள்கை. அவ்வாறு நீர்க்கடலால் அழியும் உலகம் சிதையின் கற்பிற்குத் தங்குநேரின் இராமனது கோபக் கடலால் அழியும் என்றான். எனவே இரண்டிடத்தும் உலகம் கடலால் அழித்திலைக் குறித்தமை காண்க.

நங்கையர் மனத்தவம் மிகமிகப் பெரியதெனல்.

72. வெங்கனன் முழுகியும் புலன்கள் வீக்கியும் நுங்குவ வருந்துவ நீக்கி நோற்பவர் எங்குளர் குலத்தில்வந் தில்லின் மாண்புடை நங்கையர் மனத்தவ நவிலற் பாலதோ.

அ-ரை:- கனல்—நெருப்பு. புலன்கள் — சுவை ஒளி ஊறு ஒசை நாற்றம் என்பன. வீக்கியும்—அடக்கியும். நுங்குவ—உண்பன. அருந்துவ—பருகுவன. நவிலற் பாலதோ — சொல் இம் தரத்ததோ.

ப-ரை:- வெம்கனல் முழுகியும்—கொடிய நெருப்பிற் குளித்தும். புலன்கள் வீக்கியும் — சுவைமுதலிய அறிவுகளை ஜம் பொறி வழிச்செல்லாமல் அடக்கியும். நுங்குவ அருந்துவ நீக்கி நோற்பவர்—உண்பனவற்றையும் பருகுவனவற்றையும் முறையே நீக்கிக் கடுந்தவம் செய்யும் முனிவர்கள்தாழும். எங்குளர்—இச் சிதைபோன்றுரின் கற்புடைமையோடு ஒப்பு நோக்குங்கால் எத்தகைய சிறப்புள்ளார்கள்? ஒரு சிறப்பு

மிலர். குலத்தில் வந்து—நல்ல குலத்தில் பிறந்து, இல்லீன் மாண்புடை நங்கையர்—இல்லிலிருந்து வாழும் மங்கையர்க்குச் சிறப்பு என்று கூறத்தக்க கற்பொழுக்கமாகிய மாட்சிமையையுடைய பெண்களாது. மனத்தவம் நல்லீற்பாலதோ—மனத்தாற் காக்கப்படும் தவமாகிய நிறையுடைமை நம் மால் அளவிட்டுச் சொல்லும் தரத்ததோ? இல்லை என்க.

பொழுப்பு:- நெருப்பில்குளித்தும் ஐம்புலன்களை அடக்கியும் உணவு முதலியவற்றை ஒழித்தும் தவஞ்செய்வோர் கற்புடைப் பெண்களோடு ஒப்புமை கூறத்தக்காரல்லர். நல்ல குடியிற் பிறந்து இல்லறத்துக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பான கற்பினையுடைய இந்தச் சிதைபோன்ற பெண்களின் நிறையுடைமையாகிய தவம் சொல்லும் தாத்ததன்று.

விளக்கம்:- தவத்தினால் மேன்மையுடைய விரும்புவோர் காட்டிற்குச் சென்று, தமது மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்துதற் பொருட்டுப் பலவித விரதங்களையும் செயல்களையும் மேற்கொள்வார். குளிர்காலத்தில் நிரில் நிற்றல், கோடைக்காலத்தில் வெய்யிலில் நிற்றல், நெருப்பில் நிற்றல், உணவைச் சூருக்குதல் முதலியன அவர் மேற்கொள்ளும் செயல்களாம். அவ்வாறு, மனத்தை அடக்குதற்குக் கடும் செயலை மேற்கொள்ளும் முனிவர்களைக் காட்டிலும் அவ்வித கடன் செயல் களில் ஒன்றையேனும் வருந்தி மேற்கொள்ளாமல் மஜைறம் பேற்றும் மங்கையர் கற்பினைக் காத்து மேம்பட்ட ஆற்ற ஓடையராயிருத்தலால் மிக உயர்ந்தோராகின்றனர். ஆதலால் அவரது கற்பின் பெருமை சொல்லுந் தாத்ததோ என அநுமன் வியந்தான்.

இராமன் இவள் தவத்தைக் கானும்போது பெற்றில்லனே எனல்.

73. பேண்கோற் றதுமஜைப் பிறவி பேண்மைபோல்
நாண்கோற் றுயர்க்கத்து நங்கை தோன்றலால்
மாண்கோற் றீண்டிவ ஸிருங்க வாறேலாம்
காண்கோற் றிலனவன் கமலக் கண்களால்,

அ-ரை: மனைப்பிறவி - நற்குடியிற் பிறத்தல். மாண - மாட்சி மைப்பட. ஈண்டு - இங்கே.

கோண்டுசூட்டு:- நங்கை தேங்றலால் மனைப்பிறவி பேண நோற்றது. பெண்மைபோல் நாணம் நோற்று உயர்ந்தது ஈண்டு இவள் மாண நோற்று இருந்தவாறு எலாம் அவன் கமலக் கண்களால் காண நோற்றிலன்.

ப-ரை:- நங்கை தோண்றலால் - பெண்களுட் சிறந்தாளாகிய சீதை அவதரித்தமையால். மனைப்பிறவி பேண நோற்றது - நற்குடியிற் பிறத்தல் என்பது பெரியோர்கள் மதிக்கத் தக்கவாறு முன்னே தவஞ் செய்துள்ளது. பெண்மைபோல் நாணம் நோற்று உயர்ந்தது - பெண்மைப் பண்பு உயர்ந்துள்ளமைபோல நாணம் என்னும் பண்பும் தவஞ் செய்து உயர்ந்தது. ஈண்டு - இங்கே. இவள் - சீதை. மாணநோற்று இருந்தவாறு எலாம் - மாட்சிமைப் படத் தவஞ் செய்து இருந்த தன்மைகளை எல்லாம். அவன் கமலக் கண்களால் காண நோற்றிலன் - இராமன் செந்தாமரை போன்ற தன்று டைய கண்களினால் கண்டு மகிழ்தற்குத் தவஞ் செய்திலன்.

பொழிப்பு:- சீதை தோன்றியமையால் நற்குடியிற் பிறத்தல் என்பது போற்றத்தக்கவாறு தவஞ் செய்துள்ளது. அது மட்டுமன்றி பெண்மைக்குணம் உயர்ந்துள்ளமைபோல நாண மும் உயர்ந்துள்ளது. இவ்வாறு பலவும் சிறப்படையுமாறு இங்கே இருந்து தவஞ் செய்யும் சீதையின் தவச் செயல்களை எல்லாம் இராமன் கானும் பேறு பெற்றிலன்.

விளக்கம்:- உயர்குடியில் பிறத்தல் போற்றத்தக்கது என்பது அவ்வாறு உயர்குடிப் பிறந்த சீதையின் தவத்தால் நிருபிக்கப் பட்டுவிட்டது. பெண்மை உயர்ந்தது. நாண மும் உயர்ந்ததுவே என ஐயுருமல் அதுவும் மிக உயர்ந்ததுவே என எல்லோரும் அதனை மதிக்கும் வகையில் சீதையின் நாணம் சிறந்து நிற்கின்றது. இவ்வாறு குடிப் பிறப்பும் பெண்மையும் நாணமும் சீதை தோன்றியமை

யால் உயர்ந்து மதிப்புப் பெற்றனவாயின. தவமானது அத் தீணச் செய்பவர்களை மேன்மைப்படுத்தும். சீதை அவ்வாறு தவத் தினால் மேன்மையடையவில்லை. ஏனெனில் அவள் இயல்பாயே மேன்மையானவள். ஆகவே அவளுடைய தவம் யாரை அல்லது எதனை மேன்மைப்படுத்தியது? அதற்கு விடையாக உள்ளனவே முதலிரண்டு வரிகள். அவ்வாறு குடிப்பிறப்பு முதலியன மேன்மையடையுமாறு தவஞ் செய்தனள் என்று கருதுமாறு உள்ளது. ‘மாண நோற்று ஈண்டு இவள் இருந்தவாறு’ என்பது. சீதையை மனையாளாகப் பெற்றமை இராமனுக்கு ஒரு பெரும் பேறுதான் ஆயினும் அத்தகைய பெரும்பேறு பெற்ற இராமன் அவளது தவத்தைக் காணும் பேறு பெற்றிலனே என அநுமன் இரங்குகின்றன. இராமன் கண்டிலன் என்று கூறுது ‘காண நோற்றிலன்’ என்று கூறியது அநுமனது இரக்கத்தையும் அவளது தவத்தைக் காணுத வின் அருமையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

சீதையின் இந் நற்பண்புகளெல்லாம் மாதர்கள் எல்லார்க்கும் வாய்ப்பனவாகுக என வாழ்த்தல்.

74. முனிபவ ராக்கியர் முறையி ஸ்கினார்
இனியவ டானலா தியாரு மில்லையால்
தனிமையும் பேண்மையுங் தவமு மின்னதே
வனிதையர்க் காகஙல் லறத்தின் மாண்பேலாம்.

அ-ஹ:- முனிபவர் — கோபிப்பவர். முறையின் ஸ்கினார்— முறைதவற்றினவராய். வனிதையர்க்கு—மாதர்களுக்கு. ஆக— உண்டாகுத.

கோண்டுகூட்டு: அரக்கியர் முறையின் ஸ்கினார் முனிபவர். இனி அவள் அலாது யாரும் இல்லை. தனிமையும் பெண்மையும் தவழும் இன்னதே, நல்லறத்தின் மாண்பு எல்லாம் வனிதையர்க்கு ஆக.

ப-ரை: அரக்கியர் முறையின் நிங்கினார் முனிபவர்—அரக்கியர் எப்படிப்பட்டவரெனில் அவர்கள் நீதிதவறிக் கோபிப்பவர்கள். இனி—இவ்வாறிருத்தலால். அவன் அலாது யாரும் இல்லை—அவன் சீதையேயல்லாமல் வேறு யாரும் இல்லை. தனிமையும் பெண்மையும் தவமும் இன்னதே—தனிமை என்று சொல்லத்தக்கதும் இந்த நிலைமையே; பெண்மை என்று சொல்லப்படுவதும் இந்தப் பண்பே; தவம் என்று சொல்லத்தக்கதும் இந்தச் செயலே. நல் அறத்தின் மாண்பு எலாம் வனிதையர்க்கு ஆக—இந்த நல்ல அறத்தின் பெருமை களெல்லாம் ஏனைய பெண்கள் எல்லார்க்கும் எய்துவன வாகுக.

போழிப்பு:- அரக்கியர்கள் காரணமின்றி கோபிப்பவராகை யால் அத்தகைய அவர்கள் நடுவில் இருக்கும் இவன் சீதையேயன்றி வேறு யாருமில்லை. இவளது தனிமையே தனிமை. இவளது பெண்மையே பெண்மை. இவளது தவமே தவம். இவளிடத்துக் காணப்படும் நற்பண்புகளெல்லாம் எல்லா மகளிரக்கும் எய்துக.

விளக்கம்:- சீதையின் கற்பு மேம்பாட்டைக் கண்டு வியந்த அநுமன் அச்சிறப்பை எல்லாப் பெண்களிலும் காண விரும்பி “எல்லா வனிதையர்க்கும் இவன் நற்பண்புகள் ஆகுக” என வாழ்த்தினார்.

**இக் கொடியவர் நடுவில் இவளைக் காத்தது
யாது என வியத்தல்**

75. தருமமே காத்ததோ சனக னல்வினைக்
கருமமே காத்ததோ கற்பின் காவலோ
அருமையே யருமையே யாரி தாற்றுவார்
ஒருமையே யெம்மனேர்க் குரைக்கற் பாலதோ.

அ-கூ:- இது - இந்தத்தவம். ஒருமையே - ஒப்பற்றுதே. எம் மனோக்கு - எம்மைப்போன்றவர்க்கு.

கோண்டுகூட்டு:- தருமமே காத்ததோ? சனகன் நல்லினைக்கருமமே காத்ததோ? கற்பின் காவலோ? இது அருமையே! அருமையே!! (இது)யார் ஆற்றுவர்? (இது) ஒருமையே! எம்மனோர்க்குரைக்கற் பாலதோ?

ப-கூ:- தருமமே காத்ததோ - அறம் சீதையைக் காத்ததோ? சனகன் நல்லினை கருமமே காத்ததோ - சனகமகாராசன் செய்த புண்ணியம் அவளைக் காத்ததோ? கற்பின்காவலோ - கற்பினது பாதுகாப்புத்தான் அவளைக் காத்ததோ? இது - சீதை செய்யும் இத்தவம், அருமையே அருமையே - நினைத் தற்கும் சொல்லுதற்கும் செய்தற்கும் அரியது! அரியது! யார் ஆற்றுவார் - இத்தவத்தை இவளையன்றி யார் செய்ய வல்லவர்? ஒருமையே - இது ஒப்பற்றுதே. எம் ம ஞார்க்கு உரைக்கற்பாலதோ - எம்போன்றவரால் சொல்லத்தக்கதோ? அன்று. ஒ - முன்னையவிரண்டும் ஜயம்; பின்னையது எதிர் பறை. ஏ - தேற்றம்.

பொழிப்பு:- சீதையை அறம் காத்ததோ? சனகனுடைய புண்ணியம் காத்ததோ? அவளது கற்புக்காத்ததோ? இவளது தவம் மிகமிக அரியது! இதனை இவளையன்றிச் செய்யவல்லவர் பிறர் இல்லை. இது ஒப்பற்றது. எம்போன்ற வரால் புகழ்ந்து சொல்லும் தரத்ததன்று.

வீளக்கம்:- முற்பாடலில் கண்டபடி அரக்கியர் ஒருமுறைமை வையும் பாராமல் கோபிப்பவர் என்று கருதிய அநுமன் அத்தகைய அரக்கியர் நடுவில் இவளைக் காத்தது யாது என ஆராய்ந்து தருமமோ, கருமமோ, கற்போ என ஜயறு கின்றன. உயிரோடிருத்தல் மட்டுமென்றிச் சீதை தன் கற்பினின் றும் வழுவாதிருத்தலை நோக்கும்போது அநுமன் மேனும் விபப்படைகின்றனதலால் ‘அருமையே’ என்றன. அருமையே என்பதனை இருமுறை கூறியது துணிபு பற்றி

யது. சொல்லின் செல்வனும் தூய பிரமச்சாரியமாகிய அநுமனே ‘எம்மனோர்க்குரைக்கற்பாலதோ’ என்று கூறுவானியின், சிதையின் உயர்வு சாதாரண புலவர்களால் கூறத் தக்கதன்று என்பது பெறப்படும்.

அறத்தைப் பாவம் வெல்லுமோ எனல்.

76. செல்வமோ வதுவவர் தீமை யோவிது
அல்லுநன் பகலுநின் றமர ராட் சேய்வார்
ஒல்லுமோ வொருவர்க்கீ துறுகண் யாதினி.
வெல்லுமோ தீவினை யறத்தை மேய்ம்மையால்

அ-வர்:- அது—தேவர் அரக்கர்க்குத் தொன்டு செய்தல். இது—சிதையைச் சிறை வைத்திருத்தல். அல்லும்—இரவும். **ஆட்செய்வார்—**அடிமைகளாய் ஏவல் செய்வார், ஒல்லுமோ—இயலுமோ. உறுகண்—துன்பம்.

கோண்டுகூட்டு: அமர் அல்லும் நன்பகலும் சின்று ஆட்செய்வார் அவர் செல்வமோ அது? தீமையோ இது! ஈது ஒருவர்க்கு ஒல்லுமோ? இனி உறுகண் யாது? தீவினை அறத்தை வெல்லுமோ? மெய்ம்மை,

ப-வர்:- அமர்—தேவர்கள், அல்லும் நன்பகலும் சின்று—இரவிலும் பகலிலும் அரக்கர்களுடைய கட்டளையை காத்து நின்று. **ஆட்செய்வார்—**அவ்வரக்கர்களுக்கு அடிமைகளாய் அவர் இட்ட பணிகளைச் செய்வார்கள். அவர் செல்வமோ அது—அரக்கர்களுடைய செல்வச் சிறப்போ அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்தது! தீமையோ இது—அவ்வரக்கர் செய்யும் தீமையோ சிதையைச் சிறை வைத்தமையாகிய இத்தகைய கொடுமை வாய்ந்தது! ஈது ஒருவர்க்கு ஒல்லுமோ—இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று மாருன தகுதியுடையவராயிருக்கும் இது ஒருவர்க்கு இயலுமோ? இனி உறுகண் யாது—இனி எனக்குத் துன்பம் யாது? தீவினை அறத்தை வெல்லுமோ—தீவினை நால்வி ஜையை வெல்லுமா? வெல்லாது. மெய்ம்மை—இது உண்மை

ஓ—முன்னைய இரண்டும் உயர்வும் இழிவுமாகிய சிறப்புக்கள்; முன் ரும் நான்கும் எதிர்மறை.

பொழிப்பு:- தேவர்கள் இரவும் பகலும் தமக்குப் பணிசெய்யும் வகையில் அரக்கரது செல்வமோ அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்தது. சிதைவைச் சிறைவைக்கும் வகையில் அவர்களது பாவமோ இவ்வளவு கொடியதாயுள்ளது. இவ்வாறு இரு தன்மைகளும் ஒருவரிடத்தில் அமையுமா? எனக்கு இனித் துன்பமேயில்லை. ஏனெனில் தீவினை நல்வினையை ஒருபோதும் வெல்லாது. இஃது உண்ணம்.

விளக்கம்:- தீவினை நல்வினையை வெல்லாது ஆகையால் அரக்கர் அழிவர் என்பதும் சிதையின் தவம் பலிக்கும் என்பதும் தின்னனம். செல்வம் மிக உடையவர், பலரைத்தம் ஏவலாளராக வைத்திருப்பர். இலங்கையில் உள்ள அரக்கர்மனிதரையோ அரக்கரையோ அன்றி, தேவரையே ஆளாக வைத்திருத்தலால் ‘செல்வமோ அது’ என வியந்தான்.

அசோகவனத்துள் இராவணன் தோன்றுதல்.

77. என்றிவை இனையன வேண்ணி வண்ணவான்
போன்றினி நெடுமூரப் போதும்பர் புக்கவன்
நின்றன எவ்வழி சிகழ்ந்த தென்னேனில்
துன்றுமூஞ் சோலைவா யரக்கன் ரேன்றினுன்

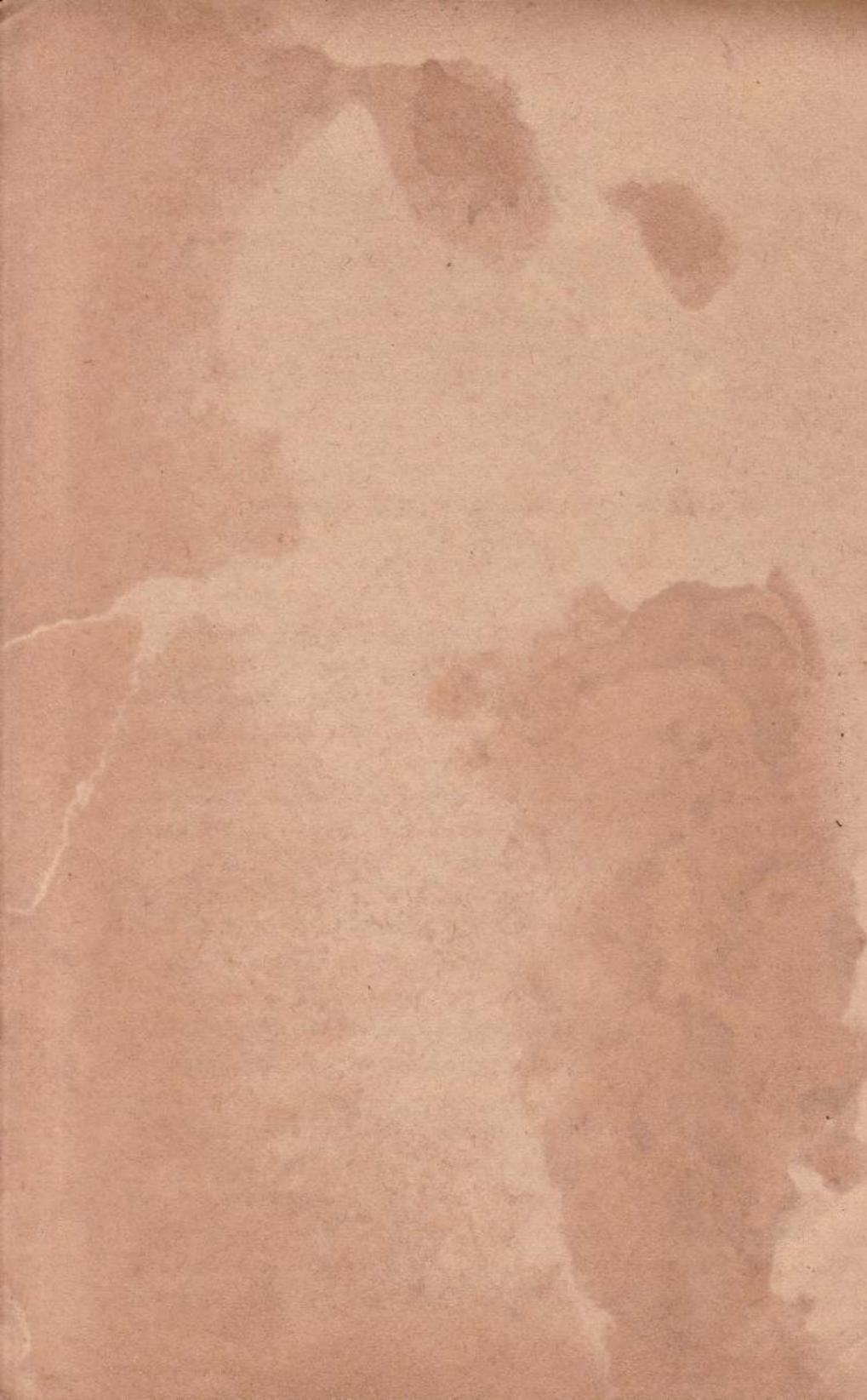
அ-ரா:- இனையன—இப்படிப்பட்டவற்றை. வண்ண—அழகிய,
வான்—உயர்ந்த. பொதும்பர்—சோலை. துன்று—நெருங்கிய.
கொண்டுகூட்டு:— வண்ண வான் பொன்தினி நெடுமூரப் பொதும்பர்—
புக்கவன் என்று இவை இனையன எண்ணி நின்றனன். அவ்வழி
சிகழ்ந்தது என் எனில் துன்று மூஞ் சோலைவாப் அரக்கன் தோன்றினுன்.

ப-ரா:- வண்ணவான் பொன்தினி நெடுமூரப் பொதும்பர் புக்க
வன்—அழகிய உயர்ந்த பொன்னுலான நெருங்கிய நின்ட

மரங்கள் நிறைந்த சோலையிற் புகுந்தவனை அநுமன். என்று— மேற்கொல்லியவாறு. இவை இனையன் எண்ணி— இவற்றையும் இப்படிப்பட்ட பிறவற்றையும் நினைத்து. நின்றனன்— ஒர் உயர்ந்த மரக்கிளையில் இருந்தான். அவ் வழி— அப்பொழுது. நிகழ்ந்தது என் எனில்— நடந்தது யாது என்றால். துன்று பூஞ்சோலைவாய்— நெருங்கிய பூக்கள் நிறைந்த அச்சோலையில், அரக்கன் தோன்றினான்—இராவணன் வந்து தோன்றினான்.

பொழிப்பு:- அழகிய உயர்ந்த மரங்கள் நிறைந்த அச் சோலையில் அநுமன் மேற்கண்டவாறு பலவற்றையும் நினைத் திருந்த அச் சமயத்தில் அச் சோலையில் இராவணன் வந்து தோன்றினான்.

விளக்கம்:- இனையன்-இவை போல்வன என்றது, மேற்பாடல் களில் கூறியனபோன்ற பிற பலவற்றையும் என்பதாம்.

நிந்தனைப் படலம்

சிதையிருக்கு மிடத்துக்கு இராவணன் வந்து அவளிடம் தன்குறை சொல்லி இரந்து நிற்ப, அவள் அவளை நிந்தித்த செயலைக் கூறும் பகுதி என்பது இச் சொற் கீட்டின் பொருளாகும். ஆயினும், சிதை இராவணனுக்குக் கூறியன் சாதாரண நிந்தனையல்ல, அறப்பொருள் நிரம்பிய அறிவுரையோகும்.

நிந்தனைப்படலப் பொருட் சுருக்கம்.

இராவணன், தன் தலைகளில் அணிந்த முடிகள் இனவெயில் ஏறிப்பவும், ஊர்வசி முதலாம் தேவமகளிர் உடைவாள் ஏந்தல் முதலாம் ஏவல் செய்யவும், இனமகளிர் பலர் ஒளி விளக்குக்கள் ஏந்தவும், என்ன துன்பம் வருமோளன இந்திரன் முதலோர் ஏங்கவும், தனதுமார்பில் பூணால் விளங்கவும், தோளிலும் தாளிலும் முறையே கிம்புரியும் கழுதும் ஒளி செய்யவும், முகத்தில் புன்முறுவல் மலரவும், அரையீல் பொன்னுடை திகழுவும், விரல்களில் இரத்தின மோதிரங்கள் இலங்கவும், மார்பில் முத்தாரம் விளங்கவும், திக்குயானைகள் அஞ்சவும், இயக்கியர் அரம்பையர் அரக்கியர் ஆகிய பல் வேறு மகளிர் கூட்டமானது மயிற் கூட்டம்போல் தூந்துபடரவும், பலவேறுவகை இசையாளரும் அவ்வவ் விசையை இனிமையாய் எழுப்பவும், ஆலவட்டம் முதலிய வரிசைப் பொருள்களை அழகிய மங்கையர் ஏந்தி வரவும், இன்னிசைப் பாடல்களை அரமகளிர் பக்கத்தே பாடிவரவும், ஆசைநோய் பிடித்தஅவன்மீது தேன் துளியும் பனிநீர்த் துளியும் தெறிக்குந் தோறும் வருத்தத்தை மிகுதிப் படுத்தவும், தன்பால் காதல் கொண்ட மகளிரது விருப்பத்தோடு கூடிய பார்வை தனது மார்பிலும் தோளிலும் விழவும், மாலை சந்தனம் ஆடை ஆபரணம் செல்வம் ஆகியவற்றைக் கற்பகத்தருவும் சங்கமும் பதுமழும் கொண்டு செல்லவும், பக்கத்தே சாமரை வீசவும், மேலே வெண்குடை நிழல் செய்யவும், நடக்கும்தோறும் நிலம் அழுந்தவும், கேடகம்

முதலிய படைகளை அரக்கியர் தாங்கி வரவும், வெளிவிடுகின்ற சுவாசக் காற்றினால் அசோகவனத்து மரங்கள் கருகவும் நடந்து அசோகவனத்துள் வந்தான்.

இராவணன் வந்தமையைக் கண்ட அநுமன் அங்கே பல செய்திகளை அறியலாம் என்று கருதியவனும் அவ்விடத் துக்குஅயலே வந்து மறைந்திருந்தான். இராவணனைச் தழுவந்த மகனிர் அஜைவரும் அப்பாற் சென்றனர். இராவணன் வந்து நின்றமையைக் கண்ட சிதை அச்சத்தால் உடல் சோர்ந்து உயிரொடுங்கியிருந்தாள். கூசி ஆவி குலைபவளான சிதையையும் ஆசையால் அழிபவனுன இராவணையும் அநுமன் கண்டான். கண்டு கவலை மாறினான். சிதையை வாழ்த்தி னுன். அறத்தை வாழ்த்தினான். அப்பொழுது இராவணன் சிதையின் அருளை வேண்டி நின்றான். நாட்களை எண்ணித் தனது வாழ்நாள் கழிகின்றதெனவும், முன்றுலகத்தையும் ஆளும் தான் மன்மதனுக்கு எனியனுணுன் என்றும், இராமனது அரசியல் வாழ்வு இழிவான தென்றும், தன்னை அடைந் தால் தவத்தோர் அடையும் பேரின்பம் அடையலாம் என்றும், சிதைக்கு இரக்கமில்லை என்றும், வாழ்நாளை அவள் துன்பமாய் கழிக்கின்றுள்ளனரும், அவள் கருணையில்லாமையால் அவளது அழகு முதலியன பயனற்றன என்றும், அவள் இராமனைக்காணல் இயலாது என்றும், அவள் புகழை விட்டுப் பழியைத் தேடுகின்றுள்ளனரும், தேவர்களும் வந்தடி வணங்கும் உயர்ந்த வாழ்வை வெறுத்து விலக்குகின்ற னென்றும், தான் அவனுக்கு அடிமையென்றும் கூறி நிலத்தில் வீழ்ந்து அவளை வணங்கினான்.

இவற்றைக் கேட்குமுன்னரே சிதையின் காதுகள் செவிடாயின. கண்கள் இரத்தம் சிந்தின. அவள் ஒரு துரும்பைத் தன்முன் நிறுத்திப் பல பல சொற்கள் புகன்றுள். “அறிவில்லாதோய், இராமனம்புகள் பூவுலகையும் அழிக்கவல்லன. நீ ஆண்மையில்லாது மானை ஏவி மருட்டி என்னைக் கொணர்ந்து மறைத்தாய். நீ வாழ விரும்பின் என்னை விட்டுவிடு. சடாயுவினால் தரையில் வீழ்ந்த உனது தலை

களைச் சிந்துதல் இராமனது வில்லிற்கு ஒரு விளையாட்டு. எமனுக்குத் தப்பினாலும் நீ இராமன் அம்புக்குத் தப்பமாட்டாய். உன்னுடைய வானும் நானும் வரமும் எல்லாம் இராமன் அம்பினை விலக்கமாட்டா. சிவபெருமானது வில்லை ஒடித்த ஒசை நீ கேட்கவில்லைப்போலும். எட்டுத்திக்கு யானை களையும் வென்ற நீ இலக்குவன் இல்லாதபோதுதான் வந்தென்னைக் கவர்ந்தாய். இராமன் யான் இங்கிருத்தலையறி யின் அவன் கோபம் உன் உயிரோடு விடுமா? உலகத்தையே யழித்துவிடுமே! ஆதலால் உன்னால் இந்த உலகமும் அழியப் போகின்றதென் றன்றே யான் அஞ்சகின்றேன். நீ என் இன்னும் உன் இழிதொழிலை விடவில்லை? இராமனை முவருளொரு வளைஞர் நினையாதே. கார்த்த வீரியனும் ஒரு மனிதன்தானே. இராமலக்குமணர் இருவர் என்று இகழாதே. உலகத்தை அழிக்கும் கடவுள் ஒருவர்தாமே! பிறர்மனை விரும்பாத இரண்ணியன் முதலியோரே வேறு பாவத்தால் அழிந்தனர். அவரே செய்யாத கொடிய பாவத்தைச் செய்த நீ அழியாமலா விடுவாய்? தேவரும் யாவரும் அடிமை செய்ய உயர்ந்த செல்வம் படைத்த நீ பிறர்மனை நயந்த பாவத்தால் அச் செல்வத்தை இழுக்கலாமா? பெருந்தவத்தைச் செய்து செல்வத்தைப் பெற்ற நீ அச் செல்வத்தை விரும்பாது ஏன் அழிகின்றாய்? எவ்வளவு வலிமையுடையவராயினும் ஒருவர் அறத்தினின்றும் தவறில் அழிவரல்லவா? அரக்கர்களை இராமன் அழிப்பான் என்றது உன் செய்கையால் உண்மையாயிற்று. உன்தங்கையின் முக்கை யரிந்தமையையாவது நீ சிந்தித்துப் பார். கார்த்தவீரியார்ச்சுனனைக் கொன்ற பரசுராமன் இராமனுக்குத் தோற்ற செய்தியையும் நீ அறியாயா? பாம்பும் மந்திரத்துள் கட்டுப்படுமே! உனக்கு நல்லுலூரா கூறும் மந்திரிகளில்லையா?" இவ்வாறு அருளும் அறமும் நிரம்பிய அறவுகரகளைச் சிகை கூறியும் இராவணன் மனத் தில் தெளிவு பிறக்கவில்லை. சிகையைத்தின்றுவிடலாமென்று மனத்தில் கோபம்பிறந்தது. கண்களில் அனல் பிறந்தது. அதைமறைவிலிருந்துகண்ட அதுமன் அப்போழுது அவனைக்

கொன்றுவிட எண்ணினால்; கைகளைப் பிசைத்தான். ஆனால் அடுத்து நிகழ்ந்தது வேறு எனக் கண்டான். இராவணன் து கோபத்தைக் காதல் அடக்கிவிட்டது. குறித்தநாள் முடியா மையால் சிதையைக் கொல்வதில்லை எனவிட்டான். இராமஜிக் கொன்றுல் சிதையும் இறப்பாளேன்று அவனையும் கொல்வ தில்லை என்றால். தானென்று அறியின் இராமலக்குமணர் தேடிவாரார் என்றும், அவர்களை அழைத்துத் தன் ஏவல் செய்விப்பாளென்றும், சிறியோராகிய அவர்மீதுதான்கோபம் கொள்ளான்என்றும், தனக்கு அவனைத் தந்த அவர்களைக் கொல்லாது விடுதலே நன்றி என்றும், பரதன் முதலியோ ரையும், மிதிலையிலுள்ளாரையும் ஒரு நொடியில் அழித்து விடுவான் என்பதை அவன் அறியாள் என்றும், சிதை இணங்காவிடில் அவனது ஆயுள்முடிவும் நெருங்கி இரண்டுமாத அளவுக்கு வந்து விட்டது என்றும் கூறிக் கோபத்தோடு மீண்டான். அவவாறு அவன் செல்லும்போது, சிதையை நயத்தாலேனும் பயத்தாலேனும் இணங்கச் செய்யுமாறு அரக்கியர்க்குக் கட்டளையிட்டுச் சென்றான். அவன் சென்ற நும் அக்காவலரக்கியர் சிதையை நெருங்கிடாப்பிப் பல்ளாறு தம்மனத்தில் எழுந்தபடி வைத்தனர். இந் நிலையில் வருந்து கின்ற சிதையைத் திரிசடை தேற்றி, முன்புகண்ட கனுவின் பல்லைவலியிருத்தி ஆறுதல் செய்தாள்.

இராவணன் அசோகவனத்தில் புகும் காட்சி. (1-19 பாடங்களின் பொருட் கருக்கம்)

தோன்கள் மலைகள் போல் விளங்கவும், பத்துத் தலை களிலுள்ள மகுடங்களும் பகலவன்னாளி போல் ஓளிசெய்யவும் இராவணன் வரும்போது, அவனுக்குப் பக்கத்தே ஊர்வசி உடைவாள் ஏந்தி வந்தனர். மேனகை வெற்றிலை முதலியன உதவினான். திலோத்தமை செருப்பினத் தாங்கினான். அரம்பையர்கள் ஆழ அணைந்தனர். காப்பூரம் முதலியன கலந்து அவனனிந்த வாசனைப் பொருள்களின் நறுமணம் திக்கு யானைகளின் முக்கினை எட்டியது. நறுநெய் விளக்

குக்களை மங்கையர் தங்கையில் ஏந்தினர். அவனது மேனி யிலுள்ள மணிழனி இருளையெல்லாம் விழுங்கியது. அன்னஞ் தழ்ந்தமை போல இன்னெழில் மங்கையர் அவனைச் சூழ்ந்து வந்தனர். இராவனன் கோபமுற்றுனென்றும் அக் கோபத் தால் யார்க்கு என்ன தீங்கு விளையுமோவெனவும் இந்திரன் முதலோர் சிந்ததநொந்து கலங்கினர். அவன் மார்பில்கிடந்த உத்தரியம் மலையிலிருந்து தாழும் வெள்ளருவிபோல் விளங்கியது. மார்பில் அணிந்தமணி இளஞாயிற்றின் ஒளியிலை விரித்தது. மார்பில் துளங்கும் பூஞால் மழைமேகத்திடைத் தோன்றும் மின்னலைப் போன்றிருந்தது. அவன் தோள்களில் அணிந்த வாகுவலயங்கள் விண்மீனினதும் கோள்களினதும் ஒளியை வென்றன. கால்களில் அணிந்த கழல்கள் நெடு நிலத்தை ஒளிசெய்தன. சுற்றத்தாரைப் பார்க்கும்தோறும் புன்முறை பூக்கும் அவன் முகம், இரவில் மலர்ந்த தாமரையோ எனும்படியிருந்தது. அவன் அனரயில் தரித்த பொன்னடை, கரியமலையில் எறித்த புது வெயில் போல் பொலிவுற்றது. விரல்களில் உள்ள இரத்தின மோதிரங்கள் பூத்து விளங்கும் கற்பகத்தருப் போல் காட்சிதந்தது. மார்பில் அணிந்த சன்ன வீரமென்னும் வெற்றிமாலை நட்சத் திரங்களையும் கிரகங்களையும் நடுநடுவே கோத்தமைபோல் விளங்கியது. பத்துத்தலைகளிலும் தூடிய மகுடங்கள் பத்துச் சூரியர் உதயமானதை ஒத்திருந்தன. மூன்பே இராவனனால் அவமானப்பட்ட திக்குயாளைகள் இப்போது அவன் புறப்படுதல் கண்டு இன்னும் என்ன நேருமோ என்று அஞ்சின. இயக்கியர் அரம்பையர் முதலாக அரக்கியர் ஈருக் கள் பலவேறு மகளிரும் மகிளையைச் சூழ்ந்து செல்லும் மயிற் சூட்டம்போல் வந்தனர். தோற்கருவி துளைக்கருவி நாம்புக்கருவி கஞ்சக்கருவி மிடற்றுக்கருவி ஆகியவைகை இசைக்கருவிகளினதும் இன்னிடை ஏழுந்து பரந்தது. அட்டமங்கலங்களையும் தாங்கிய அழகிய மகளிர் மழையைக்கண்ட மயில்போல் அகமிக மகிழ்ந்து நடந்தனர். தேவமகளிர் தாளம் முதலியவற்றிற் சிறிதும் வழுவாது ஆடி அருகளைந்தனர். வெந்த புண்ணில் வேல் நுழைந்தாற் போல காதலால் நேரந்த இராவனருக்கு

வெண்ணிலவு வேதஜையைச் செய்தது. தென்றலோடு வந்து அவன்மேல்விழும் தேன்துளிகள் உருக்கிய செம்பை ஊற்றிப் போல் வருத்தின. மெலிந்த இடையினையும் மெல்வியடையடையினையும் புன்னகையினையும் உடைய அன்ன நடைமகளிர் அவன்மேல் வைத்த ஆசையால் பார்க்கும் பார்வை அவன் தோளிலும் மார்பிலும் சென்றது. மாலை, சுந்தனம், ஆடை, காசுஆதிய பொருள்களைச் சுமந்து செல்வோர் அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர். அவனுடைய இருபக்கங்களிலும் சாமரைகள் வீசின. தண்மதிபோல் வெண்குடை மேலே நிழல் செய்தது. அவன் அடியெடுத்து வைக்கும் தோறும் இலங்கை அமிழ்வது போலிருந்தது ஆதிசேஷன் அஞ்சித் தலை தடு மாறினன். கேடக முதலாம் ஆயுதங்கள் தாங்கி, தாடகை பினுங் கொடிய அரக்கியர் அவன் பக்கத்தே சென்றனர். அவன் வெளிவிடுகின்ற பெருமுச்சின் வெப்பத்தால் அசோக வனத்துத் தருக்கள் கருகின.. சிதை இருக்குமிடம் தெரிந்திருந்தும் சித்தம் கலங்கின இராவணன் மனியை இழந்து தெடும் நாகம் போல இடம் இடமாகத் தேடிவந்தான்.

இரும் பகலாம்படி இராவணன் வருதல்

1. சிகாவண் குடுமி நேடுவரை யேவையு
 மோருவழித் தீரண்டன சிவண
 மகரிகை வயிர குண்டல மலம்பு
 தீண்டிறற் ரேள்புடை வயங்கச்
 சகரங்கி வேலை தழுவிய கதிரிற்
 றலைதோறுங் தலை தோறுங் தயங்கும்
 வகைய பன்மகுட மிளவேயி வேறிப்பக்
 கங்குலும் பகல்பட வந்தான்.

அ-ஸி:- குடுமி—உ-ச-சி. வரை—மலை. சிவண—ஒப்ப. யதி
 சிதை—சுழுமின் வடிவான. அலம்பும்—அசைகின்ற. வயங்க-

வினங்க. சகர நீர் வேலை—சகரால் தோண்டப்பட்டதாகிய நீரையுடைய கடல். கதிரில்—துரியனைப்போல. கங்குல்—இரவு.

கோண்டுகூட்டு: மகரினை வயிரகுண்டலம் அலம்பு திண்திறல் தோள் சிகரவண் குடுமிகெடுவரை எவையும் ஒருவழித் திரண்டன சிவணப்புடை வயங்க, தலைதொறும் தலை தொறும் தயங்கும் வகைய பன்மலுடம் சகர நீர்வேலை தழுவிய கதிரில் இளவெயில் எறிப்ப கங்குழலும் பகல்பட வந்தான்.

ப-ரை:- மகரினை வயிரகுண்டலம் அலம்பு திண்திறல் தோள்—சுருமீனைப் போன்று வயிரத்தாற் செய்யப்பட்ட குண்டலம் என்னும் காதனி தாழ்ந்து அசைகின்ற மிக்க வலிமை பொருந்திய தோள்கள். சிகரவண் குடுமிகெடுவரை எவையும்—சிகரமாகிய வளப்பம் பொருந்திய உச்சியையுடைய நீண்ட மலைகள் எல்லாம். ஒருவழித் திரண்டன சிவண—ஓரிடத்தில் கூடியிருந்தாலோப்ப. புடை வயங்க—இரண்டு பக்கழும் விளங்க. தலைதொறும் தலைதொறும் தயங்கும் வகைய பன் மகுடம்—ஒவ்வொரு தலையிலும் விளங்கும் தன்மையுள்ள பலவாகிய முடிகள். சகர நீர்வேலை தழுவிய கதிரில்—சகரால் தோண்டப்பட்டதான் நீரையுடைய கடலில் எழுந்து தோன்றுகின்ற துரியனைப் போல. இளவெயில் எறிப்ப—மெல்லிய கிடைனங்களை வீச. கங்குலும் பகல்பட வந்தான்—அங்ஙனம் வீசுவதால் இராக்காலமும் ஒனியுடைய பகற்காலமாய் மாறுமாறு இராவணன் வந்தான்.

போழிப்பு:- காதில் அணிந்த மகர குண்டலங்கள் தாழ்ந்து அசைகின்ற வலிமையுடைய தோள்கள் சிகரத்தோடு கூடிய மலைகள் ஓரிடத்தில் ஒருங்கிருப்பதுபோல அவனது இருபக்கத்தும் விளங்கவும், தலைகளில் அணிந்த விளங்குகின்ற முடிகள் கடலில் தோன்றும் இளஞாயிறு போன்று ஒளி செய்யவும் அவ்வொளியால் இரவு பகலாகும் வண்ணம் இராவணன் அவ்வசோகவனத்து வந்தான்.

விளக்கம்:- தோள்களுக்கு மலைகளும் தோளின் உயர்ந்த பாகத்திற்கு மலைகளின் சிகரமும் உவமையாயின. கருமை, பருமை, வன்மை ஆகிய தன்மைகளுடைமையால் அவன் தோள்கள் மலையைத்துள்ளன. உதயதுரியனின்ஒளி தலையிலுள்ளமுடிகளின் ஒளிக்குடவமையாயிற்று. முடிகள் துரியனின் ஒளிபோல் ஒளிவீசுவதால் இரவும் பகலாக மாறியது என்றார். காதிலணிந்த குண்டலங்கள், தாழ்ந்து தேர்ள்களில் படு மாறு அசைந்தாடுகின்றன என்பார் ‘குண்டலம் அலம்பு தோள்’ என்றார்.

ஊர்வசி முதலானேர் ஒவ்வோர் ஏவல் செய்தல்.

2. உருப்பசி யுடைவா ஸெந்தின தோடா
 மேனகை வேள்ளடை யுதவச்
 செருப்பினைத் தாங்கித் திலோத்தமை செல்ல
 வரம்பையர் குழாம்புடை சுற்றக்
 கருப்புரச் சாந்துங் கலவையு மலருங்
 கலங்துமிழ் பரிமள கந்தம்
 மருப்புடைப் போருப்பேர் மாதிரக் களிற்றின்
 வரிக்கைவாய் முக்கிடை மடுப்ப

அ-ரை: வெள்ளடை—வெற்றிலை. புடை—பக்கத்தில். உழிழ்வீசுகின்ற. பரிமள கந்தம்—மிக்க நறுமணம். மருப்பு—கொம்பு. பொருப்பு ஏர்—மலை போலப் பருத்து அழகிய. மாதிரம்—திசை. வரிக்கை வாய்—வரிகளையுடைய கையாக வாய்த்த. மடுப்ப—சேர.

ப-ரை:- உருப்பசி உடைவாள் எந்தினள் தொடா — ஊர்வசி என்ற தேவப்பெண் உடைவாலை ஏந்திச் செல்ல. மேனகை வேள்ளடை உதவ—மேனகை என்ற தேவப்பெண் வெற்றிலை முதலியனவற்றைச் சேர்த்து அவனுக்குக் கொடுப்ப. திலோத் தமை செருப்பினைத் தாங்கிச் செல்ல — திலோத்தமை என்ற

தேவப் பெண் செருப்பைத் தாங்கிச் செல்ல, அரம்பையர் குழாம் புடை சுற்ற—அரம்பையர் என்ற தேவமகளிர் கூட்டம் பக்கத்தில் தூழ்ந்துவர, கருப்புரச் சாங்கும் கலவையும் மலரும்—இராவணன் அனிந்துள்ள கருப்பூரத்தோடு கூடிய சந்தனமும், குங்குமம் முதலியன சேர்ந்த கலவையும் மலர் மாலையும் ஆகிய இந்த நல்ல வாசனைப் பொருள்கள். கலந்து உழிப் பரிமளக்குதம்—ஒன்று சேர்ந்து வீசுகின்ற நல்ல மணமானது. மருப்பு உடை பொருப்பு ஏர் மாதிரக்களிற்றின்—கொம் புகளையுடைய மலைகளை ஒத்த திக்கு யானைகளின். வரிக்கை வாய் முக்கிடை மடுப்ப—வரிகளையுடைய கையாக வாய்த் துள்ள முக்கிணுள்ளே சென்று சேர.

போழிப்பு:- ஊர்வசி உடைவாள் ஏந்திப் பின் செல்லவும் மேனகை வெற்றிலை முதலியனவற்றை மடித்துக் கொடுப்பவும் திலோத்தமை செருப்பினைத் தாங்கிச் செல்லவும், அரம்பையரது கூட்டம் தூழ்ந்து வரவும், தானணிந்துள்ள கர்ப்பூரம் முதலிய வாசனைப் பொருள்களின் நறுமணம் திதையானைகளின் முக்கிணைச் சென்றுசேரவும் (வந்தான்).

விளக்கம்:- “அல்லும் பகலும் நின்று அமரர் ஆட்செய்வார்”. என்று முன்னே அதுமன் கூறினான். இங்கே அமரர்களின் மங்கையர் செய்யும் பணிகள் கூறப்படுகின்றன.

‘உடைவாள் எடுத்தனள்’ எனவும், ‘மருப்புடைப்பொருப் போர்’ எனவும் பாடம்.

**நங்கையர் விளக்கெடுப்பவும் மங்கையர்
குழவும் வருதல்.**

3 நான்னேய் விளக்கு நாலிரு கோடி
நங்கைய ரங்கையா லேடுப்ப
மேனிவங் தெழுந்த மணியுடை யணியின்
விரிகதீ ரிருளோம் விழுங்கக்
கான்முதற் ரூடர்ந்த நூபுரஞ் சிலம்பக்
கிண்கிணி கலையோடுங் கலிப்பப்
பானிறத் தன்னக் குழாம்படர்க் தேன்னப்
பற்பல மங்கையர் படர்.

அ-ரை: நான் நெய் விளக்கு—வாசனை ஊட்டப்பட்ட நெய் விளக்கு. மேல் சிவந்து எழுந்த—மேலே உயர்ந்து எழுந்த. நூபுரம்—சிலம்பு. கலை—மேகலை. கலிப்ப—ஒலிப்ப.

ப-ரை:- நான் நெய் விளக்கு—வாசனை ஊட்டப்பட்ட நெய் நிறைந்த விளக்குக்களை. நாலிரு கோடி நங்கையர் அங்கையால் எடுப்ப—எட்டுக் கோணத்திலும் பெண்கள் தம் அழகிய கையால் ஏந்த. மேல் சிவந்து எழுந்த மணியுடை அணியின் விரிகதீர்—மேலே உயர்ந்து எழுந்த ஒளியினையுடைய மணிகளை அழுத்திச் செய்யப்பட்ட ஆபரணத்தினின்றும் விரிந்து பாந்த ஒளியானது. இருள் எலாம் விழுங்கு—இராக்காலத் தினது இருளினைப் போக்க, கால் முதல் தொடர்ந்து நூபுரம் சிலம்ப—காலினிடத்துப் பினைந்து நின்ற சிலம்பு ஒலித்தலாலும், கிண்கிணி கலை யோடு கலிப்ப—சதங்கையானது மேகலையோடு ஒலித்தலாலும், பால் சிறத்து அன்னக்குழாம் படர்க்கென்ன—பால்போலும் வெளிய நிறத்தினையுடைய அன்னக் கூட்டமானது சென்றதுபோல. பற்பல மங்கையர் படர—பலப்பல மங்கையர் தழுந்து செல்ல.

போழிப்பு:- நறுநெய் விளக்குக்களை எட்டுக் கோணங்களிலுமிருந்து பெண்கள் ஏந்தவும், அப்பெண்களனிந்த ஆப

ரணத்தின் ஒளி இருளைப் போக்கவும், அவர்கள் காலில் அனிந்துள்ள சிலம்பின் ஓலியாலும் கிண்கிணி மேகலைகளின் ஓலியாலும் அன்னப்பட்சிகள் கூட்டமாக ஒலித்துக்கொண்டு சென்றனவோ என்று சொல்லுமாறு பெண்கள் பலர் தன்னிச் சூழ்ந்து வரவும் (வந்தான் என்முடிக்க).

விளக்கம்:- நூலிருகோடி நங்கையர் என்பதற்கு எட்டுக் கோடி மகளிர் எனவும், எட்டு வரிசையான மகளிர் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். சிலம்பின் ஒலி அன்னத்தின் ஓலியை ஒத்திருக்கும் என்பது நூல்களிற் கண்டது.

இந்திரன் முதலீயோர் அஞ்சதல்.

4. அந்தாம் புகுந்த துண்டேன முனிவற்
ரூந்துயி ஸீங்கினு னுண்டைச்
சந்தீர வதனத் தருந்ததி யிருந்த
தண்ணறுஞ் சோலையின் றனையோ
வந்ததீங் கியாதோ யாரோடும் போமோ
வென்றுதம் மனமறு குதலால்
இந்தீரன் முதலோ ரிமைப்பிலா நாட்டத்
தேனைவரு முயிர்ப்பவின் தீருப்ப.

அ-ரா:- அந்தாம்—தீங்கு. முனிவற்று — கோபங்கொண்டு. அருந்ததி—அருந்ததி போல்வாளாகிய சீதை. வந்தது—வந்ததீங்கு. மறுகுதல்—கலங்குதல். உயிர்ப்பு அவிந்து — முசக் கூடுங்கி.

கோண்டுகூட்டு:- இமைப்பு இலா நாட்டத்து இந்திரன் முதலேர் எனைவரும், 'அருந்தயில் சீக்கி முனிவற்றுன் அந்தாம் புகுந்தது உண்டு' என, 'இங்கு வந்தது யாதோ? ஆண்டைத் தண்ணறுஞ் சோலையின் இருந்த சந்திரவதனத்து அருந்ததிதனையோ? யாரோடும் போமோ என்று தம் மனம் மறுகுதலால் உயிர்ப்பு அவிந்து இருப்ப.

ப-ரை:- இமைப்பு இலை நாட்டத்து - இமைத்தலில்லாத கண்களினையுடைய, இந்திரன் முதலோர் எனவற்றும் - இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் எல்லோரும். அருந்துயில் சிங்கி முனி வற்றுன் - இராவணன் அரிய நித்திரை செய்தலை விட்டு கோபங்கொண்டான். ஆதலால், அந்தாம் புகுந்தது உண்டு. என - இங்குத் தீங்கு யாதோ வந்தது என்று. இங்கு வந்தது யாதோ - அவன் கோபங் கொள்ளுமாறு இங்குவந்த தங்கு தான் எதுவோ? ஆண்டைத் தண்ணறுஞ் சோலையின் இருந்த-அவ்விடத்துக் குளிர்ந்த வாசனை பொருந்திய அசோகவனத் தில் இருந்த. சந்திரவதனத்து அருந்தத்திலையோ - சந்திரனைப் போல் அழகிய முகத்திலையுடைய அருந்தத்திபோல்வாளாகிய சீதையுடன் அவன் கோபம் திருமோ? யாரோடும் போமோ - வேறு யாரையேனும் தாக்கித்தான் ஒழியுமோ? என்று - என்று எண்ணி. தம்மனம் மறுதுதலால் - அச்சத்தினால் அவர்கள் மனம் கலங்குதலால். உயிர்ப்பு அவிந்து இருப்ப - முச்சுவிடுதலையும் விட்டு இருக்க.

போழிப்பு:- இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் எல்லாரும் இராவணன் நித்திரை செய்தலை விட்டுக் கோபங் கொண்டுள்ளான் என்றும், அக் கோபத்திற்குக் காரணமாய் ஏதோ தங்கு விளைந்தது என்றும், அத் திமைதான் யாது என்றும் அவனது கோபம் அசோகவனத்திலிருக்கின்ற சீதையினி டத்துச் சென்று ஒழியுமோ அன்றி வேறு யாரையேனும் அழித்து ஒழியுமோ என்றும் எண்ணியவராய் அச்சத்தினால் மனங்கலங்கி, முச்சும் விடாதிருப்ப, (வந்தான்.)

விளக்கம்:- இராவணன் இரவில் துயில் செய்யாது எழுந்து வருவதற்குக் காரணம் அவன் கோபங்கொண்டமை என்றும், அவனது கோபத்திற்குக் காரணமாக யாதோ தீங்கு நேர்ந்தது என்றும் அவனது கோபம் யாரைத் தண்டித்து நீங்குவதோ என்றும் தேவர் அஞ்சினர். இராவணன் இப்பில் வருதற்கே தேவர் இவ்வாறு எண்ணி அஞ்சுகவராயின் இராவணன் கோபங் கொண்டுவரின் தேவர் எவ்வளவு அஞ்சுவர் என்பதும், அதனால் இராவணன் தேவர் முதலிய யாவரினும்

அதிகார முதலியவற்றால் மிக மேம்பட்டு நின்றன் என்பதும் ஊகித்துணரத்தக்கன். முன்பு கண்ணிழமத்தல் ஒன்றுதான் இல்லை. இப்போது அவர்க்கு முச்சுவிடுதலும் இல்லையாயிற்று என்பதும் நயத்தற்குரியது.

'மந்திரம் யாதோ யாரோடும் போமோ' எனவும் 'நாட்டம் முகிழ்த்தனருயிருப்பவிந்திருப்ப' எனவும் பாடம்'

அவன் மார்பில் உத்தரியமும் பொன்னரமும் புனூலும் விளங்குதல்.

5. நீணிறக் குன்றி ஞெழதுறுத் தாழ்ந்த
நீத்தவேள் ஸருவியி னீமிர்ந்த
பானிறப் பட்டின் மாலையுத் தரியம்
பண்புறப் பகும்போனு ரத்தின்
மானிற மணிக ஸிடையுறப் பிறழ்ந்து
வருகதி ரினவேயில் போருவச்
சுனிறக் கோண்றுக் கிழித்திடை துடிக்கு
மின்னென மார்பினூ றுளங்க.

அ-ரை:- சிமிர்ந்த—உயர்ந்த. பால்நிற—பால்போலும் வென் கீரமான. மால்நிற—சிறந்த இயல்பினையுடைய. பிறழ்ந்து—விளங்கி. பொருவ—ஒப்பாக. குல—கருக்கொண்ட. சிறக் கொண்மு—கரிய நிறத்தினையுடைய மேகம். மார்பில் நூல்—புனூல். துளங்க—விளங்க.

கோண்டுகூட்டு:- மார்பின் நிபிர்ந்த பால்நிறப் பட்டின் மாலை உத்தரியம் லீல் நிறக் குன்றின் கெட்டு உற தாழ்ந்த நீத்த வெள்ளருவியின் பண்புற, பகும் பொன் ஆரத்தின் மால் நிற மணிகள் இடை உற பிறழ்ந்து வருகதீர் ஜூவேயில் பொருவ, தூல் குல் நிறக்கொண்டு கிழித்து இடைதுடிக்கும் மின்னென துளங்க.

ப-கா:- மார்பின் திமிரங்க பால் நீற பட்டின்மாலை உத்தரியம்— இராவணன் து கரிய மார்பிலே உயர்ந்து பால்போலும் வெண்ணிறமான பட்டாகிய மாலையாக அணியப்பட்ட மேல் ஆடை. நீல திருக் குன்றின் நெடிது உற தழுங்க நித்த வெள்ள ருவியின் பண்பு உற—நீல நிறமுடைய மலையிலிருந்து நெடிய தாய் மிகத் தாழ்ந்துள்ள பெருக்கோடுகூடிய வெண்ணிற மான அருவியைப் போல அழகுபொருந்த, பசும்பொன் ஆத தின் மால்நிற மணிகள் இடை உற பிறழுங்கு வருகதீர்—பசும் பொன்னுற் செய்யப்பட்ட மாலையில் சிறந்த இயல்பிஜை புடைய இரத்தினங்களிலிருந்து மிகவும் விளக்கத்தைச் செய்து கொண்டு வருகின்ற ஒனியானது, இள வெயில் பொருவ—இனஞ் துரியனின் ஒளிக்கு ஒப்பாக. நூல்—அம் மார்பிலுள்ள பூனூலானது. தூலிழ கொண்மூகிழித்து இடை துடிக்கும் மின்னெண் துலங்க—கருக்கொண்ட கரிய மேகத் தைக் கிழித்துக்கொண்டு இடையே தோன்றும் மின்னலைப் போல விளங்க.

போழிப்பு:- இராவணனது கரிய மார்பின் மேல் தரித்த உத்த ரியம் நீலமலையிலிருந்து வீழும் வெள்ளருவியைப் போல் அழகு செய்யவும் அம்மார்பில் உள்ள பொன் மாலையின் இடையிடையே உள்ள இரத்தினங்களின் ஒளி இன்னூயிற றின் ஒளிபோல் திகழவும், அம்மார்பில் உள்ள பூனூல் கரியமேகத் தினிடையே தோன்றும் மின்னல்போல் விளங்கவும் (வந்தான் என்முடிக்க).

விளக்கம்:- இராவணனது கரியமார்புக்கு நீலமலையும் அம் மார்பிலுள்ள உத்தரியத்திற்கு வெள்ளருவியும் உவமையாயின. பின், அக்கரிய மார்புக்கு நீல மலையும் அம்மார்பில் ஒளிவிடும் இரத்தினத்திற்கு இனஞ் துரியனும் உவமையாயின. ஈற்றில், அக்கரிய மார்புக்கு கரிய மேகமும் அம் மார்பிலுள்ள பூனூலுக்கு மின்னலும் உவமையாயின.

இராவணனின் ஆபரண ஒளி விண்மீன்
ஒளியை விஞ்சுதல்.

6. தோடோறுங் தோடர்ந்த மகரிகை வயிரக்
கிம்புரி வலயமாச் சுடர்கள்
நாடோறுங் தோடரும் கலிகேழு விசும்பி
ஞ்சோடு கோளினை நக்கத்
தாடோறுங் தோடர்ந்த தழங்குபோற் கழலின்
தகையோளி நேடு நிலங் தடவக்
கேடோறுங் தோடர்ந்த முறுவல்வேண் ணீலவீன்
முகமல ரிரவினுங் கிளர்.

அ-ரூ:- மகரிகை—சுருமீன் வடிவமுள்ள. கிம்புரி—தோளில் அணியும் ஒருவகை அணி. கலி கேழு—ஒளிமிக்க. நாள்—நட்சத்திரம். கோள்—கிரகம். நக்க—தாழ்த்த. தழங்கு—ஒளிக்கின்ற. கேள்—சுற்றத்தார்.

ப-ரூ:- தொன் தொறும் தோடர்ந்த—ஒவ்வொரு தோளிலும் பூணப்பட்டுள்ள. மகரிகை வயிர கிம்புரிவலய மாச்சுடர்கள்—சுருமீன் வடிவமுள்ள வயிரத்தாற் செய்யப்பட்ட வாகு வலயமாகிய ஆபரணத்தினது மிக்க ஒளிகள், நாள்தொறும் தோடரும் கலிகேழு விசும்பின் நாளோடு கோளினை நக்க—நாள்தொறும் செல்லுகின்ற ஒளிமிக்க வானத்திலுள்ள நட்சத் திரங்களின் ஒளியையும் கிரகங்களின் ஒளியையும் தாழ்த்தித் தாம் மேம்பட. தாள்தொறும் தோடர்ந்த தழங்கு பொற்கழலின் தகை ஒளி—ஒவ்வொர் அடியிலும் அணியப்பட்டுள்ள ஒளிக் கிள்ள பொன்னுலான வீரக்கழலினது மிக்க ஒளியானது. நெடுஞிலம் தடவ—நீண்ட பூமியிலே இருக்கிறத் தேடி நிற்க. கேள்தொறும் தோடர்ந்த—ஒவ்வொரு சுற்றத்தாரிடமும் சென்ற. முறுவல் வெண்ணீலவீன் முகமலர்—புன்முறுவஸா கிய வெண்ணிற நிலவினால் அவனது முகமாகிய தாமரை மலரானது. இரவினும் கிளர்—இராக்காலத்திலும் மலர்ந்து அழுகு மிக.

பொழிப்பு:- இராவணன் தோளில் அணிந்த வைர வாகுவலையம் வானத்திலுள்ள நட்சத்திரத்தினதும் கிரகத்தினதும் ஒளியைத் தாழ்த்தி மேம்பட்டு விளங்கவும், கால்களில் அணிந்த வீரக்கழலின் ஒளியானது நிலத்திலுள்ள இருளைத் தேடிப்போக்கவும், அவன் சுற்றத்தார் ஒவ்வொருவரையும் பார்க்கும்தோறும் உண்டாகின்ற புன்முறைவரையும் வெண்ணிலவினால் அவனது முகமாகிய தாமரமலர் மலரவும் (வந்தான் என முடிக்க)

விளக்கம்:- தோளிலுள்ள அணியின் ஒளி மேலுள்ள இருளையும், காலிலுள்ள அணியின் ஒளி கீழுள்ள இருளையும் நீக்குவன என்று கூறிய பொருத்தத்தைக் காண்க. இரவினும் என்றது தாமரை மலர்தற்குரிய காலமல்லாத இரவினும் என்ற பொருளைத்தந்தது.

**இராவணன் அரையில் அணிந்த பொன்னுடையும்
விரலில் அணிந்த இரத்தினமும் ஒளிவிட்டு
விளங்குதல்.**

7. தன்னிறத் தோடு மாறுகோண் டிமைக்கு
நீவியங் தழைப்பட வுடேத்
போன்னிறத் தூசு கருவரை மருங்கிற
றமுவிய புதுவேயில் போருவ
மின்னிறக் கதிரிற் சேற்றிய பசும்போன்
விரற்றலை யவிரோளிக் காசின்
கன்னிறக் கற்றை நேடுநிழல் பூத்த
கற்பக முழுவனங் கவின.

அ-ரை:- நீலி அம்தழைப்பட உடேத்-தடவி அழுகுமிக உடுத் துள்ளி. தூசு—ஆடட. கருவரை—கரியமலை. பொருவ—ஒப்பாக, செற்றிய—பதிக்கப்பட்ட. அவிரஞ்சி—விளங்குகின்ற ஒளி. காசு—இரத்தினம். கற்றை—தொகுதி. கவின—விளங்க.

கோண்டுகூட்டு:- தன் நிறத்தோடு மாறுகொண்டு இமைக்கும் சீலி அம் தழைப்பட உடுத்த பொன்னிறத்துக் கருவரைமருங்கில் தழுவிய புதுவெசில்பொருவ, விரல்தலை பசும்பொன் மின்னிறக் கதிரில் செற் றிய அவிர்ஜனிக் காசின் கல் நிறக் கற்றை நெடுஞ்சூல் பூத்த கற்பக முழுவனங்களின.

ப-ரை:- தன்நிறத்தோடு மாறுகொண்டு இமைக்கும்—தனது கரிய நிறத்தோடு மாறுபட்டு விளங்குகின்ற. சீலி அம்தழைப்பட உடுத்த பொன்னிற தூசு—விரல்களால் அழுந்தத் தடவி அழுகுமிக உடுத்துள்ள பொன் நிறமுடைய ஆடை. கருவரை மருங்கில் தழுவிய புதுவெயில் பொருவ—கரியமலையின் பக்கத்தே படிந்துள்ள இளவெயிலை ஒப்ப. வீரல் தலை—தன் விரல்களில். பசும்பொன் மின்னிற கதிரில் செற்றிய-பசும் பொன்னுலான அணியில் மின்னலின் ஒளியுடையனவாகப் பதித்த, அவிர் ஒளிக் காசின் கல்நிற கற்றை—விளங்குகின்ற ஒளியினையுடைய இரத்தினக்கற்களின் ஒளித்தொகுதி. நெடு சீழூல் பூத்த கற்பக முழுவனம் கவின—மிக்க ஒளியோடு பூத்து நிரம்பிய கற்பகவனம்போல் விளங்க.

பொழிப்பு:- இராவணனது நிறத்தோடு மாறுபட்டு மிக்க அழுகுடையதாய் விரல்களினால் மடித்துத் தடவி அழுகுறச் செய்து அரையில் உடுத்த அவனது பொன்னுடை கரியமலையின் சாரலில் படுகின்ற இளஞாயிற்றின் ஒளிபோல் அழுகுசெய்யவும், விரல்களில் அணியப்பட்ட பொன்னுற் செய்த மோதிரத்தின் இடையே அழுகுமிகப் பதிக்கப்பட்ட இரத்தினக்கற்களின் ஒளித்தொகுதி மிக்கஒளியோடு பூத்து விளங்கும் கற்பகத்தருவிற்கு ஒப்பாய் அழுகு செய்யவும் (வந்தான் என முடிக்க).

விளக்கம்:- இராவணனது கரிய மேனிக்குக் கரிய பெரிய மலையும், அவன் உடுத்த பொன்னுடையின் அழுகுக்குக் கரியமலையின் சாரலில் படிந்த இளஞ் துரியனின் பொற்கிரணமும் உவமையாயின. இராவணனது கைகளுக்கு கற்பகதருவும் விரல்களுக்கு அத்தருவின் கிளைகளும், விரல்களில்

ஒளிவிடும் இரத்தினங்களுக்கு அக் கிளைகளில் மலர்ந்த ஆழ கிய மலர்களும் உவமையாயின. புலவர்கள் வள்ளனமை மிக்க கைக்குக் கற்பகதருவைப் பிற இடங்களில் உவமை கூறுதலும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

இராவணன் அணிந்த மாலையும் மகுடங்களும் விளங்குதல்.

8. சன்னவி ரத்த கோவைவெண் டரள
முழியி ஸீறுதியிற் றனித்த
போன்னெடு வரையிற் ரேத்திய கோளும்
நாளுமோத் தீடையிடை போலிய
மின்னோளிர் மௌலி யுதயமால் வரையின்
மீப்படர் வேங்கதீர்ச் சேலவர்
பன்னிரு வரினு மிருவருந் தவீர
வுதித்ததோர் படி யோளி பரப்ப

அ-ரூ:- சன்னவீரம் — சன்னவீரம் என்னும் வெற்றிமாலை, தரளம்—முத்து, பொன்னெடு வரை—மேருமலை, தொத்திய—ஒட்டிக்கொண்ட, மீப்படர்—மேலே பரவித் தோன் ருகின்ற உதித்ததோர் படி—உதித்த தன்மையில்.

ப-ரூ:- சன்ன வீரத் — இராவணன் தனது மார்பில் அணிந்த சன்ன வீரம் என்னும் மாலையிலுள்ள மணிகளும், கோவை வெண் தரளம்—ஆரங்களிலுள்ள வெண்ணிறமான முத்துக்களும், ஊழியின் இறுதியில் தனித்த பொன்னெடு வரையில் — யுகமுடிவில் எல்லாப் பொருள்களும் அழியத் தான் மட்டும் தனித்து நிற்கும் பொன்னிறமான நீண்ட மேருமலையில். தொத்திய கோளும் நாளும் ஒத்து — ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற கிரகங்களையும் நட்சத்திரங்களையும் ஒத்து, இடையிடை போலிய—இடையிடையே சிவப்பும் வெண்மையும் முதலாகிய நிறங்களையுடையனவாய் விளங்க, மின் ஒளிர்-

மேளலி— மின்னலைப் போல் விளங்குகின்ற முடிகள், உதய மால் வரையில் மீப்படர்— உதயகிரியிலிருந்து தோன்றி மேலாகப் பரவிச் செல்லுகின்ற. வெங்கதீரச் சேல்வர் பண்ணிருவரினும் — துரியர்கள் பண்ணிருவர்களில். இருவரும் தனிஉதித்ததோர்படி—இருவர் தவிர ஏனைப் பத்துச் சூரியர்களும் உதித்த தன்மையில். ஒளிபரப்ப—ஒளியைப் பரப்ப.

பொழுப்பு:- இராவணன் தனது மார்பில் அணிந்த சன்னவீரமாலையில் உள்ள மணிகளும் ஆரங்களிலுள்ள முத்துக்களும் யுகமுடிவிலே அழியாது நிற்கின்ற மேருமலையைச் சேர்ந்து சுற்றிக் கிடந்து விளங்குகின்ற நட்சத்திரங்களையும் கிரகங்களையும் போல இடையிடையே வெவ்வேறுநிற ஒளியோடு அழகுசெய்யவும், ஒளிபொருந்திய பத்து முடிகளும் உதயகிரியில் பத்துச் சூரியர்கள் உதயமானுர்கள் ஏன் னும்படி ஒளிசெய்யவும் (வந்தான் என முடிக்க)

விளக்கம்:- அகன்று பரந்து உயர்ந்த இராவணன் மார்புக்கு மேருமலையும், அதில் பல்வேறுநிற ஒளியுடன் விளங்கும் இரத்தினங்கள் முத்துக்கள் ஆகியவற்றுக்கு அம் மேருமலையை ஊழிக்காலத்தில் சேர்ந்திருக்கும் நட்சத்திரங்களும் கிரகங்களும் உவமையாயின. இராவணன் உடலுக்கு உதயகிரியும் தலைகளுக்கு அக்கிரியின் சிகரங்களும் அத்தளைகளிலுள்ள பத்து முடிகளுக்கும் பத்துச் சூரியர்களும் உவமையாயின.

‘தோற்றிய கோனும்’ எனவும் பாடம்.

திக்கு யானைகள் அஞ்சதல்.

9. பயிலேயிற் றிரட்டைப் பணைமருப் போடியப்
படியினிற் பரிபவஞ் சுமந்த
மயிலழித் தோழுக்கி னையைமா மதத்த
மாதிரக் காவன்மால் யானை
கயிலையிற் றிரண்ட முரண்பொடார் தடங்தோட்
கனகன துயர் வரங் கடந்த
அயிலேயிற் றரியின் சுவடுதன் கரத்தா
வளைந்தமாக் கரியினின் றஞ்ச.

அ-ஹ:- எயிற்று—பற்களாகிய. பணைமருப்பு—பருத்த கொம்பு
கள். படியினில் — பூமியில். பரிபவம் — அவமானம். மயில்
அடித்து ஒழுக்கின் அனைய—மயிலின் காலிலுள்ள விரலின்
செல்லவை ஒத்த முன்றுன தன்மையுள்ள. மாதிரம் — திசை.
கனகன—இரண்ணியன். அயில் எயிற்று—வேல்போலும் கூரிய
பற்களையுடைய. அரி—நரசிங்கம்.

கோண்டுகூட்டு:- மயில் அடித்து ஒழுக்கின் அனைய மாமதத்த மாதிரக்
காவல்மால் யானை பயில் எயிற்று இரட்டைப்பணை மருப்புழிய படியினில்
பரிபவஞ் சுமந்த, கயிலையில் திரண்ட முரண்பொடார் தடங்தோள்
கனகனது உயர்வாக் கடந்த அயில் எயிற்று அயிலின் சுவடு தன்கரத்
தால் அனைந்த மா கரியின் சின்று அஞ்ச.

ப-ரை:- மயில் அடித்து ஒழுக்கின் அனைய மா மதத்த—
மயிலின் அடியினது போக்கிலே அதன் விரல்களினது சுவடு
முன்றுயிருத்தல் போல முன்றுகிய பெரிய மதத்தினையுடைய.
மாதிராக் காவல் மால் யானை—எட்டுத் திக்கினையும் காக்கின்ற
பெரிய யானைகள். பயில் எயிற்று இரட்டைப் பணை மருப்பு
ஒடிய — (முன்பு இராவணனேடு போர் செய்தமையால்)
பொருந்திய தம் பற்களாகிய இரண்டு பருத்த கொம்புக
ஞும் ஒடிய. படியினிற் பரிபவம் சுமந்த—பூமியில் அவமானத்
தைத் தாங்கியவையாய், கயிலையில் திரண்ட முரண்பொடார்
தடங்தோட் கனகனது—கயிலைமலையினும் திரட்சி பொருந்திய

வலிமையோடு கூடிய விசாலமான தோள் களையுடைய இரணியனது. உயர் வாங் கடந்த—உயர்ந்த வரத்தை வென்ற அயில்ளையிற்று அரியின் சுவடு தன் காத்தால் அளைந்த மா கரி யின்—வேல்போலும் கூரிய பற்களையுடைய நாசிங்கத்தின் அடிச்சுவட்டினை தனது துதிக்கையால் அளைந்த பெரிய யானை அஞ்சியதுபோல. நின்று அஞ்ச—இராவணன் புறப் பட்டமை கண்டு தம் தம் திக்குக்களில் நின்று அச்சம் கொள்ள.

போழிப்பு:- மும் மதங்களையுடைய திக்கு யானைகள் முன்பு இராவணனேடு போர்செய்து தம் கொம்புகள் ஒடியப்பெற்று அவமான த்தைக் கொண்டனவாய், கயிலைக்கையை ஒத்த தோலையுடைய இரணியனது வரத்தை வென்ற கூரிய பற்களையுடைய நாசிங்கத்தின் அடிச்சுவட்டை அளைந்த யானை அஞ்சியமையோல் இப்பொழுது இராவணன் புறப்படுதலைக் கண்டு அச்சங்கொள்ள (வந்தானென்ன முடிவு செய்க).

விளக்கம்:- இராவணன் திக்கு விஜயம் செய்தபோது அவனுல் தம் கொம்புகள் ஒடியப்பெற்று முன்னரே அவமான த்தை அடைந்த யானைகள் இப்பொழுது அச்சத்தையும் அடைந்தன எனக் கொள்க. மயிலடித் தோழுக்கின் அனைய என்பது முன் ரூயுள்ள என்றபொருளில் நின்றது. கனகன்-பொன்னிற முள் எவன். இரணியனென்பதற்கும் அதுவே பொருள். அவன் கொண்டுயர் வரம் என்றது: தான் தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவைமுதலிய உயிரினங்களாலும் வேல், வாள், அம்பு முதலிய படைகளாலும் இரவு பகல் என்ற காலத்திலும் கொல்லப்படாமை என்ற வரம். பின்னர் அவன் தேவர் மனி தர் விலங்கு அல்லாத நாசிங்கத்தினால் இரவு பகல் அல்லாத மாலை வேலையில் மூழி, கடல், ஆகாயம் என்ற இடமல்லாத நாசிங்கத்தினது மடியில் வைத்துக் கொல்லப்பட்டான். அதனால் ‘கனகனது உயர்’வரம் கடந்த’ என்றுர்.

மங்கையர் கூட்டம் குழந்து வருதல்.

10. அங்கையற் கருங்க ணியக்கியர் துயக்கி
லர்ம்பையர் விஞ்சையர்க் கமைந்த
நங்கையர் நாக மடங்கையர் சித்த
நாரிய ராக்கியர் முதலாம்
குங்குமக் கோம்மைக் குவிமுலைக் கனிவாய்க்
கோகிலங் துயர்ந்தமேன் குதலை
மங்கைய ரீட்ட மால்வரை தழீ இய
மஞ்ஞஞுயங் குழுவென வயங்க.

அ-ரூ:- துயக்கு இல் - குற்றமில்லாத. நாரியர் - பெண்கள்.
கோம்மை - பருமையான. கனி - கொவ்வைக் கனி போல்
சிவந்த. கோகிலம் - குயில். துயர்ந்த - வருந்திய. ஈட்டம் -
கூட்டம். தழீஇய - தழுவிய மஞ்ஞஞு - மயில். வயங்க -
விளங்க.

ப-ரூ:- அம்கயல் கருங்கண் இபக்கியர் - அழகிய கயல்மீனைப்
போலப் பிறழும் கரிய கண்ணினையுடைய இயக்கியர்களும்.
துயக்கு இல் அம்பையர் - குற்றமில்லாத அரம்பையர்களும்.
விஞ்சையர்க்கு அமைந்த அங்கையர் - வித்தியாதர மகளிரும்.
நாக மடங்கையர் - நாகலோகத்து மகளிரும். சித்தநாரியர் -
சித்தர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த மகளிரும். அரக்கியர் - அரக்கியர்களும்.
முதலாம் - இவர்களை முதலாகக் கொண்ட.
குங்குமக் கொம்மைக்குலி முலை - குங்குமமனிந்த பருத்துக்
குவிந்த தனங்களையும், கனிவாய் - கொவ்வைக்கனி போலும்
சிவந்த வாயினையும், கோகிலம் துயர்ந்த மென் குகலை - குயிலும்
வருந்துவதற்கு காரணமான இனிமைமரிக்க மெல்லிய மழைகள்
சொல்லினையும் உடைய. மங்கையர்ஈட்டம் - மகளிர்
கூட்டம், மால்வரை தழீஇயமஞ்ஞஞு அம் குழு என - பெரிய
மலையைச் சுற்றி அணைந்துள்ள மயில்களினது அழகிய
கூட்டத்தை ஒத்தது என்று சொல்லும்படி. வயங்க-விளங்க.

பொழிப்பு:- இயக்கியரும் அரம்பையரும் வித்தியாதர மகளி
ரும் நாககள்ளியரும் சித்தமகளிரும் அரக்கியரும் ஆகிய

இவர்களை முதலாகக் கொண்ட பருத்துத் திரண்ட தனங்களையும் சிவந்த வாயினையும் இனிய மொழியினையும் உடைய பல்வேறு மகனிர் கூட்டமானது இராவணனைச் சூழ்ந்து வருதல் பெரிய மலையின மயிற் கூட்டம் சூழ்ந்து வருதல் போல அழகு விளங்க (வந்தான் என முடிக்க)

விளக்கம்:- இராவணனுக்கு மலையும் பெண்களின் கூட்டத்திற்கு மயிற் கூட்டமும் உவமையாயின. தழிஇய—அருகாக அணைந்து வருகின்ற.

ஐவகை இசைக் கருவிகளும் அழுதம்போல் இசைத்தன.

11. தோனையறு புழைவேய் தூங்கிசைக் கானங்
துயலுரு தோருங்கிலை தோடா
இனையவர் மிடறு மின்னிலை யியக்கக்
கின்னரா முறை சிறுத் தேடுத்த
களையறு பாடல் சில்லரிப் பாண்டி
றமுவிய மழவோடுங் கேழுமி
அளையுறை யரவு மழுதுவா யுகுப்ப
வண்டமும் வையமு மளப்ப

அ-ரை:- புழை—குழலாயிருக்கிற, வேய்—முங்கில். துயல்—
உருது—பிழையாமல். மிடறு—குரலிசை. இன்னிலை இயக்க.
இனியநிலையில் ஒவி எழுப்ப. கின்னரம்—யாழின் கண்-
முறை சிறுத்து—இலக்கணத்தை ஆராய்ந்து. கினையறு பாடல்-
ஏழுவகை ஒலியோடுகூடிய பாட்டு. சில்லரிப் பாண்டில்—
ஒருவகைத் தாளக் கருவி. கெழுமி - சேர்ந்து. அளை-புற்று.

ப-ரை:- புழைவேய் தோனையறு தூங்கு இசை — உள்ளிடில்
லாது குழல்போலுள்ள முங்கிலின்கண் இடப்பட்ட தொளை
யினின் றும் மெல்லென எழுகின்ற இசையானது. கானம்
துயல் உருது ஒரு சிலை தோடா - இசைக்குக் கூறிய இலக்

கணத்தினின்றும் பிழையாமல் ஒரே தன்மைத்தாய் எழ். இளையவர் மிடறும் இன்னிலை இயக்க - இளமகளிருடைய கண் டத்தினின்றும் பிறக்கும் குரலிசையும் இனிய நிலையில் ஒலி எழுப்ப. கிண்ணாம் முறைநிறுத்து எடுத்த கிளையுறுப்பாடல் - யாழினின்றும் இலக்கண முறைகளையமைத்து இசைத்த எழுவகை ஒலியோடும் சேர்ந்து. சில்லரிப் பாண்டில் தழுவிய மூழவொடும் கெழுமி - சில்லரிப் பாண்டில் என்ற தாளக் கருவியைச் சார்ந்து ஒலிக்கின்ற மத்தள ஒலியோடும் சேர்ந்து. அனை உறை அராவும் அழுதவாய் உதுப்ப - புற்றில் வாழும் பாம்பும் நஞ்சைக் கக்குதலை ஒழித்து அழுதத்தை வாயினின்றும் சொரிய, அண்டமும் வையழும் அளப்ப - மேலூலகத்தையும் பூமிணையையும் நிறைத்துப் பரக்க.

போழிப்பு:- வேய்ங்குழலிசை இசையிலக்கணத்திற் பிழையாது எழவும், இளமகளின் மிடற்றெழுவி இனிமையாய் ஒலிப்பவும், யாழினின்றும் எழும் ஏழு வகைப்பாடலொலி தாளக்கருவியோடு கூடி அதிரும் மூழ வொலியோடு சார்ந்து பாம்பின் விஷத்தை அழுதமாக்கி அதன் வாயினின்று சொரியப் பண்ணவும், வானத்தும் பூமியிலும் நிறைந்து பரக்கவும் (வந்தான் என முடிக்க)

விளக்கம்:- ஐவகை இசைக்கருவிகளாவன தோற்கருவி, மிடற்றுக் கருவி, தொளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, நரம்புக்கருவி என்பன. வேய் என்றது தொளைக்கருவியையும் மிடறு என்றது அக் கருவியினையும், கிண்ணாம் என்றது நரம்புக்கருவியினையும், சில்லரிப் பாண்டில் கஞ்சக் கருவி யையும் குறித்தன. பாடல் முதலியனவற்றின் ஜிசைச் சிறப் பினுல் பாம்பும் விஷத்தை ஒழித்து அழுதத்தை கக்கு கின்றது என்பதாம்.

மங்கையர் பஸ்வேறு உபசாரப் பொருள்களைத்
தாங்கிச் செல்லல்.

12. அன்னபூஞ் சதுக்கஞ் சாமரை யுக்க
மாதியாம் வரிசையி னமெந்த
உன்னரும் போன்னின் மணியினிற் புனைந்த
விழைக்குல மழைக்கருங் கடைக்கண்
மின்னிடைச் சேவ்வாய்க் குவிமுலைப் பணைத்தோள்
வீங்குதே ரல்குலார் தாங்கி
நன்னிறக் காரின் வரவுகண் டுவக்கு
நாடக மயிலேன நடப்ப.

அ-ரூ:- சதுக்கம்—சதுரமான பல்கை. உக்கம்—ஆலவட்டம். உன்னரும்—மதித்தற்கரிய. இழை குலம்—ஆபரணத் தொகுதி. பணை—முங்கில். காரின்—மேகத்தின்.

ப-ரூ:- அன்ன பூஞ் சதுக்கம்—அத்தகைய பூவேலைப்பாட மைந்த சதுரப்பலகையும். சாமரை—சாமரையும். உக்கம்—ஆலவட்டமும். ஆதியாம் வரிசையின் அமைந்த—முதலாகிய உபசாரப் பொருள்களா யமைந்துள்ளனவற்றையும். உன்னரும் போன்னில் மணியினில் புனைந்த இழைக்குலம்—மதித்தற்கரிய பொன்னாலும் மணியினாலும் அழகுறக் செய்யப்பட்ட ஆபரணத் தொகுதியினையும். மழைக்கரும் கடைக்கண் மின் இடைசெவ்வாய் குவிமுலை பணைத்தோள் வீங்குதேர் அல்குலார்-மேகத்தைப் போலக் கரிய கடைக்ககண்களையும் மின்னல் போலும் இடையினையும் சிவந்த வாயினையும் திரண்ட தனங்களையும் முங்கில் போலும் தோள்களையும் பருத்த தேர் போன்ற அல்குவிளையுமடைய மகளிர், தாங்கையில் தாங்கிக்கொண்டு, நல் நிறகாரின் வரவு கண்டு உவக்கும் நாடக மயில் என—நல்ல கரிய நிறத்தையுடைய மேகத் தின் வருகையைக் கண்டு மகிழ்ந்து ஆடும் மயில்போல். நடப்ப—மகிழ்ந்து செல்ல.

பொழிப்பு:- சதுரப்பலகை சாமரை ஆலவட்டம் முதலிய உப சாரப் பொருள்களையும் பொன்னூலும் மணியாலும் செய் யப்பட்ட ஆபரணங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு செல்லும் அழகிய மகளிர் மேகத்தைக் கண்டு மகிழும் மயில்போல மகிழ்ந்து செல்ல (வந்தான் என முடிக்க)

வீளக்கம்:- மேகத்தின் கருமை மாநிலத்தை வாழ்விக்கும் கருமையாதலால் ‘நல்லிறக் கார்’ என்றார். கரிய மேகத்தைக் கண்டு மயில் மகிழ்ந்து ஆடும். அக் கருத்து, வரவுகண்டு உவக்கும் நாடகமயில் என்பதற்கு பெறப்படும்.

அரம்பையர் ஆடிவருதல்.

13. தந்தீரி நேறியிற் ரூக்குறு கருவி
 துக்கின ரேழுவிய சதீயின்
 முந்துறு குணிலோ டியைவறு குறட்டிற
 சில்லரிப் பாண்டிலின் முறையின்
 மந்தா கீத்த திசைப்பதம் தோடர்ந்த
 வகையறு கட்டளை வழாமல்
 அந்தா வானத் தாம்பையர் கரும்பின்
 பாடலா ராகுவாங் தகவ

அ-ஹரி:- தந்தீரி—நாம்பு. எழுவிய சதீயின் - எழுப்பியதாள் வொத்தின். குணில் - அடிக்கும் சிறு தடி. குறடு - ஒருவகை மத்தளம். மந்தா கீதம் - தாழ்த்திப் பாடும் இசை. கட்டளை-சிரி. அந்தரவானத்து-சவர்க்கமாகிய வானத்தில், அகவு-ஆட.

ப-ஹரி:- தந்தீரி நேறியில் தாக்குறு கருவி - நாம்பில் ஒலியெழுப் புதற்குரிய முறையில் தெறித்தலைச் செய்தற்குரிய யாழில். துக்கினர் எழுவிய சதீயின் வழாமல் - ஆராய்ந்து எழுப்பிய தாளவொத்திற் பிழையாமல், முந்துறு குணிலோடு இயைவறு குறட்டில் - முதன்மை பொருத்திய அடிக்கும் சிறு தடியோடு

சேர்ந்த குறடு என்னும் மத்தன ஒலியிற் பிழையாமலும் சில்லிப் பாண்டிலின் முறையின் - சில்லிப் பாண்டில் என்னும் தாளக்கருவியிற் பிழையாமலும். மங்தர கீதத்து இசைப்பதம் தொடர்ந்த வகையறு கட்டளை வழாமல் - குரலைத் தாழ்த்திப் பாடுகின்ற இசைப் பாட்டில் அமைந்த பாகுபாட்டோடு கூடிய சீர் தவருமலும், அந்தர வானத்து அரம்பையர் - சுவர்க்கமாகிய வானத்தின்கண்ணுள்ள அரம்பையர் என்னும் தேவமகளிர். கரும்பின் பாடலார்—கரும்புபோல இனிமைமிகப் பாடுதலையுடைய அவர். அஞ்சு - இராவணன் பக்கத்தில் உவந்து அகவ - விரும்பி ஆட..

பொழிப்பு:- யாழினின்றெழும் ஒசைக்கு இயையவும் மத்தனத் தின் முழக்கிற்கிசையவும், தாளத்தின் காலத்திற் கிசையவும் பாட்டின் சீரிற் கிசையவும் அரம்பையர் இனிய பாடனுடையவராய் இராவணன் பக்கத்தில் விரும்பி ஆட (வந்தான் என முடிக்க)

விளக்கம்:- நடனம் ஆடுவோர் யாழினிசைக்கும் முழவின் ஒசைக்கும் தாளத்தாற் கணிக்கப்படும் காலத்துக்கும், வாயாற் பாடும் இசைப்பாட்டுக்கும் ஏற்ப ஆடுவர். அவ்வாறு மேற்கூறிய நான்கு கருவிகளின் ஒசைக்கும் இலக்கணங்களுக்குமையை அரம்பையர் ஆடினர் என்பது ஈண்டுக்கூறப்பட்டது. ஆடும்போது பாடுவார் குரலொலியை உயர்த்திப் பாடாது தாழ்த்திப் பாடுவர் என்பது ‘மங்தர கீதத்து இசைப்பதம்’ என்பதனாற் பெறப்பட்டது. பாடும் பாட்டிலுள்ள சொல்லின் பொருளைப் புலப்படுத்தக்கூடியவாறு அபிநியம் பிடித்தல்வேண்டும் என்பது ‘இசைப்பதம் தொடர்ந்த வகையறு கட்டளை வழாமல்’ என்பதனால் பெறப்பட்டது. அங்குனம் ஆடும் அரம்பையர் பாடுதலிலும் வல்லவர் என்பார் ‘கரும்பின் பாடலார்’ என்றார்.

இன்பந் தருவனவெல்லாம் இராவண னுக்குத் துன்பந் தருதல்.

14. அந்தியி னனங்க னழல்படத் தூங்த
வலர்மலர்ப் பகழிவா யறுத்த
வெந்துறு புண்ணின் வேநுழைந் தேன்ன
வேண்மதிப் பசங் கதிர் வீரவ
மந்தமா ருதம்போய் மலர்தோறும் வாரி
வயங்குநீர் மாரியின் வருதேன்
சிந்துநுண் டேளிகள் சீகாத் தீவலை
உருக்கிய செம்பேனத் தேறிப்ப

அ-ஹரா:- அந்தியில்—மாலைக்காலத்தில். அனங்கன்—மன்மதன். தூங்த—செலுத்திய. பகழி—அம்பு. வீரவ—சேர. மந்த மாருதம்—தென்றற்காற்று. வயங்கு—விளங்குகின்ற. சிந்து—கடல். சீகாம்—பனிநீர்ச்செம்பு.

ப-ஹரா:- அந்தியின்—மாலைக்காலத்தில். அனங்கன்—மன்மத னனவன். அழல்பட—நெருப்பின் வெப்பம் உண்டாகும்படி, தூங்த—செலுத்திய. அவர் மலர்ப் பகழிவாய் அறுத்த வெந்துறு புண்ணின்—விரிந்த மலராகிய அம்பினது வாயினால் அறுக் கப்பட்ட வெந்தபுண்ணில், வேல் நுழைந்தென்ன—வேல் நுழைந்தமேபோல, வெண்மதிப் பசுக்கதீர் வீரவ—வெண்மையான சந்திரனின் பசுக்கமயான குளிர்ந்த கிரணங்கள்பட. மந்தமாருதம் போய் மலர்தோறும் வாரி—தென்றற்காற்று னது சென்று ஒவ்வொருமலரிலுமிருந்து அன்னினடுத்துவந்து, வயங்குநீர் மாரியின் வருதேன்—விளங்குகின்ற நீர் நிறைந்த மேகம்போலத் தூவுகின்ற தென் துளிகளும். சிக்து நுண் துளிகள்—கடலிலிருந்து வரும் நுண்ணிய துளிகளும். சீகாத் தீவலை—பனிநீர்ச் செம்பிலிருந்து தெளிக்கப்படும் துளிகளும். உருக்கிய செம்பு எனத் தெறிப்ப—உருக்கிய செம்புக் குழம்பு போல வேதனையைத் தருவனவாய்த் தெறிப்ப-

போழிப்பு:- மாலைக்காலத்தில் மன்மதனுடைய மலர்ம்புக ளால் புண்பட்ட இராவணன்மேல் வெண்ணிலவு பொழித லானது வெந்த புண்ணில் வேல் நுழைந்தமைபோல் மிக்க துன்பத்தைச் செய்யவும், தென்றற் காற்றுனது தெளிக்கும் தேன் துளியும் கடவினின்றும் மேஸ்வந்து விழும் நீர்த்து னியும் பனிநீர்ச் செம்பினின் றும் தெளிக்கப்படும் நறுநீர்த் துளிகளும் செம்பினை உருக்கிக் குழம்பாக்கித் தெறித்தா லொப்ப வேதனையைச் செய்யவும் (வந்தான் என முடிக்க)

விளக்கம்:- “காலை அரும்பிப் பகலைல்லாம் போதாகி மாலை மலரும் இந் நோய்” என்றபடி காமநோய் மாலையில் மிக கிருக்கும். அவ்வாறு இராவணன்மனம் மாலைக்காலத்தில் காமநோய் மிகப்பெற்று வருந்தியது என்பார், ‘அந்தியில் அனங்கன்.....பகழிவாயறுத்த வெந்தபுண்’ என்றார். சாதா ரண் மக்களுக்கு இன்பத்தைத் தருவனவான் நிலவும் தேன் றலும் அதனேஞுவெரும் தேன்துளியும் பனிநீர்த் துளியும் காம நோயுடையார்க்குத் துன்பந் தருவன. ஆதலால் அந் நோயுடைய இராவணனுக்கு அவை ‘வேல் நுழைந்தென ஏம்’ ‘உருக்கிய செம்பென’ ஏம் இருந்தன.

இராவணன்மேல் காதல்கொண்ட மகளிர்பார்வை அவன் தோளினும் மார்பினும் பாய்தல்.

15. இழைபுரை மருங்கு லிறுமிறு மெனவு
மிறுகலா வனமுலை யிரட்டை
உழைபுகு சேப்பி ஞேளிதா மறைத்த
வத்தீர் யத்தின ரோல்கிக்
குழைபுகு கமலங் கோட்டினர் நோக்குங்
குறுங்கைக் குழுதவாய் மகளிர்
மழைபுரை யோண்கட் சேங்கடையீட்ட
மார்பினுங் தோளீனும் வயங்க

அ-ஹரி:- இழை புரீ - நூலீலைத்த - மருங்குல - இடை. இறும் - ஒடியும். இறுகலா - சுருங்காது. உழை - உள்ளே. செப்பின் ஒளிதா-செப்புப்போல மறைய. ஒல்கி-எதிர்கொண்டு குழைபுகு கமலம் - குண்டலம் சேர்ந்த தாமரை போலும் முகத்தினை. கோட்டினர் - வளைத்து. ஈட்டம் - கூட்டம். வயங்க - விளங்க.

ப-ஹரி:- இழைபுரீ மருங்குல் இறும் இறும் எனவும் - நூலீலைத்த மெல்லிய இடையானது பாரம் தாங்காது ஒடியும் ஒடியும் என்று கண்டோர் சொல்லவும், இறுகலா வனமூலை இரட்டை - சுருங்காது பருத்துள்ள அழகிய தனங்கள் இரண்டினையும், உழைபுகு செப்பின் ஒளிதா-உள்ளே புகுந்த செப்புக்களைப் போல மறையும் வண்ணம். மறைத்த உத்த ரியத்தினர் - மறைத்து அணிந்த மேலாடையை உடைய வராய். ஒல்கி - இராவணைனை எதிர்கொண்டு, குழைபுகு கமலம் கோட்டினர் - குண்டலங்கள் சேர்ந்த தாமரை போலும் முகத்தை நான்த்தால் கீழே வளைத்தவராய். கோக்கும் குறுங்கை குழுதவாய் மகளிர் - பார்க்கின்ற புன்முறுவலையும் குழுதம் போலச் சிவந்த வாயினையும் உடைய மகளிருடைய, மழைபுரை ஒண்கண் செங்கடையீட்டம் - மேகத்தைநூத்த கருமையும் ஒனியுடைமையும் பொருந்திய கண்களின் சிவந்த கடைப் பார்வையின் கூட்டம், மார்பினும் தோளினும் வயங்க - இராவணைது மார்பிலும் தோள்களிலும் சென்று விளங்க.

போழிப்பு:- நூல்போன்ற மெல்லிய இடை பாரந் தாங்காது ஒடியுமென்று கண்டோர் உறுதியாய்ச் சொல்லவும் சுருங்காது வளர்ந்த இருதனங்களையும் செப்பை மறைத் தமைபோல மறைத்தனிந்த மேலாடையினையுடைய மகளிர் இராவணைனை எதிர்கொண்டு நான்த்தால் தம் தலையைத் தாழ்த்திப் பார்க்கும் அவரது கடைக்கண் பார்வையின் கூட்டம் இராவணைது மார்பிலும் தோளிலும் சென்று விளங்க (வந்தான் என முடிக்க)

வீளக்கம்:- இறும் இறும் என இருமுறை கூறியது துணிவு பற்றியது. இறுமெனவும் சுருங்காது வளர்தலினால் அவற்றைத் தண்டிப்பார் போல அவற்றை மறைத்து உத்தரி யத்தைத் தரித்தனர் என்பார், “இறுகலா.....இரட்டை ஒளி தர மறைத்த உத்தரியத்தினர்” என்றார். அம் மகளிர் விருப்பத்தினால் இராவணனை எதிர்கொள்கின்றனர். பின்னர் நாணத்தினால் நிமிர்ந்து பார்க்காது தலையைத் தாழ்த்து கின்றனர். இக்கருத்தைக் காட்டவே “ஒல்கி....கோட்டினர்” என்றார். இங்கே, தன்னைக் காதலிப்பார் பலரிருக்க அவர்களைத் தானும் விரும்பாது, தன்னை வெறுப்பவளாகிய சிறையை விரும்புதலாகிய இராவணன்னது தகாத செயல் நோக்கத்தக்கது.

‘மார்பினும் தோளினும் மலைய’ எனவும் பாடம்.

மாலை சந்தனம் முதலிய பரிசுப் பொருள்களைக் கற்பகதரு முதலியன சுமந்து பின்செல்லல்

16. மாலையும் சாந்தும் கலவையும் பூனும்
வயங்குறுஞ் தூசோடு காகம்
கோலையின் ரேமுதீக் கற்பகத் தருவ
நிதிகளுங் கோண்டுபின் ரேடாப்
பாலின் வேண் பரவைத் திரைகருங் சிரிமேற்
பரங்தேனச் சாமரை பதைப்ப
வேலைநின் ருயரு முயலில்வேண் மதியின்
வேண்குடை மீதுற விளங்க.

அ-ஹ:- தூசு—ஆடை. காக—பொன், மணி. தொழுதி—
கூட்டம். நிதிகள்—சங்கநிதி, பதுமநிதி, பரவை—கடல்.
கருங்கிரி—கரியமலை, வேலை—கடல். முயலில் வேண்மதி—
மறுவாகிய முயலில்லாத வெண்ணிறமான சந்திரன்.

கோண்டுகூட்டு:- சோலையின் தொழுதிக் கற்பகதருவும் நிதிகளும் மாலையுஞ் சங்கும் கலவையும் பூஜைம் வயங்குதுண் தூசொடு காகம் கொண்டு பின்தொடர, பரவைவத்திறை கருங்கிரிமேல் பரங்கெதன சாமரை பதைப்ப, வேலை நின்றுயரும் முயலில் வெண்மதியின் வெண்குடையீடு தற விளங்க.

ப-கு:- சோலையின் தொழுதிக் கற்பக தருவும் — சோலையின் கூட்டமாகிய கற்பகதருவும், நிதிகளும் — சங்கநிதி பதும நிதிகளும், மாலையும் சங்கும் கலவையும் பூஜைம் வயங்கு நுண் தூசொடு காகம்—மாலையும் சந்தனமும் வாசசீனக்கலவையும் ஆபரணமும் விளங்குகின்ற நுண்ணிய நூலாலான ஆடையும் போன்றும். கொண்டு பின்தொடர—தாங்கிக்கொண்டு இராவணன் பின்னே செல்ல, பாலின் வெண்பாவைத்திறை கருங்கிரிமேல் பரங்கெதன — பால்போன்ற வெண்மையான கடலின் திறைகள் கரியமலையின்மேல் பரவினுற்போல, சாமரை பதைப்ப—வெண்ணிறமான சாமரைகள் கரிய இராவணன் மேல் அகைய, வேலை நின்று உயரும் முயலில் வெண்மதியின்— கடலிலிருந்து மேலேதோன்றும் முயலில்லாத சந்திரன்றுன் று இருந்தால் அதனைப்ப, வெண்குடை மீதுற விளங்க — வெண்நிறமான குடை இராவணன்மேல் நிழல் செய்து விளங்க.

போழிப்பு:- கூட்டமான கற்பகத்தருக்களும் சங்க நிதியும் பதும நிதியும் மாலை சாந்து கலவை பூண் ஆடை காக ஆகியவற்றைச் சுமந்துகொண்டு இராவணன் பின்னே செல்லவும், பாற்கடலின் வெள்ளிய அலைகள் கரிய மலைமேல் பரவினுற்போலச் சாமரைகள் அவன்மேல் அகையவும் கடலின் மேல் தோன்றும் வெண்மதி போல அவன்மேல் குடை விளங்கவும் (வந்தான் என முடிக்க.)

விளக்கம்:- இராவணன் குறிப்பறிந்து வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கும் பொருட்டுக் கற்பகதரு முதலியன மாலை முதலியவற்றைக் கொண்டு சென்றன. சங்க நிதி என்பது சங்கு வடிவழுள்ளதும் வேண்டியதைக் கொடுப்பதுமான

தெய்வத்தன்மையுள்ள பொருள். அன்றி, சங்கு என்னும் (கோடியினும் பன்மடங்கு அதிகமான) ஓர் எண் என்பாரு முள். அவ்வாறே பதுமம் என்பதும் தாமரை வடிவமான பொருள் என்றும், ஒருபேரன் என்றும் கூறுவர். இராவணன் மேனிக்குக் கரிய மலையும் சாமரக்குப் பாற்கடவின் அலையும் உவமையாயின. மீண்டும், இராவணன் மேனிக்குக் கரிய கடலும் வென்குடைக்கு மறு இல்லாமதியும் உவமையாயின. மறு இல்லா மதி இல்பொருள் உவமை.

இராவணன் நடக்கும்போது நிகழ்வன.

17. ஆர்கலி அகழி அருவரை யிலங்கை
யாழிபேயர்த் தீடுதோறு மழுந்த
நேஞ்பொரும் பரவைப் பிறழ்த்தை தவழ்ந்து
நேஞ்சுதடங் திசைதோறு சிமிரச்
சார்வருங் கடுவி னேயிறுடைப் பகுவா
யனந்தனுங் தலைதடு மாற
மூரின் ராடை யிருநில மடங்கை
முதுகுளுக் குற்றனன் முரல்.

அ-ரை:- ஆர்கலி அகழி—கடலாகிய அகழி. பரவை—கடல். பிறழ் திசை—முறிந்துவரும் திசை. கடு—நஞ்சு. பகுவா—பின்த வாயினையுடைய. மூரி—பெரிய. முரல்—கதற்.

ப-ரை:- ஆர்கலி அகழி அருவரை இலங்கை—கடலினை அகழியாகவுடையதும் ஏறுதற்கரிய திரிசுடமலையிலுள்ளது மான இலங்கை. அடிபேயர்த்து இடுதோறும் அழுந்த - இராவணன் அடியை எடுத்து வைத்து நடக்கும்தோறும் தாழ வும், நேர் பொரும் பரவைப் பிறழ்த்தை—எதிர் தாக்குகின்றன வும் கடலில் முறிந்துவருவனவுமாகிய திசைகள். தவழ்ந்து—சென்று. நேஞ்சுதடம் திசைதோறும் சிமிர—நீண்ட பெரிய திசைகள் தோறும் பரக்க. சார்வு அரும் கடுவின் எயிறு

உடைப் பதுவாய் அனந்தனும் — கிட்டுதற்கரிய நஞ்சி ஜைக் கொண்ட பற்களையும் பின்த வாயிலையுமடைய ஆதி சேஷனென்னும் பாம்பும். தலைதடுமாற—பாரம் தாங்கமாட்டாது தலை சுழலவும். முரி நீர் ஆடை இருநில மடங்கைத—பெரிய கடலாகிய ஆடையையுடுத்த பூமியாகிய பெண்ணை வாவள். முதுகு உருக்குற்றனள் மூல—முதுகு சுஞ்சுக்கின வளாய்க் கதற.

போழிப்பு:- இராவணன் அடியெடுத்து வைத்து நடக்கும் தோறும் இலங்கை யமிழ்ந்தவும், இலங்கையின் புறத்தே யுள்ள கடலின் அலை பொங்கிப் பரக்கவும், பூமியைத் தாங்கும் ஆதிசேஷனும் தலை தடுமாறவும், பூமிதேவியானவள் முதுகில் சுஞ்சுக்கேறப் பெற்றவளாய்க் கதறவும் (வந்தான் என முடிக்க).

விளக்கம்:- பூமியைப் பெண்ணெண்ணச் சொல்லுதல் நூல் வழக்காதலால் இராவணனது நடையின் கடுமையினால் அவளது முதுகு சுஞ்சுக்கேறிய தென்றும் அதனால் அவள் கதறினள் என்றும் கம்பர் கூறினார். அனந்தனும் என்னும் உம்மை உயர்வு சிறப்பு. பூமியைச் சலிப்பின்றித் தாங்கும் அனந்தனே இராவணன் நடையைத் தாங்காது வருந்தினன் என்பதாம்.

ஆயுதம் தாங்கி அரக்கியர் செல்லுதல்.

18. கேடகத் தோடு மழுவேழுச் துல
மங்குசங் கப்பணங் கிடுகோடு
ஆடகச் சுடர்வா ளயில்லீலை குலிச
முதலிய வாயுத மனைத்தும்
தாடகைக் கிரட்டி யேறும்வலி தழைத்த
தகைமையர் தடவரை பொறுக்கும்
நுடகத் தடக்கைச் சுடுசென்த தடுபோ
ராக்கியர் தலைதோறுஞ் சுமப்ப

அ-ஞு:- கேடகம் - பரிசை, மழு - பரசு எழு - இருப்புலக்கை. சப்பணம் - கைவேல். ஆடகம் - பொன்போல. அபில் - வேல். சிலீ - வில். குலிசம் - வச்சிரம். எறும்வலி - மிக்கவலியை.

கோண்டுகூட்டு:- தட்டகைக்கு இரட்டி எறும்வலி தழைத்த தகையை யர் தடவரை பொறுக்கும் குடகத் தட்கைகள் சுடுசினந்து அடுபோர் அரக்கியர் கேடகத்தோடு மழு எழு குலம் அங்குசம் கப்பணம் கூடு கோடு ஆடகச் சுடர் வாள் அபில் சிலீ குலிசம் முதலிய ஆயுதம் அனைத்தும் தலைதொறும் சமப்ப.

ப-ஞு:- தாடகைக்கு இரட்டி எறும் வலி தழைத்த - தாடகையைக் காட்டிலும் இரண்டுமடங்கு மிக்க வலியை பொருந்திய தன்மையினையுடையவரும். தடவரை பொறுக்கும் துடகத் தட்கைகள் சுடுசினந்து அடுபோர் அரக்கியர் - பெரியமலையை யும் தாங்கவல்ல வளையல்களையன்ற பெரிய கையினையும் நெருப்புப்போன்ற கோபத்தோடு கொல்லும் போரினர் செய்தலையும் உடைய அரக்கியர்கள். கேடகத்தோடு மழு எழு துலம் அங்குசம் கப்பணம் கிடுகோடு ஆடகச் சுடர்வாள் அபில் சிலீ குலிசம் முதலிய ஆயுதம் அனைத்தும் - பரிசையும் மழுவும் இருப்புலக்கையும் தலமும் அங்குசமும் கைவேலும் கிடுகும் பொன்போல் ஒளிவிடும் வாளும் வேலும் வில்லும் வச்சிரமும் முதலாகிய ஆயுதங்கள் எல்லாவற்றையும். தலைதொறும் சமப்ப - ஓவ்வொரு தலையிலும் தாங்கிச் செல்ல.

போழிப்பு:- தாடகையைக் காட்டிலும் இரண்டுமடங்கு வலியை யுடையவரும் மலையைத்தாங்க வல்ல கையினையும் மிக்க கோபத்தோடு போர்செய்தலையும் உடைய அரக்கியர்கள் கேடகம் முதலிய ஆயுதங்கள் எல்லாவற்றையும் ஓவ்வொரு தலையிலும் தாங்கிப் பின்செல்ல (வந்தான் என முடிக்க).

விளக்கம்:- தாடகை - இராவணன் பாட்டியும் மாரிசனின் தாயுமானவள். அவள் விசவாமித்திராது யாகத்திற்கு இடையூறு செய்யவந்தபோது இராமனுல் கொல்லப்பட்டாள். தாடகையிலும் இரண்டுமடங்கு வலியையுடையவர் என்பதை

விளக்குவார்போல் மலையைத் தாங்கவல்ல கையினர் என்றும் கோபத்துடன் கொல்லும் போரினைச் செய்பவர் என்றும் கம்பர் அரக்கியரை விசேஷித்தார்.

சிந்தை மயங்கிய இராவணன் சீதை இருந்த இடத்தைத் தேடுதல்.

19. விரிதளிர் முகைபூக் கோம்படை முதல்வேர்
பழுமிவை மணிபோனால் வேய்ந்த
தருவுயர் சோலை தீசைதோறுங் கரியத்
தழலுமி முயிர்ப்புமுன் றவழுத்
தீருமக ஸிருந்த தீசையறிங் தீருந்தும்
திகைப்புறு சிந்தையாற் கேடுத்த
தோருமணி நேரும் பஃறலை யாவி
ஞுழைதோறு முழைதோறு முலாவி

அ-ரூ:- முகை—மொட்டு. அடை—இலை. தழல் உமிழ்—
நெருப்பைக் கக்குகின்ற. உயிர்ப்பு—முச்சு. தீருமகள்—சிதை.
கெடுத்த—இழந்துவிட்டதான். நேரும்—தேடும். உழை—
இடம்.

கோண்டுகூட்டு: தழல் உமிழ் உயிர்ப்பு முன்தவழு விரிதளிர் முகை
ஆக் கொம்பு அடை முதல் வேர் பழும் இவை மணி பொனால் வேய்ந்த
தரு உயர்சோலை தீசைதோறும் கரிய. தீருமகள் இருந்த தீசை அறிக்
தீருந்தும் திகைப்புறு சிந்தையால் கெடுத்தது ஒரு மணிநேரும் பஃறலை
அரசின் உழைதோறும் உழைதோறும் உளாவி.

ப-ரூ:- தழல் உமிழ் உயிர்ப்பு முன்தவழு—நெருப்பைக் கக்கும்
பெரு முச்சானது இராவணனாது முக்கிலிருந்து வெளியே
விச, அதனால். விரிதளிர்—விரிந்த இளந்தளிரும், முகை—
அரும்பும். பூ—பூவும். கொம்பு—கிளையும். அடை—இலையும்.
முதல்—அடிமரமும். வேர்—வேரும், பழும்—பழமும். இவை—
ஞுழைய இவையெல்லாம். மணி பொனால் வேய்ந்த—மணியினு

ஆம் பொன்னாலும் செய்யப்பட்டனவாய். தஞ் உயர் சோலை-
மரங்கள் நிறைந்த சோலையானது. தினச தொறும் கரிய—
நான்கு பக்கமும் கருக. திருமகன் இருந்ததினை அறிந்திருந்தும்—அவன் சீதை இருந்த இடம் எத்திசையிலுள்ளதென
அறிந்திருந்தும், திகைப்புறு சின்னதயால்—மயங்கிய மனத்தி
ஞல். கேடுத்தது ஒரு மணிநேரமே ப். ரஸீ அரவின்-இழந்த ஒரு
மணியைத் தேடுகின்ற பல தலைகளையுடைய ஒரு பாம்புபோல,
உழை தொறும் உழை தொறும் உலாவி—அச்சோலையின் இடம்
தோறும் இடந்தோறும் தேடிச்சென்று.

பொறிப்பு:- இராவணன் முக்கிலிருந்து வருகின்ற நெருப்பி
னைக் கக்கும் பெருமுச்சினால் பொன்னாலும் மணியாலும்
ஆன இலைமுதலியவற்றையுடைய மரங்கள் நிறைந்த அச்
சோலையின் எல்லாப் பக்கமும் கருக, மணியை இழந்த பல
தலைகளையுடையதொரு நாகம் அம் மணியைத் தேடுவது
போலச் சீதையிருந்த இடத்தை முன்பு தெரிந்திருந்தும்
இப்போது அவன் மனம் மயங்கியிருத்தலால் அவனைத்தேடி
அச்சோலையின் ஒவ்வொரிடத்திற்கும் சென்று (வந்தான்
என முடிக்க)

விவக்கம்:- சீதையிருந்த சோலை பொன்னாலானது என்பது
“பொன் தினி நெடுமரப் பொதும்பர்” என முன்னும் கூறப்
பட்டது. காமநோயின் மிகுதியால் அவன் பெருமுச்ச
நெருப்பைக் கக்கிய தென்க. இராவணனுக்குப் பல தலை
களையுடைய பாம்பும் சீதைக்கு மணியும் உவமையாயின்.

அனுமன் இராவணனை நோக்குதல்.

20. இனையதோர் தன்மை யேறுழவலி யாக்க
ரேந்தல்வந் தேய்துகின் ரூனை
அனையதோர் தன்மை யஞ்சனை சிறுவன்
கண்டன னமைவுற நோக்கி
வினையமுஞ் சேயலு மேல்விளை போருளு
மிவ்வழி விளங்குமென் ரேண்ணீ
வளைகழி லிராமன் பேரும்பெய கோதி
யிருந்தனன் ஷந்தயன் மறைந்தே.

அ-ரா:- எறும்வலி—மிக்க வலிமையுடைய. ஏந்தல்—தலைவர் னன் இராவணன். அஞ்சளை சிறுவன்—அஞ்சளையின் மகனுன் அநுமன். அமைவுற நோக்கி—பொருந்த ஆராய்ந்து. விளையமும்—உபாயமும். இவ்வழி—இவ்விடத்து. வளை—அணிந்த. பெரும்பேயர்—பெரும் பயனைத் தரும் பெயர். அயல்-பக்கத்தே.

கோண்டுகூட்டு:- அனையது ஓர் தன்மை அஞ்சளை சிறுவன் இனையது ஓர் தன்மை எறும்வலி அரக்கர் ஏந்தல் வந்து எய்துகின்றுள்ள கண்டனன். அமைவுறநோக்கி செயலும் விளையமும் மேல்விளை பொருஞும் இவ்வழி விளங்கும் என்று எண்ணி அயல்வங்து வளைகழல் இராமன் பெரும்பெயர் ஒதி மறைந்து இருந்தனன்.

ப-ரா:- அனையது ஓர் தன்மை அஞ்சளை சிறுவன்—அப்படிப்பட்ட ஒப்பற்ற இயல்பையுடைய அஞ்சளையின் புதல்வனுகிய அநுமன். இனையது ஓர் தன்மை எறும்வலி அரக்கர் ஏந்தல் வந்து எய்துகின்றுளை—இத்தகைய ஒப்பற்ற தன்மையினையுடைய வனும் மிக்கவலிமை பொருந்திய அரக்கர்களுக்குத் தலைவர் னுய் உள்ளவனுமான இராவணன் வந்துசேர்தலை. கண்டனன்—உயர்மரத்திலிருந்து கண்டான். அமைவுற நோக்கி—பொருந்த ஆராய்ந்து. செயலும்—இராவணன் அங்கு இனிச் செய்யும் செயல்களும். விளையமும்—அச் செயல்களைச் செய்தற்கு அவன் மேற்கொள்ளும் உபாயங்களும், மேல் விளை பொருஞும்—அச் செயல்களைச் செய்தபின் அவனுக்கு உண்டாகும் பயன்களும். இவ்வழி விளங்கும்—இவ்விடத்தில் தெளிவாகப் புலப்படும். என்று எண்ணி—என்று அநுமன் தனக்குள் நினைத்து. அயல் வந்து—இராவணன் நின்ற இடத்திற்குப் பக்கத்தே வந்து. வளைகழல் இராமன் பெரும்பேயர் ஒதி-அணிந்த வீரக்கழலினையுடைய இராமனது பெரிய பெயரைப் பக்தியோடு உச்சரித்துக் கொண்டு. மறைங்து இருந்தனன்—மறைவாய் இருந்தான்.

போழிப்பு:- அத்தகைய சிறப்பினையுடைய அநுமன் இத்தகைய சிறப்பினையுடையவனும் அரக்கர் தலைவனுமான

இராவணன் வருதலைக் கண்டான். கண்டு சிந்தித்து, இங்கே இராவணனுடைய செயல்களும் உபாயங்களும் அவன் அடையும் பயன்களும் காணலாம் எனத் தனக்குள் எண்ணி, அவ்விடத்திற்குப் பக்கத்தே வந்து இராமனுடைய பெரும் பெயரை ஒதி மறைந்து இருந்தனன்.

விளக்கம்:- அநுமன் குரங்குவடிவமுடையவனுயினும் பிரமச் சரிய விரதத்தூய்மையும் கல்வி கேள்வியறிவுகளில் மேம்பாடும், சொல்வன்மையும், இராமன்பால் வைத்த எல்லையில்லாத பக்திச் சிறப்பும், கருங்கடலைக் காலினாற் கடந்த ஆற்ற மூம், இலங்கையைக் காத்த இலங்கைமாதேவி என்னும் தெய்வத்தை வென்று அதன் வாழ்த்துப் பெற்ற மாண்பும் எனப் பல பெருமைகளையுடையவன். அப்பெருமைகள் இதற்கு முன்னுள்ள படலங்களில் காணத்தக்கன ஆதலால், முன்னே கூறப்பட்டு விளங்கிக்கிடந்த அவன் பெருமையை அனையதோர் தன்மை எனச் சேய்மைச் சுட்டினாற் குறித்த மையும், இப்படலத் தொடக்கத்தில் இராவணன் வருகையை யுரைக்கும்போது கூறப்பட்ட அவன் சிறப்புக்களை அண்மைச் சுட்டினால் ‘இனையதோர் தன்மை’ என குறித்தமையும் காண்க. அன்றி, அநுமனுடைய சிறப்புக்குக் காரணமாய் இருந்தது விரத ஒழுக்கத்தாலும் இராம பக்தியின மூம் ஏற்பட்ட ஆத்மபலமே என்பதையும் இராவணனுடைய சிறப்புக்குக் காரணமாயிருந்தது அவனுடைய வரத்தாலாய் உடற்பலமே என்பதையும் உணர்த்தி, அவ்விருவர் வலிமைகளில் அநுமன் வலிமையே மிக்கது, இராவணன் வலிமை தாழ்ந்தது என்பதை அனையதோர் தன்மை இனையதோர் தன்மை எனக் குறித்தார் எனவும் கொள்ளலாம். அநுமன் செயற்கரும்செயல் செய்த பெரியனுயினும் அவனுடைய தாயான அஞ்சளைக்கு, அன்பு செய்யத்தக்க சிறிய புதல்வனே என்பார், ‘அஞ்சளை சிறுவன்’ என்றார். நோக்கி என்பது நுனுகி ஆராய்ந்தான் என்பது விணையமும் செயலும் மேல் விளை பொருளும் இவ்வழி விளங்கும் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்

எது. பெரும் பெயர் என்பது ஒரு தெய்வத்திற்குரிய பெயர் களில் தன்னைப் பக்தியோடு ஒதுவோர்க்குப் பெரும்பயனைத் தரும் பெயர். இராமனைக் குறிக்கும் பெயர்களான இராகவன், தாசரதி, காகுத்தன் முதலிய பெயர்களைவற்றிலும் ‘ராம’ என்பது பெரும் பெயராகும். அப்பெயரை ஒதியே அநுமன் கடலைக் கடந்தனன் என்பது முன்னே கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது தனக்கிடையிரு வராவணன்னமும் தான் நினைந் தலை கைகூடும் வண்ணமும் அப்பெயரை ஒதி இருந்தான் என்க.

இராவணன் அனுகலும் சிதை அஞ்சகதலும்.

21. ஆயிடை யாக்க னரம்பையர் குழுவு
 மல்லவும் வேறுய லகல
 மேயினன் பெண்ணின் விளக்கெனுங் தகையா
 ஸிருந்துழி யாண்டவள் வேருவிப்
 போயின வுயிர ளாமென கடுங்கிப்
 போறிவரி யேறுழ்வலிப் புகைக்கண்
 காய்கின வழுவை தின்னிய வந்த
 கலையிளம் பிஜையேனக் கரைந்தாள்.

அ-ஹா:- ஆயிடை—அப்பொழுது. இருந்துழி—இருந்த இடத் தில். மேயினன்—அடைந்தான். வெருவி—அஞ்சி. பொறி—பொலிவான கோடுகள். புகைக்கண்—புகைவரும் கண் கள். காய்சின-வருத்துகின்ற கோபத்தையுடைய. உழுவை—புலி. தின்னிய—தின்ன. கலையிளம்பினை—கலைமாறுத்குரிய பெண்மான். கரைந்தாள்—உருகினான்.

கோண்டுகூட்டு: ஆயிடை அரம்பையர் குழுவும் அல்லவும் வேது அபல் அகல், அரக்கண் பெண்ணின் விளக்கு எனுந்தகையாள் இருந்துழி மேயினன். ஆண்டு அவள் வெருவி போயின உரிரளாமென நாங்கி பொறிவரி புகைக்கண் காய்சின உழுவை தின்னிய வந்த கலையிளம் பிஜையேன கரைந்தாள்.

ப-ரா:- ஆயிடை—அப்பொழுது, அரம்பையர் குழுவும் அல்லவும்—அரம்பையர் முதலாகிய தேவமகளிரது கூட்டமும், அவரல்லாத அரக்கியர் கூட்டமும். வேறு அயல் அகல—இராவணனைத் தனியாக விட்டுப் பக்கத்திலுள்ள வேற்றிடத்திற்குச் செல்ல, அரக்கன்—இராவணன், பெண்ணைன் விளக்கு எனும் தகையாள் இருந்துழி—பெண்களுள் விளக்கு என்று சொல்லத் தகுதியுடையவளான சீதை இருந்த இடத்தின்கண், மேயினன்—சென்று அடைந்தனன்.

ஆண்டு— அப்பொழுது. அவன் வெருவி—சீதை அஞ்சி. போயின உயிராமேன நடுங்கி—உயிர் நீங்கப்பெற்றவள் என்று சொல்லுமாறு நடுக்கமடைந்து, பெற்றிவரி எறுஷ்வளி புகைக்கண் காய்சின உழுவை தின்னிய வந்த—பொலிவான கோடுகளையும் மிக்க வலிமையினையும் புகைவருகின்ற கண் களையும் வருத்துகின்ற கோபத்தினையும் உடைய புலியானது தின்னும் பொருட்டு வந்துசேருகின்ற, கலை இளம்பிளை என—கலைமானுக்குரிய இளம் பெண்மான் அஞ்சி மெலிவது போல, கறைந்தான்—உருகினான்.

போழிப்பு:- அப்போது அரம்பையரும் ஏனைய மகளிரும் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி அப்பாற் செல்ல, தனித்துநின்ற இராவணன் பெண்களுக்குள் விளக்குப் போன்றவளாகிய சீதையிருந்த இடத்தை அடைந்தான். அவன் நெருங்கு தலைக் கண்ட சீதை அஞ்சி உயிர் நீங்கியவள்போல் நடுங்கி கொடிய புலியோன்று தன்னைத் தின்ன வருத்தலைக்கண்ட இளம் பெண்மானைப் போல் உருகினான்.

விளக்கம்:- இராவணன் அசோகவனத்துக்கு வரும்வரையில் அவனைச் சூழவந்தவரெல்லோரும் அவன் சீதையை அனுக அவன் குறிப்பறிந்து அவனைவிட்டு அப்பால் விலகிச் சென்றனர். விளக்கானது தானும் ஒளியுடையதாய்த் தன் சூழலையும் விளங்கச் செய்யும். அதுபோலச் சீதையும் கற்புடையவளாய் தான் பிறந்த கனகன் குலத்தையும் தான் மனங்து சிறந்த இராமன் குலத்தையும் ஈற்றில் பெண்ணைன் த்தையும் எல்லாதும் எல்லாக் காலமும் புகழுச் செய்தமையால் விளக்காயினான். இராவ

ணானுக்குப் புலியும் சீதைக்குப் பிணையும் உவமையாயின்,
கரைந்தாள் என்ற சொல் நீரிலிட்ட உப்புப் போலக் கணம்
தோறும் உருகிய நிலையில் இருந்தாள் என்ற பொருளைத்
தந்தது.

இருவர் நிலையையும் அநுமன் காணல்.

22. கூசி யாவி குலைவறு வாளையும்
ஆசை யாலுயிர் ராசழி வாளையும்
காசில் கண்ணீணை சான்றெனக் கண்டனன்
ஊச லாட லோழிந்த வுளத்தினுன்.

அ-ஸ்ரீ:- கூசி - அஞ்சி. உயிர்ஆசு - உயிர்க்குப் பற்றுக்
கோடாகிய உடல். காசில் - குற்றமில்லாத. சான்று - சாட்சி.
ஊசல் ஆடல் ஒழிந்த - தடுமாற்றம் நீங்கிய.

ப-ஸ்ரீ:- கூசி - அஞ்சி. ஆவி குலைவறு வாளையும் - உயிர் சோர்
பவளான சீதையையும். ஆசையால் - சீதையின்மேல் வைத்த
விருப்பத்தால். உயிர் ஆசு அழிவாளையும் - உயிர்க்குப் பற்றுக்
கோடாகிய உடல் மெலிபவனுன இராவணையும். காசி
இல கண்ணீணை சான்று என - குற்றமில்லாத கண்களிரண்
டும் சாட்சியாக. கண்டனன் - கண்டான். ஊசல் ஆட ஒழிந்த
உளத்தினுன் - தடுமாற்றம் நீங்கியமன தத்தினையுடையவனுகி.

பொழிப்பு:- இராவணைக் கண்டு அஞ்சி உயிர் சோருபவ்
ளான சீதையையும், சீதையின்மேல் வைத்த ஆசையால்
உடல் மெலிபவனுன இராவணையும் தன்னுடைய குற்ற
மற்ற கண்களே சாட்சியாகக் கண்டான். ஆங்குஙம் கண்
டுக்கமயால் மனக்கலக்கம் நீங்கியவனுய (வாழ்த்தினுன் என
முடிக்க.)

விளக்கம்:- முன்னரே உடல் மெலியப்பெற்ற சிதை இப்போது இராவணனைக் கண்டதும் அஞ்சி உயிரும் சோர்ந்தனள். இராவணன் தனது வலியடிடல் ஆசைநோயால் மெலியப்பெற்றுள்ளன. இவ்விதமான இருவரது வேறுபட்ட நிலைமையையும் அநுமன் தன் மனத்தாலுகித்துணர்ந்தானல்லன் கண்களால் நேரேகண்டான் என்பார், ‘கண்ணினை சான்று என கண்டனன்’ என்றார். இவ்வாறன்றி அவ்விருவருடைய கண்களும் அவரது நிலையைச் சான்றும் நின்று காட்டக் கண்டான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஊசலாடல் என்பது சிதையின் கற்புக்கு என்னதீங்குவருமோ என்றும் இராவணன் சிதையைக் கொன்றுவிடுவானே என்றும் அநுமன் மனம் ஒருநிலை நில்லாது கலங்குதல். இராவணனைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே உயிர் சோர்பவள் தனது கற்பிரகுப் பங்கம்வரின் உயிர்வைத்திராள் என்று அறிந்தானது லால் ஊசலாடலோழி நீத உளத்தினன் ஆனுன். உளத்தினன் என்பதை எச்சமாக்கி அடுத்த பாடவில் உள்ள ‘வாழ்த்தினுன்’ என்பதனேடு முடிக்க.

“ஊசலாடுமூன் மொழிந்தோதுவான்” எனவும் பாடம்.

அநுமன் சிதையை வாழ்த்தல்.

23. வாழி சானகி வாழியி ராகவன்
வாழி நான்மறை வாழிய ரங்கணர்
வாழி நல்லற மென்றுற வாழ்த்தினுன்
ஊழி தோறும் உயர்வறுங் கீர்த்தியான்

அ-க்கு:- நான்மறை—இருக்கு யசர் சாமம் அதாவனம்என்ற நான்கு வேதங்கள். உற—மிக, மனமார். ஊழி—யுகம்.

கோண்டுகூட்டு:- ஊழிதோறும் உயர்வறும் கீர்த்தியான் சானகவாழி இராகவன் வாழி நான்மறை வாழி அந்தணர் ஊழியர் கல்லறம்வாழி என்று உற வாழ்த்தினுன்.

ப-ஸ:- ஊழிதோறும் உயர்வுறும் கீர்த்தியான் - ஒவ்வொரு யகத் தினும் உயர்தலைப் பொருந்தும் புகழையுடையவனை அநுமன். சானகி வாழி - சீதை வாழ்க. இராகவன் வாழி-இராமன் வாழ்க. நான்மறை வாழி-இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களும் வாழ்க. அந்தணர் வாழியர் - அந்தணர்கள் வாழ்க. நல்லறம்வாழி-நல்ல அறம் வாழ்க. என்று- என்று சொல்லி, உறவாழ்த்தினூன்-மனமார வாழ்த்தினூன்.

விளக்கம்:- சனகனுக்கு மகளாதவின் சீதை சானகி எனப் பட்டாள். இருகு வம்சத்திற் பிறந்தோனுதவின் இராமன் இராகவன் எனப்பட்டான். சானகி வாழ்தலால் இராமன் வாழ்தலும், இராமன் வாழ்தலால் நான்கு வேதங்கள் வாழ்தலும், வேதங்கள் வாழ்தலால் அவற்றை ஒதுகின்ற அந்தணர் வாழ்தலும், அந்தணர் வாழ்தலால் அவரால் நிலை நிறுத்தப்படும் அறம் வாழ்தலும் எனத் தொடர்புபட்டு இருக்கும் முறைமையும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

இராவணன் சீதையை இரத்தல். (24-37 பாடங்களின் பொருட்கூக்கம்)

இராவணன் சீதையின் அருகே சென்று தன் துன்பம் நிங்கத் தனக்கு அருளுமாறு வேண்டினேன். கிவபெருமானுக்கும் அஞ்சாத திடம் படைத்த அவன் அப்பொழுது சூசையும் நாணமும் வருத்தக் கூசிக் கூசி நின்றுன். அந்நிலையில் அவன் அவளைப் பார்த்து, “காதனவோடிய கண்ணை யுடையவளே! இன்றுஎன்றும் நானைன்றும் சொல்லப் படுகின்ற நாள்கள் எத்தனையோ பயனின்றிக் கழிந்து விட்டனவே! யான் இறந்தபின்னரா என்னைக் கூடப்போகின்றுய? மூன்றுலகங்களையும் ஒருங்கு ஆளுகின்ற எனதாட்சியில் என்னை வருத்துபவர் உன்னைக் காரணமாகக்கொண்டு வருத்தும்மன்மதனையன்றி வேறுயார்ட்டனர்? புகழ்மிக்கனாது செல்வத்தை நீ இகழ்கின்றூய். இராமன் வனவாசம்முடித்து அயோத்திக்குச் சென்று அரசானும் வாழ்வு அற்பமான

மனிதவாழ்வென்று அறியாய். தவஞ்செய்வோர்களும் இதை எனக்கூக்குப் பணிசெய்து என்கீழ் வாழ்பவர்களைடையும் இன்பத்திற்குச் சமமாகும். உன்னைப் படைத்த பிரமன் உனக்கு இரக்கமற்ற மனத்தையும் இல்லையென்று சொல்லத்தக்க இடையையும் படைத்தானே? இளமையும் வாழ்நாளும் அழியும் தன்மையனவல்லவோ? அத்தகையனவானவை பயன் படாது கழிந்தொழியுமோயானால் எப்பொழுதுதான் இன்பமாய் வாழ்வது? இன்பம் அநுபவித்தலின்றி நீ துன்பத்தி லேயே அமிழ்ந்தப் போகின்றூயா? நீ எனக்கு இரங்காது விட்டால் என் உயிர் நீங்கும். அவ்விதம் என்னுயிர் நீங்கி னால் யான் அதுபற்றிக் கவலைப்படேன். ஆனால் நன்கு நிலைபெற்ற காமத்திற்கும் அழிகிற்கும் என்னையன்றி உனக்கு வேறு யார் உள்ளர்? பெண்மையும், அழகும் மனத் திண்மையும், ஆகிய இவையெல்லாம் உன்னிடத்தில் நன்கு அமைந்திருக்கின்றன. கருணை மாத்திரம் உன்னிடத்தில் இல்லாமைக்குக் காரணம் என்ன? யான் உன்னைக்கவரவந்த போது, சிதா லக்ஷ்மனு என்ற அபயக்கருலைக்கேட்ட நீங்களும் கூப்பிட்ட இராமனைக்காணலாம் என்று இன்னும் நம்பி இருக்கின்றூயா? ஒருவர்க்கு நல்விளை வந்து இன்பத்தைத்தர விருக்கும்போது தீவினையும் வந்துசேருமா? உன்னையடையப் பெறுவிடில் யான் இறப்பேன். யான் இறந்தால் எனது செல்வம் எல்லாம் அழியும். அதன்பின் உன்னால் எனக்கும் என் செல்வத்திற்கும் அழிவு வந்ததென்று உலகத்தார் சொல்லும் பழியை நீ அடையப்போகின்றூயா? தேவர்களும் தேவி யர்களும் உன்னை வந்தடிவணங்கி நிற்கும் வழகயில் உன்னை உயர்த்த வல்ல பெருஞ் செல்வத்தை நீ வெறுத்துத் தன்றுகின்றூய்? உன்னைப்போல் அறிவில்லாதவர் யார் உள்ளர்? முன்றுலகத்தவரும் அடிமை செய்துநிற்கும் யான் உனக்கு அடியவனுகின்றேன். எனது அடிமைத் தொண்டினை உவந்து ஏற்றுக்கொள். எனக்கு “இரங்கு” என்று கூறியவனுய்த் தனக்குப் பழிவருமென்பதையும் பாராது தன் கைகளைத் தளிமேல் குவித்து நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி னுள்.

**தன் துன்பம் நீங்க இங்குவதெப்போது என
இராவணன் வேண்டல்.**

24. அவ்வி டத்தரு கேய்தீய ரக்கள்ளுன்
எவ்வி டத்தெனக் கிண்ணரு ஸ்வது
நோவ்வி டக்குமி லேநுவல் கென்றனன்
வேவ்வி டத்தை யழுதென வேண்டுவான்.

அ-ஹ:- எவ்விடத்து — எப்பொழுது. நொ விட — துன்பம்
நீங்க. நுவல்க — சொல்வாயாக.

கோண்டுகூட்டு: வெவ்விடத்தை அழுதென வேண்டுவான் அரக்கன்
அவ்விடத்து அருகு எய்தி. ‘குயிலே! நொ விட எனக்கு இன் அருள்
ஸ்வது எவ்விடத்து? துவல்க’ என்றனன்.

ப-ஹ:- வெவ் விடத்தை அழுதென வேண்டுவான்—கொடிய
நஞ்சின் அழுதமென்று நினைத்து விரும்புபவனுன். அரக்கன்
—இராவணன். அவ்விடத்து அருகு எய்தி—சிதையிருந்த அந்த
இடத்திற்குப் பக்கத்தே சென்று, குயிலே — குயில்போல்
இனிய குரலையடையவளே! நொ விட — துன்பம் நீங்க.
எனக்கு இன் அருள் ஸ்வது எவ்விடத்து — எனக்கு இனிய
அருளை நீ செய்வது எப்போது? நுவல்க — சொல்லுக. என்
றனன்—என்று இரந்தான்.

யோழிப்பு:- கொடிய நஞ்சுபோன்றவளான சிதையை அழு
தம் போன்றவள் என்று கருதி விரும்புபவனுன் இராவணன்
அவள் இருந்த இடத்திற்குப் பக்கத்தே சென்று ‘குயிலே,
என்துன்பம் நீங்க எனக்கு நீ எப்போது அருள்செய்வாய்?
சொல்’ என வேண்டினான்.

விளக்கம்:- ‘திட்டியின் விடமன்ன கற்பின் செல்வி’ எனப்
பின்னோர் இடத்தில் கும்பகர்ணன் சிதையை நஞ்சிற்கு
நூபரிடுதல் காணலாம். அவ்வாறு என்றும் அவளைத் தகாத
முறையில் விரும்பும் இராவணனுக்கு அவள் நஞ்சுபோன்று
அழிக்கவச் செய்பவள் எனப் பொருள்கொள்க. அன்றித் தீய

செயலை நல்ல செயலெனக் கருதி விரும்பும் முடன் என்ற பொருள்பட, நஞ்கபோலக் கருதி வெறுக்கத்தக்கதாகிய (பிறர்மனைவியை விரும்புதலாகிய) செயலை அழுதம்போலக் கருதி விரும்புவன் எனவும் கொள்ளலாம்.

இராவணனது ஆண்மையற்ற நிலை.

25. ஈசற் காயினு மீடழி வூற்றிறை
வாசிப் பாடழி யாத மனத்தினுன்
ஆசைப் பாடுமெந் நானு மடர்த்திடக்
கூசீக் கூசீ யிவையிவை கூறினுன்.

அ-ஹரா:- ஈசற்கு—சிவபிரானுக்கு. ஈடு—வலிமை. இறை—சிறிதும். வாசிப்பாடு—வீரம். அடர்த்திட—வருத்த.

ப-ஹரா:- ஈசற்கு ஆயினும் — சிவபிரானுக்கு ஆயினும். ஈடு அழிவற்று—தன்வலிமை அழிந்து, வாசிப்பாடு இறை அழியாத — அதனால் தனது வீரமும் சிறிதும் குறையாத. மனத்தினுன் — மனத்தினையுடையவனுன் இராவணன். ஆசைப்பாடும் அங்கானும் அடர்த்திட — சிதைமேல் வைத்த விருப்பமும் நாணமும் வருத்த. கூசீக்கூசீ—ஒவ்வொரு சொல் சொல்லும் தோறும் வெட்கமுற்று. இவை இவை கூறினுன்—பின்வரும் இவற்றைச் சொன்னுன்.

பொறிப்பு:- சிவபிரானிடத்தும் தன் வலிமைகுறைந்து வீரம் சிறிதும் குறையப்பெறுத அத்துணை வீரனுன் இராவணன் சிதைமேல்வைத்த ஆசையும் அவளைச் சென்று இரக்கும் போது உண்டாம் நாணமும் வருத்த மிகவெட்கமுற்றவனுய்ப் பின்வருவனவற்றைக் கூறினுன்.

வீசக்கம்:- ஆயினும் என்பது உயர்வுகுறித்து வந்தது. போரில் காட்டும் வீரத்திலும் பிறர் மனைவியை விரும்பாத வீரமே பெருவீரமாகும். “பிறர்மனைநோக்காத பேர் ஆண்மை

சான்றேர்க்கு, அறுளைன்றே ஆன்ற ஒழுக்கு” என வள்ளுவர் அம் மனை ருதியைப் பேர் ஆண்மை எனக்குறித்தமை காண்க. கூசிக் கூசி என அடுக்கிவந்தமையால் இராவனன் சீதைக்குக் கூறும் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் கூசி னுன் என்பது பெறப்படும்.

‘யான் இறந்தபின் என்னைக் கூடுவாயோ’ எனல்.

26. இன்றி றந்தன நாளையி றந்தன
என்றி றந்தருங் தன்மையி தாலேஜைக்
கோன்றி றந்தபின் கூடுதி யோகுழை
சேன்றி றங்கி மறந்தரு செங்கனைப்.

அ-க்ர:- இறந்தன—கழிந்தன. என்திறம் — என்னிடத்தில். தருந்தன்மை இது—நீ அருளைத்தரும் முறைமை இது. குழை—குண்டலம், அது எண்டுக்காதைக் குறித்தது. மறந்தரு—கொலைத்தொழிலைச் செய்கின்ற.

கோண்டுகூட்டு:- குழை சென்று இறங்கி, மறந்தரு செங்கனை! இன்று இறந்தன. நாளை இறந்தன. என்திறம் தரும் தன்மை இது! எனைக் கொன்று இறந்தனின் கூடுதியோ?

ப-க்ர:- குழை சென்று—குண்டலம் அணிந்த காதுவரையில் நீண்டு.இறங்கி—என்மேல்பதிந்து.மறந்தருசெங்கனை—கொலைத் தொழிலைச் செய்கின்ற சிவந்த கணக்களையடைய சீதையே! இன்று இறந்தன—இன்று என்று கூறப்பட்ட நாள்கள் பல பயனின்றிக் கழிந்தன. நாளை இறந்தன — நாளை என்று கூறப்பட்ட நாள்கள் பல அவ்வாறுகழிந்தன. என்திறம் தரும்தன்மை இது — என்னிடத்தில் நீ அருள் செய்யும் முறைமை ஓவ்வாறிருக்கின்றது! எனைக் கொன்று இறந்த பின் கூடுதியோ—என்னை நீ அருளாமையால் வருத்தி அதனுல்யான் இறந்தபின்னர் எனைக் கூடுவாயோ?

பொழிப்பு:- காதளை நின்டு என்மேல் பாய்ந்து என்னைக் கொல்லும் சிவந்த கண்களையுடையானே. இன்று என்ற நாள்களும் நாளை என்ற நாள்களும் நீ அருள்செய்யாமையால் பயனின்றிக் கழிந்தன. என்னிடத்தில் நீ அருள் செய்யும் முறைமை இவ்வாறுள்ளது. என்னை நீ வருத்தி அதனால் யான் இறப்ப அதன்பின் என்னைக் கூடுவது என்று இருக்கின்றுயா?

வீஷக்கம்:- நீண்டகண்கள் என்று சொல்வதற்கு, ‘காதள வோடியகண்கள்’ என்றும், ‘குழுசென்றகன்ற கண்கள்’ என்றும் கூறுதல் மரபு. ‘இன்று சீதை அருள்வாள்’ என்று எண்ணி இராவணன் கழித்தநாள்கள் பலகழிந்தன. ‘நாளை அருள்செய்வாள்’ என ஆவலோடு பார்த்திருந்த நாள்கள் பலகழிந்தன. சீதை அருள் செய்யாமையால் அந்தநாள்கள் பயனின்றிக் கழிந்தன என்பான், ‘இன்று இறந்தன நாளை இறந்தன’ என்றான். இது என்றது நாளைப் பயனில்லாமல் கழிக்கச் செய்தலாகிய இத்தன்மையது’ என்ற பொருளில் நின்றது. இறந்தபின் கூடுதியோ என்பது என்னை மறு பிறப்பில் கூடுவாயோ என்றகுறிப்பைத் தந்தது.

**முவுலகுக்கும் தலைவனுன தான்
மன்மதனுல் சிறுமையுறுதலை அவன் கூறுதல்.**

27. உலக முன்று மோருங்குட ஞேம்புமேன்
அலகில் சேல்வத் தாசிய லாணையில்
திலக மேயுன் றிறத்தனங் கன்றரு
கலக மல்ல தேளிமையுங் காண்டியோ.

அ-ரை:- ஓம்பும் - பாதுகாக்கும். அலகு இல் - அளவில்லாத. திலகமே - திலகம் போன்றவளே. உந்திறத்து - உன் பொருட்டாய். அங்கன் - மன்மதன். எளிமை - வலியின்மை, சிறுமை.

கோண்டுகூட்டு:- திலகமே, உலகமுன்றும் ஒருங்கு உடன் ஓம்பும் என் அலகு இல் சேல்வத்து அரசியல் ஆணையில் உன்திறத்து அளங்கள் தரு கலகம் அல்லது எளிமையும் காண்டியோ?

ப-ஸ்ரூ:- திலகமே — நெற்றியை அழகுசெய்யும் திலகம் போன்றவளே. உலகம் முன்றும்—வானம், பூமி, பாதலம் ஆகிய முன்று உலகங்களையும். ஒருங்கு உடன் ஓம்பும்— ஒன்றாகச் சேர்த்துக் காக்கின்ற. என் அவசுதில் செல்வத்து அரசியல் ஆஜீனாயில்—என்னுடைய அளவில்லாத செல்வத்தி ஜையுடைய அரசியல் அதிகாரத்தில். உஞ்சிறத்து — உன் பொருட்டாய். அங்கன் தரு கலகம் அல்லது—உடலில்லாத வனுன மன்மதன் என்னேடு செய்யும் போரையன்றி. எனி மையும் காண்டியோ—யான் பிறவற்றில் வலிமையற்றிருக்கும் நிலையையும் அறிவாயா?

போழிப்பு:- திலகம்போன்றவளே, முன்றுலகங்களையும் ஒருங்கு ஆனுகின்ற பெருஞ்செல்வத்தினையுடைய எனது அரசிய வதிகாரத்தில் உன்னால் மன்மதன் என்னேடு செய்யும் போரையன்றி யான் பிறவற்றில் சிறுமையற்றிருத்தலே எப் பொழுதாவது எவ்விடத்திலாவது அறிவாயா?

விளக்கம்:- ‘உலக முன்றும் ஒருங்குடன் ஓம்பும்’ என்ற சொற்றெழுடர்களில் இராவணனது பெருமித உள்ளம் புலனு கின்றது. பின்னர் ‘அநுக்கன் தருகலகம் அல்லது’ என்ற தொடரில் அவனது சிறுமை தெரிகின்றது. முற்பாடலில் அவன் ‘மறந்தரு செங்கனைய்’ என விளித்தான். அவ்வாறு அகழுத்தமையைல் அவனது கோபம் மேலும் அதிகமாகுமே என்று எண்ணி இங்கே, ‘திலகமே’ எனப் புகழ்ந்தான்.

‘உலக மொன்றெழுதரண்டொருங் கோம்பும்’ எனவும் பாடம்.

இராமன் எய்தும் அரசவாழ்வு இழிவானது எனல்.

28. பூந்தன் வார்குழற் போற்கொழுங் தேபுகழ்
எந்து கேல்வ மிகழ்ந்தலை யின்னுயிர்க்
காந்தன் மாண்டிலன் காடுக டந்துபோய்
வாய்ந்து வாழ்வது மானீடர் வாழ்வன்றே.

அ-வர:- வார்குழல்—நீண்ட கூந்தலையுடைய ஏஞ்சு—தாங்கிய. வாய்ந்து—எல்லா வளமும் நிரம்பப்பெற்று.

ப-வர:- பூதண் வார் குழல் பொற்கொழுங்தே—பொலிவான நீண்ட கூந்தலையுடைய பொன்னுலான தளிர்போன்றவளே புகழ் ஏஞ்சு செல்வம் இகழ்ந்தனை—புகழைத் தாங்கிய எனது அரசுச் செல்வத்தைப் பெறுது இகழ்ந்து விட்டாய். இன உயிர்க் காந்தன் மாண்டிலன்—உனது இனிய உயிர்க்கு நரயகனுன இராமன் இறவாதவனுய. காடு கடங்குபோய்—பதி னன்கு ஆண்டுகள் முடிவுற்றதும் காட்டை விட்டு அயோத்திக்குச் சென்று. வாய்ந்து வாழ்வது—எல்லாவளமும் நிரம்பப்பெற்று அரசனுய் வாழும் வாழ்வும், மானிடர் வாழ்வு அன்றோ-மானிடர் அடையக்கூடிய அற்பவாழ்வு அல்லவா?

போழிப்பு:- நீண்ட கூந்தலையுடைய பொற்கொழுந்துபோல் பவளே, புகழ்மிக்க எனது செல்வத்தை இகழ்ந்து விட்டாய். உனக்கினிய இராமன் காட்டைவிட்டு அயோத்திக்குச் சென்று அரசனுய் வாழும் வளம்நிரம்பியவாழ்வு மனிதர் வாழும் அற்பவாழ்வாகுமேயன்றி என்போன்று வாழும் இனியவாழ்வுக்கு ஈடாகாதே.

விளக்கம்:- பூந்தன் என்பதற்குப் பூச்சுடுதலையுடைய குளிர்ந்த எனவும், பொற் கொழுந்தே என்பதற்குப் பொன்னுலான மருக்கொழுந்து போல்பவளே எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். மாண்டிலன் என்பது ‘இராமன் மாரிசஸை எய்யச் சென்றபோது இறந்திருப்பான். ஒருகால் அப் போது இறந்திலன் எனில்’ என்ற பொருள்பட நின்றது. ‘வாய்ந்து வாழ்வது மானிடர் வாழ்வன்றே’ என்பது எல்லா வளமும் நிரம்பப்பெற்று வாழினும் அவ்வாழ்வு மனிதர்க்குரிய அற்ப வாழ்வதானே, என்ற பொருள்தந்தது. என ஆடைய உயர்ந்த செல்வத்தை இகழ்ந்த நீ அயோத்தியில் இராமன் அடையும் வாழ்வு பெரிதென்று நினைத்தாயா? அது அற்பமானதே, எனக் கூறினான் என்பது கருத்து.

‘வாழ்ந்த வாழ்வது’ எனவும் பாடம்.

**தவத்தோரும் ஞானியரும் அடையும் இன்பம்
தனக்கேவல் செய்வோருடன் கூடிவாழும்
இன்பமே எனல்.**

29. நோற்கின் ரூர்களு நுண்போரு ணுண்ணீதிற்
பார்க்கின் ரூரும் பேறும்பயன் பார்த்தியேல்
வார்க்குன் ரூமுலை யெங்சோன் மவுலியால்
எற்கின் ரூரோ டெனுறை யின்பமால்.

அ-ரூ:- நோற்கின்ரூர்—தவஞ்செய்வோர். நுண்போருள் பார்க்கின்ரூர்—நுண்ணீய பொருளான இறைவனை கூரிய அறிவி னுல் காணும் ஞானிகள். வார்—கச்ச. துன்று ஆம்—மலீல் போன்ற. மவுலி—முடி.

கோண்டுகூட்டு:- வார் குன்று ஆம் முலை நோற்கின்ரூர்களும் நுண் பொருள் நுண்ணீதில் பார்க்கின்ரூரும் பெறும் பயன் பார்த்தியேல், என்சோல் மவுலியால் ஏற்கின்றுரொடு உடன்உறை இன்பம்.

ப-ரூ:- வார் குன்று ஆம் முலை — கச்சினை அணிந்த மலீல போன்ற தனக்களையுடையாளே. நோற்கின்ரூர்களும்—தவம் செய்ப்பவர்களும். நுண்பொருள்—அறியமுடியாத நுண்ணீய பொருளான இறைவனை. நுண்ணீதின்—தமது கூரிய அறி வால். பார்க்கின்ரூர்களும் — அறிபவர்களான மெய்ஞ்சூரை களும். பெறும் பயன்—தமது தவத்தின் பயனுடும் ஞானத் தின் பயனுடும் பெறுகின்ற பேறு. பார்த்தியேல்—யாதென ஆராய்ந்து பார்ப்பாயானால். என்சோல்—எனது கட்டளை யினை. மவுலியால் ஏற்கின்றுரோடு—தமது முடியால் வணங்கி ஏற்கின்றவர்களுடன். உடன் உறை இன்பம் — கூடிவாற்கின்ற இன்பமே யாகும்.

பொழுப்பு:- சீதையே, தவத்தோரும் ஞானியரும் அடையும் இன்பம் யாதெனில் என் கட்டளையைத் தலையால் வணங்கி யேற்று வாழ்கின்றவர்களுடன் கூடிவாழும் இன்பமே யாகும்.

விளக்கம்:- நோற்றல் - விரதங்களாலும் பிறவற்றாலும் தமக்கு வரும் துன்பத்தைப் பொறுத்தல். அவ்வாறு நோற்கின் றவரும், ஞானநூல்களைக் கற்றுத்தெளிந்து இறைவனைக் காணுகின்றவரும் இராவணனுக்கு அடிமை செய்து வாழ்கின்ற பிரமன் முதலியோருடன் அவரவர் உலகத்தில் காடிவாழ்கின்ற இன்பத்தையே அடைகின்றனர். ஆகவே, தவத்தோரும் ஞானியரும் விரும்பும் உயர்ந்த பதத்தில் இருப்பவர்களே எனக்கு அடிமைசெய்ய, அவர்க்கெல்லாம் மேலாய் விளங்குகின்ற என்னையும் என் செல்வத்தையும் நீ இகழ்வதென்னே என்ற பொருள்படக் கூறியமை காணக, முற்பாட்டில், இராமன் அடையும் வாழ்வை இழித்துக் கூறி யமையும், இப்பாடலில் தன்வாழ்வின் உயர்வை இராவணன் கூறியமையும் நோக்கியுணர்க.

இரக்கமும் இடையும் இல்லையாம்படி பிரமன் சிதையைப் படைத்தான் எனல்.

30 பொருளும் யாழும் விளரியும் பூவையும்
மருளு நாளு மழிலை வழங்குவாய்
தெருளு நான்முகன் செய்ததுன் சீங்தையில்
அருளு மின்மருங் கும்மரி தாக்கியோ.

அ-கூ:- பொருளும் — குழந்தைகளும். விளரி — ஓர் இசைப் பண். பூவை—நாகனவாய். மருளும்—மயங்கச் செய்கின்ற. தெருளும்—தெளிந்த. மின் மருங்கும்—மின்னல்போன்ற இடையும். அதிது ஆக்கியோ—இல்லையாக்கியோ.

கோண்டூட்டு: பொருளும் யாழும் விளரியும் பூவையும் மருளும் மழிலை நாளும் வழங்குவாய்! தெருளும் நான்முகன் உன்கின்தையில் அருளும் மின் மருங்கும் அதிது ஆக்கியோ செய்தது?

ப-கூ:- பொருளும்—குழந்தைகளும். யாழும்—யாழும். விளரியும்—விளரியென் நூம் பண் நூம். பூவையும்—நாகனவாய்ப்

பறகவையும். மருளும்—மயங்கச் செய்கின்ற. மழலீ—மழலீஸ் போலும் இனிய சொற்களை. நானும் வழங்குவாய்—நாடோறும் சொல்லி மகிழ்விப்பவளே. தெருளும் நான்முகன்—தெளிந்த அறிவினையுடைய பிரமன். உன்சின்தையில் அஞ்சும்—உன்மனத்தில் இரக்கத்தையும். மின்மருங்கும்—மின்னல் போன்ற இடையையும். அதிது ஆக்கியோ செய்தது—இல்லாதனவாகச் செய்தோ படைத்தது?

போழிப்பு:- குழந்தைகள் மழலீ, யாழின் ஒசை, விளரியின் இனிமை நாகனவாயின் கனிந்த குரல் இவற்றையெல்லாம் வென்ற இனிய சொல்லையுடையாளே, தெளிந்த அறிவினையுடைய பிரமன் உன் மனத்தில் இரக்கத்தையும், உடலில் இடையையும் இல்லாதனவாகவோ படைத்தான்?

விளக்கம்:- பொருள்—என்பது மக்களைக் குறிக்கும். ‘தம் பொருள் என்ப தம் மக்கள்’ என வன்றுவரும் குறித்தார். மக்களின் மழலீச் சொல் இனிமையானது. அவ்வாறே யாழோசையும், விளரிப்பண்ணும், நாகனவாயின் குரலும் ஏவ்வொரு வகையில் செவிக்கின்பம் தருவன. இவையெல்லாவற்றையும் வென்ற இனிமையுடையது சிதையின் சொல். சிதையின் சொற்களைக் கேட்டு மக்கள் முதலாகக் கூறப்பட்டனவே இனிமையில் மயங்குகின்றன என்றான் இராவணன். இடையின் சிறுமையைச் சிறப்பித்துக் கூறும் புலவர் இல்லாத இடை எனவும் கூறுவர். சிதையின் இடையும் அத்தன்மையதே. அதனேடு, அவருக்கு இரக்கமும் இல்லை என்று இராவணன் கூறுவானும் ‘நான்முகன் அரிதாக கீயோ படைத்தது’ எனப் பிரமன்மேல் அக்குறையைச் சுமத்தினான்.

‘வாழ்நாளை வீணே கழித்தால் இன்பமாய் வாழ்வது எப்போது?’ எனல்.

31. எண்டு நானு மினமையு மேன்றிவை
மாண்டு மாண்டு பிற்துறு மாலைய
வேண்டு நாள்வேறி தேவிளிந் தாலினி
யாண்டு வாழ்வ தீடருழங் தாழ்தீயோ

அ-ரை:- சண்டு நாளும்—நிரம்பிய வாழ் நாளும். மாண்டு—அழிந்து. பீறிது உறும்—வேறுபடும். மாலைய—இயல்புடையன. வேண்டும்—விரும்பத்தக்க. வெறிதே—பயனின்றி. விளிந்தால்—அழிந்தால். யாண்டு—எப்பொழுது. இடர் உழுந்து—துன்பத்தில் வருந்தி.

ப-ரை:- ஈண்டு நாளும்—நிரம்பிய வாழ் நாளும். இளமையும்—இளமைப் பருவமும். என்று இவை—என்று சொல்லப் படுகின்ற இவைகள். மாண்டு மாண்டு—அழிந்து அழிந்து. பீறிது உறும்—வேறுபடுகின்ற. மாலைய—இயல்பையுடையன. வேண்டும் நாள்—விரும்பத்தக்க உனது வாழ்நாள். வெறிதே விளிந்தால்—பயனின்றிக் கழிந்தால். இனி யாண்டு வாழ்வது—இனி எப்போது நீ இன்பமாய் வாழ்வது? இடர் உழுந்து ஆழ்தியோ—எப்போதுமே துன்பக் கடலுள் கிடந்து வருந்தி அழிந்துவாயோ?

போழிப்பு:- சீதையே, ஒருவர்க்கு அமைந்த நிரம்பிய வாழ் நாளும் இளமைப்பருவமும் என்று சொல்லப்படுகின்ற இவைகள் நாடோறும் அழிந்து அழிந்து முன்னிருந்த நிலைமையினின்றும் வேறுபடும் இயல்பையுடையன. அவை அவ் வாறிருப்ப, உனது விரும்பத்தக்க வாழ்நாள் இவ்வாறு பயனின்றிக் கழியுமானால் நீ எப்போதுமே துன்பத்தில் அழிந்து வருந்துவாயோ?

விளக்கம்:- சீதை தன்னை விரும்பிச் சேர்ந்து வாழாமையால் அவனது வாழ்வு பயனின்றிக் கழிகின்றதென்று இராவணன் கவல்கின்றார்கள். வாழ்நாளும் இளமையும் நிலையில்லாதன என்று அறியும் நல்லறிவு இராவணனிடத்திருந்தும் அவனது தீயமனம் அந்நிலையாமை காரணமாக நிலையான அறத்தைச் செய்ய விரும்பாது இழிவான இன்பத்தையுடையவே விரும்புகின்றது.

‘யாண்டுவாழ் வவ்விடருழுழ்தியோ’ எனவும்பாடம்:

**‘நீ அருளாதொழியின் என்னைப்போன்று
உனக்கு யார் உள்ள’ எனல்.**

32. இழவெ னக்குயி ரேய்தினு மேய்துக
குழூழு கத்துளின் சிந்தனை கோடினால்
பழகி நிற்புறு பண்பியை காமத்தோ
பழகி னுக்கினி யாருள ராவரோ

அ-வரை:- இழவு — நீங்குதல். கோடினால்—கோணினால், நீற்
புறு—நிலைத்த. இயை—நல்ல இயல்பு அமைந்த,

கோண்டுகூட்டு:- குழூழுகத்து சின்சிந்தனை கோடினால் எனக்கு உயிர்
இழவு எய்தினும் எய்துக. பழகி நிற்புறு பண்பு இயை காமத்தோடு
அழகினுக்கு இனி யார் உள்ராவர்?

ப-வரை:- குழூழுகத்து சின் சிந்தனை கோடினால்-குண்டலத்தினை
யணிந்த முகத்தினையுடைய உனது மனம் கோணுமேயா
னால். எனக்கு உயிர் இழவு எய்தினும் எய்துக — எனக்கு
உயிர் நீங்கும். அங்குனம் நீங்குதல் எய்தினும் யான்
கவலைப்படேன். பழகி—கலந்து. நீற்புறு—நிலைத்த. பண்பு
இயை காமத்தோடு அழகினுக்கு—நல்ல குணத்தினை பொருந்
திய காமத்தினுக்கும் அழகுக்கும். இனியார் உளர் ஆவர்—
இனி என்னையன்றி உனக்கு ஏற்றவர் யார் உள்ளனர்?
தூருவரும் இல்லை.

போழிப்பு:- சிதையே, குண்டல முகத்தினையுடைய மனமா
னது எனக்கு இரக்காது கோணுமேயானால் என் உயிர்
நீங்கும். அங்குனம் நீங்கினும் யான் அதுபற்றிக் கவலை
கொள்ளேன். ஆயின் நன்கு கலந்து நிலைபெற்ற நல்வியல்
போடு கூடிய காமத்தினுக்கும் அழகினுக்கும் என்னைத்
தவிர உனக்கு ஏற்றவர் வேறு யார் உள்ளர்? ஒநுவருமில்லை.

விளக்கம்:- சிதை அருள் செய்யாதுவிடின் தன்னுயிர் போகும்
என்று இராவணன் கற்றுகிறான். மேலும், அங்குனம் தன

துயிர் போதற்கும் தான் கவலைப்படவில்லையென்றும் தன் ஜைப்போல் நல்ல விருப்பமுடிடமைக்கும் அழகுக்கும் ஏற்ற வர் தன்ஜையன்றிச் சிதைக்கு ஒருவருமில்லையென்றே கவல் கின்றுன் என்றும் கூறுகின்றுன். எனவே மேற்பாடலிற் போல் இப்பாடலிலும் இராவணன் தன் நன்மையைச் சிறிதும் குறியாது சிதையின் நன்மையையே பெரிதும் கருதுவான்போல் தன்ஜை விரும்பாமையால் அவளுக்கேற்படும் நஷ்டத்தை தினைந்து இரங்கியமை கூறப்பட்டுள்ளதாதல் காண்க.

**எல்லா அழகும் நிறைந்து இரக்கம் மட்டும்
இல்லாமை ஏனோ? எனல்.**

33. பெண்மை யும்மழ கும்பிற ழாமனத்
தின்மை யும்முதல் யாவையுஞ் செய்யவாய்க்
கண்மை யும்போருந் தீக்கரு ஜைப்படா
வண்மை யேன் கோல் சனகன் மடந்தையே,

**அ-ரை:- பிறழா—வேறுபடாத. கண்மையும் — கண்ணேட்டு
மும், வண்மை—இயல்பு.**

கொள்ளுகூட்டு: சனகன் மடந்தையே, பெண்மையும் அழகும் பிறழா மனத்தின்மையும் முதல் யாவையும் செய்யவாய் கண்மையும் பொருந்தி கருணைப்படாவண்மை என்கொல்?

**ப-ரை:- சனகன் மடந்தையே—சனகன் மகளே. பெண்மை
யும் — பெண்தன்மையும். அழகும்—அதற்கேற்ற அழகும்.
பிறழா—வேறுபடாத. மனத்தின்மையும்—வலிமையும். முதல்
யாவையும் செய்ய ஆய்—இவை முதலாக எல்லாப் பண்புக
ளும் சிறந்தன ஆகி. கண்மையும் பொருந்திக் கருணைப்படா
வண்மை — கண்ணேட்டத்தோடும் சேர்ந்து அதற்கேற்ற
இரக்கக்குணமும் இல்லாத இயல்பு. என்கோல் — எதனால்
உண்டாயிற்று?**

போழிப்பு:- சானகி! பெண்மை, அழகு, மனவலிமை முதலிய எல்லாக் குணங்களும் உன்னிடத்து நல்லனவாய் அமைந்து, கண்ணேட்டமும் அதனேடு சேர்ந்து கருணையும் இல்லாதிருத்தல் என்ன காரணத்தால் ஏற்பட்டது?

விளக்கம்:- பெண்மையானது அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப்பு என்னும் நான்கு குணங்களும் நிரம்பியிருக்கும் தன்மை. அழகாவது உடலிலுள்ள உறுப்புக்கள் அவ்வவற்றுக்கேற்ற இலக்கணமுறைப்படி அமைந்து விரும்பத்தக்கண வாயிருத்தல். பிறழா மனத்தின்மை என்பது மனத்திற் சரியென்று கொண்ட கொள்கையில் ஒருகாலிக் கொருகால் மாறுபடுதலின்றி உறுதியாய் நிற்றல். கண்மை-கண்ணேட்டம். அஃதாவது பிறர் முகம் வாடுதலைப் பார்த்திருக்கவியலாத தன்மை. கருணையாவது கண்ணேட்டத்தின் மிகு திப்பட்டதும் தொடர்பில்லாதாரது துன்பங் கண்டவிடத்துப் பிறப்பதுமான மனநெந்கிழஷ்சி. சிதையினிடத்து எல்லா நன்மைகளும் நிரம்பி, கண்ணேட்டமும் கருணையும் இல்லையாயின என இராவணன் கூறினான்.

‘சனகரின் மாண்டவா’ எனவும் பாடம்.

நல்வினை வந்தகாலத்துக் தீவினை வாராதுள்ளஸ்.

34. வீட்டுங் காலத் தலறிய மேய்க்குரல்
கேட்டுங் காண்டற் கிருத்திகோல் கிள்ளை
நாட்டுங் காணெடு நல்லறத் தீண்பயன்
ஊட்டுங் காலத் தீகழ்வ துறுங்கோலோ.

அ-க்ரை:- வீட்டும் காலத்து — கொன்றபொழுது. இருத்தி கோல்—இருக்கின்றுயோ? தீள்ளை—கிளி போல்பவனே. நாட்டுங்கால்—ஆராயுமிடத்து. ஊட்டுங் காலத்து—அநுபவிக்கும் படி தந்தபோது இகழ்வது—தீவினை.

கோண்டுகூட்டு:- கிள்ளீ! விட்டுன் காலத்து அலறிய மெய்க்குரல் கேட்டும் நீ காண்டத்து இருந்தி கொல்? நாட்டுக்கால் கெடு நல் அறத்தின் பயன் ஊட்டுக்கால் இகழ்வது உறுங்கொல்?

ப-று:- கிள்ளீ—கிளிபோல் இனிய மொழியைப் பேசுவவளே, விட்டுங்காலத்து—யான் இராமனைக் கொன்றபோது. அலறிய மெய்க்குரல் கேட்டும் — அவன் அலறியமைத்த அவனது உண்மையான குரலொலியைக் கேட்டிருந்தும். நீ காண்டத்து இருந்தி கொல்—நீ அவ்விராமனைக் காண்பதற்கு இருக்கின்றுயோ? நாட்டுங்கால்—ஆராயுமிடத்து. நெடுங் அறத்தின் பயன்—முற்பிறப்பில் செய்த மிக்க நல்ல அறத்தின்பயனை, ஊட்டுங்கால்—ஊழானது இப்பொழுது உனக்கு அநுபவிக்கத்தந்தபோது, இகழ்வது உறுங்கொல்—தீவினையானது உன்னவந்து அடையுமா?

போழிப்பு:- கிளிபோவவாளே, யான் கொன்றபோது இராமன் அலறிக் கூப்பிட்ட அவனது மெய்யான குரலை ந் அப்போது கேட்டிருந்தும், இறந்த இராமனை உயிரோடிருக்கின்றுள்ள நிலைத்து அவனை நீ இன் னும் காணலாமென்று இருக்கின்றுயா? ஆராயுமிடத்து, நீ முன் செய்த புண்ணியத்தின் பயனை ஊழானது உனக்கு இப்போது அநுபவிக்கத் தருகையில் தீவினையும் உனக்கு வந்து எய்துமா? எய்தாது.

விளக்கம்:- இராவணன் சிதையைக் கவருமுன் மாரிசனை மானுகச் செல்லும்படி அனுப்பினான். சிதையின் மூன் சென்ற மாரிச மாளைப் பிடித்துச் சிதைக்குக் கொடுப்பதற்கு இராமன் அதன் பின் தொடர்ந்தான். ஈற்றில் இராமன் அந்த மான்மிது அம்பு விட, அது இறக்கும் போது, ‘சீதா, லக்ஷ்மனை’ என்று கூவி இறந்தது. அக்குரல் இராமன் குரலன்று, மானின் வஞ்சனையான குரலே என்று அன்று இலக்குமணன் தேற்றவும் தெளியாளாய் இராமனுக்குத் திங்குவந்ததெனக் கலைச்சி அவன் அவனை இராமனைக்

காப்பாற்றச் செல்லுமாறு அனுப்பினள். இங்கே அந்தக் குரலை நினைவுபடுத்தி இராமன் இறந்துவிட்டான் என்பதை வற்புறுத்த என்னிய இராவணன் கூற்றிலேயே அவன் பொய்ம்மை புலப்படுகின்றது. அஃதாவது ‘அலநிய குரல் கேட்டும்’ என்றாலே அமையும்; அதற்கு வேண்டாத ‘மெய்’ என்ற அடைமொழியை வளிந்து கொடுத்தமையே அது பொய்க் குரல் என்பதைப் பற்றசாற்றும். இவ்வாறு ஒரு வர் பொய்யை மெய்யாக்க முனையும்போது அவரையறியா மலே அவரது வாய்ச் சொல் அது பொய் என்பதைக் காட்டும் என்பதை உலகியலிலே நாம் காணலாம். அவ்வுண்மையைக் கம்பர் இராவணன் வார்த்தையில் அமைத்துக் காட்டியமை அறிந்து இன்புறற்குரியிது. சீதை இராவணனிடத்து வந்து சேர்ந்தமை அவளது நல்லினப் பயனைவும், அப் பயனை அவள் அநுபவிக்க இருக்கும்போது அவள் இராமனை யடைதலாகிய தீவிளை அவளை அடையாது எனவும் இராவணன் வற்புறுத்தல் காண்க.

இராவணனும் அவன் செல்வமும் அழிதற்குக் காரணமானுள் என்ற பழி வரும் எனல்

35. தக்க தென்னுயிர் வீடுறைத் தாழ்கிலாத்
தொக்க செல்வங் தோலையு மோருத்தி நி
புக்கு யங்கத தெனும்புகழ் போக்கிலே
றுக்க தென்னு மறுபழி கோடியோ

அ-கூ:- வீடுறை - அழிய. தாழ்கிலா - உயர்ந்த. தொக்க - திரண்ட. உக்கது என்னும் - அழிந்தது என்னும். கோடியோ - கொன்வாயோ.

ப-கூ:- தக்கது என் உயிர் வீடுறை - தகுதியடையதாகிய எனது உயிர் அழிய. தாழ்கிலா தொக்க செல்வம் தோலையும் - தாழ்வில்லாத உயர்ந்த திரண்ட. எனது செல்வமும் அழி

யும். ஒருத்தி நி - ஒப்பற்றவளாகிய நி. புக்கு - எனது இல்லத்திற் புகுதலால். உயர்ந்தது என்னும் புகழ்போக்கி. எனது செல்வம் மேலும் உயர்ந்தது என்று பலராலும் சொல்லப்படுகின்ற புகழை நீக்கி. வேறு உக்கது என்னும் உறுப்பி - நீ புக்கமையால் எனது செல்வமெல்லாம் அழிந்தன என்று பலராலும் சொல்லப்படுகின்ற மிக்க பழியை. கோடியோ - கொள்வாயோ.

பொழிப்பு:- நீ அருளாமையால் மேன்மையான எனது உயிர் அழிய, எனது உயர்ந்த திரண்ட செல்வமும் அழியும். அவ்வாறிருத்தலால், ஒப்பற்றவளாகிய நீ எனது மானிகையில் புகுந்தமையால் எனது செல்வம் மேலும் உயர்ந்தது என்று பலரும் கூறும் புகழை நீக்கிவிட்டு, உன்னால் என் செல்வமெல்லாம் தொலைந்தன என்ற பெரும் பழியை அடைவாயோ?

விளக்கம்:- சிதைகாரணமாகத் தான் அழிவதோடு தன் செல்வமும் அழியும் என மீட்டும் மீட்டும் அவன் கூறுதல் காணக.

சிதையைப்போல் அறிவில்லாதவர் இல்லை எனல்

36. தேவ தேவியர் சேவாதி கைதோழும்
தாவின் முவுல கீன்றனி நாயகம்
மேவு கின்றது நுன்கண் விலக்கினை
எவ ரேழையர் நின்னி நிலங்கிழாய்

அ.வரி:- தா இல் - குற்றமில்லாத. தனி - ஒப்பற்ற. ஏவர் - எவர். ஏழையர் - அறிவில்லாதவர். நின்னில் - உன்னிலும். இலங்குகிழாய் - விளங்குகின்ற ஆபரணத்தை உடையவனே.

கோண்டுகூட்டு: இலங்கிழாயி! தேவர் தேவியர் சேவடி கைதொழும் தா இல் மூவுகின் தனி நாயகம் நுன்கண் மேவுகின்றது. விலக்கினை சின்னின் ஏழையர் ஏவர்?

ப-ரா:- இலங்கிழாய்-விளங்கிய ஆபரணத்தை உடையவளே. தேவர் தேவியர் சேவடி கைதொழும்—தேவர்களும் தேவியர்களும் வந்து உனது சிவந்த அடிகளைத் தொழுத்தக்கவாறு உயர்ந்த. தா இல் மூவுகின் தனி நாயகம்—குற்றமில்லாத மூன்று உலகங்கட்கும் நீ தலைவியாதலாகிய ஒப்பற்ற தலைமைப்பதவியானது. நுன்கண் மேவுகின்றது—உன்னிடத்துத் தானேவந்து சேருகின்றது. விலக்கினை—அங்ஙனம் தானே வருவதனை நீ வெறுத்து விலக்கினாய். சின்னின் ஏழையர் ஏவர்—அங்ஙனம் செய்த உன்னிலூம் அறிவில்லாதவர் வேறு யார் உள்ளர்? ஒருவருமில்லை.

போழிப்பு:- விளங்கிய ஆபரணத்தை உடையவளே, தேவரும் தேவியரும் வந்து உனது சிவந்த அடியை வணங்கத் தக்க வகையில் குற்றமற்ற மூன்று உலகங்கட்கும் தலைவியாகத்தக்க ஒப்பற்ற தலைமைப் பதவியானது உன்னிடத்துத் தானுக வருகின்றது. அதனை நீ விலக்கிவிட்டாய். உன்னைக் காட்டிலும் அறிவில்லார் வேறு யார் உள்ளர்? ஒருவருமில்லை.

விளக்கம்:- நீ வருந்தியடைய வேண்டாது அந்நாயகம் தானே வந்து உன்னையடைகின்றது என்பான் நுன்கண் மேவுகின்றதுள்ள அதன் விளையாற்குறித்தான். அது மேவுதலாகியசெயல் மூன்னே முடிந்ததுஅன்று. இப்போதும் வருகின்றதுநீ விரும்பினால் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்பான் இறந்தகாலத்தால் மேவியது எனக் கூறுது மேவுகின்றது என நிகழ்காலத்தால் குறித்தான். ‘அறிவிலார் என்னுடையஞேனும் இலர்’ என்றவள்ளுவர் கருத்தின்படி ஏழை என்றது அறிவில்லானமையக் குறித்து நின்றது.

இராவணன் நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்குதல்.

37. குடிமை முன்றுல குஞ்சேய்யுங் கோற்றத்தேன்
அடிமை கோடி அருளுதி யாலேனு
முடியின் மீது முகிழ்த்துயர் கையினன்
படியின் மேல்விழுந் தான்பழி பார்க்கலான்.

அ-ரை:- குடிமை — அடிமைத்தொழில். கோற்றத்து என் — வெற்றியினையுடைய எனது. கோடி—கொள்வாய். முகிழ்த்து — குவித்து. படியின்மேல்—பூமியின் மேல்.

கோண்டுகூட்டு:- பழிபார்க்கலான், ‘முன்று உலகும் குடிமை செய்யும் கொற்றத்து என் அடிமை கோடி. அருளுதி’ என முடியின் மீது முகிழ்த்து உயர்கையினன் படியின் மேல் விழுந்தரன்.

ப-ரை:- பழிபார்க்கலான்—பிறர்மஜை விரும்புதலால் ஏற்படும் பழியை ஆராயாதவனுன இராவணன், சிதையைப் பார்த்து. முன்று உலகும் குடிமை செய்யும்—முன்று உலகத்தின்கண் உள்ளாரெல்லாம் அடிமைத்தொண்டு செய்கின்ற. கோற்றத்து — வெற்றி மேம்பாட்டினையுடைய. என் அடிமை கோடி — எனது அடிமைத்தொண்டினை ஏற்றுக்கொள்வாய். அருளுதி — எனக்கு அருள்செய்வாய். எனு — என்றுசொல்லி. முடியின் மேல் முகிழ்த்து உயர்கையினன் — தன் பத்துத் தலை களிலுமுள்ள முடிகளின் மேலாகக்குவித்து உயர்ந்தகைகளை படையவனுய. படியின்மேல் வீழ்ந்தனன் — பூமியின்மேல் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

யோழிப்பு:- பிறர்மஜைவியை விரும்புதலால் தனக்குண்டாம் பழியை உணராதவனுன இராவணன் சிதையைப் பார்த்து, ‘முன்றுலகத்திலுள்ளாரும் அடிமைசெய்யும் வெற்றியினையுடைய எனது அடிமைப் பணியை ஏற்றுக்கொள். எனக்கு அருள்செய்’ என்று கூறித் தன் முடிமேல் கைகளைக்குவித்து நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

வீளக்கம்:- முன்பு தேவரும் தேவியரும் அடிமை செய்வார் கள் என்றார்கள். அதனைக் கேட்டும் அவன் இரங்காமைகண்டு இப்போது தானே அவனுக்கு அடிமை செய்வதாகக் கூறினார்கள். அவ்வாறு கூறியும் அவன் இரங்காமைகண்டு அவ்வடிமையை உடனே செய்து காட்டுவானாய், தன் தலைமேல் கைகளைக் குவித்து நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள்.

சீதையின் மறுமாற்றம்.

(38-59 வரையுள்ள பாடந் பொருட்சுருக்கம்)

இராவணன் கூறிய சொற்கள் புகாமுன்னரே சீதையின் செவிகள் செவிடாயின். அவனுடைய மனம் கொதித்தது. கண்கள் இரத்தம் சிந்தின. தன் பெண்மைக்குணத்துக்குப் பொருந்திய கொடிய வசனங்களைக் கூறவூற்றார்கள். இராவணனது மனம் மாறும்வண்ணம், ஒரு துரும்பைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். ‘துரும்பே! தகாத வார்த்தை களைக் கூறினாய். நற்குடிப் பிறந்த மகளிர்க்குக் கற்பினிற் சிறந்தது பிறிது உண்டோ? நான் கூறும் இச் சொற்களைக் கேட்பாயாக. இராமன் அம்புகள் மேருவையும் உருவவல்லன; விண்ணோயும் பிளந்து செல்லவெல்லன; பதினான்குல குத்தையும் அழிக்கவல்லன. அதன் ஆற்றலை அறியாத நீ தகாதனகூறி உன்தலைகள் பத்தையும் சிந்தப்போகின்றாயா? இராமனுக்கு அஞ்சியல்லவா மானைவி வஞ்சித்து என்னைக் கவர்ந்தாய்? நீ உய்யவேண்டுமானால் என்னைக் கிறையினின் ரும் விட்டுவிடு. உன்னுடைய பத்துத்தலைகளையும் இருபதுத்தோள்களையும் சிந்துதல் இராமன் வில்லிற்கு ஒரு விளையாட்டே. சடாயுவோடு போர்செய்து தரையில் வீழ்ந்த நியா இராமனை ஏதிர்க்கவல்லாய்? சடாயுவின் இறகுகளை வாளால் நீ வெட்டியமையால் உன்னுயிர் பிழைத்தாய். உன்னுடைய வரமும் நானும் இராமன் அம்பிற்குப் பொருள்ள. நீ கயிலைஸ்ரையை எடுத்தபோது உன்னைத்

தன்விரலோன்றுலழுத்திய சிவன் முப்புரங்களையழித்தற்கு வகைத்த வில்லினை இராமன் ஒடித்தபோது உண்டான ஒசையை நீ முன்புகேட்கவில்லையா? எட்டுத்திக்கு யானைகளையும் வென்றங்கள் என்று வீரம்பேசும் நீ இளையவனுன இலக்குவன் என்னைக்காத்து நின்றபோது வந்தாயில்லை. என்னை நீ இங்கு வைத்திருப்பதை இராமன் அறிவானேல் அவன் கோபம் உன் உயிரைப் போக்குதலோடு நின்று விடுமா? இலங்கையையும் அழித்துவிடுமே. உன்னேடு உன் துஜைவரான அரக்கரை அழித்தபின் இராமன் கோபம் உலகமெல்லாவற்றையும் அழித்துவிடுமென்றனரே யான் அஞ்சுகின்றேன். வானுலகத்தவரும் மன்னுலகத்தவரும் அஞ்சும்படி வாழும் கொடியவனே! இழிதொழிலை நீஏன் விடாதிருக்கின்றாய்? இராமனை பிரமா விட்டுனு உருத்திரன் என்ற மூவருள் ஒருவனென்று நினைத்தாயா? இராமனை ஒரு மனிதன் என்று இழிவாக நினைத்தாயா? கார்த்த வீரியார்ச் சுன்னும் ஒரு மனிதன் தானே? இராமன் போர்த்தொழிலறி யாத தவத்தோன் எனில் தவத்தை மேற்கொண்ட சிவனின் தன்மையைச் சிந்தித்துப்பார். இராமலக்குமணர் இருவரே என்று எண்ணுகின்றாயா? உலகமுற்றும் அழிப்பவன் ஒரு வனே பலரல்லர் என்பதை உணர். பாவமே செய்தாராகிய இரணியனும் இரணியாக்கனும் அழிந்தனரேயன்றி இருந்தார்ல்லர். அவர்கள் செய்யாத பெரும்பாவமாகிய பிறர்மளை விரும்புதலைச் செய்யும் நீயா அழியாதிருப்பாய்? தேவரும் மூவரும் ஏவல் செய்யும்படி பெருஞ் செல்வத்தை இழக்கலாமா? உனக்கு நன்மையைத் தந்த அறத்தை நீஏன் விரும்புகின்றாயில்லை. எவராலும் வெல்லமுடியாத பெருவளி யுடையவர்களும் அறத்தையும் அநுளையும் கைவிடுவாரேல் அழிவர் அல்லவா? காமம் வெகுனி மயக்கம் என்ற முன்று குற்றமும் நீங்கினவரைத்தவிர வேறுயார் அழியாதவர்? இராமன் வனத்துட் புகுந்ததும் அகத்தியன் முதலாம் முரிவர்கள் அரக்கர்களை அழிக்குமாறு வெண்டினர். இராமன் அவர்களைஅழிப்பானென்பது உன்செயலால்உன்மையாயிற்றே. சூர்ப்பணகை கரன் தூட்டனன் ஆதியோரைக்

கென்ற இராமன் வீரத்தை எண்ணிப்பார். கார்த்தவீரியார்ச் சுன்னைக் கொன்ற பரசுராமன் அவமானமடையும்படி அவன் தவத்தையும் தனுவையும் இராமன் கெடுத்ததை நீ இன்னும் அறியாயா? நஞ்சினையுடைய நாகமும் மந்திரத்தின் வசப் படுமே. இடித்துரைத்து உன்னைத் திருத்த நன்மந்திரிகள் ஒருவரும் இல்லையா?" என்று இவ்வாறு அறக்கருத்து நிரம் பிய சொற்களைச் சிதை அவனுக்குக் கூறினான்.

கைத தீயெனச் சினத்தல்.

38. காய்ந்தன சலாகை யன்ன
 உரைவங்நு கதுவா முன்னம்
 தீந்தன சேவிக ஞூளளங்
 தீரிந்தது சீவங்தகோரி
 பாய்ந்தன கண்க ளோன்றும்
 பரிந்தில ஞூயிர்க்கும் பெண்ணமைக
 கேய்ந்தன வல்ல வேய்ய
 மாற்றங்க ளீனைய சோன்னுள்.

அ-ஹ:- சலாகை—நாராசம். கதுவாமுன்னம்—பற்று முன் நரே. தீந்தன—கருகின. கோரி—இரத்தம். பரிந்திலன்—வருந்தாதவளாய். ஏய்ந்தன—பொருந்தின. மாற்றங்கள்—மறுமொழிகள்.

கோண்டுகூட்டு:- காய்ந்தன சலாகை அன்ன உரைவங்நு கதுவா முன்னம் செவிகள் தீந்தன. உள்ளம் திரிந்தது. கண்கள் சிவந்தகோரி பாய்ந்தன. உயிர்க்கு ஒன்றும் பரிந்திலன். பெண்ணமைக்கு ஏய்ந்தன வல்ல வேய்ய மாற்றங்கள் இனைய சோன்னுள்.

ப-ஹ:- காய்ந்தன சலாகை அன்ன உரை—இராவணன் கூறி யன்வான நெருப்பிற் பழுக்கக் காய்ச்சிய நாராசத்தை ஒத்த சொற்கள். வந்து கதுவா முன்னம்- தன்னிடத்துவந்து

பற்றுமுன்னாமே. செவிகள் தீந்தன - காதுகள் கருகினா, உள்ளம் தீரித்து - மனம் வெய்யதாய் மாறியது. கண்கள் சிவந்த சோரி பாய்ந்தன - கண்கள் சிவந்த இரத்தத்தைச் சொரிந்தன. உயிர்க்கு ஒன்றும் பரிந்திலள் — சீதை தனது உயிர்க்குத் தீங்கு நேருமே என்று சிறிதும் வருந்தாதவளாய். பெண்மைக்கு ஏய்ந்தன - பெண்மைப் பண்புக்கு ஏற்றனவும். வல்ல - இராவணன் மனத்தில் சென்று தாக்கவல்ல ஆற்ற மூடையனவும். வெய்ய-கொடியனவுமான. மாற்றங்கள் இனைய - மறுமொழிகளாகிய இவற்றை. சொன்னான் — கூறினான்.

போழிப்பு:- இராவணன் கூறியனவான காய்ச்சின நாராசப் போன்ற சொற்கள் வந்துசேருமுன்னரே சீதையின் காதுகள் செவிடாயின. மனம்கொதித்தது. கண்கள் இரத்தத்தைச் சிந்தின. அவன் தன்னுயிர்க்குத் துன்பம் வருமே என்று சிறிதும் வருந்தாமல் பெண்மைக்கு ஏற்றனவும் வல்லனவும் கொடியனவுமான மறுமொழிகளைக் கூறினான்.

விளக்கம்:- இராவணன் கூறியன பழுக்கக் காய்ச்சிய இருமடியவ்வாறு வெதுப்புமோ அவ்வாறு வருத்தும் சொற்களாம். இராவணனையும் அவன் சொற்களையும் முற்றும் வெறுத்தாளாகவின் அவன் கூறிய சொற்கள் புகுமுன்னரே அவன் காதுகள் தீயந்தனவாயின. முன்னே இராமனை நினைந்து நினைந்து உருகிய சீதையின் மணம் இப்போது அவ்வாறு வருந்திய நீலமாறிக் கோபத்தாற் கொதித்தலைப் பொருந்தியதென்பார், ‘உள்ளம் தீரிந்தது’ என்றார். சீதை இராவணனைப் பார்த்துச் சொல்லும் சொற்கள் அவனது பெண்மைத் தன்மையை உணர்த்துவனவாயும் ஆற்றல் நிறைந்தனவாயும் இராவணனை வருத்துவனவாயும் உள்ளன.

வைத ஒரு துரும்பைப்பார்த்துக் கூறுதல்.

39. மல்லோடு தீரடோள் வஞ்சன
 மனம்பிறி தூகும் வண்ணம்
 கல்லோடுங் தொடர்ந்த னெஞ்சங்
 கற்பின்மேற் கண்ட தூண்டோ
 இல்லோடுங் தொடர்ந்த மாதர்க்
 கேய்வன வல்ல வெய்ய
 சோல்லிது தெரியக் கேட்டி
 துரும்பேனக் கனன்று சோன்னுள்.

அ-ஏரு:- மல்லோடு—வலிமையோடு. பிரிது ஆகும் வண்ணம்—மாறுபடும்படி. கல்லோடும் தொடர்ந்த—கல்லைப்போல் திண்மை பொருந்திய. இல்லோடு—குடிப்பிறப்பொடு. ஏய்வன—பொருந்துவன. கேட்டி—கேள்.

கொண்டுகூட்டு:- ‘கரும்பு. கல்லைகுங் தொடர்ந்த னெஞ்சம் கற்பின் மேற் கண்டதுண்டோ. இல்லைகும் தொடர்ந்த மாதர்க்கு ஏய்வன அல்ல, வெய்ய சொல். இது தெரியக் கேட்டி’ என மல்லோடு திரள் தோள் வஞ்சன் மனம் பிரிது ஆகும் வண்ணம் கனன்று சொன்னுள்.

ப-ஏரு:- துரும்பு—துரும்பே. கல்லோடும் தொடர்ந்த னெஞ்சம்—கல்லின் தன்மையாகிய திண்மையோடு கூடிய மனமானது. கற்பின்மேற் கண்டது உண்டோ—கற்பினும் மேலாக மதிக்கப் படுவது ஒரு பொருளை அறிந்ததில்லை. இல்லோடும் தொடர்ந்த மாதர்க்கு ஏய்வன அல்ல—நீ கூறிய சொற்கள் நற்குடியிற் பிறந்த மகளிர்க்குப் பொருந்தாத சொற்களாம். வெய்ய சொல்—அன்றியும் கொடிய சொற்களுமாம். ஆகவே, இது தெரியக் கேட்டி—யான்கூறும் இதனை அறியக்கேள். என—என்று கூறி. மல்லோடு திரள் தோள் வஞ்சன் மனம் பிரிது ஆகும் வண்ணம்—வலிமை பொருந்திய திரண்ட தோள் களையுடையவனும் வஞ்சனை பொருந்தியவனுமான தீராவ கனன்று சொன்னுள்—கோபித்துச் சொல்லத்தொடங்கினான். ஒ—ஏதிர்மறைப் பொருளில் நின்றது.

பொழிப்பு:- துரும்பே, மன வவிமையுடைய பெண்களின் மனம் கற்பினும் மேலாக ஒரு பொருளையும் கருதுவதில்லை. நி கூறிய சொற்களெல்லாம் நற்குடிப்பிறந்த மகளிர்க்குச் சிறிதும் பொருந்தாதவை. அன்றியும், கொடியவை. ஆகவே நற்குடி மகளிர்க்குப் பொருந்துவனவும் இனியனவுமான சொற்களைச் சொல்வேன் கேள்' என்று சொல்லி, வலியும் வஞ்சளையும் நிறைந்த இராவணனின் மனம் திருந்தும் வண்ணம் கோபத்தோடு பின்வருவனவற்றைக் கூறலானான்.

விளக்கம்:- எல்லாருக்கும் அவரவர் உயிரே மிகமேலான பொருள். ஆயினும் நற்குடிப்பிறந்த பொற்புடை மகளிர்க்கு அவர் உயிரினும் நாணமே அவர்க்குப் பெரிது. அந் நாணத் தினும் கற்புடைமையே அவர்க்கு மிகப் பெரியது. இக் கருத்து,

“யிரினும் சீர்ந்தன்று நானே நானினும் செயிர்தீர் காட்சீக் கற்புச் சீர்ந்தன்று”

என்ற தொல்லோர் வாக்கான் உணரப்படும். அத்தகைய நற்குடிப்பிறந்த நங்கையாக்கள் தம் கணவர்மாட்டுக்களிந்த உள்ளுடையவராயும், தகாத வழியில் தம்மைக் காதலிக் கும் பிறர்திடத்தில் கல்லினும் கடினமனமுடையாயும் இருப்பர். அதனைச் சீதை எடுத்துக்காட்டுவாளாய், கல்லோடு தொடர்ந்த நெஞ்சம் கற்பின்மேந் கண்டதுண்டே” என்றார்கள். இராவணன் சீதையினிடத்து இரந்து கூறின வெல்லாம் நற்குடிமகளிர் கேட்கவும் நிலைக்கவும் பொருந்தாதன என்று சீதை வெறுத்துக் கூறினான். “தீந்தன செவிகள்” என்று முற்பாடவிற் கூறியது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. சீதை இனிக்கூறுவன இராவணனை நிந்தித்து இகர்வனவல்ல, அவனது திய சிந்தையைத் தூய்மையாக்குவனவே என்பது ‘வஞ்சன் மனம் பிரிதாகும் வண்ணம்..... சொன்னாள்’ என்றதனுற் பெறப்படும். நற்குடிப்பிறந்த கற்புடை மகளிர் பிற ஆடவரோடு பேசுங்கால் நிமிர்ந்து பேசவாரல்லர். எண்டுச் சீதை இராவணனைப் பார்த்துப்பேச விரும்பாது தனக்குமுன் ஒரு துரும்பை எடுத்து நிறுத்தி அதற்குக் கூறுவதுபோல் அனுக்கு அறிவுறுத்துகின்றான்.

துரும்பை எடுத்து நிறுத்திப் பேசுவதில் உலகோரு முன்
அம் ஆனாம் இராவணைனை ஒரு துரும்பெனக் கருதிய குறிப்
பும் உணர்ந்தின்புறத்தக்கது.

இராமனது அம்பின் ஆற்றலைக் காட்டி இதை இராவணைன் உய்யுமாறுகாறுதல்

40 மேருவை யுருவ வேண்டின் விண்பிளங் தேக வேண்டின்
ஈரோழு புவனம் யாவு முற்றுவித் தீடுதல் வேண்டின்
ஆரியன் பகழி வல்ல தறிந்திருங் தறிவி லாதாய்
சீரிய வல்ல சொல்லித் தலைபத்துஞ் சீந்து வாயோ.

அ-ரூ:- ஆரியன்—வணங்கத்தக்கவனுகிய இராமன். பகழி—
அம்பு. சீரியவல்ல—சிறப்பில்லாதன, இழிந்தன.

கொண்டுகூட்டு:- அரிவில்லாதோய! ஆரியன் பகழி மேருவை உருவ
வேண்டின வின் கிளக்கு ஏகவேண்டின் கவராழு புவனம் யாவும் முற்று
வித்திடுதல் வேண்டின் வல்லது; அறிந்திருந்தும் சீரிய வல்ல சொல்லித்
தலைபத்தும் சிந்துவாயோ?

ப-ரூ:- அறிவில்லாதோய்—அறிவில்லாதவனே. ஆரியன்பகழி—
வணங்கத்தக்கவனுகிய இராமனது அம்பு. மேருவை உருவ
வேண்டின—மேருமலையை ஊடுருவிச் செல்ல வேண்டுமாயி
ாமும், விண்பிளங்கு ஏகவேண்டின்—ஆகாயத்தைப் பின்து
அப்பால் செல்லவேண்டுமாயினும். ஈரோழு புவனம் யாவும்
முற்றுவித்திடுதல் வேண்டின்—பதினான்கு உலகங்களையும்
அழித்துவிட வேண்டுமாயினும். வல்லது—அவ்வாறு செய்ய
வல்லதாரும். அறிந்திருந்தும்—தாடகை, மாரிசன், கரன்,
தாடனன் ஆகியோரை அது கொன்றதன்மூலம் அதன்
ஆற்றலை நன்கு தெரிந்திருந்தும். சீரியவல்ல சொல்லி—
இழிவான சொற்களை என்னிடத்துப் பேசி, தலைபத்தும்
சிந்துவாயோ—உன்னுடைய பத்துத் தலைகளும் அவன் அம்பி
ஞஸ் சிந்தப் பெறுதலை எய்தப் போகின்றுயா?

போழிப்பு:- அறிவில்லாதவனே, இராமன் அம்பு மேருவை உருவ வேண்டுமெயினும் விண்ணினைப் பின்து செல்ல வேண்டுமாயினும் எல்லா உலகங்களையும் அழிக்க வேண்டுமாயினும் வல்லது. அதனாற்றலைத் தாடகை கரன்முதலியோர் அழிந்தமை மூலம் நீ அறிந்திருந்தும் இழிவான சொற்களைப் பேசி உன் பத்துத்தலைகளையும் இழக்க விரும்புகிறூயா?

விளக்கம்:- வல்லது என ஒருமையாற் கூறினமையால் ஓரம்பே இவையெல்லாவற்றையும் ஒருங்கு செய்ய வல்லது என்பதும் இராவணன் பத்துத்தலைகளையும் அழித்தல் ஒரு பொருளன்று என்பதும் பெறப்பட்டன. இராவணன் இரந்த சொற்களையே சீதை தன்வாயாற் கூறவிரும்பாதவளாகி ‘சிரியவல்ல’ என்றது காண்க.

இராமனில்லாதபோது தன்னைக் கவர்ந்த இழிவைக்காறி உய்யமாறு கூறுதல்.

41. அஞ்சினை யாத லாலன் ஆண்டகை யற்ற நோக்கி வஞ்சினை மானேன் நேவி மாணியான் மறைத்து வைத்தாய் உஞ்சினை போதி யாயின் விடுதியுன் குலத்துக் கேல்லாம் நஞ்சினை யெதிர்ந்த போது நோக்குமோ நினது நாட்டம்.

அ-கூரை:- ஆண்டகை - ஆடவருள் உயர்ந்தோனு இராமன். அந்றம்—இல்லாதசமயம். உஞ்சினை போதியாயின்—உய்ந்து போகும் நினைவிருந்தால். நஞ்சினை—நஞ்சபோன்றவனுகிய இராமனை. நாட்டம்—கன்.

கோண்டுகூட்டுறை:- அஞ்சினை. ஆதலால், அன்று மரலையால் வஞ்சினை மானேன்று உவி ஆண்டகை அந்றம் நோக்கி மறைத்துவைத்தாய். உன்குலத்தக்கெல்லாம் நஞ்சினை எதிர்ந்தபோது நினது நாட்டம் நோக்குமோ? உஞ்சினை போதியாயின் விடுதி.

ப-ஞ:- அஞ்சினை தீதலால்—நீ அஞ்சினையாதலால், அன்று—அந்நாள், மாயையால் வஞ்சினை மானேன்று ஏவி—வஞ்சினையினால் பொய்ம்மானேன்றினை என்பால் விடுத்து, ஆண்டகை அற்றம் நோக்கி—ஆடவருள் உயர்ந்தோனுகிய இராமன் என்பக்கத்தில் இல்லாத சமயம்பார்த்து, மறைத்து வைத்தாய்—என்னைக் கவர்ந்து வந்து எவருமறியாமல் இவ்வனத்தில் மறைத்து வைத்தாய். உன்குலத்துக்கு எல்லாம் நஞ்சினை எதிர்ந்தபோது—உன் அரக்கர் குலத்துக்கெல்லாம் நஞ்சுபோன்றவனுன இராமன் உன்னை அழிப்பதற்கு முன் குக வந்தபோது, நினது நாட்டம் நோக்குமோ—உனது கண்கள் வீரத்தோடு அவனைப் பார்க்குமா? பார்க்கமாட்டா. உஞ்சினை போதியாயின—ஆகவே நீ உய்ந்து போகும் என்னம் உடையாயானால், விடுதி—என்னை அவ்விராமனிடத் தில் கொண்டுபோய்விடு.

பொழிப்பு:- அறிவில்லாதவனே, நீ இராமனுக்கு அஞ்சினைவனுனமையாலேயே அன்று வஞ்சினையோடு பொய்ம்மானை என்னிடத்திற்கனுப்பி, இராமன் என்பக்கலில் இல்லாத சமயம் பார்த்து வந்து, என்னைக் கவர்ந்து, எவருமறியாமல் இவ்வனத்தில் வைத்தாய். உன் குலத்தவருக்கு எல்லாம் நஞ்சுபோல் அழிவைச் செய்பவனுன இராமன் உன்முன் வந்தபோது உனது கண் அவனை நோக்குமா? ஆகவே நீ வாழவிரும்பினால் என்னை அவனிடத்திற் கொண்டுபோய் விடு.

விளக்கி:- தன்னை இராவனன் கவர்ந்துவந்த செயலைக் கூறி அவன் வீரமில்லாதவன் என்பதைச் சிதை நிருபித்து விட்டான். அவ்வளவில் விடாமல், வீரமில்லாதன் செய்து விட்ட இராவனன் வீரனான இராமனை எவ்வாறு மானத்தோடு நிமிர்ந்து பார்ப்பான் என்றும் கேட்கின்றார். இவ்வாறன்றி, இராமன் இல்லாதபோது கவர்ந்துவந்த இராவனன் எப்போதும் சிதையை மறைத்து வைத்திருத்தல் இயலாது; மூவுலகையும் அழிக்கவல்ல இராமன் எவ்வாறுயினும் அறிந்து, இராவனன் முன்னே நேராக வந்து தோன்

நினோது இராவணன் என்னசெய்வானென்றும், நிமிர்ந்து வீரத்தோடு பார்ப்பானு? என்றும் சிதை கேட்டாள் எனக் கூறலுமாம். மாயையால் என்பதும் வஞ்சளை மாவினங்று ஏவி என்பதும் மறைத்து என்பதும் இராவணனின் வீரமற்ற தன்மையை வெளியாக்கிக் காட்டுகின்றன. முற்பாடலில் இராமனது அம்பின் ஆற்றலைக் கூறியும், இப்பாடலில் இராவணனது பேடித்தன்மையை எடுத்துக் காட்டியும் அவளை உய்யுமாறு கூறுகின்றார்கள்.

இராவணனது தலைகளை வீழ்த்தல் இராமனுக்கு ஓர் விளையாட்டு எனல்.

42 பத்துள தலையும் தோனும் பலவுள பகழி தூவும் வித்தக வில்லி ஞாற்குத் திருவிளை யாடற் கேற்ற சித்திர விலக்க மாகு மல்லது சேருவி லேற்கும் சக்தியை போலும் மேனுட் சடாயுவாற் றரையின் வீழ்ந்தாய்

அ-கு:- பகழி—அம்பு. வித்தக வில்லினுற்கு — ஆற்றல் மைந்த வில்லீனுன் இராமனுக்கு. சித்திர இலக்கம்— அதிசயமான இலக்கு. சேருவில்—போரில். ஏஞ்சும்-எதிர்த்து நிற்கும்.

கொண்டுகூட்டு:- மேல்கான் சடாயுவால் தகரவில் வீழ்த்தாய். பத்து உள்தலையும் பலங்கள் தோனும் வித்தக வில்லினுற்கு திருவிளையாட்டு ஏற்ற பகழி தூவும் சித்திர இலக்கம் ஆகும். அல்லது சேருவில் ஏற்கும் சக்தியை போலும்.

ப-கு:- மேல்கான் சடாயுவால் தறையில் வீழ்ந்தாய்—நீ என்னைக் கவர்ந்துவந்த நாளில் சடாயு என்றும் கழுகினுல் தரையில் வீழ்ந்தாய். பத்துங்கள் தலையும்—அத்தகைய உள்ளுடைய பத்தாய் உள்ள தலைகளும், பலங்கள் தோனும்— பலவாய் உள்ள தோன்களும், வித்தக வில்லினுற்கு—ஆற்றலமைந்த வில்லையுடைய வீரனுன் இராமனுக்கு. திருவிளை

யாடற்கு ஏற்ற—சிறந்த விளையாட்டுக்கு வாய்த்துள்ள. பகழி தூவும் சித்திர இலக்கம் ஆகும்—அம்பு விடுதற்கு அதிசயமாய் அமைந்த இலக்கு ஆகும். அல்லது — அவ்வளவேயன்றி. செருவில் ஏற்கும் சக்தியை போலும்—நீ போரில் இராமனை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றலுடையாய் போலும்! இல்லைன்க.

போழிப்பு:- அறிவிலாதோய், நீ முன்பு என்னைக் கவர்ந்து வந்தபோது சடாயுவினால் தாக்குண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்தாய். அத்தகைய உன்னுடைய பத்துத் தலைகளும் இருபது தோள்களும், ஆற்றலோடு கூடிய வில்லையுடைய வீரனை இராமனுக்குத் திருவிளையாடல் செய்வதற்கு வாய்ப்பாய் அமைந்த, அம்பு விடுதற்கு அதிசயமாய்க் கிடைத்த இலக்காகும். இதுவன்றி, போரில் நீ இராமனை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றலுடையாய் இல்லை.

விளக்கம்:- சடாயுவால்.... வீழ்ந்தாய் என்றது ‘நீ ஒரு பறவையேரடு போர்செய்தற்குத்தானும் ஆற்றல் இல்லாதாய்’ என அவனது இழிவுகுறித்து நின்றது. இராவணனுடைய தலைகளையும் தோள்களையும் வீழ்த்துதல் இராமனுக்கு ஒரு போர்ச் செயலாகாது, ஒரு திருவிளையாட்டேயாகும். அதுவும் சாதாரண விளையாட்டன்று, சிறந்த விளையாட்டாகும். மேலும் இராமன் அம்புள்ளது விளையாடும் அவ்விளையாட்டில் எங்கும் காணப்படும் இலக்குப்போலன்றி மற்றெவருக்கும் இல்லாத பத்துத் தலைகளும் இருபது தோள்களும் இலக்காய் அமைதலால் இராமனுக்கு அவ்விளையாட்டில் அதிசயிக்கத் தக்க இலக்குக் கிடைத்தமை போலாம். இவ்வாறு சீதை இராவணனை இராமன் கொல்லுதல் ஓர் எளிய செயல் எனக் கூறினாலும் காண்க. விளையாட்டாக உன்னைக் கொல்ல வல்ல இராமனை நீயா எதிர்க்க வல்லாய் என இழித்துக் கூறினாலும் காண்க.

‘பல பல பகழி தூவும்’ எனவும் பாடம்.

இராவணன் வரமும் வாழ்நாளும் இராமன் அம்புக்குப் பொருள்லை எனல்.

43. தோற்றுணை பறவைக் கன்று துள்ளுநிர் வேள்ளஞ் சென்னி
எற்றவன் வாளால் வென்று யின்றேனி நிறத்தி யன்றே
நோற்றுகோன் புடைய வானுள் வாமிவை நுனித்த வேல்லாய்
கூற்றினுக் கன்றே வீரன் சாத்துக்குங் குறித்த துண்டோ

அ. ரா:- துள்ளு ஸீர் வேள்ளம் - பொங்குகின்ற நீரையுடைய
கங்கை. சென்னி ஏற்றவன் - தலையில் தாங்கிய சிவன்.
இன்று எனில் - இல்லையெனில். இறத்தி - இறப்பாய். நுனித்த
ஆராய்ந்து தேடிய. கூற்றினுக்கு - யமனுக்கு. சாத்துக்கும் -
அம்புக்கும்.

ப. ரா:- அன்று பறவைக்குத் தோற்றுணை-நி என்னைக் கவர்ந்த
அந்நாள் சடாயுவுக்குத் தோற்றுய. துள்ளுநிர் வேள்ளம்-
பொங்குகின்ற நீரையுடைய கங்கையாகிய வேள்ளத்தை.
சென்னி ஏற்றவன் வாளால் வென்றுய - சடையில் தாங்கிய
உவளாகிய சிவபெருமான் உனக்கருளிய வாளிமூல் அந்
தச் சடாயுவை வென்றுய. இன்று எனின் இறத்தி-
அவ்வாள் இல்லையானால் அச் சடாயுவிமூல் அப்பொழுது
இறந்திருப்பாய். நோற்ற நோன்பு உடைய - செய்த. தவற்
தின் பயனுட் நி பெற்ற. வாள் நாள் வாம் இவை - வானும்
வாழ்நாளும் வரமும் ஆகிய இவைகளும். நுனித்த எல்லாம்-
ஆராய்ந்து தேடிய உன் பாதுகாப்புக்களெல்லாம். கூற்றி
னுக்கு அன்றே - யமனுக்குத் தடையாக உள்ளனவே, அப்
லவா? வீரன் சாத்துக்கும் குறித்தது உண்டோ - வீரனுன இரா-
மனது அம்புக்கும் தடையாகக் கருத இயலுமா? இயலாது-
ஏ - தேற்றம். ஒ - எதிர்மனந.

போழிப்பு:- அறிவிலாதோய், அன்று நி சடாயு என்றும்
காழுப் பறவைக்கீக தோற்றுய. கங்கை தாங்கிய சட-

பின்னாட்டு சிவனருளிய உடைவாளால் அச் சடாயுவைக் கொண்டிருப்பது, அவ்வாள் அப்பொழுதில்லையாயின் நீ அச் சடாயுவால் இறந்திருப்பார்ய். நீ தவஞ்செய்து பெற்ற வானும் வரம்நானும் வரமும் ஆகிய இவையும் ஏனைய நீ தெரிந்து தேடிய பாதுகாப்பும் யமளித் தடுப்பனவேயன்றி அம்பினையும் தடுக்க வல்லனவோ? இல்லை.

கிளக்கம்:- சடாயுவின் செய்தியை மீட்டும் கூறியது இராவணனின் வீரமின்கையை விளக்குத்தற் பொருட்டேயாகும் வானும் வாழ்நானும் வரமும் காரணமாகப் பெருமைகொண்ட இராவணன் தான் எந்தவிதமான சொடுமை செய்யினும் தன்னைக் கொல்பவரோ வெல்பவரோ இல்லை என இறுமாற் திருந்தான். அந்த இறுமாப்பினை அறவே போக்குவாளாய் ‘எல்லாம் கூற்றினுக்கண்றே வீரன் சுரத்துக்கும் குறித்த துண்டோ’ என்றார். சுரத்துக்கும் என்பதினுள்ள உம்மை உயர்வு குறித்து நின்றது.

இராமன் அம்பின் ஆற்றலை மீட்டும் வற்புறுத்தல்

44 பெற்றுடை வானு நானும் பிறந்துடை யானும் பின்னும் மற்றுடை யேவையுந் தந்த மலரவன் முதலோர் வார்த்தை விற்குமூடை யிராமன் கோத்து விடுதலும் விலக்குண் டெல்லாம் இற்றுநைந் திறுதல் மேய்யே விளக்கின்முன் ஸிருஞ்சுமுன்டோ

அ.க்கி:- உரன்—வலிகம். மலரவன்—யிரமன். தொடை—அம்பு. இற்று—ஓடிந்து. இறுதல்—இறத்தல்.

கோண்டுகூட்டு:- கீற்கு உடைரலும் கண்ணும் பெற்று உடை வானும் நானும் மற்று உடை எனவையும் தந்த மலரவன் முதலோர் வார்த்தை என்லோம், இராமன் சில்தொலைட் கோத்து விடுதலும் விலக்குண்டு இற்று உடைந்து இறுதல் மெய்யோ விளக்கின் முன் ஸிருஞ்சுமுன்டோ?

ப-கர:- பிறந்து உடை உரும்—நீ அரக்கர் குலத்தில் பிறந்த மையால் உன்னிடத்தில் இயல்பாய் உள்ளதான் வலிமையும், பின்னும் பெற்று உடை வானும் நாளும்-மேஜும் நீ தவஞ்செய்து பெற்றுள்ள வானும் வாழ்நானும். யற்று உடை எவையும் தந்த—மேஜும் நீ உடையனவாகப் பெற்ற எல்லாச் சிறப் புக்களையும் உனக்குத் தந்த. மலாவன் முதலோர் வார்த்தை எல்லாம்—பிரமன் முதலியோர் அருளிய வரங்களுமாகிய எல்லாம். இராமன் வில் தொடை கோத்து விடுதலும்—இராமன் வில்லில் அம்பைக் கோத்து விடுதலும். விலக்குண்டு-நீங்கி. இந்று—ஒடிந்து. உடைந்து—சிகதந்துபோக. இறுதல்—நியும் அழிதல். மெய்யே—உண்மையே. விளக்கின் முன் இருள் உண்டாமோ—விளக்கின் ஒளிமுன் இருள் நிலைத்து நிற்குமேர, இல்லை. ஏ—தேற்றம். ஓ—எதிர்மனை.

போழிப்பு:- நீ அரக்கர் குலத்துப் பிறந்தமையால் உண்டான வலிமையும், பின் தவஞ்செய்து பெற்ற வானும் வாழ்நானும் பிற சிறப்புக்களும், பிரமன் முதலானோர் தந்த வரங்களும் ஆகிய எல்லாம் இராமன் வில்லிலிருந்து அம்பை விடுதலும் நீங்கிச் சென்று அழிந்தொழிந்து போக, நியும் இரத்தல் உண்மை. விளக்கின்முன் இருள் நிற்காது.

விளக்கம்:- இராவனன் தன் பெருமைகள் என்று கருதும் வானும் நாளும் வரமும் ஆகியவையெல்லாம் இராமனது அம்பின்மூன் சிறுமை எய்திச் சின்னபின்னமாய் அழியும் என்பாள், ‘இந்று உடைந்து’ என்றார்கள். அவை அழிதற்கு இராமன் அம்பு சென்று அவற்றில் பட வேண்டியதில்லை. இராமன் அம்பினை வில்லிலிருந்து விடவே அழியும் என்பாள் ‘கோத்து விடுதலும்’ என்றார்கள். இராமனது அம்பு வருதுணக்கண்டதுமே அவை அழியும் என்பதை மேஜும் விளக்குவாய்க், விளக்கிவாது வரங்கக்கண்ட இருள் ஓடி இல்லாது போதலை உண்மை கூறினார்கள்.

‘இராமன் சிவன் வில்லை ஒடுத்தபோது உண்டான ஒசை கேட்டில்லையா’ எனல்.

45. குன்று நீ எடுத்த நாட்டன் சேவடிக் கொழுந்தா வூன்னை வென்றவன் புரங்கள் வேவத் தனிச்சார் தூங்க மேரு என்றுகிணக் கணவ ஞற்றற குானிலா தீற்று வீழ்ந்த அன்றேழுந் துயர்ந்த வோசை கேட்டிலை போலு மம்மா

அ-வரி:- குன்று - கயிலீஸமலை. வெங்றவன் - சிவபெருமான். புரங்கள் - முப்புரங்கள். சாம் - அம்பு. தூங்க - செலுத்திய. உனிலைது - வலிமையற்று. இற்று - ஒடிந்து.

ப-க்ரி:- குன்று நீ எடுத்த நான் - நீ கைலீஸமலையை எடுத்த அந்நானில். தன் சேவடிக் கொழுந்தால் உன்னை வென்றவன்-தனது சிவந்த அடியிலுள்ள கொழுந்து போன்ற பெரு விரலாஸ் உன்னை அழுத்தி வென்றவனுகிய சிவபெருமான். புரங்கள் வேவத்தனிச் சார் தூங்க மேரு - திரிபுரங்களும் அழிபும்வண்ணம் ஒப்பற்ற அம்பினச் செலுத்திய மேருவாகிய வில்லானது. என்குணினக் கணவன் ஆற்றஞ்சு உரன் இலாது-எனக்குத் துணியான கணவனுகிய இராமனது பேராற்ற ரூக்கு ஏற்றவனிமை இல்லாது. இற்று வீழ்ந்த அன்று-ஒடிந்து விழுந்த அந்நானில். எழுந்து உயர்ந்த ஒசை - உலச மெங்கும் கேட்கும் வண்ணம் எழுந்து உயர்ந்த ஒசையை. கேட்டில்லோலும் - நீ கேட்கவில்லைப் போலும். அம்மா - இஃது எவ்வளவு ஆச்சரியம்!

போழிப்பு:- நீ கயிலீஸமலையை எடுத்தபோது தனது அடியின் பெருவிரலாஸ் அழுத்தி வலிமை கெடுமாறு வென்ற-சிவபெருமான் முப்புரங்களை எரிப்பதற்கு ஒப்பற்ற அம்பினச் செலுத்துதற்கு வளைத்த மேருமலையாகிய வில்லானது எனது ஆத்மநாயகனுகிய இராமனுடைய ஆற்றலைத் தாங்க முடியாது ஒடிந்து வீழ்ந்தபோது எழுந்து உயர்ந்த ஒசையை நீ கேட்கவில்லையோ? இஃது ஆச்சரியப்படத் தக்கது.

விளக்கம்:- மலையை எடுத்தமை இராவணன் து பெருங்கமையும், அத்தகைய பெருமையுடைய இராவணனைப் பெருவிரலால் அழுத்தி வென்றமை அவ்விராவணனிலும் பன்மடங்கு, பெரிய சிவன் பெருமையையும், அச்சிவன் வளைத்த மேரு வில் வளிமையற்று வீழ்ந்தமை இராமன் பேராற்றலையும் ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றமான முகறமையைக் காட்டுகின்றன. இராமன் அவ் வில்லை ஒடித்தான் என்று கூறுமல் வில்தானே ஒடிந்து வீழ்ந்தது என அதன் செயலாகக் கூறினமையால் இராமன் பெருமை மேலும் உயர்கின்றது. எழுந்த ஓசை என்னுமல் எழுந்து உயர்ந்த ஓசை என்றமையால் மிக்க தூரத்திலுள்ளார்க்கும் கேட்கத்தக்கவாறு உயர்ந்த ஓசை என்பது பெறப்பட்டது. அவ்வாறு எல்லார்க்கும் கேட்கத் தக்கவாறு உயர்ந்த ஓசையை நீ கேளாமை ஆச்சரியப் படத் தக்கதாயுள்ளது என்பான், ‘அம்மா’ என்றான். புரங்கள் என்றது தாரகாக்கன் கமலாக்கன் வித்தியுன் மானி என்ற அகரர் தலைவர் முவரும் இரும்பு பொன் வெள்ளி என்ற உலோகங்களினான் புரங்களை வானத்திலே ஊர்ந்து சென்று தேவரையும் யாவரையும் வருத்தி வந்தனர். அப் புரங்கள் திரிகின்ற புரங்கள் ஆனமையின் தீரி புரங்கள் எனவும் வழங்கப்படும்.

‘நயிலைமலை எடுத்த வீரம்பேசும் நீ
இலக்குவன் உள்ளபோது வந்தாயில்லை’ எனல்.

46. மலையெடுத் தேண்டசை காக்கு மாக்களை
நலைகெடுத் தேனேனு மாற்ற நேருநி
சிலையெடுத் தீளையவ ஸிற்கச் சேர்ந்தலை
தலையெடுத் தீண்ணமு மகளிர்த் தாழ்த்தியோ.

அ-வா:- மாக்களை—யாளிங்களை. மாற்றம்—பேசு. நேருநி—
சொல்லும் நி. தலை எடுத்து—தலைதாக்கி. தாழ்த்தியோ—வணக்கு
வாயோ.

பாகு:- மலை எடுத்து - கயிலை மலையை எடுத்து. என்றிசை காக்கும் மாக்களை - எட்டுத் திக்கிளையும் காக்கின்ற. ஜூராவதம் முதலிய யானைகளை. சிலை கெடுத்தேன் - நிலைகெடச் செய்து வென்றேன். எனும் மாற்றம் நேரும் நி - என்று சொல்கின்ற வீரப்பேச்சுப் பேசுகின்ற நி. சிலை எடுத்து இளையவன் நிற்க - வில்லைத்தாங்கி இலக்குவன் என்னைக் காத்து நிற்கும் போது. சேங்திலை - நி வந்து சேர்ந்தாயில்லை. அவ்விலக்குவன் இல்லாதபோதுதானே வந்தாய். அத்தகைய நி. தலை எடுத்து - மானமின்றித் தலைதூக்கி நின்று. இன்னமும் மகளிர்த் தாழ்த்தியோ - இன்னமும் மகளிரை வணங்குவாயோ?

போழிப்பு:- கயிலைமலையைத் தூக்கினேன் என்றும் எட்டுத் திக்கிலுமுள்ள யானைகளை வென்றேன் என்றும் வீரப்பேச்சுப் பேசும் நி வில்லோடு நின்று இலக்குவன் என்னைக் காத்தபோது வந்தாயில்லை. அத்தகைய நி மானத்தோடு தலைதூக்கி நடக்கின்றாயா? இன்னமும் பெண்கள் காலில் விழ்ந்து அவர்களை வணங்குவாயோ?

விளக்கம்:- என்றிசை காக்கும் மாக்கள் என்றது எட்டுத் திசையைக் காக்கின்ற இந்திரன் முதலானேர் எனவும் பொருள்படும். மலையைடுத்தமை இராவணனது உடல்வளி மையையும் மாக்களை வென்றது அவனது மன வளிமையோடு கூடிய போர்வீரத்தையும் காட்டுவன். அத்தகைய இரு வளிமைகளும் உடைய இராவணன் இலக்குவன் இல்லாதபோது வந்தான் என்பதனால் அவ்விராவணனது போல் வீரமும் இலக்குவனது பெரு வீரமும் புலனுகின்றன. மேறும் மகளிர்த் தாழ்த்தியோ என்றதனால் சௌதாயைப் போன்ற பிற மகளிரிடத்தில் வணங்கி இரந்து நிற்கின்ற அவனது இழு ஏழும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

இராமன் அறியின் இராவண நும் இலங்கையும் அழிதல் உறுதி எனல்.

47. ஏழூரின் ஞெளித்துறை யின்ன தாமேன
ஆழியேங் கோமக னறிய வந்தநாள்
ஆழியு மிலங்கையு மழியத் தாழுமோ
ஊழியுந் தீரியுமுன் நுயிரோ டோயுமோ.

அ-வர: - ஏழூ - அறிவில்லாதவனே. ஒளித்து உறை -
மறைந்து வசிக்கும் இடம். ஆழி - ஆணையாகிய சக்கரத்தை
புடைய. ஆழி - கடல். தாழுமோ - கோபந்தணிவானு?
ஊழியும் தீரியும் - யுகழும் வேறுபடும். ஓயுமோ - ஒடுங்குமோ.

கோண்டுகூட்டு: - ஏழூ. ஆழி எம்கோமகன் சின் ஒளித்து உறை
இன்னது ஆமென அறியவந்த நாள் உன் உயிரோடு ஓயுமோ? ஆழி
யும் இலங்கையும் அழிய தாழுமோ? ஆழியும் தீரியும்.

ப-வர: - ஏழூ - அறிவில்லாதவனே. ஆழி எம்கோ மகன் -
ஆணையாகிய சக்கரத்தினையுடைய எமது இராசகுமாரனுன்
இராமன். சின் ஒளித்து உறை - உனது ஒளித்திருக்கும்
இடம். இன்னது ஆட்னன - இதுவேயாகுமென்று. அறிய
வந்த நாள் - அறிந்த நாளில். உன் உயிரோடு ஓயுமோ -
இராமன் கோபம் உன்னுடைய உயிரை அழித்துவிடுவ
தோடு ஒடுங்கி நின்றுவிடுமா? இல்லை. ஆழியும் இலங்கை
யும் அழிய தாழுமோ - கடலும் அதனால் தழுப்பட்ட இலங்கையை
தோடு நிற்காமலும், கடலையும் அது தழுந்த இலங்கையை
யும் ஒழிப்பதோடு நிற்காமலும் மேம்பட்டு யுகத்தையும்
மாற்றிவிடும்.

பொழுப்பு: - அறிவில்லாதவனே, ஆணையையுடைய எம் தலை
வனுன் இராமன் நீ ஒளித்திருக்கும் இடம் இது என்பதை
அறியும்போது, அவனது கோபம் உன்னுயிரை அழிப்ப
தோடு நிற்காமலும், கடலையும் அது தழுந்த இலங்கையை
யும் ஒழிப்பதோடு நிற்காமலும் மேம்பட்டு யுகத்தையும்
மாற்றிவிடும்.

விளக்கம்:- இராவணன் செய்கையாக கண்டு கோபங் கொண்ட இராமன் இராவணங்கு அவளைச் சேர்ந்த எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடுவான் எனக் கூறினால். இதனால் இராமனது கோபத்தின் விளைவும், இராவணனது செய்கையால் ஏற்படும் பயனும் கூறப்பட்டன.

இராமனது கோபம் உலகத்தையும் அழித்துவிடுமே எனல்.

48. வெஞ்சின வரக்கரை விளித்து வீடுமோ
வஞ்சின நிசேய வள்ளல் சிற்றத்தான்
எஞ்சலி லூலகேலா மெஞ்சு மெஞ்சுமென்று
அஞ்சுகின் ரேணிதற் கறமுஞ் சான்றாரோ.

அ-ஹி:- விளித்து—அழித்து. வீடுமோ—கெடுமோ. வள்ளல்—கொடையில் மிக்க இராமன். எஞ்சல் இல்—அறிவு இல்லாத. எஞ்சம்—அழியும். சான்று—சாட்சி.

கோண்டுகூட்டு:- நீ வஞ்சினவெசிய வள்ளல் சிற்றத்தான் வெஞ்சின அரக்கரை விளித்து வீடுமோ? எஞ்சலில் உலகு எல்லாம் எஞ்சம் எஞ்சம் என்று அஞ்சுகின்றேன். இதற்கு அறமும் சான்று.

ப-ஹி:- நீ வஞ்சின செய—நீ வஞ்சினயான கருமத்தைச் செய்ய, வள்ளல் சிற்றத்தான்—கொடையிற் சிறந்தோனுக்கப் பிராமன து கோபத்தால், வெஞ்சின அரக்கரை விளித்து—கொடிய கோபத்தினையுடை அரக்கர் எல்லோரையும் அழித்து. வீடுமோ—அதன் பின்னர் அக்கோபம் கெடுமோ? கெடாது எஞ்சலில் உலகேலாம்—யுகருடிலில்லறி அழியாத இவ்வுலகங்களில்லாம், எஞ்சம் எஞ்சம். என்று—திண்ணமாக அழியாத என்று என்னி, அஞ்சுகின்றேன்—யான் அச்சமடைகின்றேன். இதற்கு அறமும் சான்று—இவ்வாறு தியவர் செய்கையால் உலகமும் அழியும் என்பதற்கு அறநாலும் சாட்சியாரும். அரோ அசை.

போழிப்பு:- நி தீயசெயலைச் செய்ய அதுகண்டு பொருத இராமன்து கோபம் கொடிய அரக்கர் குலத்தையே அழிப் பதோடு நின்றுவிடாது. அழியாத இவ்வுலகமெல்லாவற்றையும் அழித்துவிடுமே என்று யான் அஞ்சுகின்றேன். யான் இவ்வாறு கூறுதற்கு அறநூலும் சான்று கூறும்.

விளக்கம்:- முற்பாடலில் இராமன்கோபம் இராவண நுயினர் அழித்தலோடு ஒயாது என்றார். ஈண்டு அவன் குலத்தையையும் உலகத்தையுமே அழித்துவிடுமே என்கின்றார். பெரி யோர்க்குத் தீமை செய்யும் தீயவரது செய்கையால் அவரும் அவரைச் சார்ந்தோரும் அவர் வாழும் உலகமும் அழியும் என்பதை அறநூல்கள் கூறுமாகையால் ‘அறமும் சான்று’ என்றார். அறம் என்றது அறநூலினே.

‘இராமனை மூவருளொருவனை எண்ணினுயா?’ எனல்.

49. அங்கங்களை ஞாலமும் விசும்பும் அஞ்சவாழ் வெங்கனும் புன்றேழில் விலக்க மேற்கொளாய் கேங்கண் மா ஞுன்முகன் சிவனேன் ரேகோலோ எங்கனு யகணையு நினைந்த தேழை நி

அ-கூ:- அம்கண்—அழகிய இடத்தையுடைய. ஞாலம்— உலகம். விசும்பு—வானம். வெங்கனும்— கொடுமையுடையாய். மால்—விட்டுஞு. ஏழை—அறிவில்லாதவனே.

கோண்டுகூட்டு:- எழுநி ஞாலமும் விசும்பும் அஞ்ச வாழ் வெங்கனுய். புன்தொழில் விலக்க மேற்கொளாய். நீ எங்கள் காபகளையும் செங்கண்மால் ஞான்ருகன் சிவன் என்றேகொல் சிஜைந்தது?

ப-கூ:- ஏழை—அறிவில்லாதவனே. ஞாலமும்— பூமியிழுள்ளாரும், விசும்பும்—வானத்திலுள்ளாரும், அஞ்ச வாழ் வெங்க

ணேய—அஞ்சும்வண்ணம் வாழ்கின்ற கொடுந் தன்மையை யுடையாய், புன்தொழில் வீலக்க மேற்கொளாய் - உனது இழிதொழிலை விடமுயல்கின்றும் இல்லை. நீ எங்கள் நாயகனையும் - நீ எங்கள் தலைவனுன இராமனையும், செங்கண்மால்-சிவந்த கண்ணினையுடைய விட்டுனு என்றே, நான்முகன்-பிரமன் என்றே, சிவன் என்றே கொல் - சிவன் என்றே. நினைந்தது - நினைத்தாய்?

யோழிப்பு:- அறிவில்லாதவனே, மூலகத்தாரும் வானுவகத் தாரும் அஞ்சும் வண்ணம் கொடுமைசெய்து வாழ்கின்ற தியவனே, உனது தியசெயலை முற்றுக்கிட்டு நல்லசெயலை மேற்கொள்ள விரும்புகின்றுயில்லை. நீ எங்கள் தலைவனுன இராமனையும் திருமால், பிரமன், சிவன் என்ற முவருள் ஒருவனென்று நினைத்தாயா?

விளக்கம்:- முன்னைய கூற்றுக்கவில் சீதை இராவணனது வீரமின்மையை எடுத்துக் காட்டி இராவணன் அழிவது நிச்சயம் என்பதை அறிவுறுத்தினான். மேற்பாடவிலூம் இப்பாடவிலூம் இராவணனுக்கு அறவுரை கூறி அவளைத் திருத்த முயலும் கருத்துக் காணப்படுகின்றது. அது ‘அற மும் சான்று’ என்றதனுமும், ‘புன்தொழில் வீலக்க மேற்கொளாய்’ என்றதனுமும் இரிது விளங்கும்.

‘இராமனை மனிதனென்றிகழுதே’ எனல்.

50. மானுய ரிவரேன மனக்கோண் டாயேனின்
கானுயர் வரைநிகர் கார்த்த வீரியன்
தாஞ்சேரு மனிதனுற் றவத்து ளாரேனில்
தேனுயர் கோன்றையான் றன்மை தேர்தியால்

அ-ஸ்ரீ:- மானுயர்—மானுரார். கான் — காடு. வரை — மலீ. கோன்றையான்—கோன்றை மாலையணிந்த சிவன்.

ப-ரூ:- மானுயர் இவர் என-இராமலக்குமண்ராகிய இவர்கள் மானுடர்கள் என்று, மனக்கொண்டாயெனின் - மனத்தில் இழிவாகக் கருதினையானால், கான் உயர் வரை நிகர் - காடுகள் உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள மலைக்கு ஒப்பான. கார்த்தவீரியன் - கார்த்தவீரியார்ச்சனன், ஒரு மனிதன் - ஒரு மனிதனேயா வான். தவத்துளார் எனில் - இராமலக்குமணர் தவத்தைச் செய்பவர் என்று நினைப்பாயானால், தேன்உயர் கொன்றையான் தன்மை தேர்தி - தேன்மிகுந்த கொன்றை மாலையனிந்த சிவனும் தவத்தைச் செய்பவனே என்பதை அறிந்துகொள்.

போழிப்பு: இராமலக்குமணர் மானுடர் என்று நீ இழிவாகக் கருதுவாயானால் உன்னிலூம் பன்மடங்கு வீரனான கார்த்த வீரியனும் ஒரு மனிதன் தானே என்பதை அறி. இராமலக்குமணர் தவஞ் செய்பவர் என நினைப்பாயானால் சிவனும் தவத்தைச் செய்பவனே என்பதை நினை.

விளக்கம்:- மனிதர் அரக்கரைக் காட்டிலூம் குறைந்தவரால் ஸர் என்பதை அறிவுறுத்த கார்த்தவீரியனையும், தவஞ் செய்வோர் அழித்தற்றெழுழிலைச் செய்யும் ஆற்றலுமுடைய வரே என்பதை அறிவுறுத்தச் சிவனையும் சீதை எடுத்துக் காட்டினான். பிறமனிதரையும் பிறதவத்தோரையும் கண்ணுது இராவணனித் தோற்கடித்த கார்த்தவீரியனையும் அவனைக் கால்விரலால் அழுத்தி வருத்திய சிவனையும் எடுத்துக்காட்டியது உணர்ந்தின்புறத்தக்கது.

கார்த்தவீரியன் இராவணனை வெங்க கதை:-

இராவணன் தனது திக்குவிஜயத்தின் போது கார்த்தவீரியனுடைய நகரத்திற்குப் போர் குறித்துச் செல்ல, அந்நகரத்திலூள்ளார் தங்கள் அரசன் நர்மதையாற்றிற்கு நீராடப்போயினால் என்றார். இராவணன் அதுகேட்டு நர்மதையாற்றுக்குச் சென்று, அவ்வாற்றங்கரையில் சிவழுகை செய்ய விரும்பி, நீராடி, அவ்வாறு செய்யத் தொடங்கினான். அப்போது அந்த ஆற்றின் மேற்குப் பக்கத்தே நீர் விளையாடிக்

கொண்டிருந்த கார்த்தவீரியன் தன் ஆயிரங் கைகளில் ஐந்தாறு கைகளினுல் தண்ணீரை இறைத்துச் சிந்த, அது பொங்கிவந்து இராவணனு சிவபூசையைக் கெடுத்தது. அதனால் கோபங்கொண்ட இராவணன் கார்த்தவீரியனிடம் போர்செய்யச் சென்றுன். அவனே இராவணனு இருபது கைகளையும் சேர்த்துக் கட்டி அடித்து அவனைச் சிறை வைத்துவிட்டான். அச்செய்தியை விபீடனை மூலம் அறிந்த இராவணன் பாட்டனராகிய புலஸ்தியர் வந்து கார்த்தவீரியனை வேண்டி, அவனைச் சிறை விடு செய்து கார்த்தவீரியனுக்கு 'இராவணஜித்' என்று பட்டமளித்துச் சென்றனர் என்பதாம்.

'இராமலக்குமணர் இருவரே என்றெண்ணுக்கூடுதல் எனல்.

51 இருவரேன் றிகழ்ந்தனை யேன்னீன் யான்னடெல்லை
ஒருவனன் நேயுல கழிக்கு மூழியான்
செருவருங் காலவர் மேன்மை தேர்தியால்
போருவருந் தீருளிமுந் தாயுள் போன்றுவாய்.

அ-வர்:- செரு வருங்கால் - போர் ஏற்படும் போது. தேர்தி-அறிவாய். பொரு அரும் - ஒப்பில்லாத. பொன்றுவாய் - கெடு வாய்.

கொண்டுகூட்டு:- பொரு அரும் திரு இழந்த ஆயுள் பொன்றுவாய். இருவர் என்று இகழ்ந்தனை என்னின், யான்னடெல்லை உலகு அழிக்கும் ஜமியான் ஒருவன் அன்றே. செருவருங்கால் அவர் மேன்மை தேர்தி.

ப-வர்:- பொரு அரும் திரு இழந்து - தயசெயலினால் ஒப்பில்லாத பெரிய செல்வத்தை இழந்து, ஆயுள் பொன்றுவாய் - வாழ் நானும் கெடுபவேனை, இருவர் என்று இகழ்ந்தனை என்னின் — இராமலக்குமணர் இருவரே என்று அவரது

ஆற்றலே இகழ்ந்தாயாயின், யாண்டு எல்லை—ஆண்டு களின் முடிவில், உலகு அழிக்கும் ஊழியான்—உலகங்களை ஸ்ரவற்றையும் அழிக்கும் கடவுள், ஒருவன் அன்றே—ஒரு வனே அஸ்வவா? செருவருங்கால் — போர் ஏற்பட்டபோது, அவர் மேன்மை தேர்தி—இராமலக்குமணரது மேன்மையைத் தெளிவாய் அறிவாயாக.

போழிப்பு:- ஒப்பற்ற செல்வத்தையும் இழந்து ஆயுளும் குன்றப் பெறுபவனே, இராமலக்குமணர் இருவர்தாமே என்று இகழாதே. ஒவ்வொருவர்க்கும் விதித்த காலமுடிவில் அவ்வாவரையெல்லாம் அழிக்கும் கடவுள் ஒருவர்தாமே, இருவர் அல்லரே. இராமலக்குமணரது பெருமையை அவரோடு உணக்குப் போர் ஏற்பட்டபோது நீ தெளிவாய் அறிவாய்.

வீளக்கம்:- ஒருவருடைய உருவத்தையும், தனிமையையும் கண்டு அவரைச் சிறுமையாக நினைத்தல் கூடாது. உருவத்திற் சிறியன்தானே என்று பகைவனை இகழுக்கூடாதென்பதை வள்ளுவர்,

‘ஒருவகன்டு என்னமை வேண்டும்’

என்னுர். பகைவன்ஒருவன் தானே என அவனை இகழுக்கூடாதென்பதை வள்ளுவர்,

‘உவித்தக்கால் என்னும் உவரி எவிப்பகை நாகம் உயிர்ப்பக் கெடும்’

என்ற குறளில், கடல்போன்ற எலிக்கூட்டமும் ஒரு நாகத் தின் முச்சுக்கு முன் நிற்கமாட்டாது என்ற பொருள்படக் கூறுகியுள்ளார்.. அதுபோலவே ஈண்டுச் சீதையும் இராமலக்குமணர் இருவர் என்றிகழ வேண்டாவென்று அறிவு ருத்துகின்றன.

‘செருவருங் காலிலென் மெய்ம்மை தேர்தி’ எனவும் பாடம்.

**“இரணியன் செய்யாத பாவத்தைச் செய்த
நீயா அழியமாட்டாய்?” எனல்.**

52. பொற்கணுன் றம்பியேன் ரினைய போர்த்தொழில்
விற்கணுன் பொருத்தோ எவுணர் வேறுளார்
நற்கணுர் நல்லறந் துறந்த நாளினும்
இற்கனு ரிறந்தில ரிறந்து நீங்கினார்.

அ-கூ:- பொற்கணுன்தம்பி - பொன்போன்ற கண்களையுடைய
இரணியாட்சனும் அவனுடைய தம்பியான இரணியனும்.
விற்கண் நாண் பொருத - வில்லின்கண் உள்ள நாணினுல்
உராயப்பட்ட, நற்கணுர் - நல்ல அறிவினையுடையவர்.
இற்கணுர் - இல்லில் உள்ள பிறர்மனைவியரிடத்து. இறந்திலர் -
நெறிகடந்து விரும்பினாரல்லர்.

கோண்டுகூட்டு:- பொற்கணுன் தம்பி என்று இனைய போர்த்தொழில்
விற்கண் நாண் பொருத தோன் அவுணர் நற்கணுர் நல்லறந் துறந்த
நாளினும் வேறுளார் இற்கணுர் இறந்திலர், இறந்து நீங்கினார்.

ப-கூ:- பொற்கணுன் - பொன்னைப்போன்ற கண்களையுடைய
இரணியாட்சனும், தம்பி - அவன் தம்பியாகிய இரணியனும்,
என்று - என்று சொல்லப்படுகின்ற, இனைய போர்த் தொழில்
- இத்தகைய போர்த்தொழிலில் வஸ்ல, விற்கண் நாண்
பொருத தோன் அவுணர் - வில்லின்கண் கடடப்படுகின்ற
நாணினுல் உராயப்பட்ட தோளையுடைய அவுணர்கள். நல்
கணுர் நல் அறம் துறந்த நாளினும் - நல்ல அறிவினையுடைய
பெரியோர்களால் கூறப்பட்ட நல்ல அற வழியைக் கைவிட்டு
டுப் பாவமான செய்லைச் செய்தபொழுதும், வேறு உளார்
இல்கணுர் இறந்திலர் - பிறருடைய மனையில் உள்ள அவர்தம்
மனைவியரை நெறிகடந்து விரும்பினாரல்லர். இறந்து நீங்கினார் -
அங்ஙனமிருப்பவும் அவரெல்லாம் அழிந்தொழிந்தனர்.

போழிப்பு:- இரணியாட்சனும் இரணியனும் என்று சொல்லப்
படுகின்ற போரில்வஸ்ல அவுணர்களெல்லாம் பெரியோர்

கூறிய அறவழியினின்றும் வழுவிப் பாவச் செயல்கள் பல செய்தாரேனும் அவர் எவரும் பிறர்மனைவியை விரும்புதலாகிய பாவத்தைச் செய்தாரல்லர். அங்ஙனமாய் அவரே இறந்தொழிந்தனர் (அவர் செய்யாத பெரும் பாவத்தைச் செய்த நீயா அழியாது விடுவாய்? என்பது குறிப்பு.)

விளக்கம்:- இரணியாட்சன் என்பவன் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிப் பிரளைக் கடலில் ஒளித்திருந்தமையால் பன்றி வடிவம் கொண்ட திருமாலாற் கொன்று அழிக்கப்பட்டவன். இரணியன் என்பவன், தானே கடவுள் என்றும் நாட்டிருள்ளாரெல்லாரும் தன்னினே வழிபட வேண்டுமென்றும் திருமால் கடவுள்ளர் என்றும் கூறி மக்களை வருத்தியவன். அவன் தன் மகனுன் பிரகலாதனனையும் அவ்வாறு வருத்த தூணிலிருந்து தோன்றிய நரசிங்கத்தாற் பின் கொல்லப் பட்டான். இரணியாட்சனும் இரணியனும் செய்த பாவங்களைக் காட்டினும் இராவணன் செய்த பாவமாகிய பிறர்மனைவிரும்புதல் பெரியது. எனவே சிறிய பாவங்களைச் செய்தாராகிய இரணியாட்சன் முதலியோரே அழிந்தன ரெனில் பெரிய பாவத்தைச் செய்த இராவணன் அழியாதிருத்தல் ஒருபோதும் இல்லை என்ற கருத்துப்படச் சிதை மேற்கண்டவாறு கூறினன் என்க. பிறர் மஜையாளை விரும்புவோர் பிற பாவங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்தாரினும் கீழானவர் என்பது.

**“அறங்கடை நின்குகுள் எல்லாம் பிறங்கடை
நின்குரிர் பேதையா இல்”**

என்ற பொய்யா மொழியால் உறுதிப்படும்.

‘விற்கனுண் பொருவுதோன்’ எனவும், ‘இற்கனுருவந் திருந்தினிது வாழ்ந்தனர்’ எனவும் பாடம்.

'பெருஞ் செல்வத்தைத்தந்த அறத்தைக் கைவிட்டுப் பாவம்செய்யக் காரணம் என்' எனல்.

53 பூவிலோ னுதி யாகப் புலன்கள்போ நேறியிற் போகாத தேவரோ வவுணர் தாமோ ரீலைனின்று விணையிற் நீர்க்கார் ஏவர்மூ வுலகின் சேல்வ மேய்தின ரிசையி னேழாய் பாவமோ முன்னீ யேய்த தருமமோ தெரியப் பாராய்

அ-ஏர:- பூவிலோன் - பிரமன், விணையில் தீர்க்கார்—உனக்குச் செய்யும் ஏவலிலிருந்து விலகிச் சென்றவர். ஏவர்—ஏவர். ஏழாய்—அறிவில்லாதவனே.

ப-ஏர:- பூவிலோன் ஆதியாக—தாமகரப்பூவில் இருப்பவனுன பிரமனை முதலாகக் கொண்டுள்ள, புலன்கள்போ நேறியில் போகா தேவரோ—ஜம்புலன் செல்லும் வழியில் செல்லாது அவற்றை அடக்கிய தேவர்களோ, நிலைநின்று விணையில் தீர்க்கார்—தங்கள் தங்கள் பதவியிலிருந்து நீங்கீச் சென்றவர்? ஏவர் மூவுலகின் சேல்வம் எப்தினர்—ஏவர் மூவுலகத்தையும் ஆளும் அரசுச் செல்வத்தை அடைந்தவர்? ஒருவருமில்லை. இசையின் — அவ்விதமான பெரிய செல்வம் உன்னைவந்து சேருமேயானால், ஏழாய்—அறிவில்லாதவனே, பாவமோ—அச் செல்வம் உன்னை வந்தடைதற்குக் காரணம் நி முன்பு செய்த பாவமோ, அன்றி முன் நி செய்த தருமமோ—முன்பு நி செய்த புண்ணியமோ. தெரியப்பாராய் - ஆராய்ந்து பார்ப்பாயாக.

போழிப்பு:- பிரமனை முதலாகக் கொண்டுள்ளவரும் மனத்தை அடக்கி உயர்ந்தவருமான தேவர்களும், அசுரர்களும் ஆகிய இவர்களில் யாவர் உன் ஏவலைச் செய்யாது விட்டுத் தத்தம் பதவியில் பெருமையோடு நிலைபெற்றிருப்பவர்? ஒருவரும் இலர். மூவுலகத்தையும் ஆளும் பெருஞ் செல்வத்தை உன்னையன்றி வேறுயார் பெற்றனர்? அறிவில்லாதவனே, அத்தகைய பெருஞ் செல்வம் உன்னை வந்தடைந்தமைக்குக் காரணம் நி முன்செய்த பாவமோ புண்ணியமோ யாது? என்பதை ஆராய்ந்துயார்.

வினாக்கல்:- இராவணனின் நன்மையை விரும்பும் ஒருவர் அவனுக்கு எதனைக் கூறுவாரோ அதனையே சீதை ஈண்டுக் கூறுகின்றார். அஃதாவது இராவணன் இப்போது முவலகத் திலும் தனக்கொப்பவின்றி மேம்பட்டு உயர்ந்த செல்வம் பெற்று வாழ்கின்றார். அவ்வித செல்வம் அவனுக்கு எதனால் வந்தது? அது அவன் முன்செய்த புண்ணியித் தாலேயே வந்தது. அதனை அவன் அறியாது பாவத்தைச் செய்கிறார். அந்திலையில் அவன் மீண்டும் அப்புண்ணியத்தை விரும்புமாறு சீதை தூண்டுகிறார். அங்குனம் இராவணன் மனத்தைத் திருப்பவும் திருத்தவும் என்னாக கொண்டா எாதலாலேயே முற்றுக வெறுத்துரைக்காது ‘எழாய்...தேரியப் பாராய்’ என்று கூறிர் சிந்திக்கச் செய்கின்றார்.

‘எவ்வெவ்வுலகும் செய்யச் செல்வதிற்கிசைந்த தென் ரூல்’ எனவும் பாடம்.

‘இறந்தொழியாது அறந்தனை விரும்பு’ எனல்.

54. இப்பேருஞ் செல்வ நின்க ணீந்ததோ ரீசன் யாண்டும் அப்பேருஞ் செல்வங் துய்ப்பா னின்றுமா தவத்தி னன்றே ஒப்பருஞ் திருவு நீங்கி யுறுவோடு மூலக்க வுன்னித் தப்புதி அறத்தை யேழாய் தருமத்தைக் காமி யாயோ

அ-வடி:- ஓர்-ஒப்பற்ற. எசன்-சிறன். துய்ப்பான்- அநுபவிக்கும் படி. சின்று மாதவத்தின் — பெரிய தவவழியில் ஒழுகி. உலக்க — அழியும்படி. உன்னீ — என்னி. தப்புதி — விடுகின்றுய். காமியாயோ— விரும்பாயோ.

கோண்டுகூட்டு: ஏழாய். ஒர் ஈசன் நின்கண் இப்பொருஞ் செல்வம் ஈக்கது, மாண்டும் மாதவத்தின் கின்று அப்பேருஞ் செல்வம் துய்ப்பான் ஆன்றே. ஒப்பருஞ் திருவும் கீங்கி உறவிவாசம் உலக்க உன்னி அறத்தைத் தப்புதி. தருமத்தைக் காமியாயோ?

ப-ஸு:- ஏழாய்—அறிவில்லாதவனே, ஓர் ஈசன்—ஒப்பற்ற சில பெருமான். நின்கண் இப்பெரும் செல்வம் ஈந்தது— உன்னி டத்தில் இந்தப் பெரிய செல்வத்தைக் கொடுத்தருளியது. யான்னும் மாதவத்தின் நின்று— எப்பொழுதும் பெரிய தவ வழியில் ஒழுகி, அப் பெருஞ் செல்வம் துய்ப்பான் அன்றே— அந்தப் பெரிய செல்வத்தை நீ அநுபவிக்கவேண்டும் என்றல்லவா? ஒப்பு அரும் திருவும் நிங்கி-ஒப்பில்லாத செல்வத்தை யும் இழந்து, உறவொடும் உலக்க உன்னி—கற்றத்தாரோ டும் அழிவதற்கு நினைத்து, அறத்தை தப்புதி—அறத்தை விடுகின்றாய். தருமத்தை காமியாயோ— உனக்கென்றே நன்மைகள் பலவற்றைத் தந்த தருமத்தை விரும்பமாட்டாயா?

போழிப்பு:- அறிவில்லாதவனே, ஒப்பில்லாத சிவபெருமான் உனக்கு இந்தப் பெருஞ் செல்வத்தை ஈந்தது நீ எப்பொழுதும் சிறந்த தவாழுக்கத்தில் நின்று அப்பெருஞ் செல்வத்தை அநுபவிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தால்லவல்லவா? அஃது அவ்வாறிருக்க, நியோ ஒப்பில்லாத செல்வத்தையும் இழந்து உறவினரோடு நீயும் அழிவதற்கு என்னி அந்தச் சிறந்த அறத்தைக் கைவிட்டாய். உனக்கு நன்மை செய்த அறத்தை விரும்பமாட்டாயா?

விளக்கம்:- அறத்தினாலேயே செல்வம் வருமென்றும், அங்கும் வந்த செல்வத்தை அறவழியிலேயே அநுபவிக்கவேண்டும் என்றும் கூறுவாளாய் “மாதவத்தின் நின்று துய்ப்பான் ஈந்தது” என்றார்கள். உன் நற்செய்க்கையால் வந்த தென்று இறுமாப்புக் கொள்ளாதே என்பாள், ‘ஓர் ஈசன் ஈந்தது’ என்றார்கள். நீ அறத்தைக் கைவிடுவதினால் நீ மாத்திரம் இறந்தொழிய எண்ணுது உன்செல்வமெல்லாவற்றையும் அழிக்கவும் எண்ணினுய் என்பாள், திருவும் நிங்கி உறவொடும் உலக்க உன்னி அறத்தைத் தப்புதி’ என்றார்கள். ‘தருமத்தைக் காமியாயோ’ என்பது சீதை இராவணன்து அழிவு நிலைக்கிரங்கிக் கேட்பதுபோல் அமைந்துள்ளது.

**காமவெகுளி மயக்கங்களினின் ரூம் நீங்கிடேரே
பிறப் பிறப்பில்லாதவர் எனல்.**

55. மறந்திறம் பாத தோலா வலியின ரேனினு மாண்டார் அறந்திறம் பின்று மக்கட கருஷிறம் பின்று மன்றே பிறந்திறங் துழலும் பாசப் பிணக்குடைப் பிணியிற் நீர்ந்தார் துறந்தரும் பகைகள் மூன்றும் துடைத்தவர் பிறர்யார் சோல் லாய்.

அ-ரை:- மறம்—வீரம். தோலா—தோல்வியடையாத. பாசப் பிணக்கு உடை—பாசபந்தங்களையடைய. தீர்ந்தார்—நீங்கினார். துறந்து—விட்டு. பகைகள் மூன்று—காமம், வெகுளி, மயக்கம்.

கோஞ்சுகூட்டு:- மறந்திறம்பாத தோலா வலியினர் எனினும் அறம் திறம்பினரும் மக்கட்டு அருள் திறம்பினரும் மாண்டார் அன்றே. அரும்பகைகள் மூன்றும் துறந்து துடைத்தவர் பிறந்து இறந்து உழலும் பாசப் பிணக்கு உடை பிணியில் தீர்ந்தார். மூர் யார்? சொல்லாய்.

ப-ரை:- மறம் திறம்பாத—வீரத்தினின் ரூம் விலகாத. தோலா வலியினர் எனினும்-பிறரிடத்துத் தோல்வியடையாத வலியை யடையவாயினும். அறம் திறம்பினரும்—அறத்தினின் ரூம் விலகினவரும். மக்கட்டு அருள் திறம்பினரும்—மக்களிடத்தில் அருள் செய்தலிலிருந்து விலகினவரும். மாண்டார் அன்றே-இறந்தவரல்லவா? அதும் பகைகள் மூன்றும்—வெல்லுதற்கரிய உட்பகையாகிய காமம் வெகுளி மயக்கம் என்ற மூன்றினையும். துறந்து—முற்றுப் பிட்டு. துடைத்தவர்—நீங்கியவர்..பிறந்து இறந்து உழலும்—இவ்வுலகிலே பிறந்தும் இறந்தும் அஸுதற்குக் காரணமான, பாசப்பிணக்கு உடை பிணியில் தீர்ந்தார்—பாசபந்தங்களையடைய நோயினின் ரூம் நீங்கியவராவார். பிறர் யார்—அப்பகைகளை நீக்காது பிறவியை வென்றவர் பிறர் யார் உள்ளனர்? சொல்லாய்—சொல்வாயாக.

பொழிப்பு:- ஸீரச் செய்கையினின்றும் விலகாதவராய் எவர்க்கும் தோல்வியடையாத மிக்கவில்லைமயுடையவரேனும் அறத்தினின்றும் அருளினின்றும் விலகியவரே இறந்தவர். காமம் கோபம் அறியாகை என்னும் முப்பகையையும் வென்று அழித்தவர்களே பிறப்பிறப்பைத் தருகின்ற பாசபந்தங்களினின்றும் நீக்கியவர். அவ்வாறின்றி நீங்கியவர் வேறு யார் உள்ளர்? சொல்வாயாக?

விளக்கம்:- ஒருவர் அழிதற்குக் காரணம் அவர் வலிமையும் ஸீரமும் இல்லாதிருத்தலன்று, அவர் அறமும் அருளும் இல்லாதிருத்தலேயாகும் எனச் சீதை அறிவுறுத்தினள். காமம் கோபம் அறியாகை ஆகிய மூன்றும் ஒருவர் உள்ளத்தில் நின்று அவரை அழிக்கும் உட்பகைகளாம். இவை இலகுவாய் வெல்லுவதற்கரியன ஆதலால் ‘அரும்பகைகள்’ எனப்பட்டன. உயிரானது பூமி, சுவர்க்கம், நாகம் என்ற வற்றில் ஒன்றில் நிலைத்து நிற்காது பூமிக்கும் சுவர்க்கத் திற்கும் நாகத்திற்கும் மாறிமாறிப் போதலும் வருதலுமாய் இருக்கும் நிலையைக்குறிக்க ‘உழலும்’ என்பது ஆண்பட்டது.

**‘இராமனுல் அரக்கர் அழிவர் என்றது
உண்செயலால் உண்மையாயிற்று’ எனல்.**

56. தென்றமி முரைத்தோன் முன்னுத் தீதுதீர் முனிவர் யாரும் புன்றேழி ஸரக்கர்க் காற்றே நோற்கிலம் புகுந்த போதே கொன்றஞ ஞன்னு வன்னுஞ குறைவது சரதங் கோவே என்றனர் யானே கேட்டே ஸீயதற் கீயை சேய்தாய்.

அ-ரூ:- தென் தமிழ் - அழகிய தமிழிலக்கண நூலை, முன்னுமுதலாகக் கொண்ட. ஆற்றேம் - வலிமையழிந்தோம். நோற்கிலம் - தவம் செய்யும் வல்லமையில்லோம். அன்னூர் - அவ்வரக்கர்கள். சரதம் - உண்மை. இயைவ-பொருந்திய தீயசெயல் களோ.

கோண்டுகூட்டு:- தென் தமிழ் உரைத்தோன் முன்னு தீதுதீர் முனிவர் யாரும், புகுந்தபோதே, 'கோவே நோற்கிலம். புன்தொழில் அரக்காக்கு ஆற்றைம். அன்னார் உன்னல் குறைவது சரதம்; கொன்றருள்' என்றனர். யான் கேட்டேன், 'நீ அதற்கு இயைவ செய்தாய்,

ப-ஷ:- தென்தமிழ் உரைத்தோன் முன்னு—அழகிய தமிழிலக்கண நூலைச் செய்தவனுகிய அகத்தியனை முதலாகக் கொண்ட, தீது தீர் முனிவர் யாரும்—குற்றமில்லாத முனிவர் எல்லோரும், புகுந்த போதே—இராமன் தண்டகாரணியத்திற்குள் புகுந்தபோதே, கோவே — தலைவனே, நோற்கிலம்—யாம் தவஞ்செய்ய முடியாதவர்களானேம். புன்தொழில் அரக்காக்கு ஆற்றேம்—இழிந்த தொழிலைச்செய்கின்ற அரக்காக்களால் வளிமையழிந்தோம். அன்னார் உன்னல் குறைவது சாதம்-அவ்வரக்கர் உன்னல் அழிவது உன்னமே. கொன்றருள்-அவர்களை நீ அழித்தருள்வாயாக, என்றனர்—என்று இராமனை வேண்டினர். யான்கேட்டேன் - அம்முனிவர்கள் இராமனை அவ்வாறு வேண்டியதை யான் நேரில் கேட்டேன். நீ அதற்கு இயைவ செய்தாய்—நீ அவ்வாறு அரக்கர் அழிவு தற்குப் பொருத்தமான தீயசெயல்களைச் செய்து விட்டாய்.

போழிப்பு:- அகத்திபன் முதலாகிய முனிவர்களெல்லோரும், இராமன் தண்டகாரணியத்திற் புகுந்த அப்பொழுதே அவளை நோக்கி, "தலைவனே, யாம் தவஞ்செய்ய இயலாதவரானேம். இழிதொழிலைச் செய்யும் அரக்கரால் நம்வளி அழிந்தது. அவ்வரக்கர் உன்னல் அழிவது உறுதி. அவர்களை அழித்தருள்" என்று வேண்டினர். யான் இதனை அருகிருந்து கேட்டேன். நீ இப்போது முனிவரது வேண்டுகைக்குப் பொருத்தமான தீச்செய்க்கைகளைச் செய்தாய்.

விளக்கம்:- அரக்காக்கள் செய்யும் அழிவுச் செயல்களைத் தூங்காது களைத்தவராய், தங்களைக் காப்பாற்றற்கு யார் வருவார் என்று முனிவர்கள் ஆவலோடு வழிநோக்கி இருந்தார்களாதலால் இராமன் அவ்வனத்தில் புகுந்த போதே வேண்டினர். அவர்கள் அவ்வாறு வேண்டியது உன்னமே என வலியிருத்துவாளாய், 'யானே கேட்டேன்' என்றார்.

‘குர்ப்பணகையின் மூக்கை அரிந்தமையையும்
கரதூஷனுதியரைக் கொன்றமையையும்
அறியாயோ?’ எனல்.

57. உன்னையுங் கேட்டு மற்றுன் னூற்றமு முடைய நாளும்
பின்னையவ் வரக்கர் சேனைப் பெருமையு முனிவர் பேணிச்
சோன்னபி னுங்கை மூக்கு மும்பியர் தோனும் தானும்
சின்னபின் னங்கள் செய்த வத்தை நீ சிந்தி யாயோ.

அ-ஹர்:- ஊற்றமும்—வலிமையும். உங்கை—உன் தங்கையா
கிய தூர்ப்பணகையின். உம்பியர்—உன் தம்பியராகிய கரன்
தூடனன் தீரிசிரன் என்போரது.

ப-ஹர்:- உன்னையும் கேட்டு—உன்னையும் முனிவர் முதலியோர்
சொல்லக்கேட்டு. உன் ஊற்றமும் உடைய நாளும் — உன்
வலிமையையும் உன்னுடைய வாழ்நாளின் பெருமையையும்.
பின்னை—பின்பு. அவ்வரக்கர் சேனைப் பெருமையும் — அந்த
அரக்கர்களுடைய சேனையின் பெருமையையும். முனிவர்
பேணிச் சோன்னபின்—தண்டகாரணியத்திலுள்ள முனிவர்
கள் தம்மைப் பாதுகாத்துச் சொன்னபின். உங்கை மூக்கும்—
உன் தங்கையாகிய தூர்ப்பணகையின் மூக்கையும், உம்பியர்
தோனும் தானும்—உன் தம்பியரான கரன் முதலியோ
ருடைய தோள்களையும் கால்களையும். சின்னபின்னங்கள்
செய்த—சின்னபின்னமாகத் துண்டு செய்த. அத்தை நீ சிந்
தியாயோ—இராமனது அந்த வீரச் செய்கையை நீ நினைக்க
மாட்டாயா?

போழிப்பு:- உன்னையும் இராமன் கேட்டறிந்து, உன்
வலிமையையும் உன் வாழ்நாளையும் அரக்கர்களுடைய
சேனையின் பெருமையையும் தண்டகாரணியத்து முனிவர்
கள் இராமனுக்குக் கூறியபின் தூர்ப்பணகையின் மூக்கை
யும் கரதூடனதீயரது தோள்களையும் கால்களையும் அவ்
விராமலக்குமணர் சின்னபின்னமாக வெட்டி வீழ்த்தியதை
நீ சிந்திக்கவில்லையா?

விளக்கம்:- உன்னையும் உன்வலிமை முதலியவற்றையும் உன்னைச் சேர்ந்தார் வலிமையையும் கேட்டறிந்தபின்பே இராமலக்குமணர் தூர்ப்பணகை முதலியோருடைய உறுப்புக்களைச் சிதைத்தனர் என்றமையால் அவர்கள் அவனுக்கு அஞ்சினாரல்லர் என்பதை உணரவைத்தாள். அரக்கர்சேஜைப் பெருமை என்றது காதுடனுதியாது சேஜையின் மிகுதியைக் குறித்தது.

**'கார்த்தவீரியனைக் கொன்ற பரசுராமனை
இராமன் வென்ற செய்தியை அறியாயோ?'
எனல்.**

58. ஆயிரக் கூடக்கை யானின் ஜெங்நான்கு காரமும் பற்றி வாய்வழி குருதி சோரக் குத்திவான் சிறையில் வைத்த தூயவன் வயிரத் தோள்க் குணித்தவன் தொலைந்த மாற்றம் நியறிந் தீலையோ நிதி நிலையறிந் தீலாத நிசா.

அ-வர:- ஆயிரம் தட கையான் - ஆயிரம் பெரிய கைகளையுடையவனுகிய கார்த்தவீரியன். குருதி-இரத்தம். வாள்-ரெரிய. துணித்தவன்-வெட்டியவனுகிய பரசுராமன். தொலைந்த மாற்றம் - வலிமையழிந்த சொல்லை.

கோண்டுகூட்டு:- சீதி நிலை அறிந்திலாத சீசா, ஆயிரம் தடக்கையான் கின் ஜெங்நான்கு காரமும் பற்றி வாய்வழி குருதிசோரக் குத்தி, வாள் சிறையில் வைத்த தூயவன் வயிரத்தோள்கள் துணித்தவன் தொலைந்த மாற்றம் சீ அறிந்திலையோ?

ப-வர:- சீதி நிலை அறிந்திலாத சீசா - நீதியின் நிலையான தன்மையை அறியாத கீழ்மகனே, ஆயிரங் தடக்கையான-ஆயிரம் பெரிய கைகளையுடையவனும், சின் ஜெங்நான்கு காரமும் பற்றி - உன்னுடைய இருபது கைகளையும் பிடித்து, வாய்வழி

துறுதிசோரக் குத்தி— உனது பத்து வாயின் வழியாகவும் இரத்தம் சொரியும்வண்ணம் உன்னைக்குத்தி, வான்சிறையில் வைத்த தூயவன்— பெரிய சிறையில் உன்னை வைத்தவனும் குற்ற மற்றவனுமான கார்த்தவீரியனுடைய, வீரத்தோன்கள்— வலிமைபொருந்திய ஆயிரம் தோன்களையும். துணித்தவன்— வெட்டிக் கொன்றவனுன பரசுராமன், தோணிந்த மாற்றம்— இராமன்முன்னே வலிமையழிந்து தோற்ற செய்தியைக் கூறும் சொற்களை. சீ அறிந்திலையோ— நீ இன்னும் அறிய வில்லையோ?

பொழிப்பு:- நீதியையறியாத கீழ்மகனே, உன்னுடைய இருபது கைகளையும் பிடித்து, உன்வாயிலிருந்து இரத்தம் சொரியும் வண்ணம் உன்னைக் குத்தி, அவ்வளவில் விடாது உன்னைப் பெரிய சிறைக்குள் இட்டவனுன ஆயிரங் கைகளையுடையவனும் தூயவனுமான கார்த்தவீரியனைக் கொன்ற பரசுராமன் இராமனுக்குத்தோற்ற செய்தியை நீஅறியாயோ?

விளக்கம்:- தன்னுடைய பெருமைகளையேபேசி இராமனை இழித்துரத்த இராவணனுக்கு, அவனுடைய மிக்க இழிவுகளையெல்லாம் தான் அறிவாள் என்பதைச் சீதை அறிவிப்பாள் போல, இராவணனைக் கார்த்தவீரியன் வென்ற செய்தியை விரிவாய்க் கூறினான். கார்த்தவீரியன் இராவணனைப் பிடித்து ஒன்றும் செய்யாது சிறையில் வைத்தானல்லன், குத்திக் சிறையில் வைத்தனன் என்றும், குத்துதவின் தன்மையையும் வன்மையையும் காட்ட ‘வாய்வழி துறுதிசோரக குத்தி’ என்றும் விரிவாக எடுத்துரத்தாள். பரசுராமன் இராமனுக்குத் தோற்ற செய்தியை உலகமெல்லாம் அறியுமே. நீ இன்னும் அறியாதது உன் குறைபாடே என்பதைப் புலப்படுத்துவாளாய் ‘அறிந்திலையோ’ என்னது நீஅறிந்திலையே என்றும் கூறினான். “உன்னை வென்ற வீரனான கார்த்தவீரியனைக் கொன்ற பரசுராமனித் தோல்வியடையும்படி செய்த இராமனுக்கு நீ எம்மாத்திரம்?’ என்பது குறிப்பு.

“ஏகு நெறியறிந்திலாத நீசா” எனவும் பாடம்.

‘உனக்கு உறுதி கூறும் அறிவுணரவு மந்திரிகள் இல்லையா?’ என்ற.

59. கடிக்கும்வல் ஸ்ரவங் கேட்கு மந்திரங் களிக்கின் ரேஞ்சை
அடுக்கும் தடாதென் ரூற்ற வெதுவோ டறிவு காட்டி
இடிக்குங் ரில்லை யுள்ளா ரெண்ணிய தேண்ணி யுள்ளை
முடிக்குங் ரேன்ற போது முடிவன்றி முடிவு நூண்டோ

அ-ஹி:- கேட்கும்—கேட்டு அடங்கும். களிக்கின்ரேஞ்சை—
செருக்கடைந்துள்ள உன்னை. அடுக்கும்—பொருந்தும். ஏது
காரணம். இடிக்குங்—இடித்துப் புத்தி சொல்வார். முடிக்கு
ங்—கெடுப்பவர்.

கொண்டுகேட்டு:- கடிக்கும் வல் அரவும் மந்திரம் கேட்கும். ஈது
அடுக்கும் ஈது அடாத என்று ஆன்ற ஏதுவோடு அறிவுகாட்டி களிக்கின் ரேஞ்சை இடிக்குங் இல்லை. எண்ணியது எண்ணி உன்னை முடிக்கு
ங் உள்ளார். என்றபோது முடிவுஅன்றி முடிவு உண்டோ?

ப-ஹி:- கடிக்கும் வல் அரவும் மந்திரங் கேட்கும் — கடித்துக்
கொல்லும் கொடிய பாம்பும் மந்திரம்கேட்டு அடங்கும்.
ஈது அடுக்கும்—இது அறத்திற்குப் பொருந்தும். அடாது—
இது அறத்திற்குப் பொருந்தாது. என்று—என்று சொல்லி.
ஆன்ற ஏதுவோடு அறிவு காட்டி—சிறந்த காரணங்களோடு
அறிவுறுத்தி. களிக்கின்ரேஞ்சை—செருக்கடைந்துள்ள உன்னை.
இடிக்குங் இல்லை—இடித்துக்கூறி திருத்துபவர் இல்லை.
எண்ணியது எண்ணி—நி நினைத்தவற்றையே தாழும் தக்க
தென்று நினைத்து. உன்னை முடிக்குங் உள்ளார்—உன்னைக்
கெடுப்பவர்களே உனக்கு மந்திரிகளாய் உள்ளார். என்ற
போது—என்றால். முடிவு அன்றி முடிவதுண்டோ—நிறைவேறு
வது உனது அழிவேயல்லாமல் வேறு நிசம்வது உண்டா?
இல்லை என்க. ஒ - எதிர்மறை:

பொழிப்பு:- கடித்துக் கொல்லும் கொடிய பாம்பும் மாந்திரி கனுடைய மந்திரங் கேட்டு அடங்கும். இது அறத்திற் குப் பொருத்தமான செயலென்றும் இது பொருந்தாத செயலென்றும் தக்க காரணங்களைக் காட்டி உனக்கு இடித்துக் கூறி அறிவுறுத்துவோர் உனக்கு மந்திரிகளாய் இல்லை. நீ என்னியவாறே தாழும் எண்ணி உண்ணைக் கெடுப்பவரே உனக்கு மந்திரிகளாய் உள்ளனர். அங்குனமாயின் உனக்கு அழிவைத்தவிர வேறும் நிகழ்வது உண்டாகுமா? இல்லை.

விளக்கம்:- கொடிய பாம்பும் கேட்கும் எனவே இராவணன் நன் மந்திரிகளின் சொல்லைக்கேட்டு அடங்கியிருக்க வேண்டும் என்பது சிதையின் அறிவுரை. அரவும் என்பதிலுள்ள உம்-இழிவு சிறப்பு. இடித்துக் கூறும் மந்திரிகளை இல்லாத அசர் அழிவர் என்பதை

“இடிப்பாரை இல்லாத ஏமா மன்னன்
கெடுப்பாரி லானும் கேடும்” என்றும்,

தீயவற்றைக் கூறும் மந்திரிகளைக் காட்டினும் கொடிய பகைவர் வேறு இல்லை என்பதை,

“பழுதுள்ளும் மந்திரியில் பக்கத்துள் தெவ்வோர்
எழுபது கோடி யறும்”

என்றும் வள்ளுவர் கூறியவாற்றுல் உணர்க. இராவணனுக்கு வாய்த்த மந்திரிகள், இராவணன் தீயதைச் செய்யினும் அதுவே தக்கதென்பவர். ஆதலால் இராவணன் அழிவது உறுதி என்றார்.

‘வளரவும்’ என்றும், ‘முடிக்கின்றபோது முன்னின்’ என்றும் பாடும்.

இராவணன் சினத்தல்.

60. என்ற றத்துரை கேட்டலு மிருபது நயனம்
மின்றி றப்பன வோத்தன வெயில்விடு பகுவாய்
குன்றி றத்தேழித் தூர்ப்பின குறிப்பதேன் காமத்
தீன்றி றத்தையும் கடங்கது சீற்றத்தின் தகைமை.

அ-ரை:- அறத்து உரை—அறத்தைப் போதிக்கும் சொற்களை.
நயனம்—கண். பகுவாய்—சிளந்த வாய். குன்று இற—மலையும்
அழியும்படி. தெழித்து — சத்தமிட்டுப் பேசி. தகைமை—
பெருமை.

கோண்டுகூட்டு:- என்ற அறத்து உரை கேட்டலும், இருபது நயனம்
மின் திறப்பன ஒத்தன. வெயில் விடு பகுவாய் குன்று இற தெழித்து
உரப்பின, குறிப்பது என? சீற்றத்தின் தகைமை காமத்தின் திறத்தை
யும் கடங்கது!

ப-ரை:- என்ற—என்று சீதை கூறிய, அறத்து உரை கேட்ட
லும்—அறத்தைப் போதிக்கும் சொற்களை இராவணன்
கேட்டலும், இருபது நயனம்—அவனுடைய இருபது கண்க
ளும், மின் திறப்பன ஒத்தன—மின்னல்கள் மேகத்தைக் கிழித்
துக் கொண்டு வருவனவற்றை ஒத்தன. வெயில் விடு பகு
வாய்—ஓளி வீசுகின்றதிற்றந்த வாய்கள், குன்று இறதெழித்து
உரப்பின—மலைகளும் ஓடியும்படி அதட்டிப் பேசி அச்சுறுத்
தின. சீற்றத்தின் தகைமை—கோபத்தின் பெருமையானது,
காமத்தின் திறத்தையும் கடங்கது—ஆசையின் ஆற்றலையும்
கடந்து மேம்பட்டு நின்றது! குறிப்பது என—யாம் கூறு
வதற்கு வேறு யாது உளது?

பொழிப்பு:- ஏன்று சீதை கூறிய அறவகரகளைக் கேட்ட
ஞும் இராவணனுடைய இருபது கண்களும் மின்னலைப்
போல் ஓளிரிசின. ஓரியுடைய சிளந்த வாய்கள் மலைக
ளும் ஓடியும்வண்ணம் பேரொலியோடுகூடிய கடின வார்த்
தைகளைப் பேசின. அவனது கோபத்தின் கடுமை காமத்தின்

ஆற்றலையும் கடந்து நின்றது! இதனையன்றி யாம் கூறுவதற்கு வேறு யாது உள்ளது?

விளக்கம்:- இதுவரையிற் சீதை கூறியன் நிந்தனையுரைகள்ல, அறத்துரை என்பது பெற்றும். இதுவரை அளவில் மிக்க காமத்தையுடையனுயிருந்த இராவணன், இப்பொழுது சீதையை இரந்து வணங்கி நிற்கும்படி செய்த காமத்தையும் அடக்கி மேற்படவில்ல கோபத்தையுடையனுன் என்பார், ‘சிற்றத்தின் தகைகமை காமத்திறத்தினையும் கடந்தது’ என்றார். காமத்தின் திறமேன்றது இரங்குமாறு சீதையை இரந்து நிற்கச் செய்தலேயன்றித் தலைமேல் கையைக் கூப்பி நிலத்தில் விழுந்து வணங்கவும் செய்தல்.

‘காமம் தன் திறத்தையும் கடந்தது’ எனவும் பாடம்.

‘காதனையத் தின்பேன்’ என இராவணன் என்னுதல்.

61. வளர்ந்த தாளினன் மாதிரி மனைத்தையு மறைவித் தளந்த தோளின னனல்சோரி கண்ணின விவெளிப் பிளங்கு தின்பேனேன் ருடன்றுநின் றனங்டி பேயரான் கிளர்ந்த சிற்றமுங் காதலு மேதிரோதிர் கிடைப்ப

அ-கரை:- தாளினன் - கால்களையுடையவன். மாதிரம் - தீச. மறைவித்து - மறையும்படி செய்து. அனல் - நெருப்பு. உடன்று - கோபித்து. கிளர்ந்த - ஒங்கி ஏழுந்த. எதிர் எதிர் கிடைப்ப - ஒன்றுக்கொன்று தாழாது நிற்றலால்.

கோண்டுகூட்டு: வளர்ந்த தாளினன், மாதிரம் அனைத்தையும் மறைவித்து அளந்த தோளினன், அனல் சோரி கண்ணினன். ‘அவெளிப் பிளங்கு தின்பேன்’ என்று கிள்ளனன். சிற்றமும் காதலும் எதிர் எதிர் கிடைப்ப அடிப்படையான்.

ப-கு:- வளர்ந்த தாளினன்—கோபத்தினால் உடைத்துநீண்ட கால்களையடையவனுயும், மாதிரம் அகைந்ததையும் மறைவித்து அளங்ததோளினன்—திசைகள் எல்லாவற்றையும் மறைத்துக் கொண்டு பரந்தெழுந்த தோள்களையடையவனுயும், அனல் சோரிகண்ணினன்—நெருப்பை வீசுகின்ற கண்களையடையவனுயும், இவளை பிளங்கு தின்பேன் என்று—இந்தச் சிதையைப் பிளந்து தின்பேன் என்று சொல்லி, உடன்று நின்றனன்—கோபங்கொண்டு நின்றுன். சிற்றமும் காதலும் எதிர் எதிர் கிடைப்ப—அவன் மனத்தில் கோபமும் காமமும் ஒன்றை ஒன்று குறைக்காது சமமாய் நிற்றலால், அடிபெயரான்—அடியெடுத்துச் செல்ல முடியாதவனுய் நின்றுன்.

பொழுப்பு:- மிக நீண்டு வளர்ந்த கால்களையும், திக்கெல்லாம் பரந்து அகன்ற தோள்களையும் நெருப்பைக் கக்குகின்ற கண்களையும் உடையவனுய், சிதையை இப்பொழுதே பிளந்து தின்பேன் என்று சொல்லி இராவணன் கோபத்தோடு நின்றுன். அவன் மனத்தில் கோபமும் ஆசையும் சமமாய் இருந்தமையால் யாதும் செய்யாமல் அவ்விடத்திலேயே நின்றுன்.

விளக்கம்:- கோபத்தின் மிகுதியைக் கூறுவார் நீண்ட கால்களையும், பரந்த தோள்களையும், நெருப்பைக் கக்கும் கண்களையும் உடையனுய் இருந்தான் என்றார். அரக்கன் ஆதவால் இராவணன் சிதையைக் கொல்லுதலோடு விடாது தின்னவும் துணிந்தான். சிதையைக் கொன்று தின்னவேன்டுமென்றெழுந்த கோபத்திற்குச் சமமாய் அவளை மனைவியாகக் வேண்டுமென்ற ஆசையும் நிறைந்திருந்தமையால் கொல்லச் செல்லாது அவ்விடத்திலேயே அசையாது நின்றுன் என்பார், ‘அடிபெயரான்’ என்றார். முன்னே, இராவணனைப் புலிக்கும் சிதையை அப்புலியினிடத்தில் அகப்பட்ட மானுக்கும் ஓப்பிட்டமையை இங்கே ‘பிளந்து தின்பேன்’ என்ற இராவணன் கூற்றேருடுபொருத்திக் காண்க. எதிர் எதிர் கிடைத்தலாவது ஒன்றை ஒன்று அடக்க முடியாதவாறு சமமாய் வளர்ந்து நிற்றல்.

‘தின்பெனென்றுடன்றனன் பெயர்ந்தனன் பெயரான்’ எனவும் பாடம்.

இராவணனது நிலையைக் கண்ட அநுமன் நினைவு.

62, அன்ன காலையி வநுமனு மருந்ததிக் கற்பின் என்னை யானுடை நாயகன் ரேவியை யேன்முன் சோன்ன நிசன்கை தோடுவதன் முன்றுகைத் துழக்கிப் பின்னை நின்றது செய்குவே னென்பது பிழித்தான் அ-ஸீ:- அன்னகாலையில் - அப்பொழுது. சீசன் - கீழ்மகன். துகைத்து - மிதித்து. உழக்கி - வருத்தி. நின்றது - ஏஞ்சியுள்ள கருமத்தை. பிழித்தான் - உறுதிகொண்டான்.

ப-ஸீ:- அன்னகாலையில் - அப்பொழுது. அநுமனும் - இராவணன் செய்திகளையெல்லாம் மரக்கிளையில் மறைவாய் இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த அநுமனும், அநுந்ததிக் கற்பின் - அருந்தத்தியின் கற்பினைப் போலும் அரியகற்பொழுக் கத்தையுடையானும், என்னை ஆளுடை நாயகன் தேவியையை என்னை அடிமையாயுடைய நாயகனுன் இராமனுடைய தேவியுமான சீதையை, என்முன் - எனக்கு முன்னே. சொன்ன சீசன் - கொடிய வார்த்தைகளைச் சொன்ன கீழ்மகனுன் இராவணன். கைதொடுவதன் முன் - கையால் தொடுவதன் முன்னே. துகைத்து உழக்கி - காலால் அவனை மிதித்து வருத்தி, நின்றது தன்னை செய்குவென் - ஏஞ்சியுள்ள கருமத் தைப் பின்பு செய்துமுடிப்பேன். என்பது பிழித்தான் - என்று மனத்தில் உறுதி கொண்டான்.

போழிப்பு:- அப்பொழுது அநுமன், ‘கற்பில் அருந்தத்தியை ஒத்தவரும் என் நாயகனுன் இராமனுடைய தேவியுமான சீதையை இழிந்தவருன் இராவணன் என்முன்னே கையால் தீண்டுவதன்முன் யான் அவனை மிதித்து வருத்திவிட்டு

மற்றுள்ள கருமத்தைப் பின் செய்வேன்’ என்று மனத்தில் துணிந்தான்.

விளக்கம்:- அன்னகாலை என்பது இராவணன் சீதையைத் தின்னக் கோபங்கொண்ட அப்பொழுது என்பது. தன்னுடைய நாயகனின் தேவியை அரக்கன் தீண்டுதலைக் காணவும் பொறுக்காமையால் அநுமன் ‘என்முன்’ என்றான். இராவணன் சீதைக்குத் தீங்கு செய்யும்வரை பொறுத்திருக்காருகையால் ‘கைதோடுவதன்முன்’ என்றான். நின்றது என்றது சீதையை இராமனிடம் சேர்த்தல் முதலிய மற்றக் கருமங்களைக் குறித்தது. எனவே கோபங்கொண்ட இராவணனைக் கொன்று பின் சீதையை இராமனிடம் சேர்ப்பேன்’ என்றான் என்க.

அநுமன் இராவணைக் கொல்ல எண்ணிப் பின் கொல்லாதிருத்தல்.

63. தனிய னின்றனன் றலைபத்துங் கடிதுகத் தாக்கிப் பனீயின் வேலையி லிலங்கையைக் கீழூற்ப பாய்ச்சி புளித மாதவத் தணங்கினைச் சுமந்தனன் போவேன் இனிதி னென்பது நினைந்துதன் கரம்பிசைக் கீருந்தான்.

அ-ரா:-தனியன்-துணையின்றி நிற்பேனுகியயானே. னின்றனன்-இங்கே நின்றவனுகிய இராவணனுடைய. பனீயின் வேலையில்- குளிர்ந்த கடவில். பாய்ச்சி—செலுத்தி. அணங்கினை—தெய்வப் பெண்போல்வாளாகிய சீதையை. போவேன்—செல்வேன்

கொண்டுகூட்டு:- தனியன், னின்றனன் தலைபத்தும் கடிது உக்ததாக்கி லிலங்கையை பனீயின் வேலையின் கீழூற பாய்ச்சி, புளிதமாதவத்து அணங்கினைச் சுமந்தனன் இனிதின்போவேன் என்பதும். நினைந்து தன் கரம் பிசைக்கிருந்தான்.

ப-ஸு:- தனியன்--துணைவர் ஒருவருமின்றித் தனித்து நிற் பேனுகிய யானே, நின்றனன் தலைபத்தும் சடிது உகதாக்கி--இங்கே நின்றவனுன இராவணனுடைய பத்துத் தலைகளும் விரைந்து நிலத்தில் வீழுமாறு அவளைக் கொன்று, இலங்கையை--கொடியவர் வாழும் இவ்விலங்கையை, பனியின் வேலையில் கீழ்உற பாய்ச்சி--குளிர்ச்சியை உடைய கடலில் கிழே ஆழுமாறு செலுத்தி, புனிதமாதவத்து அணங்கினைச் சுமந்தனன்--தூய்மையான பெரிய தவத்தைச் செய்வனும் தெய்வப்பெண்ணை ஒத்தவளுமாகிய சிதையை என்தோளில் சுமந்து, இனிதின் போவென்--மகிழ்ச்சியோடு இராமனிருக்கு மிடத்திற்குச் செல்வேன். என்பதும் நினைந்து--என்ற எண்ணத்தையும் எண்ணி, தன் காம் பிசைந்து இருந்தனன் - அவ்வாறு செய்வதற்குத் தூடித்தவனுய்த் தன் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டிருந்தான்.

போழிப்பு:- தனியே நின்றேனுகிய யானே இராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் வீழ்த்திக் கொன்று, இங்கையையும் கடலில் ஆழ்த்தி, சிதையைத் தோளில் சுமந்து இனிது செல்வேன்' என்றும் அநுமன் நினைந்து தன்கைகளைப் பிசைந்திருந்தான்.

விளக்கம்:- அநுமன், இராவணனைக் கொல்வதற்கும் இலங்கையை ஆழ்த்துவதற்கும் வேறு துணைவர் யாரும் வேண் குவதில்லை என்பான், தனியன் என்றார்கள். கொடியவர் வாழுவதனால் இலங்கையையும் கடலில் ஆழ்த்த எண்ணிருன். முன்பு 'நோற்பவர் எங்குளர்?' குலத்தின் வந்து இலவின் மாண்புடை நங்கையர் மனத்தவம் நவிலற்பாலதோ' எனவியந்த அநுமன், எண்டும் 'புனிதமாதவத் தணங்கு' என்று சிதையின் தவத்தை உயர்வாக நினைத்தான். தான் நினைத்த கருமத்தை விரைந்து செய்யவேண்டுமென்று துடிக் கின்றார்கள் என்பது 'தன்காம் பிசைந்து இருந்தான்' என்பதனால் உணர்ப்படும்.

'தனியில் நின்றவன்' எனவும் பாடம்.

இராவணன் கோபம் தணிந்து பேசுதல்.

சீதையைத் தின்னவெண்ணையிய இராவணனது கோபம் அவள்மேற் கொண்ட ஆகையால் அடங்கியது. அவளை இனக்கச் செய்தற்கு மீண்டும் கில கூறினான். “யான் கோபங்கொண்டு உன்னைக் கொல்லவெண்ணைனேன். யான் முன்பு உனக்கு வரையறுத்துச் சொன்ன காலவெல்லை முடியவில்லை. அது முடியுமுன் உன்னைக் கொல்லமாட்டேன். இவ்வுலகத்திலே என்றால் இயலத்தக்க கருமம் இயலாத கருமம் என்று ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம் செய்ய வல்லேன். எனக்கு முன் ஏற்பட்ட தோல்விகளும் வெற்றிகளும் என் விளையாட்டுச் செய்களே! யான் அன்று இராமனைக்கொன்று உன்னைக் கவர்ந்திருப்பின் இராமன் இறத்தலால் நியும் இறப்பாய்; நீ இறப்பின் யானும் இறப்பேன். அவ்வாறு நேராமல் வஞ்சனையால் உன்னைக் கவர்ந்தேன். இராமலக்கு மனூர் யான் உன்னைக் கொணர்ந்தேன் என்று அறிவாராயின் இங்கே வரமாட்டார்கள். தேவர்களே அஞ்சம்போது உன் கணவனு அஞ்சமாட்டான்? மெல்லிய தோளையுடையாளே, என்ன வென்றவர்களென்று உன்னை கூறப்பட்டவர் உயிரோடிருக்கும்போதே யான் முவலகையும் ஆளும் பெருமையோடிருந்தேன் என்பதை அறியாயா? பாவையே, உன்பொருட்டாய். யான் இராமலக்குமண்ரைக் கொல்லமாட்டேன். அவரை ஏவல் செய்விப்பதற்கு மாத்திரம் கருதியுள்ளேன். சிறிய மனிதரை ஒருபொருளாக எண்ணி என்னிடத்தில் கோபம் பிறவாது. குற்றமற்றவளே, அவ்விருவரையும் என் ஒருக்கயாலே கொண்டுவருகிறேன், பார்க்கிறோயா? அவர்கள் அற்பமான மனிதராயினும் உன்னை எனக்குத் தந்தவர் ஆகையால் என்மதிப்புக்குரியவரே. யான் அவர்களைக் கொல்லேன் அவர்கள் இறக்கவேண்டுமென்று நீ விரும்பினால் யான் கொல்வேன். வாழ்நான் குறைபவளே, யான் அயோத்திக்குச் சென்று பரதன் முதலானேரையும் அழித்துப் பின் மிதிலையிலுள்ள சனகன் முதலானேரையும் கொன்று உன்னையும் மாய்த்துவிடுவேன். என்வளிமையை

நீ அறியாய் உனக்குக் கூறிய காலவெல்லை முடிவதற்கு இன்னும் இரண்டு மாதங்களே உள்ளன. பின்னர் நடப்பதை நீயே அறிவாய்". என்று கடுஞ்சொற்களைக் கூறி அப்பாற சென்றுன.

இராவணன் மிக்க கோபங் கொள்ளுதல்.

64. ஆண்ட வாளரக் கன்னகத் தண்டத்தை யழிப்பான் முண்ட காலவேங் தீயென முற்றிய சீற்றம் நீண்ட காமநீர் நீத்தத்தி னவிவுறு நிலையின் மீண்டு நின்றேரு தன்மையா னீவையிவை விளம்பும்

அ-ஹா:- ஆண்டு—அப்பொழுது. அகத்து—மனத்தில். அண்டத்தை—உலகத்தை. காலவெம் தீ—யுகமுடிவில் தோன்றும் கொடிய நெருப்பு. சீற்றம்—கோபம். நீத்தம்—வெளனம். அவியுறு நிலையில்—அணைந்த நிலைமையில். விளம்பும்—சொல்வான்.

கோண்டுகூட்டு: ஆண்டு அவ் வாள்அரக்கன் அகத்து அண்டத்தை அழிப்பான் முண்ட காலவெம் தீ என முற்றிய சீற்றம், நீண்ட காம நீர் தீத்தத்தின் அவிவுறு நிலையின் நின்று இவை இவை மீண்டும் ஒரு தன்மையான விளம்பும்.

ப-ஹா:- ஆண்டு—அப்பொழுது. அவ் வாள்அரக்கன் அகத்து—அந்தக் கொடிய அரக்கனை இராவணன் மனத்தில். அண்டத்தையும் அழிப்பான் முண்ட—உலகம் எல்லாவற்றையும் அழித்தற்கு எழுந்த. கால வெம் தீயென—யுகமுடிவுகால்த் தில் தோன்றிய கொடிய நெருப்புப்போல. முற்றிய சீற்றம்—முதிர்ந்தெழுந்த கோபமாகிய நெருப்பு, நீண்ட காம நீர்நிதி தத்தின் அவிவுறு நிலையில் நின்று—மிகுந்த காமமாகிய நீர்ப்பெருக்கினால் அணைந்த நிலையில் நின்று. இவை இவை—பின்வரும் இவ்வகையான சொற்களை. மீண்டும் ஒரு தன்மை

யான் விளக்கும் - முன்போலவே மறுபடியும் மாறுதலின்றிக் கூறுவான்.

போற்பு:- அப்பொழுது இராவணன் மனத்தில் யுகமுடிவில் உலகத்தை யழிக்கத் தோன்றும் பெருநெருப்புப் போல முதிர்ந்து எழுந்த கோபமாகிய நெருப்பானது அவன் அவன் மேற்கொண்ட ஆசையாகிய பெரு வெள்ளத்தால் அணைய, அந்நிலையில் பின்வருவனவற்றைக் கூறலானான்.

விளக்கம்:- அப்போது என்றது இராவணன் சீதையைத் தின்னவெண்ணிய அச்சமயத்தில். இராவணனது காமத்தை நீர்ப்பெருக்காக உருவகித்ததற் கேற்ப அவனது கோபம் நெருப்பாக உருவகிக்கப்பட்டது.

‘அரக்கன்கனன்று’ எனவும், ‘காதல் நீர்நீதத்தத்தின் விழுறு’ எனவும் பாடம்.

தான் சீதையைக் கொல்லாமைக்கும்
முன் பிறர்க்குத் தோற்றமைக்கும்
காரணம் கூறல்.

65. கோல்வனேன் றுடன்றே ஞுன்னைக்
கோல்கிலேன் குறித்துச் சொன்னே
சோல்லள வவந்றுக் கேல்லாங்
காரணங் தேரியச் சொல்லின்
ஒலவதீ தோல்லா தீதென்
றேணக்குமோன் றுலகத் துண்டோ
வெல்வதூங் தோற்ற ருஞும்
விளையாட்டின் விளைந்த மேனுள்.

அ-ரூ:- உடன்றேன் — கோபித்தேன். ஒல்வது - என்னுல் இயல்வது. ஒல்லாது - என்னுல் இயலாதது.

கோண்டுகூட்டு:- உன்னைக் கொல்வன் என்று உடன்றேன். குறித் துச் சொன்ன சொல் அளவு கொல்கிலேன். அவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் தெரியச் சொல்லின். எது ஒல்வது எது ஒல்லாத என்று ஒன்று உலகத்து எனக்கு உண்டோ? வெல்வதும் தோற்றல்தானும் மேனுள் விளையாட்டின் விளைந்த.

ப-ரூ:- உன்னைக் கொல்வன் என்று உடன்றேன் - யான் உன் ஜைக் கொல்வேன் என்று கோபம் கொண்டேன். குறித்துச் சொன்ன சொல்அளவு - அசோகவனத்தில் உன்னைச் சிறை வைத்தபோது ஓராண்டுக்குள் எனக்கு இனங்கவேண்டும் என்று யான் உனக்குச் சொன்ன சொல்லாற் குறித்த கால வெல்லைவரையும், கொல்லேன்-உன்னைக் கொல்ல மாட்டேன். அவற்றுக்கெல்லாம் காரணம் தெரியச் சொல்லின்-யான் தோற்றேன் என்று நீ முன்சொன்னவற்றுக்கெல்லாம் காரணம் யாதென ஆராய்ந்து கூறுவதானால், சொல்வேன் கேள். எது ஒல்வது—இது என்னுல் செய்ய இயல்வது. எது ஒல்லாது—இது என்னுல் இயலாதது, என்று ஒன்று—என்று கருதத் தக்க ஒருசெயல். உலகத்து எனக்கு உண்டோ? உலகத் தில் எனக்கு உள்ளதோ? இல்லை. வெல்வதும் தோற்றல்தானும்—யான் முன்னுளில் வென்ற செயலும் தோற்ற செயலும், மேனுள் விளையாட்டின் விளைந்த—முன்னுளில் யான் செய்த விளையாட்டுக்களின் பயனும் நிகழ்ந்தனவாகும். ஒ-எதிர்மறை.

போழிப்பு:- உன்னைக் கொல்வேன் என்று யான் கோபம் கொண்டேன். ஆயினும் யான் உனக்குக் குறித்துச் சொன்ன ஒருவருட கால எல்லை முடிவதற்குள் யான் உன்னைக் கொல்லேன். யான் பிறர்க்குத்தோற்றமைக்குக் காரணம்கூறுவேன், கேள். இயலக்கூடிய கருமம் என்றும் இயலாத கருமம் என்றும் ஒன்றும் எனக்கில்லை. முன்னே யான் வென்றமையும் தோற்றமையும் எனவிளையாட்டின் பயன்களே,

விளக்கம்:- ஒல்வது என்பதற்கு இலகுவாயன்றி வருந்திச் செய்யத்தக்க செயல் என்றும், ஒல்லாது என்பதற்கு என்னால் எவ்வாற்றிருந்தும் செய்யஇயலாத செயலென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அவற்றுக்கு என்பது, சிவபிரானது கால் விரலால் அழுத்தப்பட்டமையும் கார்த்தவீரியனுல் குத்தப் பட்டுச் சிவறைவக்கப்பட்டமையும் முதலாயின. அச்செய்தி களைக் கூறிச் சீதை இதழ்ந்தாளாதலால் அவற்றுக்குக் காரணம் கூறிச் சீதைக்குத் தன்வீரத்தை வலியுறுத்துவானுண்ண. அவன் கூறிய காரணம், அந்தத் தோல்விகளைல் லாம் தான்செய்த விளையாட்டின் பயன்கள் என்பது. அதாவது தனக்குஇவ்வுலகிலும் வானுலகிலும் உள்ளவர்கள் சமமானவரல்லர் என்றும், எனவே அவர்களோடு தான் ஆற்றிய போர் முதலியனவெல்லாம் உண்மையில் போர்களைல்ல என்றும், விளையாட்டில் விளைந்த வெற்றியும் தோல்வியும் பொருளாக மதிக்கத்தக்கனவல்ல என்றும் கூறினான் என்க.

சீதையை வஞ்சனையாற் கொணர்ந்தமைக்குக் காரணம் கூறல்.

66: ஒன்றுகே ஞராக்க நிற்கோ
 ருயிரேன வூரியோன் றன்னைக்
கோன்றுகோ ஸிழைத்தா னீ நின்
 நுயிர்விழிற் குற்றங் கூடும்
என்றனு ருயிரு நீங்கு
 மேன்பதை யியை வேண்ணி
அன்றுநான் வஞ்சஞ் சேய்த
 தாரேனக் கமரி னேர்வார்.

அ-ரை:- நிற்கு • உனக்கு. கோள் இழைத்தால் — உன்னைக் கவர்தலைச் செய்தால். இயைய — பொருந்த. அமரின்— போரில். நேர்வார்— எதிர்க்கவல்லார்.

ப-ஸ:- ஒன்று உரைக்கக் கேள்—யான் ஒரு காரணம் கூறுவேன் கேட்பாய். நிற்கு ஓர் உயிரென உரியோன் தன்னை— உனக்கு ஒப்பற்றுவதீர்போல மதித்தற்குரியவனுடைய இராமனை, கோன்று கொன்றுவிட்டு, கோள் இழைத்தால் — உன்னைக் கவர்த்தலைச் செய்திருந்தால். நீ சின உயிர் விடில்—இராமன் இறந்தமையைப் பொறுக்கமாட்டாது நீயும் உன் உயிரை விட்டால், குற்றம் கூடும—பிழை உண்டாகும். அது யாதெனில், என்தன் ஆகுபிரும் நீங்கும்—நீ இறந்தால் என்னுடைய அருமையான உயிரும் நீங்கிவிடும். என்பதை இயை எண்ணி—என்ற இவ்விளைவுகளைக் காரணகாரிய முறைப்படி பொருந்த ஆராய்ந்து பார்த்தபின்பே, அன்று நான் வஞ்சம் செய்தது—அன்று நான் உன்னைக் கவர்தற்கு வஞ்சனை செய்ததாகும். அதுவன்றிப் போர்செய்ய முற்படுவேனேல், ஆர் எனக்கு அமரில் நேர்வார் - யார் என்னைப் போரில் எதிர்ப்பவர்? ஒருவருமில்லை.

பொழிப்பு:- யான் ஒன்று சொல்வேன் கேள். நின்னுயிரையை இராமனையான் கொன்று உன்னைக் கவர்ந்து வருவேனேல் இராமனிறந்தமை பொருது நீயும் இறப்பாய். நீ இறந்தால் யானும் இறப்பேன். இவ்விதமான விளைவுகளையெல்லாம் ஆராய்ந்தபின்பே யான் உன்னை வஞ்சனையால் கவர்ந்து வந்தேன். இதுவன்றி, போரில் என்னை எதிர்க்கவல்லவர்களும் உலகில் இருக்கின்றார்களா? இல்லையே.

விளக்கம்:- இங்குக் கூறிய வார்த்தைகளில், தான் சீதையை வஞ்சித்துக்கொண்டு வந்தமைக்குக் காரணம் கூறி, தான் இராமனுக்கு அஞ்சினான் அல்லன் என்பதையும் தான் உண்மைவீரன் என்பதையும் இராவணன் சீதைக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றார்கள். முன்பு சீதை “அஞ்சினை ஆதலால் அன்று ஆண்டகை அற்றம் நோக்கி வஞ்சனை மானைன் நேவி மாயையால் மறைத்துவைத்தாய்” என்று இகழ்ந்தாள். அவ்விகழ்ச்சியை நீக்குதற்கு இவ்வாறு அவன் காரணம் சொன்னாமை காணக். சீதையிறந்தால் தானும் இறப்பான் என்று இராவணன் கூறி, சீதையிடத்துத் தனக்குள்ள காதலைப் புலப்படுத்தினான். அவ்வாறு கூறியதன்

காரணம், சீதை தன்னை விரும்புவாள் என்று கருதினமையேயாம். தன்னுயிரைக் குறிக்கும்போது ‘என்னுயிர்’ என்னது ‘என்றஞ் ஆருயிர்’ என்று அவன் கூறியமை நோக்கத் தக்கது.

தனக்கஞ்சி இராமன் தேடிவாரான் எனல்.

67. மாண்ப தறிந்துபோன மாணிட ராவார் மீண்டு யானென்ப தறிந்தால் வாரா ரேழைமை யெண்ணீநோக்கல் தேனென்ப தறிந்த சொல்லாய் தேவர்தாம யாவரேயேங் கோனென்ப தறிந்து பின்னைத் திறம்புவார் குறையி னல்லால்.

அ-ரை:- மீண்டு—திறும்பவும். ஏழைமை—அறிவில்லாத நினைவுகளை. அறிந்த—பயின்ற. எம்கோன்—எமது தலைவன்.

கோண்டுகூட்டு:- தேன் என்பது அறிந்த சொல்லாய், மான் என்பது அறிந்துபோன மாணிடராவார் மீண்டு யான் என்பது அறிந்தால் வாரார் தேவர்தாம் என்கோன் என்பது அறிந்து குறையின் அல்லால் பின்னைத் திறம்புவார் யாவர்? ஏழைமை எண்ணி கோக்கல்.

ப-ரை:- தேன் என்பது அறிந்த சொல்லாய்—இனிமை என்பது நன்கு பயின்ற சொல்லியுடையவளே. மான் என்பது அறிந்து போன மாணிடர்—மாரிசன் என்று நினையாது உண்மையான மாணென்று நினைத்து அதன்பின் சென்ற இராமலக்குமணர். மீண்டு—மாரிசனது மாயையினின் றும் விடுபட்டுத் திறும்பி. யான் என்பது அறிந்தால் வாரார்—உன்னைக் கவர்ந்தது யான் என்பதை அறிவாரேயானால் தேடிவரமாட்டார்கள். தேவர் தாம் — தேவர்களேவனில், எம்கோன் என்பது அறிந்து குறையினல்லால்—எங்கள் தலைவன் செய்தான் என்று அறிந்து மனுஹக்கம் குறைவதேயல்லாமல், உன்னை மீட்கவாரார். பின்னை—அதன்மேல். திறம்புவார் யார் — எனது ஆளையை மீறிந்தப்பவர் யாவர் உள்ளனர்? ஒருவருமில்லை. ஏழைமை எண்ணி நோக்கல்—அறிவில்லாதவற்றை நினைக்காடுத.

பொழிப்பு:- இனிமை மிக்குள்ள சொல்லியுடையவளே, மாரி சமாளின உண்மையான மான் என்று கருதி அதன் பின் சென்ற இராமலக்குமணர் யான் உன்னைக் கவர்ந்தேன் என்று அறிவாரேயானால் உன்னைத் தேடிவரமாட்டார்கள். ‘எமது தலைவன் செய்தான்’ என்று எண்ணித் தேவர்களும் அஞ்சியிருப்பார்களேயன்றி எவரும் வாரார். ஆகவே நீ அறிவுக்குப் பொருந்தாதவற்றை எண்ணுதே.

விளக்கம்:- முன்பு சீதை “ஆழியெஸ் கோமகன் அறிய வந்த நான்.....உன் உயிரொடோய்மோ” என்று கூறி இராவன் கோபத்தின் ஆற்றலையும் இராவணன் அழிவையும் வலியுறுத்தினான். அவ்வாறு அவள் கூறியதை மறுத்துத் தன் பெருமையை இராவணன் இங்கு நிலை நாட்டுகிறுன். இராமலக்குமணரை இகழ்வானாய், பொய்ம்மாளை மெய்ம்மாளென்று அதன்பின் போன அறிவிலிகள் என்பான், மான் என்பது அறிந்து போன மாணிடர் என்றார்கள். இராவணன் சீதை கூறிய சொல்லின் இனிமையை அறிந்தானேயன்றிப் பொருளின் இனிமையை அறிந்தானல்லன் ஆதலாலே தேன் என்பது அறிந்த சொல்லாய் என்று அவளது சொல்லை வியந்து விளித்தான்.

முவலகையும் ஒருங்கு ஆண்ட தன் பெருமையை இராவணன் கூறல்.

68. வென்றேஞு மிருப்ப யார்க்கு
மேலவர் விளிவி லாதோர்
என்றேஞு மிருப்ப வன்றே
யிங்தீர னேவல் செய்ய
ஒன்றேஞுவில் வுலக முன்று
மாள்கின்ற வொருவன் யானே
மென்றேஞா யிதற்கு வேஞேர்
காரணம் விரிப்ப துண்டோ.

அ.வரி:- விளிலிலாதோர் - அழியாதவர். என்னேரும் - என்று சொல்லப்பட்டோரும்.

கோண்டுகூட்டு:- மென்தோளாய் யான் வென்னேரும் இருப்ப யார்க்கும் மேலவர் விளிலிலாதோர் என்னேரும் இருப்ப இந்திரன் ஏவல் செய்ய இவ்விலகு முன்றும் ஆள்கின்ற ஒருவன் அன்றே இதற்கு வேறேர் காரணம் விரிப்பது உண்டோ?

ப-வரி:- மென்தோளாய் - மெல்லிய தோள்களையுடையவளே, யான், வென்னேரும் இருப்ப - என்னை வென்றவர்களென்று உன்றுற கூறப்பட்டவராகிய கார்த்தவிரியன் முதலானானும் உயிருடன் இருப்பவும், யார்க்கும் மேலவர் விளிலிலாதோர் என்னேரும் இருப்ப - எவர்க்கும் மேலானவரும் அழியாதவரும் என்று சொல்லப்பட்டவருமாகிய மும்மூர்த்திகளும் உயிரோடு வாழ்ந்திருப்பவும், இந்திரன் ஏவல்செய்ய - தேவர் தலைவருகிய இந்திரன் எனது ஏவலீசு செய்யவும், ஒன்னேரு - ஓர் உலகத்தை மட்டுமா? இவ்விலக முன்றும் ஆள்கின்ற ஒருவன் அன்றே - இந்த உலகங்கள் முன்றையும் ஆள்கின்ற ஒருவன் அஸ்வா? இதற்கு - யான் இந்த முன்றுலகங்களையும் ஆளுகின்ற வெற்றிக்கு, வேறு ஓர் காரணம் விரிப்பது உண்டோ - எனது வலிமையையும் விருப்பத்தையும் அன்றி வேறு ஒரு காரணம் விரித்துச் சொல்வதற்கு உள்ளதா? இல்லை.

போழிப்பு: மெல்லிய தோள்களை உடையவளே என்னை வென்ற வர்களும் எல்லோர்க்கும் மேலானவர்களும் அழியாதவர்களும் என்று சொல்லப்படுகின்ற மும்மூர்த்திகளும் தத்தம் நிலையில் இருக்கவும், இந்திரன் எனக்கு ஏவல் செய்யவும் யான் அப்பேல்லோர்க்கும்மேலாய் இந்த உலக முன்றையும் ஆள்கின்ற ஒப்பற்ற தலைவன் அல்லவா? இவ்வாறு யான் ஆள்வதற்கு வேறுகாரணமும் உண்டா? இல்லையே.

விளக்கம்:- கார்த்தவிரியன், வாலி முதலியோர் இராவணைன வேண்றவர்கள்; சிவபெருமான் கால்விரலால் அவனது வளிமை அழித்தவர். இவ்வாறு இராவணைன வெற்றிகொண்டோ

ரெல்லாம் இராவணன் முவிலகையும் ஆனுதலைப் பார்த்து இருந்தவர்களே. ஒருவரும் அவனே அவ்விலகங்களையான விடாது தடுத்து அவனைத் தாழ்த்தித் தாம் அவனின் மேம் மீட்டவரல்லர். ஆகவே, தன்னை வெற்றி கொண்ட அவர்கள் பார்த்திருப்பவே, தான் அவர்கள் வாழும் உலகையும் சேர்த்து மூன்றுலகையும் ஆண்டான் என்று இராவணன் தன் பெருமையைச் சிறப்பித்து வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன. கார்த்தவிரியனின் பெருமையைச் சிதை இருமுறை சுட்டிக் காட்டினான். அது இராவணன் மனத்தில் நன்கு தைத்தது. அதனுலேயே அவன் முதலிலேயே ‘வென்றேகு மிருப்’ என்பதைக் குறித்தான். என்றோர் என்பது என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டோர் எனப் பொருள்படும். அவ்வாறு சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டோரும் தனக்குக் கீழ் வாழ்ந்த வர்தாமே என அவர்களை இழித்துக் கூறினான். இதற்கு வேறேர் காரணம் விரிப்பதுண்டோ என்பதனால் மூன்றுலகத்தையும் தான் ஆனுகின்றமைக்குத் தனது வெற்றிப்பாடேயன்றி வேறில்லை என்றும், ஆகவே வென்றவர் முதலாகிய எல்லாரினும் தான் மேம்பட்டவன் என்பதில் ஜப மில்லை என்றும் பொருள் கொள்ளலைத்தான் என்க.

‘இராமலக்குமணரைக் கொல்லாது ஏவல் செய்விப்பேன்’ எனல்.

69. முவரும் தேவர் தாழும்
 முரஞாக முற்றுங் கோற்றம்
 பானை நின் போருட்டி னாலோர்
 பழிபெறப் பயன்றீர் கோன்பின்
 ஆலியன் மனிதர் தம்மை
 யடுக்கிலே னவரை யீண்டக்
 கூவீனின் றேவல் கோள்வேன்
 காணுதீ குதலைச் சொல்லாய்

அ.வி:- முண்டுக—வளிமை கெட. முற்றும் கொற்றும்—வளைத்த வெற்றியானது. பயன்தீர்—பயனில்லாத. நோன் பின்—தவத்தினையுடைய. அடுகிலேன்—கொல்லேன். ஈண்டக் கூவி—விரைவாக அழைத்து.

கோண்டுகூட்டு:- பாவை, சின்பொருட்டுக்குல் மூவரும் தேவர்தாழும் புரணங்க முற்றும் கொற்றும் ஓர்பழிபெற பயன்தீர் கோன்னின் ஆ இயல் மனிதர் தம்மை அடுகிலேன். குதலீச் சொல்லாய். அவனார ஈண்டக் கூவி சின்று ஏவல் கொள்வேன் காணுதி.

ப.வி:- பாவை—பாவை போல்வாளே. சின்பொருட்டு—உன் நீமித்தமாக, மூவரும்—பிரமன், திருமால், அரன். என்ற மூவர்களும், தேவர்தாழும்—இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், முரண்டுக—வளிமை அழியும்படி, மூற்றும் கொற்றும் — அவர்களை வளைத்த என் வெற்றியானது, ஓர்பழி பெற-மனிதனைக் கொண்டேன் என்ற ஒருசிறிய பழியை அடைய, பயன்தீர்—பயன் இல்லாதவரும், நேடுன்பின்— தவத்தையுடையவரும், ஆ இயல் மனிதர் தம்மை—பசுவின் தன்மையை உடைய வருமான மனிதர்களை, அடுகிலேன்— கொல்லமாட்டேன், குதலீச் சொல்லாய்—குதலீபோனும் இனியசொல்லீச் சொல் பவளே, அவனா—அந்த இராமலக்குமணரை, ஈண்டகூவி—விரைவாக அழைத்து, சின்று ஏவல் கொள்வேன்— நிலைத்தி ருந்து ஏவல் செய்விப்பேன். காணுதி—நீ அதனைக் காண பாய்.

போழிப்பு:- பாவையே, உன்காரணமாக, மூவரையும்—தேவரையும் அடக்கிய எனது வெற்றிக்கு ஒரு சிறு பழியேற்படும்வண்ணம் அற்பமான தவத்தையுடைய பசுப்போல்வாராகிய மனிதர்களான இராமலக்குமணரைக் கொல்லேன். குதலீச் சொல்லீயுடையாளே, யான் அவர்களை விரைவாய் அழைத்து என் ஏவலீச் செய்விப்பேன். நீ இருந்துகாண.

விளக்கம்:- பயன்தீர் என்றது கொன்றமையாலோ வென்றுமையாலோ ஒருபெரும் புகழாகிய பயனைத்தராது என்ற பொரு

எலில் நன்றது. சிறை முன்பு மானுயர் இவரென மனக்கிராண்டாயெனின் கானுயர் வரைசிகர் கார்த்தவீரியன் தான் ஒருமனி தன் என்று கூறி அஞ்சியடங்குமாறு செய்தனள். அதனை நினைவிற்கொண்டு இங்கே இராவணன் மனிதரைக் கொல் வதால் தனது பெரிய வெற்றிக்குப் பழிவருமென்று கூறி அவர்களை இகழ்ந்து, அவர்களைக் கொல்வதையுமே வெறுத் தான். பின்னர், தனது பெருமையைப் பூலப்படுத்த 'அவர்களை விரைந்தழழுத்து ஏவல் செய்விப்பேன்' என்றுன். கானுதி என்றது அவனது கர்வத்தைக் காட்டினின்றது.

'ஆவியில் மனிதர்' என்றும் பாடம்.

‘இருவரையும் ஒருக்கையால் கொண்டுவருவேன்’ எனால்.

70 சிற்றியற் சிறுமை யாற்றற்
சிறுதோழின் மனித ரோடே
முற்றிய தாய் வீர
முனிவென்கன் முளையா தேனும்
இற்றையிப் பகலி ஞேய்தி
வீருவரை யோருகை யாலே
பற்றினேன் கோணருந் தன்மை
கானுதி பழிப்பி வாதாய்.

அ-வர: - சிற்றியல் - சிறியதன்மை. சிறுமை ஆற்றல் - அற்ப வீரம். முனிவு - கோபம். முளையாதேனும் - தோன்றுதாயி நூம். இற்றை - இன்று. நொய்தின் - எளிதாக.

கோண்டுகேட்டு: - பழிப்பு இளாதாய். சிற்றியல் சிறுமை ஆற்றல் சிறுதோழில் மனிதரோடு முற்றியதாய் வீர முனிவு என்கன் முளையாதே நூம், இந்தை இப்பகலில் திருவரை நொய்தின் ஒருக்கையால் பற்றினான் கோணரும் தன்மை கானுதி.

ப-கோ:- பழிப்பு இலாதாய்—குற்றம் இல்லாதவளே. சிற்றியல்-சிறியதன்மையிலையும், சிறுமை ஆற்றல்—அற்ப வீரத்தினையும், சிறுதொழில்—எனிய தொழிலைச் செய்தலையும் உடைய, மனிதரோடு—மனிதர்களாகிய இராமலக்குமணரோடு, முற்றியதாய்—நிறைந்துள்ள, வீரமுனிவு—வீரத்தோடு கூடிய கோபமானது, என்கண் முனோயாதேனும்—என்னிடத்தில் தோன்றுதாயினும், இற்றை இப்பகலில்—இன்று இப்பொழுது, இருவரா—இராமலக்குமணராகிய இரண்டுபேரையும், நோய் தின்—எனிதாக, ஒருக்கையாலே பற்றினென்—எனது ஒரு கையினுலேயே பற்றிப் பிடித்து, கொண்டிரும் தன்மை காணுதி-இங்கே கொண்டுவரும் எனது வீரசெயலை நீ காண்பாய்.

பொழிப்பு:- குற்றமற்றவளே, சிறிய தன்மையையும், அற்ப வீரத்தையும் எனிய தொழிலையும் உடைய மனிதராகிய இராமலக்குமணரோடு பெரிய வீரத்தினேடு கூடிய கோபம் என்மனத்தில் தோன்றுது ஆயினும், இன்று இப்பொழுதே அவ்விருவரையும் இலகுவாக ஒரு கையால் பிடித்து இங்கே கொண்டுவரும் எனது வீரத்தைப் பார்ப்பாயாக.

வீக்கம்:- ‘இருவரென்றிகழ்ந்தலை’ எனச் சிறை பெருமையாகக் கூறியதனை நினைந்து இராவணன், அவ்விருவரும் சிறியர்என் ரும், அவர்மேல் பெருவரை தனக்குக் கோபமே எழாதென் ரும், சிறை காணுதற்காய் அவ்விருவரையும் ஒருக்கையால் எனிதாகக் கொண்டுவருவானென்றும்கூறி, தன்பெருமையை நிலைநாட்ட முயன்றுன். மனிதரின் இழிவை மிகுதிப்படுத்திக் காட்டற்குச் சிறுமையை முன்றிடத்தில் சேர்த்துக் கூறி னுன். முன்பு ‘மனிதரைக் கோல்லவேன்’ என்றார்கள்; இங்கு ‘மனிதர்மேல் கேபழும் கொள்ளேன்’ என்கிறார்கள். இராமலக்கு மணரைத் தூக்கிவருதல் தனக்கு மிக எனியசெயல் என்பதை மிகத்தெளிவுபடுத்துவானும் ‘இற்றை இப்பகலில் நோய்தின்’ என்றார்கள்.

‘முற்றியதாயில் வீர’ எனவும் பாடம்.

‘நீ விரும்பினால் யான் அவ்விருவரையும்
கொல்வேன்’ எனல்.

71. பதவியன் மனித ரேநும்
பைந்தொடி நின்னைத் தந்த
உதவியை உணர நோக்கி
ஞூயிர்க்கொலைக் குரிய ரஸ்லர்
சிதைவுற வவர்க்கு வேண்டிச்
செய்தி நீ தேர்ந்த தின்றி
இதமுனக் கீதே யாகி
லியற்றுவல் காண்டி யின்னும்

அ-ரூ:- பதவு இயல்—புல்லின் தன்மையுடைய. சிதைவுறல்-
கேடுவருதல். வேண்டிச் செய்தி—விரும்பிச் செய்கின்றுய. தேர்ந்தது இன்றி-தெளிந்த அறிவில்லாமல். இதம்-நன்மை.
காண்டி—காண்பாய்.

கோண்டுகூட்டு:- பைந்தொடி, பதவுஇயல் மனிதரேநும் நின்னைத்
தந்த உதவியை உணர்நோக்கின் உயிர்க்கொலைக்கு உரியர் அல்லர். நீ
தேர்ந்தது இன்றி அவர்க்குச் சிதைவுறல் வேண்டிச் செய்தி. ஈதே
உனக்கு இதம் ஆகில் இபற்றுவல். இன்னும் காண்டி.

ப-ரூ:- பைந்தொடி—பசுமையான வளையல்களை யணிந்த
வளோ, பதவு இயல் மனிதரேநும்—அவ்விராமலக்குமணர். புல்
வினைப்போல் அற்பமான தன்மையினை உடையவராயினும்,
நின்னைத்தந்த உதவியை உணர நோக்கின்—உண்ணை எனக்குத்
தந்த நன்றியை கருத்தூன்றி நினைத்தால், உயிர்க்கொலைக்கு
உரியர் அல்லர்—உயிரைக் கொல்வதற்கு உரியவரல்லர்.
நீ தேர்ந்தது இன்றி—நீ தெளிந்த அறிவில்லாமல், அவர்க்குச்
சிதைவுறல்—அவர்களுக்குக் கேடுவருதலை, வேண்டி செய்தி—
விரும்பிச் செய்கின்றுய. ஈதே உனக்கு இதம் ஆகில்—இதுவே
உனக்கு நன்மைதருமானால், இயற்றுவல்—அவர்களைக் கொல்
லுவேன். இன்னும்—இதுவன்றியும். காண்டி—காண்பாய்.

போழிப்பு:- பைந்தொடியானே, புல்ளினைத்த சிறுமையுடைய மனிதராயினும் உன்னை எனக்குத் தந்த உதவியை எண் வளினால் அவ்விராம லக்குமணர் கொல்லப்படுதற்கு உரிய ரஸ்ஸர். நீயோ அறிவில்லாமல் அவர்களுக்குக் கேட்டினை விரும்பிச் செய்கின்றுய். அவர்கள் அழிவது உனக்கு நன்மை தருமானால் யான் அவர்களைக் கொல்வேன். அஃதன்றியும் மற்றும் என்செயலைக் காண்பாயாக.

விளக்கம்:- முன்பு, சிற்றியல் சிறுமையாற்றல் சிறுதொழில் மனி தர் என்று தான்கூறியதை மேறும் உறுதிப்படுத்துவா னும்ப் ‘பதவியன் மனிதரேனும்’ என்றார். சிறை தனக்கு இணங்காமல் இருத்தல் அறிவிலாத செயலென்றும் அவ எது அவ்வறிவில்லாத செயலால் இராவணனுக்குக் கோபம் ஏற்பட, அதனால் அவ்விராமலக்குமணர்க்குக் கேடு வரும் என்றார்.

**அபோத்தியினுள்ளாரையும் மிதிலையில்
உள்ளாரையும் தான் அழிப்பான் எனல்**

72. பள்ளார் ரயோத்தி நண்ணீப்
பரதனே முதலி ஞேராண்டு
உள்ளவர் தம்மை யேல்லா
முயிர்குடித் தூழித் தீயின்
வெள்ளார் மிதிலை யோரை
வேரறுத் தேளிதி னெய்தீக்
கோள்வெளின் னுயிரு மென்னை
யறிந்திலை குறைந்த நாளோய்

அ-ரை:- புள்ள நீர்-ஆழமான நீரையுடைய நண்ணீ-அடைந்து. ஆண்டு உள்ளவர்—அங்கே உள்ளவர்கள்.

கோண்டுகூட்டு:- குறைந்த நாளோய், நீ என்னை அறிந்திலை அழித் தீயின் பள்ள நீர் அபோத்தி நண்ணி பரதனே முதலினேர் ஆண்டு

உள்ளவர்தம்மை எல்லாம் உயிர்குடித்து, வெள்ளீரீர் மிதிலையோரை வேரறுத்து எனிதின் எய்தி நின் உழிரையும் கொள்வேன்.

ப-ஸீ:- குறைந்த நாளோய்—குறைந்த வாழ்நாளையுடையவளே நீ என்னை அறிந்திலை—நீ யான் எத்தன்மையன் என்று இன்னை மும் அறிந்தாயில்லை. ஊழித்தீயின்—உகழுடிவில் உலகத்தை அழிக்க எழும் தீயைப்போல் எழுந்து, பள்ள நீர் அயோத்தி நன்னை—ஆழமான நிரையுடைய அயோத்தீயை அடைந்து, பாதனை முதலினூர்—பரதனை முதலாகக் கொண்டுள்ளோர், ஆண்டு உள்ளவர் தம்மை எல்லாம்—அவ்வயோத்தீயில் வாழ்ப் பவர்கள் எல்லாரதும், உயிர் குடித்து—உயிரைக் குடித்து, வெள்ளீரீர் மிதிலையோரை வேர் அறுத்து—மிக்கநீர் நிறைந்த மிதிலையிலுள்ள சனகன் முதலியோரை முற்றுய் அழித்து, எனிதின் எய்தி — இலகுவாய் இலங்கையை அடைந்து, நின் உயிரும் கொள்வென்-உன்னுயிரையும் கவர்ந்துவிடுவேன்.

பொழிப்பு:- வாழ்நாள் குறைந்தவளே, நீ இன்னும் என்னை அறிந்தாயில்லை. யான் யுகழுடிவில் உலகத்தை அழிக்க எழும் நெருப்புப்போல எழுந்து, ஆழமான நிரையுடைய அகழியோடு கூடிய அயோத்தீயை அடைந்து, அங்குள்ள பரதன் முதலியோரையும் அழித்துப்பின் நீர்வளமுடைய மிதிலையைடந்து அங்குள்ள சனகன் முதலியோரையும் முற்றுக்கூடிய தொலைத்து, அப்பால் எனிதாக இலங்கைக்கு வந்து, உன்னையும் கொல்வேன்.

விளக்கம்:- இராவணன், பரதன் முதலியோரை அழித்தவின் எளிமையைப் புலப்படுத்த உயிர்குடித்து’ என்றார்கள். ‘குடித்து, ‘அறுத்து’ என்ற சொற்களில் இராவணனின் கோபத் துடிப் புப் புலஞ்சின் ரது.

**சிதையின் இறுதிநாள் இரண்டு மாத அளவில்
குறைந்தது எனல்.**

73. ஈதுரைத் தழன்று போங்கி
யேரிக்குதிர் வாளை நோக்கித்
தீதுயிரக் கிழைக்கு நாளூங்
திஸ்களோ ரிரண்டிற் ரேய்ந்தது
ஆதலிற் பின்னை நியே
யறிந்தவா றறித் யேன்னுப்
போதரிக் கண்ணி ஞை
யகத்துவைத் தூப்பிப் போனுன்

அ-ரை:- அழன்று—கொதித்து. இழைக்கும்—செய்யும். தேய்க் கத்து—குறைந்தது. அறிந்தவாறு—தெரிந்த வகையில். போது அரிக்கண்ணி ஞை—மஸ்போன்ற செவ்வரி கருவரி பரந்த கண்களையுடையவளாகிய சிதையை. அகத்து வைத்து—மனத் தில் ஆசையோடு நினைத்து. உரப்பி—அதட்டி.

ப-ரை:- ஈது உரைத்து—இந்த வார்த்தையைச் சொல்லி, அழன்று போங்கி—கோபத்தாற் கொதித்துப் பொங்கி எழுத்து, ஏரிக்குதிர் வாளை நோக்கி-விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய வாளை ஒருமுறை பார்த்து, உயிர்க்கு தீது இழைக்கும் நாளூம்—உன்னுடைய உயிர்க்குத் தீவை செய்தற்குக் குறித்த நாளூம், திஸ்கள் ஓரிசன்டில் தேய்ந்தது— இரண்டுமாத கால அளவின தாய்க் குறைந்துள்ளது. ஆதலின்—ஆதலால், பின்னை நியே அறிந்தவாறு அறிதி—பின்பு நியே தெரிந்தவகையில் என்ன விளையும் என்பதை அறிவாய். என்னு—என்று, போதரிக் கண்ணி ஞை அகத்து வைத்து—மஸ்போன்றனவும் செவ்வரி கருவரி பரந்தனவுமான கண்களையுடைய சிதையைக் காத லோடு மனத்தில் நினைத்து, உரப்பிப்போனான்— புறத்தே கோபமுடையவன்போல் அதட்டி அவ்விடத்திலை விட்டுச் சென்றுண்.

போழிப்பு:- இவ்விதமான சொற்களைச் சொல்லி, தனது ஏனிலொருந்திய உடைவாளையும் ஒருமுறை பார்த்து, பின் சிறையை நோக்கி, “உன் உயிருக்குக் குறித்த நானும் இன்னும் இரண்டுமாத கால அளவினது என்னும் வகையில் குறைந்துள்ளது. ஆதலால் பின் விளைவதனை உனக்குத் தெரிந்தவகையில் நீ அறிந்துகொள்” என்றுசொல்லித் தன் மனத்தில் சிறைமேல் வைத்த காதல் குறையாதவனும்ப் புறத்தே கோபமுடியவனும் உரப்பிச் சென்றுன்.

விளக்கம்:- தான் சிறையைக் கொல்லக் கருதினான் என்பதைக் காட்டத் தன்வாளை நோக்கினான். பின் கொல்லாது விட்டமைக்குக் காரணம் கூறுவான்போல் ‘திங்களோர் இரண்டில் தேய்ந்தது’ என்றுன். இராவணன் இவ்வாறு கூறும் போது சிறையை உண்மையில் கோபித்தானல்லன் என்றும், ஆவன் சிறைமேல் கொண்ட காதல் சிறிதும் குறையவில்லை என்றும் காட்டுதற்குக் கம்பர், ‘போதகீக் கண்ணினுளை அகத்து வைத்து.... போனான்’ என்றார்.

‘ஆதலின் நின்ற தென்னென்ற அறிந்தவாறு’ எனவும் பாடம்.

இராவணன் அரக்கியர்க்குக் கட்டளையிடுதல்.

74 அஞ்சவித் தானு மொன்று
லறிவுறுத் தேற்றி யானும்
வஞ்சியிற் செவ்வி யாளை
வசித்தென்பால் வருவீ ரன்றேல்
நஞ்சமக் காவே னேன்னு
நகையிலா முகத்துப் பேழ்வாய்
வெஞ்சினத் தாக்கி மார்க்கு
வேறுவே றுரைத்துப் போனான்

அ-கா:- ஒன்றுல்-ஓர் உபாயத்தால். வஞ்சியில் செவ்வி யாளை - வஞ்சிக் கொழியிலும் அழகிய சிறையை. வசித்து - வசிப்படுத்தி. பேழ்வாய் - பிளந்த வாய்சிலையுடைய. வேறுவேறு - தலித்தனி

கொண்டுகூட்டு: ‘வஞ்சியிற் செவ்கியானை ஒன்றால் அஞ்சலித்தானும் அறிவுறத்தேற்றியானும் வசித்த என்பால் வருவீர், அன்றேல் உமக்கு நஞ்ச ஆவேன்’ என்னு கைக்கிலரமுகத்துப் பேழ்வரப் பெம்கினத்து அரக்கிமார்க்கு வேறுவேறு உரைத்துப் போனான்.

ப-ரா:- வஞ்சியில் செவ்வியானை—வஞ்சிக் கொடியிலும் மிக்க அழகு உடையானை, ஒன்றான் அஞ்சலித்தானும்—யாதாயினும் ஓர் உபாயத்தால் அச்சுறுத்தியாயினும், அறிவுறத் தேற்றியானும்—ஓர் உபாயத்தால் சிதை மகத்தில் நல்லறியுள்ளாம்படி தெளிவித்தாயினும், வசித்து—வசப்படுத்தி, என்பால் வருவீர்—என்னிடத்திற்கு வருவீராக. அன்றேல—அப்புவனம் நீவீர் வசப்படுத்தல் செய்யீராயின், உமக்கு அஞ்ச ஆவேன்—உமக்கு யான் நஞ்சபோல் கொடுமையைச் செய்வேன். என்னு—என்று சொல்லி, நகையிலா முகத்துப் பேழ் வாய் வெம்சினத்து அரக்கிமார்க்கு—சிரித்தலில்லாத முகத்தினையும் பிளந்த வாயினையும் கொடிய கோபத்தினையும் உடைய அரக்கியர்களுக்கு, வேறுவேறு உரைத்துப் போனான்—தனித்தனியே அழைத்துச் சொல்லிப் போனான்.

பொழிப்பு:- ‘வஞ்சிக் கொடியிலும்மிக்க அழகுடையவளை ஓர் உபாயத்தால் அச்சுறுத்தியாயினும் தெளியச் செய்தாயினும் எனக்கு இணங்குமாறு வசப்படுத்தி என்னிடத்துக்கு வருவீராக’ என்று சிரிப்பில்லாத முகத்தினையும் பிளந்த வாயினையும் மிக்க கோபத்தினையும் உடைய அரக்கியரா அழைத்துத் தனித்தனி கூறிச் சென்றான்.

வீளக்கம்:- அறிவுறத் தேற்றுதல் என்பது இராவணனது விருப்பத்திற்கு இசைந்தால் சிதைக்கு நன்மையுண்டாகும் என்று அவள் மனம் நம்பும்படி தெளிவித்தல் என்பதாம். உமக்கு நஞ்ச ஆவேன் என்பது உம்மைக் கொல்வேன் என்ற பொருளில் நின்றது. அரக்கியர் சிரித்தல்என்பது இயல்பாகவே இல்லாத முகத்தினையும் பிறர் அஞ்சம்படி அகலத் திறந்த வாயினையும் உடையவர். இவ்வித தோற்றத்தோடு கொடிய கோபழும் உடையவர் என்பதாம். முன்பு, ‘வெறுவரு தோற்றத்தர்’ எனவும், ‘ஆலமே உருவு

கொண்டசீனை மேனியர்' எனவும் கூறியவற்றையும் கண்டு உப்புநோக்குத்.

காவஸ் அரக்கியர் சிதையைக் கோபித்தல். (75 - 79 பாடங் பொடுக்குக்கீ)

இராவணன் சென்றபின்னர், தீயவரான அக்காவலர்க் கியர்களெல்லாம் திரண்டெடுந்து சிதையையனுகி உரப்பி வருகன். தம்வாயில் வந்தவாறு வையத் தொடங்கினார்கள். ஒருவரையாருவர் முந்தி விரைந்துசென்று சிதையை நெருங்கி, அவளைக் கொல்பவர்போல் குலமும் வாளும் மேலே ஒங்கினார்கள். அதனைக்கண்ட சிலர் “கொல்லுங்கள்” என்றனர். சிலர் ‘கொன்று தின்னுங்கள் தின்னுங்கள்’ என்றனர். சிலர் அவளைப் பார்த்து, ‘பிரமாவின் வழிவந்தவனும் அறி வால் மேம்பட்டவனுமான இராவணன் உன்மேல் அன்பு செய்தானேயன்றி வேறு இழிந்தசெயல் யாது செய்தான்?’ என்று வினாவினார்கள். சிலர், ‘தீய சிதையே, இராமலக்கு மண்ராயும் உன்னையும் ஏன் அழிக்க முயல்கின்றார்கள்? நடு நிலையில் நின்று உண்மையை ஆராய்ந்துபார்’ என்று வெந்த புண்ணில் வேல் நுழைத்தாற்போல் சிதையை வேத ஸைப்படுத்தினார். மேலும் சிலர், “நீ பிறந்த குடியையும் புகுந்த குடியையும் அழிக்கவே முயல்கின்றார்கள் நீயும் இப்பொழுதே அழியப்போகின்றார்கள். உன் இனமும் வாழாது” என்று கூறி உரப்பினார்கள்.

காவலரக்கியர் சிதையைக் கோபித்தெழுதல்.

75. போயின எரக்கள் பின்னைப்
போங்கரா நூங்கிக் கான்ற
துயவேண் மதீய மொத்த
தோகையைத் தோடர்ந்து சுற்றித்
தீயவல் லரக்கி மார்க
டெழித்திழித் தூப்பிச் சிர்வைத்
மேஷின் வண்ண மேல்லாம்
விளம்புவா னுடன்று மிக்கார்.

அ-ரை:- பொங்கு அரா - சிறுகின்ற இராகு என்னும் பாம்பு, நுங்கி - விழுங்கி, கான்ற - உழிழ்ந்த, தோகையை-மயில்போல் வாளாகிய சிதையை, தெழித்து - அதடி, இழித்து - பழித்து, மேயின - விரும்பின, உடன்று - கோபித்து.

கோண்டுகூட்டு:- அரக்கன் போயினன், மின்ஜை தீய வல் அரக்க மார்கள் பொங்குஅரா துங்கிக் கான்ற தூய வெண்மதியம் ஒத்த தோகையை தொடர்ந்து சுற்றித் தெழித்து இழித்து உரப்பி சின்தை மேயினவண்ணம் எல்லாம் விளம்புவான் உடன்று மிக்கார்.

ப-ரை:- அரக்கன் போயினன்-மேற்கண்டவாறு காவலரக்கியர்க்குக் கூக்கூறிவிட்டு இராவணன் அவ்வனத்தை நீங்கிச்சென்றான். பின்னை - பின்பு, தீய வல் அரக்கிமார்கள் - கொடிய வலிய அரக்கியர்கள், பொங்கு அரா நுங்கிக்கான்ற தூயவெண்மதியம் ஒத்த-சிறுகின்ற இராகுவென்னும் பாம்பினால் விழுங்க்கப்பட்டுப் பின்உழிழுப்பட்ட தூய்மையான வெண்ணிறமுடைய சந்திரனை ஒத்த, தோகையை - மயில் போல்வாளாகிய சிதையை, தொடர்ந்துகற்றி - அனுங்கி வளைத்து, தெழித்து - வருத்தி, இழித்து-பழித்து, உரப்பி - அதடி, சின்தை மேயின வண்ணமெல்லாம் மனம் விரும்பியவாறு எல்லாம், விளம்புவான் - சொல்லுதற்கு, உடன்று மிக்கார் - கோபித்து ஏழுந்தார்.

போழிப்பு:- அரக்கன் அவ்வனத்தை விட்டுச் சென்றனன். பின்னர், தீய வலிய அக்காவலரக்கியர் இராகுவென்னும் பாம்பினால் விழுங்கி உழிழுப்பட்டதாய் சந்திரனை ஒப்பாளாகிய சிதையை அனுங்கி வளைத்துநின்று வருத்தியும் பழித்தும் அதடியும் தம் மனத்தில் எண்ணியவாறு ஏசுதற் பொருட்டுக் கோபித்தெழுந்தர்கள்.

விளக்கம்:- இராவணனுக்கு இராகுவென்னும் பாம்பும், அவனது கோபத்துக்குள்ளாகி அதினின்றும் தப்பிய சிதைக்கு அப்பாம்பினால் விழுங்கப்பட்டு உழிழுப்பட்ட சந்திரனும் உவமையாயின. இராகுவினால் விழுங்கப்பட்டு உழிழுப்பட்டும் சந்திரன் தன் ஒளியில் குன்றுது விளங்குகின்றமையைப்

புலப்படுத்துவார், கான்றதூய வெண்மதியும் என்னுர். எனவே சந்திரன் அவ்வாறு தன் தன்மை குறையாகை போலச் சிதையும் இராவணன் கோபத்துக்குள்ளாகி வருந்தியும் சிறிதும் தன் கற்பு நிலையில் குறைவுற்றுள்ளவன் என்பதையும் உணரவைத்தமை காண்க. அஞ்சவித்தானும்... வசித்து என்பால் வருதிர் என்று இராவணன் கட்டளையிட்டமைக் கேற்ப, அரக்கியர் சிதையை அஞ்சவிக்க முயல்வாராய் தெழித்து இழித்து உரப்பி... விளம்புவான் மிக்கார் என்க.

கொல்லுயின் தின்னுயின் என அரக்கியர் உரப்புதல்.

76 முன்முன் னின்னுர் கண்களல் சிந்த முடுகுற்றுர் மின்மின் னேன்னுஞ் தூலமும் வாளும் மிசையோச்சிக் கோன்மின் கோன்மின் கோன்று குறைத்துக் குடாரத் தின்மின் தின்மின் னேன்று தெழித்தார் சிலரேல்லாம்.

அ-ரை:- கணல் சிந்த— நெருப்பிலை வீச. முடுகுற்றுர்— விரைந் தவராய். மிசை ஒச்சி — மேலே ஓங்கி. குடர் ஆர் — வயிறு நிறைய. தெழித்தார்— அதட்டினார்கள்.

கோண்டுகூட்டு:- கிலரெல்லாம் முன்முன் னின்னுர் கணல்சிந்த முடுகுற்றுர், மின் மின் என்னுஞ் தூலமும் வாளும் மிசைத்தீ கொன்மின், கொன்மின் கொன்று குறைத்து குடர் ஆர் தின்மின் தின்மின் என்று தெழித்தார்.

ப-ரை:- சிலரேல்லாம் — அவ்வரக்கியரில் சிலர், முன்முன் னின்னுர்— சிதையை ஏசுவதற்கு ஒருவர் முன் ஒருவர் நின்ற வராய், உண் கணல் சிந்த முடுகுற்றுர் — கண்கள் நெருப்பை வீச விரைந் தவராய், மின்மின் என்னும் தூலமும் வாளும் மிசை ஒச்சி— மின்போன்ற தூலத்தையும் வாளையும் மேலே ஓங்கி, கொன்மின் கொன்மின் — சிதையைக் கொல்லுங்கள் கொல்

ரூங்கள் என்றும், கொன்று குறைத்து குட்டாசுத் தின்மின் தீண் மின் என்று—சிதையைக் கொன்று அவனுடலை வெட்டி வயிறு நிரம்பத் தின்னுங்கள் தின்னுங்கள் என்றும், தெழித்தார்—அதட்டிச் சொன்னார்கள்.

போழிப்பு:- அரக்கியரில் சிலர் சிதையை ஏசுதற்கு ஒருவரை ஒருவர் முந்திச் சென்று, கண்களிலிருந்து நெருப்பு வீச விரைந்து அனுகி, மின்னால் போன்ற துலத்தையும் வாளையும் மேலே ஓங்கி, “கொல்லுங்கள் கொல்லுங்கள்” என்றும், கொன்று அவனுடலை வெட்டி வயிறுநிரம்பத் தின்னுங்கள் தின்னுங்கள் என்றும் அதட்டிச் சொன்னார்கள்.

விளக்கம்:- சிலர் “கொல்லுங்கள் கொல்லுங்கள்” என்றார் என்றும், மற்றும் சிலர் ‘கொன்று தின்னுங்கள்’ என்றார் என்றும் கொள்க. இப்பாடல் அரக்கியர் சிதையை அச்சறுத்திய மையைக் கூறியது

‘இராவணன் உனக்கு இழிவு யாதுசெய்தான்?’ எனல்.

77. வையங் தந்த நான்முகன் மைந்தன் மகள்மைந்தன்
ஜூயன் வேத மாயிரம் வல்லா னறிவாளன்
மெய்யன் புன்பால் வைத்துள தல்லால் வினைவென்றேன்
கேய்யும் புன்மை யாதுகோ லென்றார் சிலரேல்லாம்.

அ-க்ரை:- வையம்—உலகத்தை. நான்முகன் மைந்தன் — பிரமனுடைய மகனுண புலஸ்தியன். மகன் — அவன் மகனுடைய விச்சிரவச, மைந்தன்—இராவணன். ஜூயன் — அழகன். மெய் அன்பு—உன்மையான அன்பு. வினைவென்றேன்—தீவினையை ஹபித்தவன். புன்மை—இழிவு.

கோண்டுகூட்டு:- சிலரில்லாம், ‘வையம்தந்த நான்முகன் மைந்தன் மகன் மைந்தன் ஜூயன்; ஆயிரம் வேதம் வல்லான்; அறிவாளன்; வினைவென்றேன்; உன்பால் மெய்யன்பு வைத்துளது அல்லால், செய்யும் புன்மை யாது?’ என்றார்.

ப-ரை:- சிலரேல்லாம்—அரக்கியரில் சிலர், வையம் தந்த நான் முகன்—உலகத்தைப் படைத்த பிரமனுடைய, மைந்தன்—மகனுன புலஸ்தியனுடைய, மகன் மைந்தன்—மகனுன விச்சிரவசவின் மகனுன இராவணன், எப்படிப்பட்டவனே வில். ஜூயன்—அழகன், ஆயிரம் வேதம் வல்லான்—ஆயிரம் சாகைகளையுடைய வேதத்தைக் கற்று வல்லவன், அறிவாளன்—அறிவில் மேம்பட்டவன். வினை வென்றேன்—தீவி ஜையை ஒழித்தவன். உன்பால் மெய்யன்பு வைத்துளது அல்லால்—அவன் உண்ணிடத்தில் உண்மையான அன்பு வைத்துள்ளமையே அல்லாமல், செய்யும் புன்மையாது—உனக்கு அவன் செய்கின்ற இழிவு யாது? என்றார்—என்று வினா விடுர்.

போழிப்பு:- அவ்வாக்கியரில் சிலர், ‘பிரமானின் மகனுன புலத்தியனின் மைந்தனுன விச்சிரவசவின் மகனுன இராவணன் அழகனும் வேதத்தில் வல்லவனும் அறிவுடையவனும் தீவினையை ஒழித்தவனுமானவன். அத்தகையோன் உன்மேல் உண்மையான அன்பு வைத்தானேயன்றி வேறு இழிவு யாது செய்தான்?’ என்றார்கள்.

விளக்கம்:- இராவணன் பிரமனுடைய வழித்தோன்றல் என்றும் அழகு, கஸ்வி, அறிவு, செயல் ஆகியவற்றால் மேம் பட்டவன் என்றும் கூறியமையால் அவன் விருப்பத்திற் கிகசதல் அறிவுடைமைக்கு ஏற்றதென்பதுபெற வைத்தார். மேற்கும், அவன் அவள்மேல் அன்புடையன் என்றும் அவனை அவள் வெறுத்தற்கு ஒர் காரணமுமில்லை என்றும்கூறி அவனைத் தெளிவிக்க முயன்றனர். முன்பு, அறிவுறத் தேற்றி யானும் என்று இராவணன் கூறியதற்கேற்ப அரச்கியர் சிதைக்கு அறிவுரை கூறியமை இப்பாடலில் கூறப்பட்டது.

தை இராமலக்குமணர்க்கும் தனக்கும் அழிவு தேடுகின்றுள் எனல்.

78. மண்ணீற் நிய மானுயர் தத்தம் வழியோடும்
பேண்ணீற் நியோய் ஸின்முதன் மாயும் பிணீசேய்தாய்
புண்ணீற் கோலிட் டாவன் சோலிப் போது/நோக்கா
தேண்ணீற் கானுய் மெய்ம்மையை யென்றார் சிலரேல்லாம்.

அ-இரும்:- மானுயர் - இராமலக்குமணர். வழியோடும் - தாம் மரபும் தந்தை மரபும். நின்முதல் - உன்மரபும். மாயும் - அழியும்படியான். பின்னி - துன்பம். கோல் இட்டால் அன - புண்ணில் அம்பு நுழைத்தாற்போன்ற. பொதுநோக்காது - நடுநின்று ஆராயாது. கானும் - அறியமாட்டாய்.

கோண்டுகூட்டு:- சிலரெல்லாம், “பெண்ணில் தீவோய், புண்ணில் கோல் இட்டாலன் சொல்லி மண்ணில் தியமானுயர் தத்தம் வழியோடும் நின்முதலும் மாயும் சினி செய்தாய். பொதுநோக்காது எண்ணில் மெய்ம் வரபைக் கானும்” என்றனர்.

ப-இரும்:- சிலரெல்லாம்--அவ்வரக்கியருட் சிலர், பெண்ணில் தீயோய்--பெண்களில் தியவளான சிதையே, புண்ணில்கோல் இட்டாலன் சொல்லி -- புண்ணில் அம்பினை நுழைத்தாற் போன்ற கொடிய சொற்களை இராவணனுக்குச் சொல்லி, மண்ணில்--இப்புழியில், தியமானுயர் தத்தம் வழியோடும் -- கொடிய மாணிடராகிய இராமலக்குமணரது தாய்வழி தந்தை வழியாகிய இருமரபினேடு, நின்முதல்--உனாது மரபும். மாயும் பினிசேய்தாய்--அழியத்தக்கவாறு துன்பத்தைச் செய்தாய். பொதுநோக்காது எண்ணில்--நடுநினையில் நின்று ஆராயாது ஒருபக்கம் சார்ந்து ஆராய்தலால். மெய்ம்மைகானும்--உண்மையை அறியமாட்டாய். என்றார்--என்று கூறினார்கள்.

போழிப்பு:- அரக்கியருட் சிலர், ‘தியவளே, புண்ணில் அம்பினை விட்டாற்போன்ற கொடிய சொற்களைச் சொல்லி இவ்வெலகில் இராமலக்குமணராகிய தியவரது இருமரபும் உன்மரபும் அழியத்தக்கவாறு. துன்பத்தைச் செய்தாய். நீநடுநின்று ஆராயின் உண்மையைக் காண்பாய்’ என்றனர்.

விளக்கம்--காம் நேயால் ‘வருந்திய இராவணன் மனத் துக்குப் புண்ணும் அதனை வருத்தும்படி சிதை கூறிய சொற்களுக்கு அப்புண்ணில் நுழையும் அம்பும் உவமையாயின. இப்பாடலும் அாக்கியர் சிதைத்து அறிவுறுத்தியமையைக் கறியதாகும்.

சிதை எல்லார்க்கும் கேட்குழுந்தாள் எனல்.

79. புக்க வழிக்கும் போந்த வழிக்கும் புகைவெங்தீ
ஒக்க விதைப்பா னுற்றங்கை யன்றே வணர்வில்லாய்
இக்கண மிற்று யுன்னின மெல்லா மினிவாழு
சிக்க வுரைத்தே மேன்று தெழித்தார் சிலரேல்லாம்

அ-ரூ:- புக்கவழிக்கும்-பிறந்தகுடிக்கும், போந்தவழிக்கும்-மணஞ்-
செய்து புக்க குடிக்கும். இக்கணம்—இப்பொழுதே. இற்றுய்-
அழிந்தாய். சிக்க—உறுதியாய்.

கோண்டுகூட்டு:- சிலரெல்லாம், “உணர்வில்லாய், புக்கவழிக்கும் போந்தவழிக்கும் புகைவெங்தீ ஒக்க விதைப்பான் உற்றங்கை. இக்கணம் இற்றுய். இனி உன் இனமெல்லாம் வாழுா. சிக்க உரைத்தேம்” என்று
தெழித்தார்.

ப-ரூ:- சிலரெல்லாம்—அவ்வரக்கியருள் சிலர், உணர்வில்லாய்—அறிவில்லாதவளே, புக்கவழிக்கும்—நீ பிறந்த வழியாகிய சனகன் குலத்துக்கும், போந்தவழிக்கும்—நீ மணஞ்-
செய்து வாழப்புகுந்த குலமாகிய தசரதன் குலத்துக்கும்,
புகை வெம்தீ—புகையினையுடைய கொடிய நெருப்பினை,
ஒக்க விதைப்பான்—ஒருங்கு விதைப்பதற்கு, உற்றங்கை—
பொருந்தியுள்ளாய். இக்கணம் இற்றுய்—இப்பொழுதே நீயும்
அழிந்தாய். இனி உன் இனமெல்லாம் வாழு—இனி உனது
பெண்ணினமெல்லாம் வாழுமாட்டா. சிக்க உரைத்தேம்—
உறுதியாய்ச் சொன்னேங்கும். என்று தெழித்தார்—என்று அதடிச் சொன்னார்கள்.

பொழுப்பு:- அவ்வரக்கியருட் சிலர் “அறிவற்றவளே, நீ பிறந்த சனகன் குலத்துக்கும் நீ மணம் செய்து வாழப்
புகுந்த இராமன் குலத்துக்கும் அழிவைத்தரும் நெருப்பை

விதைத்தாய். இப்பொழுதே நீயும் அறிந்தாய். உன் பெண் வளிமூம் வாழ்மாட்டாது. உறுதியாகச் சொன்னேம்” என்று அதட்டிக் கூறினார்கள்.

விளக்கம்:- சிதையின் செயலை நெருப்பென உருவகித்துச் சனகன் குலத்தையும் இராமன் குலத்தையும் தருக்கள் என உருவநியாமையால் இது ஏகதேச உருவகம். இப்பொழுது நிச்சயமாய் அறிவாய் என்று கூறுமல்ல இற்றுப் பன்றது துணியும் விரைவும் பற்றியது. இப்பாட்டு, சிதையை அச்சு ருத்தலும் அறிவுறுத்தலும் பற்றியது.

சிதை வருந்துதல்.

80. கோல்வா னுற்றேர் பெற்றியும் யாதும் குறையாதோன் வெல்வா னங்கோன் றின்னுமின் வம்மென் பவர் மெய்யும் வல்வாய் வெய்யோ னேவலு மெவ்லா மனம் வைத்தாள் நல்வாய் நல்லாள் கணகள் கலுழுந்தே நகுகின்றன்

அ-யை:- பெற்றியும்—தன்மையும். வம்-வாருங்கள். கலுழுந்து அழுது. நகுகின்றன். - சிரிக்கின்றன்.

கொண்டுகோட்டு:- நல்வாய் நல்லாள் கொல்வான் உற்றேர் பெற்றியும் “கம் கோன் யாதும் குறைபாதோன்; வெல்வான் வம் தின்னுமின்” என்பவர் மெய்யும். வல்லாய் வெய்யோன் ஏவலும் எல்லாம் மனம் வைத்தாள்; கணகள் கலுழுந்தே நகுகின்றன.

ப-யை:- நல்வாய் நல்லாள் — நல்லசொற்களைச் சொல்கின்ற வாயினையுடைய நல்லவளாகிய சிதை, கோல்வான் உற்றேர் பெற்றியும் — தன்ஜைக் கொல்லவந்த காவலரக்கியர்து கொடும் தன்மையையும், கம்கோன் யாதும் குறையாதோன் வெல்வான்— நமது தலைவனுக்கு இராவணன் ஒன்றாலும் குறைவில்லாத வனத்ஸால் வெல்வான்: வம்தின்னுமின்—வாருங்கள், வந்து

சிறையைத் தின்னுங்கள், என்பவர் மேய்யும்—என்று அச் சுறுத்திய அரக்கியரது உடலையும், வல்வாய் வெய்யோன் ஏவலும்—வன்மையான சொற்களையே சொல்கின்ற வாயினை யுடைய கொடியோனு இராவணனது கட்டளையினையும், எல்லாம்—இவை எல்லாவற்றையும், மனம் வைத்தாள்—மனத் தில் நினைத்தவளாய், கண்கள் கலும்புதே—கண்களில் நிரப்பருக அழுது, நகுகின்றான்—சிரிக்கின்றவள் ஆனான்.

யோசிப்பு:- நஸ்லசொற்களைச் சொல்பவளான சிறை தன்னைக் கொல்லவந்த அரக்கியரது கொடுமையையும், தின்னவந்த அரக்கியரது வலிய உடலையும், இராவணன் அரக்கியர்க்கு இட்ட கட்டளையையும் எல்லாவற்றையும் நினைத்து அழுது தன் துன்பநிலைக்குச் சிரிக்கின்றவள் ஆனான்.

விளக்கம்:- ‘தாழும் பெண்களாய்ப் பிறந்து என்னையும் ஓர் பெண்ணென இருங்காது என்னைக் கொல்ல வந்தார்களே! இவர்கள் கொடுமை என்னே’ என்று நினைத்து, இரங்குவாளாதலால் கொல்வான் உற்றேர் பேற்றியை முதற்கண் நினைத்தாள். இராவணன் தங்களை வெல்வான் என்று அஞ்சித்தன்னைத் தின்னன வந்தவர்களை, அடுத்து நினைத்தாள். பின் ஈர, இராவணன் அரக்கியர்க்கு இட்ட கட்டளையை என்னினான். இவற்றை எண்ணும்தோறும் கவலை கூடியமையால் அழுதாள். கொடுமைசெய்யும் இராவணன் சென்று மறைந்தும் தன்துநபம் குறையவில்லையே என்று நினைத்து, தன் இரங்கத்தக்க நிலைகுறித்துச் சிரித்தாள். இரைய சொற்களையன்றி வேறு சொற்களை அவன் வாய் அறியாது என்பார்நல்வாய் என்றார்.

திரிச்சை தேற்றுதல்.

81. இன்னே ரண்ண வெய்திய காலத் தீடைநின்றான் முன்னே ஜோன்னேன் கண்ட கனுவிள் முடவும்மா பின்னே வாளி பேதுறு வீதேற் பிழையென்றான் அன்னே கன்றேங் ரூவை ரோல்லா மவிவுற்றார்.

அ-கீ:- ஜின்னேர் அன்ன—இத்தகைய துண்பநிலை. இடைநின்றுள்—நடவுநிலை திறம்பாதவளான் திரிசடை. வாளா—வினே. பேதுறுவிரேல்—கலங்குவிரேல். அன்னே—தாயே. அவர்—அக்காவலரக்கியர். அவிவுந்றூர்—அடங்கினார்.

கோண்டுகூட்டு: இன்னேர் அன்ன எய்தியகாலத்து, இடைநின்றுள், அம்மா கண்டகனுவிள் முடிவு முன்னே சொன்னேன். பின்னே வாளா பேதுறுவிரேல் பிழை ‘அன்னை நன்று’ என்றார் அவர்களாம் அவிவுந்றூர்.

ப-கீ:- இன்னேர் அன்ன எய்தியகாலத்து — இத்தகைய துண்பநிலை சிதைக்கு உண்டானபோது, இடைநின்றுள்-நடுநிலை திறம்பாதவளான திரிசடை, அம்மா — தாயே, கண்டகனுவிள் முடிவு முன்னே கொன்னேன்—யான் கண்டகனுவிள் பயனை முன்பு கூறினேன். பின்னே - அதனை அறிந்த பின்னர், வாளா பேதுறுவிரேல் பிழை - வீணாகக் கலங்குவிராகில் பிழையாகும். என்றார் என்று திரிசடை தேற்றினார். அன்னே-தாயே, நன்று — நல்லது. என்றார் - என்று திரிசடைக்குச் சிதை கூறினார். அவர் எல்லாம் அவிவுந்றூர் - காவலரக்கியர்களாம் அடங்கினார்கள்.

பொழிப்பு:- இவ்வாறு சிதை துண்புற்றபோது, நடுநிலை பிற மாதவளான திரிசடை சிதையை நோக்கி, ‘அம்மா, யான் கண்ட கனவிள் பயனை முன் கூறினேன். இனி வீணைகலங்குதல் நல்லதன்று’ என்றார். சிதையும், ‘தாயே, நீ கூறுவது நல்லதே,’ என்றார். அவ்வளவில் அரக்கியர்களாம் அடங்கினார்.

விளக்கம்:- கனவிள் பயனை அறிந்திருந்தும் இப்போது இடையில் ஏற்பட்ட துண்பங்கட்கு மனங்கலங்குவது நன்றன்று என்று திரிசடை தேற்றினார். அம்மா என்று அழைத்த

திரிசடையின் பணிவெயும், அன்னே என்று அழைத்த சிதையின் பண்பையும் நோக்குக.

அரக்கீயர் அடங்குதல்.

82. அறிந்தா ரன்ன முச்சடை யென்பா எதுசொல்லப் பிறிந்தார் சிற்ற மன்னைன யஞ்சிப் பிறிகில்லார் செறிந்தா ராய தீவினை யன்னார் தேறவேண்ணார் நெறிந்தா ரோதிப் பேதையுமாவி நிலை நின்றாள்.

அ-ஹரா:- அறிந்தார் அன்ன—ஞானியரை ஒத்த. முச்சடை—திரிசடை. சிற்றம் பிறிந்தார்—சினம் நீங்கினார். மன்னை—இராவணைன. செறிந்தாராய—நெருங்கி நின்றவராய. தேறல்—கொல்லுதலீ. செறிந்து—சுருண்டு. ஆர்—பொருந்திய. ஒதி—சூந்தல். பேதை—சிதை.

கோண்டுகூட்டு:- அறிந்தாரன் முச்சடை என்பான் அது சொல்ல செறிந்தாராய தீவினையன்னார் சிற்றம் பிறிந்தார். மன்னை அஞ்சி பிறிகில்லார்; தெறல் என்னார். செறிந்து ஆர் ஒதி பேதையும் ஆவி நிலை நின்றாள்.

ப-ஹரா:- அறிந்தார் அன்ன முச்சடை என்பான்—மெய்ப்பெபாருளைய ரிந்த ஞானியரை ஒத்த திரிசடை என்பவன், அதுசொல்ல அங்குனம் சிதைக்குக்கூற, செறிந்தாராய தீவினை அன்னார்—சிதையை நெருங்கி நின்றவர்களான தீச் செயலீச் செய்கின்ற காவலரக்கியர்கள், சிற்றம் பிறிந்தார்—சினம் நீங்கினார் ஆயினும், மன்னை அஞ்சி பிறிகில்லார் - இராவணன் தண்டிப் பாளென்று அஞ்சி சிதையைப் பிரியாதவராயினர். தெறல்

எண்ணார் - கொல்லுதலை நினையாதவரானார். நெரிஞ்சு ஆர் ஒதி பேதையும் - சுருண்டு பொருந்திய கூந்தலையுடைய சிறையும், ஆலி நிலை நின்றான் - உயிர் போகாது உடலில் நிலைத் திருக்கப் பெற்றான்.

பொழிப்பு:— நூலியரை உத்ததிரிச்சை. அவ்வாறுகூற சிறையைச் சூழ்ந்து நெருங்கினின்ற அரக்கியர் கோபம் தணிந்தனர். ஆயினும் ஓசாவணனுக்கஞ்சி சிறையை விட்டு விலகாது நின்றனர். சிறையைக் கொல்லும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டனர். சுருண்ட கூந்தலையுடைய சிறையும் உயிர் தரித்திருந்தான்.

விளக்கம்:- திரிசை அவ்வாறுகூற, அரக்கியரும் அடங்க, சிறை உயிர் தரித்திருந்தாள் எனக்கொள்க. அறிவுடையார் ஆவது அறிவார் என்று வள்ளுவர் கூறியபடி இனிமேல் வரக்கடவுதலைக் குறிகளால் அறியவல்லவளாய்த் திரிசை. இருத்தலால், அறிந்தார் அன்னன்றார் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சுப்பிரமணியபாரதியார் அவர்களின் வரலாற்றுச்சார்த்துக்கம்

பல நூற்றுண்டுகளுக் கொருமுறை சிறந்த கவிஞர்கள் தோற்றுவார்கள் என்ற கூற்றுக்கு மாரூகச் செந்தமிழ்நாடு ஒவ்வொரு நூற்றுண்டிலும் பாரதியென்றும் பாவலர் என்றும் வரகவி என்றும் மகாவித்துவான் என்றும் சிறப்புப்பெற்ற புலவர்களை ஈன்றிருக்கின்றது.

மதுரைக்குத் தெற்கேயுள்ள எட்டயபுரத்தில் 1882ம் ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் இருபத்தேழாம் நாள் சின்னச் சாமி ஐயருக்கும் இலட்சமி அம்மாணுக்கும் ஒரு செல்வமகன் பிறந்தான். அவனுக்குச் சுப்பிரமணியன் என்னும் பெயர் இடப்பட்டது. அவன் ஐந்துவயதினஞையிருக்கும்போது அவன் தாய் இறந்தனள். தந்தையார் மறுமணம் செய்துகொண்டாராயினும் மைந்தனின் கல்வியிலும் நல்வாழ்விலும் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தார். ‘விளையும் பயிரை முளையிலே தெரியும்’ என்றபடி இளமைப்பருவத்திலேயே அச்சிறுவன் இனியகவி கள் பாடும் வன்மையைப் பெற்றிருந்தான். அவனது பாட்டின் சுவையை வியந்த எட்டயபுரத்துச் சமஸ்தானப் புலவர்கள் பதினேருவயது நிரம்பாத அவனுக்குப் ‘பாரதி’ என்று பட்டம் குட்டிப் பாராட்டினர். ‘பாரதி’ என்பது சரஸ்வதி யைக்கீருக்கும் பெயர்.

சுப்பிரமணியபாரதியார் தந்தையினிடத்தில் திருக்குறள், இராமாயணம், பாரதம் முதலிய நூல்களைக் கற்றார். அவர் கல்லூரியில் ஆங்கிலம் கற்றிரேனும் அதில் ஆர்வம் பிறக்க வில்லை. அக்கால வழக்கப்படி அவர்தமது பதினெந்தாவது வயதில் செல்லம்மான் என்னும் நல்லானோ மணஞ்செய்தார். பின்னர் அவர் காசிக்குச் சென்று அங்குள்ள பல்கலைக்கழகத் தில் நான்காண்டுகள் சமஸ்கிருதம், இந்தி, முதலிய மொழி களைப் பயின்றார். அவர் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்ததும் சிறிது

காலம் எட்டயபுரம் மன்னரின் நண்பராய் இருந்தார். சில காலம் மதுரையிலுள்ள சேதுபதிபள்ளியில் ஆசிரியராயும் பணியாற்றினார்.

1908ம் ஆண்டில் ‘இந்தியா’ என்னும் பத்திரிகையில் பணியாற்றிவரும் காலத்தில் அரசாங்கம் அவரைக் கைது செய்ய உத்தரவு பிறப்பித்தது. அப்போது அவர் சென்னையிலிருந்து தப்பிச்சென்று புதுச்சேரியையடைந்து, அங்கிருந்து அப்பத்திரிகையை மீண்டும் வெளியிட்டுவந்தார். அவ்வாறு புதுச்சேரியிலும் பிறங்களிலும் வசித்து, 1919-ம் ஆண்டு சென்னைக்குத்திரும்பினார். அங்கிருந்து இலக்கியப்பணியும் நாட்டுப்பணியும்புரிந்து அவர்தமது முப்பத்தொன்பதாம் வயதில் (11-9-1921) அமரரானார்.

பாரதியாருடைய பாடல்கள் புதுமையழகோடு பொனி வன். தாழ்வுற்று வறுமைமிஞ்சி விடுதலையற்றிருந்த தமிழ்மக்களுக்கு மொழிப்பற்றினையும் நாட்டுப்பற்றினையும் ஊட்டுப்பவை: தன்னம்பிக்கையின்றி, அஞ்சி அஞ்சி வாழ்ந்த அடிமை மக்களை ஆண்மை பெறச் செய்ப்பவை. அவர் பாப்பாவுக்கும் பாடினார்; பாட்டாளிக்கும் பாடினார். கண்ணையும் பாடி னார். பெண்களையும்பாடி னார். அவருடைய பாடல்களில் கற்பினச்சிறப்பும் உண்டு. காவியச்சிறப்பும் உள்ளது. தாம் வாழ்ந்தகாலத்துச் சமுதாயத்தை உயர்த்துவதற்கு, தமது உணர்ச்சிமிக்க பாட்டுக்களினாலும் கருத்து நிறைந்த கட்டுரைகளினாலும் வீறுமிக்க மேடைப் பேச்சினாலும் தளராது பாடுபட்ட பாரதியார் தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரத்தில் சிறப்பிடம்பெற்றுவிட்டார்.

பாரதியார் கவிதைகள்

தேசிய கீதங்கள்

1. துமிழ்த்தாய்

தன் மக்களைப் புதிய சாத்திரம் வேண்டுதல்.

(தாயுமானவர் ஆனந்தக்களிப்புச் சந்தம்)

1. ஆதிசிவன் பெற்று விட்டான் - என்னை
ஆரிய மைந்தன் அகத்தியன் என்றோர்
வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்தே - நிறை
மேவும் இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தான்.
2. மூன்று குலத்தமிழ் மன்னர் - என்னை
மூண்டஙல் வண்பொடு நித்தம் வளர்த்தார்;
ஆன்ற மொழிகளி னுள்ளே - உயர்
ஆரியத் திற்கு நிகரென வாழ்ந்தேன்.
3. கள்ளையும் தியையும் சேர்த்து - நல்ல
காற்றையும் வான வெளியையும் சேர்த்துத்
தெள்ளு தமிழ்ப்புல வோர்கள் - பல
திர்சூலைக் காலியும் செய்து கொடுத்தார்.
4. சாத்திரங் கள்பல தந்தார் - இந்தத்
தாரணி யெங்கும் புகழ்ந்திட வாழ்ந்தேன்
நேத்திரங் கெட்டவன் காலன் - தன்முன்
நேர்ந்த தனித்தும் துடைத்து முடிப்பான்.
5. நன்றென்றுங் தீதென்றும் பாரான் - மூன்
நாடும் பொருள்கள் அணித்தையும் வாரிச்
சென்றிடுங் காட்டுவேள் எம்போல் - வையச்
சேர்க்கை யனைத்தையும் கொன்று நடப்பான்.
6. கன்னிப் பருவத்தில் அங்காள் - என்றன்
காதில் விழுந்த சிசைமொழி யெல்லாம்
என்னென்ன வோபெய ருண்டு - பின்னர்
யாவும் அறிவுற் றிறந்தன கண்ணர்!

7. தந்தை அனுள்வலி யாலும் - முன்பு
சான்ற புலவர் தவவலி யாலும்
இந்தக் கணமட்டும் காலன் - என்னை
எறிட்டுப் பார்க்கவும் அஞ்சி யிருந்தான்.
8. இன்ஜெரு சொல்லினைக் கேட்டேன் - இரி
ஏது செய்வேன்? என தாருயிர் மக்காள்!
கொன் றிடல் போலொரு வார்த்தை - இங்கு
கூறுத் தகாதவன் கூறினன் கண்டார்!
9. “புத்தம் புதிய கலைகள் - பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்
மெத்த வளருது மேற்கே - அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை.
10. சொல்லவும் கூடுவதில்லை - அவை
சொல்லுங் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை;
மெல்லத் தமிழிலிச் சாகும் - அந்த
மேற்கு மொழிகள் புவிமிசை யோங்கும்”.
11. என்றந்தப் பேதை உரைத்தான் - ஆ!
இந்த வசையெனக் கெய்திட லாமோ?
சென் றிடு வீர்எட்டுத் திக்கும் - கலைச்
செல்வங்கள் யாவுங் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்!
12. தந்தை அனுள்வலி யாலும் - இன்று
சார்ந்த புலவர் தவவலி யாலும்,
இந்தப் பெரும்பழி தீரும் - புகழ்
எறிப் புவிமிசை என்றும் இருப்பேன்.

இப்பாடற்பகுதி தமிழ்த்தாய் தன் மக்களான தமிழர்களைப் பார்த்து
தம் பிறப்பினையும், தன் இவ்வைச் சிறப்பினையும், தன்னிடத்து நிறைந்
திருந்த நூற்செல்வங்களில் பல அழிந்தமையையும், புதிய கலைகளைப்
பெருத்தன் இழிந்த தன்மையையும், தமிழ்மக்களின் கடமையையும்
கூறும் கூற்றுக அமைந்துள்ளது.

அரும்பதவரை :

செய்யுள்

1. பெற்றுவிட்டான் என்பதற்குத் தேரற்றுவித்துத் தென்னடில் விட்டான் எனப் பொருள்கொள்க. சிறைமேவும் - நிறைவுடைய.
 4. தாரணி - உலகம். ரேத்திரம் - கண், நல்லது தீயது என்று பாராமல் அழிப்பவனுதவரல் யமன் ரேத்திரம் கெட்டவன் எனப்பட்டான்.
 5. வையச்சேர்க்கை - உலகத்தில் சேர்ந்த பொருள்கள்.
 7. தங்கை - சிவன். சாஞ்சு - அமைந்த, மிக்க, புலவர் - சங்கப்புலவர்.
-

2. தமிழ்

1. யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவது எங்கும் காணேம்;
பாமர ராய், விலங்குசனாய், உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சிசொல்ப் பான்மை கெட்டு,
நாமமது தமிழ்ரெனக் கொண்டுஇங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றே? சொல்லீர்!
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல்வேண்டும்.
2. யாமறிந்த புலவரிலே கம்பணிப்போல்
வள்ளுவர்போல், இளங்கோ வைப்போல்
புமிதனில் யாங்கனுமே பிறந்ததிலீ;
உண்மை, வெறும் புசழ்ச்சி யில்லை;
ஊழையராய்ச் செவிடர்களாய்க் குருடர்களாய்
வாழ்கின்றேம்; ஒருசொற் கேள்வீர்!
சேமஹு வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ்முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்!
3. பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்;
இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்
தமிழ்மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்;
மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்குதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிமை இல்லை;
திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர்
அதைவணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்.
4. உள்ளத்தில் உண்மையொளி யுண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளியுண் டாகும்;
வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேவு மாயின்
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குநடரெல்லாம்
லீழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார்;

தெள்ளுற்ற தமிழ்முதன் சுவைகண்டார்
இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்.

இப்பாடல்கள், தம் தாய்மொழியைக் கல்லாது அறிவிலிகளாய் வாழும் தமிழராது இழிவையும் தமிழ்மொழி வளம்படுத்திய புலவர்களின் பெருமையையும், தமிழர் சேயமுற வாழுதற்கான சேயலையும், தமிழ் மொழியை வளம்படுத்தற்கான வழிகளையும், அங்களம் தமிழ்மொழி வளம்படின் ஆகும் நன்மைகளையும் கூறுகின்றன.

அரும்பதவரை :

செய்யுள்

1. பாமரர் - கல்வியறிவில்லரதவர். விலங்குகள் - பகுத்தறிவின்மையால் மிகுங்களை ஒப்பவர். தேமதுரத்தமிழ் - தென்போல இனிமை தரும் தமிழ்.
2. ஊமையராய் - தமிழில் உள்ளவற்றை எடுத்துக்கொல்ல வல்லமை பில்லாமையால் வாயிருங்கும் ஊமைபோல்வராய். செவிடர்களாய் - தமிழ்நூல்களிலுள்ள பொருளைப் பிறர் சொல்லும் போது அதனைக் கேட்டு மகிழும் அறிவின்மையால், செவியிருங்கும் செவிடர் போல வராய். குருடர்களாய் - தமிழ் நூல்களைப் படித்துப் பொருள் உணருதற்கு வேண்டிய ஏழுத்தறிவும் இலக்கண அறிவும் இல்லாமையால் கண்ணிருங்கும் குருடர்களாய்.
3. இறவாத - அழியாத. பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடர் - கல்வியறி விள்ளமையால் அறிவாமையாகிய குருட்டுத் தன்மை ஏற்பட்டு அடிமை வாழ்வு துன்ப வாழ்வு ஆகிய பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் அறிவில்லார். விழிபெற்று - அறிவாகிய கண்பார்வை பெற்று. பதசி - தமிழராய் வாழும் இன்பவாழ்வு. தமிழ்முதன் சுவைகண்டார் - தமிழின் இனிய சுவையைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள். இங்கு அமரர் சிறப்புக் கண்டார் - இவ்வுலகிலே தேவர்க்குரிய இன்ப வாழ்வையும் அழியாத தன்மையையும் பலராஜும் துதிக்கப்படும் பெருமையையும் அடைவார்கள்.

3. பாரத தேசம்

இராகம் - புன்னாகவராளி
பல்லவி

பாரத தேசமென்று பெயர்சொல்லு வார் - மிடிப் பயங்கொல்லு வார்த்தயர்ப் பகைவெல்லு வார்.

சுரணங்கள்

1. வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவு வோம்; அடி மேலைக் கடல்முழுதும் கப்பல் விடுவோம்;
பள்ளித் தலமணைத்தும் கோயில்செய்கு வோம்; எங்கள் பாரத தேசமென்று தோன்கொட்டு வோம். (பாரத)
2. சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப் போம்;
சேதுவை மேடுறுத்தி வீக்சமைப் போம்;
வங்கத்தில் ஒடிவரும் நீரின் மிகை யால்
மையத்து நாடுகளில் பயிர்செய்கு வோம். (பாரத)
3. வெட்டுக் கனிகள் செய்து தங்கம்முத லாம்
வேறு பலபொருளும் குடைந்தெடுப் போம்;
எட்டுத் திசைகளிலுள்ள சென் றிவைவிற் ரே
எண்ணும் பொருளாணைத்தும் கொண்டுவரு வோம்.
(பாரத)
4. முத்துக் குளிப்பதொரு தெண்கடலிலே;
மொய்த்து வண்கர்ப்பல நாட்டினர்வந் தே,
நத்தி நமக்கினிய பொருள்கொணர்ந்து
நம்மருள் வேண்டுவது மேற்கரையிலே. (பாரத)
5. சிந்து நதியின்மிகை நிலவினி வே
சேரங்கள் நட்டினம் பெண்களுட னே
சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத் துத்
தோணிக னோட்டிவினை யாடிவரு வோம். (பாரத)
6. கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப்பண் டம்;
காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறுகொள்ளு வோம்;
சிங்க மராட்டியர்த்தம் கவிதைகொண்டு
சேரத்துத் தந்தங்கள் பரிசளிப் போம். (பாரத)

7. காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் ரை தான்
காஞ்சியில் கேட்பதற்கோர் கருவிசெய் வோம்;
ராசபுத் தானத்து வீரர்தமக்கு
நல்லியற் கண்ணடத்தத் தங்கம் அளிப்போம். (பாரத)
8. பட்டினில் ஆடையும் பஞ்சில்லடை யும்
பண்ணி மலைகளை வீதிகுவிப் போம்;
கட்டித் திரவியங்கள் கொண்டுவரு வார்
காசினி வண்கருக்கு அவைகொடுப் போம். (பாரத)
9. ஆயுதம் செய் வேசும்நல்ல காகிதம் செய் வோம்;
ஆலைகள்வைப் போம்கல்விச் சாலைகள்வைப் போம்;
ஒயுதல்செய் யோம்தலீ சாயுதல்செய் யோம்;
உண்மைகள்சொல் வோம்பல வண்மைகள் செய்வோம்.
(பாரத)
10. குடைகள்செய் வோம்மு படைகள்செய் வோம்;
கோண்கள்செய் வோம்இரும் பாணிகள்செய்வோம்;
நடையும் பறப்புழனர் வண்டிகள்செய் வோம்;
ஞாலம் நடுங்கவரும் கப்பல்கள்செய்வோம். (பாரத)
11. மந்திரம்கற் போம்வினைத் தந்திரம்கற் போம்;
வானையளப் போம்கடல் மீனையளப் போம்;
சந்திரமண் டலத்தியல் கண்டுதெளி வோம்;
சந்தி தெருப்பெருக்கும் சாத்திரம்கற் போம். (பாரத)
12. காவியம் செய்வோம், நல்ல காடுவளர்ப் போம்;
கலைவளர்ப் போம் கொல்ல குலைவளர்ப் போம்;
ஒவியம் செய் வோம் நல்ல ஊசிகள்செய் வோம்;
உலகத் தொழிலனைத்து முவங்குசெய் வோம். (பாரத)
13. 'சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை' யென்றே
தமிழ்மகள் சொல்லியசொல் அமிழ்தமென்போம்;
தீதிகெறி யினின்று பிறர்க்குத வும்
நேர்மையர் மேலவர்; ஜூவர்மற் ரூர். (பாரத)

இப்பாடல்கள் பாரத தேசமக்கநுக்குத் துற்பமில்லை என்பதையும் பாரத நாட்டில் செய்யவேண்டிய ஆக்கவேலைகள் பலவற்றையும் கடுத் துக்க கூறுகின்றது. பொருளாதாரம், இலக்கியம், தொழில், கலை சம்பந்த சான் பொது ஆக்கவேலைகளை மட்டுமின்றி இங்கால விஞ்ஞான முன் வேற்றறங்களையும் அக்காலத்திலேயே தீர்க்கதறிச்சனமாய்க் கண்டு (7ம், 11ம் கண்ணிகளில்) உரைத்தனையை வியக்கத்தக்கதாயுள்ளது.

அரும்பதவரை :-

செய்யுள் :

2. வங்கத்தில் ஓடிவரும் ரீர் - கங்கை.
3. கனி - உலோகச்சுரங்கங்கள்
4. நத்தி - அனுகி. நம் அருள் - நமது கருணையை.
5. காசினி - உலகம்.
6. தலை சாயதல் - தலை தாழ்த்தல். வண்மை - தொடை.
10. கோணி - ஸப, பறப்பு - பறத்தல்.
11. இயல் - இயல்பு. சந்தி தெருப் பெருக்கும் சாத்திரம் - நகரத்துச் சந்தி களையும் தெருக்களையும் விரிவாயமைக்கும் முறையை உணர்த்தும் நகரமைப்புக்களை.
18. தமிழ் மகள் - ஒளங்கையார்.

4. சுதந்திரப் பெருமை

("தில்கி வெளியிலே கலந்துவிட்டாலவர்
திரும்பியும் வருவாரோ?" என்னும் வர்ணமெட்டு)

1. வீர சுதந்திரம் வேண்டிக்கூர் பின்னர்
வேறொன்று கொள்வாரோ?—என்றும்
ஆரம் துண்ணுதற் காசைகொண்டார் கள்ளில்
அறிவைச் செலுத்துவாரோ? (வீர)
2. புகழுங்கல் வறமுமே யன்றியெல் லாம்வெறும்
பொய்யென்று கண்டாரேல்—அவர்
இகழும் சனத்தொண் டியற்றியும் வாழ்வதற்கு
இச்சையும் றிருப்பாரோ? (வீர)
3. பிறந்தவர் யாவரும் இறப்ப துறுதியெனும்
பெற்றியை அறிந்தாரேல்—மானம்
துறந்தறம் மறந்தும்பின் உயிர்கொண்டு வாழ்வது
சுகமென்று மதிப்பாரோ? (வீர)
4. மானுட ஜனம் பெறுவதற் கரிதெனும்
வாய்மையை உணர்ந்தாரேல்—அவர்
ஊனுடல் தீயினும் உண்மை நிலைத்துற
உடன்படு மாறுள தோ? (வீர)
5. விண்ணி வீரவிதனை விற்றுவிட்ட டெவரும்போய்
மின்மினி கொள்வாரோ?
கண்ணினும் இனிய சுதந்திரம் போனபின்
கைகட்டிப் பிழைப்பாரோ? (வீர)
6. மண்ணிலின் பங்களை விரும்பிச் சுதந்திரத்தின்
மாண்பினை யிழைப்பாரோ?
கண்ணரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினால்
கைகொட்டிச் சிரியாரோ? (வீர)
7. வந்தே மாதரம் என்று வணங்கியபின்
மாயத்தை வணங்குவரோ?
வந்தே மாதரம் ஒன்றே தாரகம்
என்பதை மறப்பாரோ? (வீர)

அடிமை வாழ்வையே பெரிடெனக்கருதிச் சுதந்திர வேட்டை சீழ்து
மின்றியிருந்த பாதநாட்டு மக்களுக்கு விடுதலைத் தாகமும் விழிப்புணர்ச்சி
யும் பிறக்குமாறு பாடியனவே இப்பாடல்கள் உயர்ந்த உவமைகளின்
ஞாமூம் உணர்ச்சி பிறப்பிக்கத்தக்க சொற்களின் ஞாமூம் சுதந்திரத்தின்
உயர்வையும் அடிமை வாழ்வின் தாழ்வையும் பாரதியார் ஒவ்வொரு
கண்ணியில்லை புலப்படுத்தியமை அறிந்து கவைக்கத்தக்கது.

அரும்பதவுரை :

செய்யுள்

1. ஆர் - அருமையான. சுதந்திரத்தையும் அழுதினையும் ஒப்புநேரக்கியும்
அடிமைத்தன்மையையும் கள்ளையும் ஒப்பு நேரக்கியும் உயர்வு தாழ்வு
களை ஆராய்ந்துணர்க.
2. இகழும் - இகழுப்படும். சன - தாழ்வான. இச்சை - விருப்பம்.
3. பெற்றி - தன்மை.
4. தீயினும் - அழியினும்.
5. இரவி - குரியன்.
6. ஜம்புல இன்பங்களை அடைதற்பொருட்டுச் சுதந்திரத்தை இழுத்தல்.
சித்திரம் வாங்குதற் பொருட்டு கண்ணிரண்டையும் வீற்றலுக்கு
ஒப்பாகுமென்ற உவமையின் நயம் உணர்ந்து உணர்ந்து இன்புமற்
குரியது.
7. மாயத்தை - வஞ்சனையை, பொய்யை.

5. சுதந்திர தேவியின் துதி

1. இதந்தரு மனையின் நீங்கி
 இடர்மிகு சிறைப்பட்டாலும்,
 பதந்திரு இரண்டும் மாறிப்
 பழிமிகுஞ் தீழிவுற் ரூலும்
 விதந்தரு கோடி இன்னல்
 வினைங்தெனை அழித்திட்டாலும்,
 சுதந்திர தேவி! நின்னைத்
 தொழுதிடல் மறக்கி வேனே.
2. நின்னருள் பெற்றி லாதார்
 நிகரிலாச் செல்வ ரேனும்,
 பன்னருங் கல்வி கேள்வி,
 படைத்துயர்ந் திட்டா ரேனும்,
 பின்னரும் எண்ணி லாத
 பெருமையிற் சிறந்தா ரேனும்
 அன்னவர் வாழ்க்கை பாழாம்,
 அனிகள்வேப் பின்ததோ டொப்பார்.
3. தேவி! நின் ஜெளிபெ ரூத
 தேயமோர் தேய மாமோ?
 ஆவியங் குண்டோ? செம்மை
 அறிவுண்டோ? ஆக்கமுண்டோ?
 காவிய நூல்கள் நூனக்
 கலைகள் வேதங்க ஞுண்டோ?
 பாவிய ரன்றே நின் தன்
 பாலனம் படைத்தி லாதார்?
4. இழிவறு கோயிற் சாவார்,
 ஊக்கமொன் றறிய மாட்டார்;
 கழிவறு மாக்க ளெல்லாம்
 இகழ்ந்திடக் கடையில் சிற்பார்;
 இழிவறு வாழ்க்கை தேரார்,
 கணவினும் இன்பங் காணார்;
 அழிவறு பெருமை நல்கும்
 அன்னை! நின் அருள்பெறுதார்.

வேறு

5. தேவி! நின்னருள் தேடி யுளாந்தவித்து
ஆவி யும்தம தன்பும் அளிப்பவர்
மேலே சிற்பது வெஞ்சிறை யாயினும்
தாவில் வானுல கென்னத் தகுவதே.
6. அம்மை உன்றன் அருமை யற்கிலார்;
செம்மை யென்றிழி தொண்டிஜைச் சிந்திப்பார்;
இம்மை யின்பங்கள் எய்துபொன் மாடத்தை
வெம்மை யார்புன் சிறையெனல் வேண்டுமே.
7. மேற்றி சைப்பல நாட்டினர் வீரத்தால்
போற்றி சின்ஜைப் புதுங்கிலை யெய்தினர்;
கூற்றி னுக்குயிர் கோடி கொடுத்தம்சின்
பேற்றி ஜைப்பெறு வேமெனல் பேணினர்.
8. அன்ன தன்மைகாள் நின்னை அடியனேன்
என்ன கூறி இசைத்திட வல்லனே?
பின்ன முற்றுப் பெருமை யிழுந்துங்கின்
சின்ன மற்றழி தேயத்தில் தோன்றினேன்.
9. பேர ரத்தினைப் பேணுஙல் வேலியே!
சோர வாழ்க்கை, துயர், மிடி யாதிய
கார றுக்கக் கதித்திடு சோதியே!
வீர ருக்கமுதே! நினை வேண்டுவேன்.

இப்பாடல்களில் பாரதியார் எத்துணைத் துன்பங்கள் வரினும் தரம் சுதந்திரதேவியை மறந்தலீஸயென்றும், சுதந்திரம் பெருதோர் எவ்வளவு சிறப்பும் பெற்குரேறும் இழிந்தவர்களையென்றும், சுதந்திரமில்லா நாட்டில் ஒரு சிறப்பும் இருக்காது என்றும், சுதந்திரம் பெருதோர் பல வகைத் துன்பங்களையடைவர் என்றும், சுதந்திரத்தின் பொருட்டுத் தியாகம் செய்வோர் சிறைப்பட்டாராயினும் சுவர்க்கக்கூதிலிருப்பவரோடுரப்பர் என்றும் அடிமைகள் வாழுமிடம் அழகிய போன்மாடமாயினும் அது சிறைக்கூடமேயென்றும் மேலே நாடுகளில் பலர் சுதந்திரத்தின் பொருட்டுத் தமிழிரையும் சுந்தரர் என்றும், பிறவாறும் கூறியுள்ளார்.

1. இதம் - நன்மை. இடர் - துன்பம். பதம் - பதவி. திரு - செல்வம். மாறி - நீங்கி. விதந்தரு - பலவகைப்பட்ட. இன்னல் - துன்பம்.
2. பண்ணாம் - சொல்லுதற்காரிய. அன்னவர் - அத்தகையோர். அணீகள் வேய் - ஆபரணங்கள் குட்டப்பட்ட.
3. ஆவி - உயிர். ஆக்கம் - செல்வம். பாலனம் - காவல்.
4. ஒழிவறு - நீங்காத. கடையில் - புறத்தே. தேரர் - அறியார்.
5. தாவில் - குற்றமில்லாத. இழிதொண்டினைச் செம்மை (யானது) என்று சிந்திப்பர் எனக்சேர்க்க.
6. வெம்மை - கொடுமை. புன் - இழிந்த.
7. கூற்றினுக்கு - இயமனுக்கு.
8. இசைத்திட - புகழ்ந்துகூற. பின்னமுற்று - சிதைவுற்று. சின்னம் - அடையாளம்.
9. நல்வேலி - கல்வ காவலாய் உள்ளவளே. சேரா வாழ்க்கை - களவு கிழறந்த வாழ்க்கை. மீடி - வறுமை. கார் - கரிய இருளை.

6. நடிப்புச் சுதேசிகள்

(பழித்தறி வறுத்தல்)

கிளிக் கண்ணிகள்

1. கெஞ்சில் உரமுயின்றி நேர்மைத் திறமுயின்றி,
வஞ்சனை சொல்வா ரம! —கிளியே!
வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி!
2. கூட்டத்திற் கூடினின்று கூவிப் பிதற்ற வன்றி
நாட்டத்திற் கொள்ளா ரம! —கிளியே!
நாளில் மறப்பா ரம!
3. சொந்த அரசும் புவிச் சுகங்களும் மாண்புகளும்
அந்தகர்க் குண்டாகுமோ! —கிளியே
அலிகளுக் கிண்ப முண்டோ?
4. கண்கள் இரண்டி ருந்தும் கானுங் திறமையற்ற
பெண்களின் கூட்டமடி! —கிளியே
பேசிப் பயனென் னா!
5. யந்தீர சாலை யென்பர் எங்கள் துணிக ளென்பர்
மந்திரத் தாலே யெங்கும் —கிளியே!
மாங்கனி வீழ்வதுண்டோ?
6. உப்பென்றும் சினி என்றும் உள் நாட்டுச் சேலை என்றும்
செப்பித் திரிவா ரம! —கிளியே!
செய்வ தறியா ரம!
7. தேவியர் மானம் என்றும் தெய்வத்தின் பக்தி என்றும்
நாவினாற் சொல்வ தல்லால்! —கிளியே!
நம்புத வற்றூ ரம!
8. மாதரைக் கற்பழித்து வன்கண்மை பிறர் செய்யப்
பேதைகள் போலுயி ரைக் —கிளியே!
பேணி யிருந்தா ரம!
9. தேவி கோயிலிற் சென்று தீமை பிறர்கள் செய்ய
ஆவி பெரிதென் நெண்ணிக்! —கிளியே
அஞ்சிக் கிடந்தா ரம!

10. அச்சமும் பேடிமையும் அடிமைச் சிறுமதியும்
 உச்சத்திற் கொண்டா ரா! —கிளியே!
 ஊமைச் சனங்க ளா!
11. ஊக்கமும் உள்வலியும் உண்மையிற் பற்று மில்லா
 மாக்கஞக் கோர் கணமும் —கிளியே!
 வாழத் தகுதி யுண்டோ?
12. மானம் சிறிதென் ரெண்ணி வாழ்வு பெரிதென் ரெண் னும்
 சனர்க் குலகந் தனில் —கிளியே!
 இருக்க நிலைமையுண்டோ!
13. சிந்தையிற் கள்விரும்பிச் சிவசிவ வென்பது! போல்,
 வந்தே மாதர மென்பார்! —கிளியே
 மனதி லதனைக் கொள்ளார்.
14. பழமை பழமை யென்று பாவனை பேச வன்றிப்
 பழமை இருந்த நிலை! —கிளியே!
 பாமர சேதறி வார்!
15. நாட்டில் அவ மதிப்பும் நானின்று இழி செல்வத்
 தேட்டில் விருப்புங் கொண்டே! —கிளியே!
 சிறுமை யடைவா ரா!
16. சொந்தச் சகோதரர்கள் துன்பத்திற் சாதல் கண்டும்,
 சிந்தை இரங்கா ரா! —கிளியே!
 செம்மை மறந்தா ரா!
17. பஞ்சத்தும் நோய்க் ளிலும் பாரதர் புழுக்கள் போல்
 தஞ்சத்தும் கண்ணைற் கண்டும்! —கிளியே!
 சோம்பிக் கிடப்பாரடி!
18. தாயைக் கொல்லும் பஞ்சத்தைத் தடுக்க முயற்சி யுரூர்
 வாயைத் திறந்து சும்மா! —கிளியே!
 வந்தேமாதர மென்பார்!

இப்படிந் பகுதிகள் பாரதாட்டிற் பிரத்து விரம், அறிவு, மாக்கம், நாட்டுப்பற்று, கடவுட் பற்று, முதலிய நற்கணக்கள் சிறிதமின்றி அக்குணக்கன் உள்ளவர் போல் நடிக்கின்ற ஓழுக்களை இகழுந்து நல்ல அறிவு புகட்டுவளவாயுள்ளன.

அரும்பத்துறை :

செய்யுள்

1. உரம் - வலிமை.
2. குவி - அழைத்து. பிதற்றல் - பயணில்லாத சொற்களைப்பேசல்.
3. மங்பு - பெருமை. அந்தகர் - குருடர்.
4. செப்பி - சொல்லி.
5. வங்கண்மை - கொடுமை.
10. பேடிமை - பேடித்தன்மை, ஆண்மையில்லாமை.
11. மாக்கள் - மிருகங்கள், பகுத்தறிவில்லாதவர்.
12. சனர்க்கு - இழிந்தவர்களுக்கு.
13. சிந்தையில் கள் விரும்பி - கள்ளுண் நூதலை மனத்தில் விரும்பி. வந்தேமாதரம் என்பது தாட்க்கு வணக்கம் என்னும் பொருள்தருவ தொரு பிறமொழிச்சொல்.
14. பாமரச் - கல்லாதவர்.
15. தேட்டில் - தேடிக்குவிப்பதில்.
17. துஞ்ச - இறக்க.

2. தோத்திரப் பாடல்கள்

1. முன்று காதல்

முதலாவது—சரஸ்வதி காதல்

இராகம்—சரஸ்வதி மனோஹரி]

[தாளம்—தில்லர ஏகம்

1. பின்னைப் பிராயத்திலே — அவள்

பெண்மையைக் கண்டு மயங்கிவிட டேனங்கு
பள்ளிப் படிப்படினிலே — மதி

பற்றிட வில்லை யெனிலுந் தனிப்பட
வெள்ளை மலரணைமேல்—அவள்

வீணையுங் கையும் விரிந்த முகமலர்
வின்னும் பொருளாழுதம்—கண்டென்

வெள்ளை மனது பறிகொடுத் தேன், அம்மா!

2. ஆடி வருகையிலே—அவள்

அங்கொரு வீதி முனையில் நிற்பாள்; கையில்
ஏடு தரித்திருப்பாள்—அதில்

இங்கித மாகப் பதம்படிப் பாள், அதை
நாடி யருக்கணைந்தால்—பல

ஞானங்கள் சோல்லி இனிமை செய்வாள்; “இன்று
கூடி மகிழ்வு” மென்றால்—விழிக்

கோணத்தி வேங்கை காட்டிச் செல்வாள், அம்மா!

3. ஆற்றங் கரைதனிலே—தனி

யானதோர் மண்டப மீதினிலே, தென்றற்
காற்றை நுகர்ந்திருந்தேன்—அங்கு

கண்ணிக் கவிதை கொணர்ந்து தந்தாள்; அதை
ஏற்று மனமகிழ்ந்தே—“அடி

என்னே டினங்கி மணம்புரி ஓய்” என்று
போற்றிய போதினிலே—இளம்

புன்னகை பூத்து மறைந்துவிட்டாள், அம்மா!

4. சித்தங் தளர்ந்ததுண்டோ?—கலைத்

தேவீயின் மீது விருப்பம் வளர்ந்தொரு

பித்துப் பிடித்தத்தபோல்—பகற்

பேச்சும் இரவிற் கனவும் அவளிடை

வைத்த சினைவை யல்லால்—பிற
வாஞ்சையுண்டோ? வய தங்ஙன மேயிரு
பத்திரண் டாமளவும்—வெள்ளைப்
பண்மகள் காதலைப் பற்றினின் நேன், அம்மா!

இரங்டாவது—லக்ஷ்மி காதல்
இரசகம்—ஸ்ரீராகம்] [தாளம்—திஸர ஏகம்

5. இந்த நிலையினிலே—அங்கோர்
இன்பப் பொழிலினிடையீனில் வேறேரு
சுந்தரி வந்துங்கின்றாள்—அவள்
சோதி முகத்தின் அழகினைக் கண்டென்றன்
சிந்தை திறைகொடுத்தேன்—அவள்
செந்திரு வென்று பெயர் சொல்லி னாள்; மற்றும்
அந்தத் தின முதலா—நெஞ்சம்
ஆரத் தழுவிட வேண்டுகின் நேன், அம்மா!

6. புன்னகை செய்திடுவாள்—அற்றைப்
போது முழுதும் மகிழ்ந்திருப்பேன்; சுற்றென்
முன்னின்று பார்த்திடுவாள்—அந்த
மோகத்தி லேதலை சுற்றிடுக் காண்; பின்னர்
என்ன பிழைகள் கண்டோ—அவள்
என்னைப் புறக்கணித் தேகிடுவாள்; அங்கு
சின்னமும் பின்னமுமா—மனாஞ்
சிந்தியுனமிக கைந்திடு வேண், அம்மா!

7. காட்டு வழிகளிலே—மலைக்
காட்சி யிலே, புனல் வீழ்ச்சியிலே, பல
நாட்டுப் புறங்களிலே—நகர்
நண்ணூ சிலசடர் மாடத்திலே, சில
வேட்டுவர் சார்பினிலே—சில
வீர ரிடக்திலும் வேந்த ரிடத்திலும்,
மீட்டு மவள்வருவாள்—கண்ட
வீங்தை யிலேயின்ப மேற்கொண்டு போம், அம்மா!

முன்றுவது—காளி காதல்

[இராகம்-புன்னுகவராளி]

[தாளம்-தில்ல ஏகம்

8. பின்னேர் இராவினிலே—கரும்

பெண்மை யழகொன்று வந்தது கண்முன்பு;
கண்ணி வடிவமென்றே—களி

கண்டு சற்றேயரு கிற்சென்று பார்க்கையில்
அன்னை வடிவமடா!—இவள்

ஆதிபராசக்தி தேவி யடா!—இவள்
இன்னரூள் வேண்டுமடா!—பின்னர்
யாவு மூலகில் வசப்பட்டுப் போமடா!

9. செல்வங்கள் பொங்கிவரும்;—நல்ல

தெள்ளாறி வெய்தி நலம்பல சார்ந்திடும்;
அல்லும் பகலுமிங்கே—இவை

அத்தனை கோடிப் பொருளினுள்ளே நின்று
வில்லை யசைப்பவளை—இந்த

வேலை யனைத்தையும் செய்யும் வினைச்சினையத்
தொல்லை தவிர்ப்பவளை—ஈத்தம்

தோத்திரம் பாடித் தொழுதிடு வோமடா!

பாரதியர் தமது இளம் பிராயத்திலும் வாஸிப்பிராயத்திலும் பின் எரும் முறையே சாஸ்வதி, இலக்குமி, காளி ஆகிய தேவியில் காதல் கொண்டார். பின்னைப்பிராயத்திலிருந்து இருபத்தினாண்டு வயது வரையிலும் அவர் கலைகளிடத்துஅளவற்ற அன்புகொண்டவராய் அவளால் அருளப்பட்ட பாடல்களாகிய தேவைப்பருகிப்பருகி இன்பழுற்றுள்ளும், இருபத்தினாண்டு வயதின்மேல் அவர் திருமகளிடத்திற் குறையாத அன்பு செய்து அவளது அருளால் செல்வத்தைப் பெற்றுச் சிந்தமகிழ்ந்தும் அவளுமையால் வறுமையுற்று மனம் வருந்தியும், அந்திருமகள் உயர்ந் தோரிடத்தும் தாழ்ந்தோரிடத்தும் நாட்டிடத்தும் காட்டிடத்தும் வருவதும் போவதுமாய், ஒரு நிலையின்றி இருத்தலைக்கண்டு வியந்தும் பல வேறு நிலைகளை எய்தினார். பின்னர், இறுதியாக காளியிடிடத்தே அன்பு வைத்து அவளே எல்லாமாய் நிறைத்துறின்று எல்லாவற்றையும் ஆட்டிவைக்கின்ற அற்புத்ததைக்கண்டு, அவளுடைய திருவடிகளை மறவாது துநிக்கும் நிலையை எய்தினார்.

அரும்பதவரை :

செய்யுள்

1. வீணங்கும் - எடுத்துச்சொல்லும். வெள்ளைமனது - கள்ளமீல்லாதமனம்.
2. ஏடு - நூல். இங்கிதமாக - மனக் கருத்துக்கு ஏற்ப.
4. வாஞ்சை - விருப்பம்.
5. பொழில் - சேரலை.
6. கைந்திடுவேன் - வருந்துவேன்.
7. விந்தை - ஆச்சரியம்.
8. களி - மஜிம்ச்சி.
9. தெள் அறிவு - தெளிந்த அறிவு. வினைச்சி - தொழில்செய்ப்பவள்.

2. வெண்ணிலாவே!

1. எல்லை யில்லாததோர் வானக் கடலிடை
 வெண்ணிலாவே!-விழிக்
 கின்ப மளிப்பதோர் தீவென் நிலகுவை
 வெண்ணிலாவே!
 சொல்லையும் கள்ளையும் நெஞ்சையுஞ் சேர்த்திங்கு
 வெண்ணிலாவே!-நின் றன்
 சோதி மயக்கும் வகையது தானென்சொல்
 வெண்ணிலாவே!
 நல்ல ஓளியின் வகைபல கண்டிலன்
 வெண்ணிலாவே!-(இந்த)
 நனவை மறங்கிடச் செய்வது கண்டிலன்
 வெண்ணிலாவே!
 கொல்லும் அழிம்தை நிகர்த்திடுங் கன்னோன் ரு
 வெண்ணிலாவே!-வந்து
 கூடியிருக்குது நின்றைவி யோடிங்கு
 வெண்ணிலாவே!

2. மாதர் முகத்தை நினக்கினை சூறுவர்
 வெண்ணிலாவே!-அஃது
 வயதிற் கவலையின் நோயிற் கெடுவது
 வெண்ணிலாவே!
 காத லொருத்தி இளைய பிராயத்தள்
 வெண்ணிலாவே!-அந்தக்
 காமன் றன் வில்லை யினைத்த புருவத்தள்
 வெண்ணிலாவே!
 மீதமும் அன்பின் விளைபுன் னகையினன்
 வெண்ணிலாவே!-முத்தம்
 வேண்டிமுன் காட்டு முகத்தி னைழிலிங்கு
 வெண்ணிலாவே!
 சாதல் அழிதல் இலாது சிரங்தரம்
 வெண்ணிலாவே!-நின்
 தண் முகந் தன்றில் விளங்குவ தெண்னைகொல்?
 வெண்ணிலாவே!

3. நின்னேளி யாகிய பாற்கடல் மீதிங்கு
 வெண்ணீலாவே!-நன்கு
 நீயும் அழுதும் எழுந்திடல் கண்டனான்
 வெண்ணீலாவே!
 மன்று பொருள்களைத்தினும் நிற்பவன்
 வெண்ணீலாவே!-அந்த
 மாயன் அப் பாற்கடல் மீதுறல் கண்டனான்
 வெண்ணீலாவே!
 துன்னிய நீல நிறத்தள் பராசக்தி
 வெண்ணீலாவே!-இங்கு
 தோன்றும் உலகவ ளேயென்று கூறுவர்
 வெண்ணீலாவே!
 பின்னிய மேகச் சடைமிசைக் கங்கையும்
 வெண்ணீலாவே!-(நல்ல)
 பெட்புற நீயும் விளங்குதல் கண்டனான்
 வெண்ணீலாவே!

4. காதலர் நெஞ்சை வெதுப்புவை நீயென்பர்
 வெண்ணீலாவே!-நினைக்
 காதல் செய்வார் நெஞ்சிற் கின்னமு தாகுவை
 வெண்ணீலாவே!
 சீத மணிநெடு வானக் குளத்திடை
 வெண்ணீலாவே!-நீ
 தேச மிகுந்தவென் தாமரை போன்றனை
 வெண்ணீலாவே!
 மோத வருங்கரு மேகத் திரளிழை
 வெண்ணீலாவே!-நீ
 முத்தி நெனிதங் தழுகுறச் செய்குவை
 வெண்ணீலாவே!
 திது புரிந்திட வந்திடும் தீயர்க்கும்
 வெண்ணீலாவே!-கலஞ்
 செய்தொளி நல்குவர் மேலவ ராமன்றே?
 வெண்ணீலாவே!

5. மெல்லிய மேகத் திரைக்குள் மறைந்திடும்
வெண்ணிலாவே!-உன் றன்
மேனி யழகு மிகைபடக் கானுது
வெண்ணிலாவே!

நல்லிய லார்யவ னத்தியர் மேனியை
வெண்ணிலாவே!-மூடு
நற்றிரை மேனி நயமிகக் காட்டிடும்
வெண்ணிலாவே!

சொல்லிய வார்த்தையில் நானுற்றனை போலும்
வெண்ணிலாவே!-நின்
சோதி வதனம் முழுதும் மறைத்தனை
வெண்ணிலாவே!

புல்லியன் செய்த பிழைபொறுத் தேயருள்
வெண்ணிலாவே!-இருள்
போகிடச் செய்து நினதெழில் காட்டுத்
வெண்ணிலாவே!

பாதியார் சந்திரனிடத்தில் தாம் கண்ட இனிய காட்சிகளையெல்லாம்
அச்சந்திரனைப் பார்த்துச் சொல்வதாய் அமைந்துள்ளது இப்பாட்டு பகுதி.

அரும்பதவுரை :

செய்யுள்

1. சொல்லையும் கள்ளியும் நெஞ்சையும் சேர்த்து - சொல்லினால் உண்டா கும் இன்பத்தையும் தேனால் உண்டாகும் இன்பத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்து மனத்தில் உண்டாகுமாறு செய்து. திங்கள் என்றசொல் தீம் + கள் என்ற இருசொற்களாவானது என்றும், இனியதேங்போல் இன்பத்தைத் தருவது அதன் பொருளென்றும் மொழியாராய்ச்சியா ஸர் கூறுவார்.
2. சந்திரனே, உனக்குப் பெண்கள் முகம் ஓப்பென்று பிறர் கூறுவார். பெண்கள் முகம் வயதினாலும், கவலையினாலும், நோயினாலும் அழகு கெடும். நீ அவ்வாறு கெடுதல் இல்லை. ஆதலால் அவ்வுவமை தவறு. பின்னை நீ எவ்வாறு காணப்படுகின்றாய் எனில், இளம்பருவத்தினாலும். அன்புமிக்கவாயும் அழிய புருவத்தானும் புன்முறையை யடையவனு மான ஒருத்தி தன்கணவனிடத்து முத்தம் பெறுதலை விரும்பித் தனது முகத்தை காட்டும்போது அம்முகம் எவ்வித அழகுடையதோ அதனை ஒத்துள்ளாய் என்று கூறலாம். நீ அவ்வித அழகைக் கெடுக்காமல் என்றாறு வைத்திருக்கிறோய்? சொல்வாயாக என்பது கருத்து.

3. மாயன் - திருமால், துண்ணிய - தெருங்கிய
பெட்டுற - விருப்பம்சன்டாக,
 4. வெதுப்புவை - வரட்டுவாய், சீதம் - குளிர்ச்சி.
 5. சந்திரனே, மேகங்கள் உன்னை மறைத்துச் செல்லும்போது கானும்
உனது அழியதோற்றம் யவன காட்டுப்பெண்கள் தமது உடலை
மெல்லிய ஆடையால் மறைத்து மூடி உடக்கும் போது கானும் காட்
சியை ஒத்திருக்கிறது. புஷ்வியன் - அற்பன், சிற்யோன்.
-

3. நீதி - சமூகம்

1. முரசு

வெற்றி எட்டுத் திக்கும் எட்டக் கொட்டு முரசே!
வேதம் என்றும் வாழ்க என்று கொட்டுமுரசே!
நெற்றி யொற்றைக் கண்ணானேடே நிர்த்தனம் செய்தாள்
நித்த சக்கி வாழ்க என்று கொட்டுமுரசே!

1. ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன் - எனக்
குண்மை தெரிந்தது சொல்லேன்;
சிருக்கெல்லாம் முதலாகும் - ஒரு
தெய்வம் தூணைசெய்ய வேண்டும்.
2. வேத மறிந்தவன் பார்ப்பான், - பல
வித்தை தெரிந்தவன் பார்ப்பான்.
நீதி நிலைதவ ரூமல் - தண்ட
நேமங்கள் செய்பவன் நாய்க்கன்.
3. பண்டங்கள் விற்பவன் செட்டி - பிறர்
பட்டினி தீர்ப்பவன் செட்டி,
தொண்டரென் கேருவகுப் பில்லை, - தொழில்
சோம்பலைப் போல்இழி வில்லை.
4. நாலு வகுப்பும் இங் கொன்றே; - இந்த
நான்கினில் ஒன்று குறைந்தால்,
வேலை தவறிச் சிதைந்தே - செத்து
வீழ்ந்திடும் மானிடச் சாதி.
5. ஒற்றைக் குடும்பங் தனிலே - பொருள்
ஒங்க வளர்ப்பவன் தங்கதை;
மற்றைக் கருமங்கள் செய்தே - மனை
வாழ்ந்திடச் செய்பவள் அன்னை

6. ஏவல்கள் செய்பவர் மக்கள்; - இவர்
யாவரும் ஓர்குலம் அண்றோ?
மேவி அணைவரும் ஒன்றூய் - நல்ல
வீடு நடத்துதல் கண்டோம்.
7. சாதிப் பிரிவுகள் சொல்லி - அதில்
தாழ்வென்றும் மேலென்றும் கொன்வார்,
நீதிப் பிரிவுகள் செய்வார் - அங்கு
நித்தமும் சண்டைகள் செய்வார்.
8. சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம்; - அஞ்சு
தன்னில் செழித்திடும் வையம்;
ஆதர வுற்றிங்கு வாழ்வோம்; - தொழில்
ஆயிரம் மாண்புறச் செய்வோம்.
9. பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான் - புவி
பேணி வளர்த்திடும் சசன்;
மன்னுக்குள்ளே சிலமூடர் - நல்ல
மாத ரறிவைக் கெடுத்தார்.
10. கண்கள் இரண்டினில் ஒன்றைக் - குத்தி
காட்சி கெடுத்திட லாமோ?
பெண்கள் எறிவை வளர்த்தால் - வையம்
பேதைமை யற்றிடுங் காலீர்.
11. தெய்வம் பலபல சொல்லிப் - பகைத்
தீயை வளர்ப்பவர் மூடர்;
உய்வ தனைத்திலும் ஒன்றூய் - எங்கும்
ஓர்பொரு ஓானது தெய்வம்.
12. தீயினைக் கும்பிடும் பார்ப்பார், - நித்தம்
திக்கை வணங்கும் துருக்கர்
கோயிற் சிலுவையின் முன்னே - சின்று
கும்பிடும் யேசு மதத்தார்;

13. யாரும் பணிந்திடும் தெய்வம் - பொருள்
யாவினும் நின்றிடும் தெய்வம்
பாருக்குள்ளே தெய்வம் ஒன்று; - இதில்
பற்பல சண்டைகள் வேண்டாம்.
14. வெள்ளை நிறத்தொகு பூனை - எங்கள்
வீட்டில் வளருதுகண்டார்;
பின்னைகள் பெற்றதப் பூனை; - அவை
பேருக் கொருநிற மாகும்.
15. சாம்பல் நிறமொரு குட்டி, - கருஞ்
சாந்து நிறமொரு குட்டி,
பாம்பு நிறமொரு குட்டி, - வெள்ளோப்
பாலின் நிறமொரு குட்டி.
16. எந்த நிறமிருங் தாலும் - அவை
யாவும் ஒரேதர மன்றே?
இந்த நிறம்சிறி தென்றும் - இது
ஏற்றமென் றும்சொல்ல லாமோ?
17. வண்ணங்கள் வேற்றுமைப்பட்டால் - அதில்
மானுடர் வேற்றுமை யில்லை.
எண்ணங்கள் செய்கைக் களவுலாம் - இங்கு
யாவர்க்கும் ஒன்றெனால் காணீர்.
18. சிகரென்று கொட்டு முரசே! - இந்த
நீணிலம் வாழ்பவ ரெல்லாம்;
தகரென்று கொட்டு முரசே! - பொய்மைச்
சாதி வகுப்பினை யெல்லாம்.
19. அன்பென்று கொட்டு முரசே - அதில்
ஆக்கமுண் டாமென்று கொட்டு;
துன்பங்கள் யாவுமே போகும் - வெறுஞ்
குதுப் பிரிவுகள் போனால்.
20. அன்பென்று கொட்டு முரசே - மக்கள்
அத்தனை பேரும் நிகராம்;

இன்பங்கள் யாவும் பெருகும் - இங்கு
யாவரும் ஒன்றென்று கொண்டால்.

21. உடன்பிறந் தார்களைப் போல - இவ்
வுகில் மனிதரெல் லாரும்;
இடம்பெரி துண்டுவை யத்தில் - இதில்
ஏதுக்குச் சண்டைகள் செய்வீர்?
22. மரத்தினை கட்டவன் தண்ணீர் - நன்கு
வார்த்தே ஒங்கிடச் செய்வான்;
சிரத்தை யுடையது தெய்வம், - இங்கு
சேர்ந்த உணவெல்லை யில்லை.
23. வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்ணூர்! - இங்கு
வாழும் மனிதரெல் வோர்க்கும்;
பயிற்றி உழுதுண்டு வாழ்வீர்! - பிறர்
பங்கைத் திருடுதல் வேண்டாம்.
24. உடன்பிறந் தவர்களைப் போலே - இவ்
வுகினில் மனிதரெல் லோரும்;
திடங்கொண் டவர்மெலின் தோரை - இங்கு
தின்று பிழைத்திட லாமோ?
25. வலிமை யுடையது தெய்வம், - நம்மை
வாழ்ந்திடச் செய்வது தெய்வம்:
மெலிவுகண் டாலும் குழந்தை - தண்ணை
வீழ்த்தி மிதித்திட லாமோ?
26. தம்பிசற் றேமெலி வானால் - அன்னன்
தானடிமை கொள்ள லாமோ?
செம்புக்கும் கொம்புக்கும் அஞ்சி - மக்கள்
சிற்றடி மைப்பட லாமோ?
27. அன்பென்று கொட்டு முரசே! - அதில்
யார்க்கும் விடுதலை உண்டு;
பின்பு மனிதர்க் கள்லாம் - கல்வி
பெற்றுப் பதம்பெற்று வாழ்வார்.

28. அறிவை வளர்த்திட வேண்டும் - மக்கள்
அத்தனை பேருக்கும் ஒன்றூய்;
சிறியாரை மேம்படச் செய்தால் - பின்பு
தெய்வம் எல்லோரையும் வாழ்த்தும்.
29. பாருக் குள்ளே சமத்தன்மை - தொடர்
பற்றுஞ் சகோதரத் தன்மை
யாருக்கும் தீமைசெய் யாது - புவி
யெங்கும் விடுதலை செய்யும்.
30. வயிற்றுக்குச் சோறிட வேண்டும் - இங்கு
வாழும் மனிதருக் கெல்லாம்;
பயிற்றிப் பலகவலி தந்து - இந்தப்
பாரை உயர்த்திட வேண்டும்.
31. ஒன்றெண்று கொட்டு முரசே! - அஞ்சில்
ஒங்கென்று கொட்டு முரசே!
நன்றெண்று கொட்டு முரசே! - இந்த
நானில் மாந்தருக் கெல்லாம்.

தமிழர்களிடையுள்ள இழிவைப் போக்கி உயர்ந்த கொள்கை
களையும் நீதியையும் அறிவுறுத்த விரும்பிய பாதியர் முசினைப் பார்த்து
இவ்வித நன்மைகள் ஆகவேண்டும் என்றும் இவ்வித தீமைகள் போக
வேண்டும் என்றும் ஒளிக்குமாறு பாடுகின்றார்.

அரும்பதவரை:

செய்யுள்

1. பிரத்தனம் - நடவடிக்கை.
2. நாய்க்கன் - அரசன்.
12. துருக்கர் - முஸ்லிம்கள்.
16. ஏற்றம் - உயர்ந்தது.
18. தகர் - அழி.
26. செம்புக்கும் - பணத்துக்கும். கொம்புக்கும் - ஆயத்தத்துக்கும்.
27. பதம் - பதவி.

2. புதுமைப் பெண்

1. போற்றி போற்றி ! ஓர் ஆயிரம் போற்றி ! சின்
பொன்ன டிக்குப்பல் லாயிரம் போற்றிகாண் !
சேற்றி வேபுதி தாக முளைத்த தோர்
செய்ய தாமரைத் தேமலர் போலொளி
தோற்றி நின்றனை பாரத நாட்டிலே;
துன்பம் நீக்கும் சுதங்திர பேரிகை
சாற்றி வந்தனை, மாதரசே ! எங்கள்
சாதி செய்த தவப்பயன் வாழி நீ !
2. மாதர்க் குண்டு சுதங்திரம் என்றுநன்
வண்ம லர்த்திரு வாயின் மொழிந்தசொல்
நாதந் தானது நாரதர் லீணயோ?
நம்பிரான் கண்ணன் வேய்க்குழ லின்பமோ?
வேதம் பொன் நுருக் கண்ணிகை யாகியே
மேன்மை செய்தெமைக் காத்திடச் சொல்லதோ?
சாதல் முத்தல் கெடுக்கும் அமிழ்தமோ?
தையல் வாழ்க்கபல் லாண்டிங்கே !
3. அறிவு கொண்ட மனித வுயிர்களை
அடிமையாக்க முயல்பவர் பித்தராம்;
நெறிகள் யாவினும் மேம்பட்டு மானிடர்
நேர்மை கொண்டுயர் தேவர்க் காதற்கே,
சிறிய தொண்டுகள் தீர்த்ததி. மைச்சருள்
தீயி விட்டுப் பொசுக்கிட வேண்டுமாம்;
நறிய பொன்மலர் மென்சிறு வாயினுல்
நங்கை கூறும் நவீனங்கள் கேட்டாரோ!
4. ஆனும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
அறிவி லோங்கி இவ்வையம் தழைக்குமாம்;
ஷனு நல்லறத் தோடிங்குப் பெண் னுருப்
போந்து நிற்பது தாய்சிவ சக்தியாம்;
நானும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்;
ஞான கல்லறம் வீர சுதங்திரம்
பேணு நற்குடிப் பெண்ணீன் குணங்களாம்;
பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுக்கள் கேட்டிரோ!

5. நிலத்தின் தன்மை பயிர்க்குள் தாகுமாம்;
 நீசத் தொண்டும் மட்டயையும் கொண்டதாய்
 தலத்தில் மாண்புயர் மக்களைப் பெற்றிடல்
 சால வேயாரி தாவதோர் செய்தியாம்;
 குலத்து மாதர்க்குக் கற்பியல் பாகுமாம்;
 கொடுமை செய்தும் அறிவை யழித்துமாங்
 தலத்தைக் காக்க விரும்புதல் திமையாம்;
 நங்கை கூறும் வியாப்புக்கள் கேட்டிரோ!
6. புதுமையைப் பெண்ணைவள் சொற்களும் செய்கையும்
 பொய்மை கொண்ட கலிக்குப் புதிதன்றிச்
 சதும நைப்படி மாந்தர் இருந்தநாள்
 தன்னி லேபொது வான் வழக்கமாம்;
 மதுரத் தேமொழி மங்கையர் உண்மைதேர்
 மாத வப்பெரி யோரூட னைப்புற்றே
 முதுமைக் காலத்தில் வேதங்கள் பேசிய
 முறைமை மாற்றிடக் கேடு விளைந்ததாம்.
7. நிமிர்ந்த நன்னடை கேர்கொண்ட பார்வையும்,
 நிலத்தில் பார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
 திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
 செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம்;
 அமிழ்ந்து பேரிரு ஸாமஸி யாமையில்
 அவலமெய்தீக் கலையின் றி வாழ்வதை
 உமிழ்ந்து தள்ளுதல் பெண்ணை மாகுமாம்
 உதயகன்னி உரைப்பது கேட்டிரோ !
8. உலக வாழ்க்கையின் நுட்பங்கள் தேறவும்,
 ஒது பற்பல நூல்வகை கற்கவும்,
 இலகு சிருடை நாற்றிசை நாடுகள்
 யாவுஞ் சென்று புதுமை கொணர்ந்திங்கே
 திலக வானுத லார்நங்கள் பாடத
 தேசமோங்க உழைத்திடல் வேண்டுமாம்;
 விலகி வீட்டிலோர் பொந்தில் வளர்வதை
 வீரப்பெண்கள் விரைவில் ஒளிப்பராம்.

9. சாத்தி ரங்கன் பலபல சுற்பராம்;
 சுவரியங்கள் பலபல செய்வராம்:
 முத்த பொய்மைகள் யாவும் அழிப்பராம்,
 முடக் கட்டுக்கள் யாவுங் தகர்ப்பராம்;
 காத்து மானிடர் செய்கை யணத்தையும்
 கடவுளர்க்கிணி தாகச் சமைப்பராம்;
 ஏத்தி ஆண்மக்கள் போற்றிட வாழ்வராம்;
 இளைய கங்கையின் எண்ணங்கள் கேட்டிரோ!

10. போற்றி, போற்றி ! ஜயஜய போற்றி ! இப்
 புதுமைப் பெண்ணேனி வாழிபல் லாண்டிங்கே!
 மாற்றி வையம் புதுமை யுறச்செய்து
 மனிதர் தம்மை அமர்க ளாக்கவே
 ஆற்றல் கொண்ட பராசக்தி யன்னை, நல்
 அருளி ஞாலோரு கண்ணிகை யாகியே
 தேற்றி உண்மைகள் கூறிட வந்திட்டான்
 செல்வம் யாவினும் மேற்செல்வம் ஏய்தினேம்.

சமூகத்தின் உயர்வுக்குவேண்டிய நிதியைச் சொல்லப்படுத்த பாரதி
 யார் சிர்திகுத்தக்கருத்துக்களும், தேர்ந்தகல்வியலியும், அக்கல்லியறிவிற்
 கேற்ற செயலாற்றும் வாய்ந்த ஒருபுதுமைப்பெண் கூறிய உயர்ந்த
 நோக்கங்களை இப்பாடவில் அமைத்து அந்தகைய பெண் குலம் வாழ்
 வதாக வெனவாழ்ந்துவின்றார்.

அஞ்சிப்பதவுரை :

செய்யுள்

1. சேற்றில் ஒருபுதியதாமரை முனைத்தமைபோல மூடக்கொள்ளை நிறைந்த
 சமூகத்தில் ஒரு புதுமைப்பெண் தோன்றியுள்ளாள்.
2. நிலம் நல்லதாயிருந்தால் அதில் விளையும் பயிரும் நல்லதாயிருக்கும்.
 அடிமையும் அறியாமையும் பொருங்திய தாய் மாட்சிமிக்கபுதல்வரைப்
 பெறுதல் இயலாது.
3. வேதங்கள் பேசிய முறைமை - தம் கணவர்களாகிப் பிருடிகளுடன்
 பெண்கள் வேதத்தின் உட்பொருளாகிய உபநிடதங்களைப்பேசியதிறப்பு.
4. சுவரியங்கள் - நன்மைகள், சுகங்கள்.

3. தொழில்

1. இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடு வீரே
யந்தி ரங்கள் வகுத்திடு வீரே!
கரும்பைச் சாறு பிழிந்திடு வீரே!
கடலில் ஸழகினன் முத்தெடுப் பீரே
அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்தப் புவிமேல்
ஆயி ரந்தொழில் செய்திடு வீரே!
பெரும்பு கழ்நுமக் கேயிசைக் கிண்றேன்
பிரம் தேவன் கலையிங்கு நீரே!
2. மண்ணை ஒத்தக் குடங்கள்செய் வீரே
மரத்தை வெட்டி மனைசெய்கு வீரே!
உண்ணக் காய்களி தந்திடு வீரே!
உழுது நன்செய்ப் பயிரிடு வீரே!
எண்ணெய், பால்நெய் கொணர்ந்திடு வீரே!
இழையை நூற்றுஙல் லாட்டுசெய்வீரே!
விள்ளிரி னின்றெமை வான்வர் காப்பார்!
மேவிப் பார்மிசைக் காப்பவர் நீரே!
3. பாட்டும் செய்யனும் கோத்திடு வீரே!
பரத நாட்டியக் கூத்திடு வீரே!
காட்டும் வையப் பொருள்களின் உண்மை
கண்டு சாத்திரம் சேர்த்திடு வீரே!
நாட்டி வேயறும் கூட்டிவைப் பீரே!
நாடும் இன்பங்கள் ஊட்டிவைப் பீரே!
தேட்ட மின்றி விழியெதிர் கானுமும்
தெய்வமாக விளங்குவீர் நீரே!

மக்களுக்குத் தொழில்கள் இன்றியமையாதவை. தொழில்செய்வதை
ஞல் மக்கள் உயிர்வர். தொழிலின்றிச் சோம்பியிருத்தலால் மக்கள் நாழு
வர். பிற்காலத்தில் சில தொழில்கள் உயர்ந்தன என்றும் சிலது ஏற்கு
தன வென்றும் என்னும் மூட்கொள்கை ஏற்பட்டதாயிற்று. அதன்
பயனாக தொழிலையும் தொழிலாளர்களையும் வெறுக்கும் இழுத்த மனப்
பான்மை ஏற்பட்டது. இவ்வித மூட்கொள்கைகளையும் செயல்களை

யும் போக்கவும் மங்களிடத்தில் தொழிலின் மேன்மையையும் சோம் பலின் கீழ்மையையும் அறியும் அறிவை ஆக்காறும் மேலெயுள்ளபடி களைப்பாடியுள்ளார்.

அரும்பதவரை :

செய்யுள்

1. பிரமதேவன் கலை - படைத்தலாகிய கலை.
 2. இழை - நூல்.
 3. விழி எதிர்கானும் தெய்வம் - கண்கள்ட தெய்வம்.
-

பாரதியார் குவிதைகளின் பொழிப்புரை

1. தமிழ்த்தாய்.

தன் மக்களைப் புதிய சாத்திரம் வேண்டுதல்.

என்னைச் சிவபெருமான் பெற்றுவிட, வட நாட்டிலிருந்து வந்த ஆரிய முனிவராம் அகத்தியர் என்னைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியடைந்து, இயலிசை நாடகம் என்னும் மூன்றும் நிறைந்த இலக்கணத்தைச் செய்து எனக்குக் கொடுத்தார்.

சேரசோழபாண்டிய மன்னராம் முடியடை மூவேந்தரும் தம் உள்ளத்திலெழுந்த அன்பைப் பொழிந்து என்னை நாடோறும் வளர்த்தனர்; உலகத்திலுள்ள மொழிகளில் உயர்ந்த மொழியான ஆரியமொழிக்கு நேரென வாழ்ந்தேன்.

தெளிந்த அறிவினையுடைய சங்கப் புலவர் முதலாம் பெருமக்கள் ஆழமும் அகலமும் இனிமையும் மிக்க அரிய காவியங்களைப் படைத்துக் கொடுத்தார்கள்.

தத்துவ ஞானிகள் சமய சாத்திரங்கள் பலவற்றைத் தந்தனர். அவற்றை எல்லாம் பெற்றயான் உலகத்தோர் புகழ் வாழ்ந்தேன். கண்ணில்லாதவனை இயமன், காட்டு வெள்ளம் பொருள்களெல்லாவற்றையும் வாரிக்கொண்டு போவதுபோல நல்லதென்றும் தீயதென்றும் பாராமல் எல்லா வற்றையும் அழித்துவிடும் இயல்பினன்.

எனது கன்னிப் பருவத்தில் எத்தனையோ மொழிகள் உலகில் பேசப்பட்டன. அவை பலபல பெயரில் வழங்கின. அந்த மொழிகளெல்லாம் அந்த இயமன் கையால் அழிவை எய்தின. யானே என் தந்தையாம் சிவனாரது திருவருளின் பலத்தாலும் சால்புமிக்க புலவர்களது தவபலத்தாலும் சிறந்திருந்தேநூதலால் என்னை இன்றுவரையும் அந்த இயமன் ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் அஞ்சியிருந்தான்.

எனதருமையான மக்களே! இன்று ஒரு கொடிய ரோல்லி ணைக் கேட்டேன். இங்குக் கூறத்தகாதவன் என்னைக் கொல்வது போலும் கொடிய வார்த்தையைக் கூறினான். இனியான் யாது செய்வேன்? அதுவென்னவெனில், புதிய புதிய கலீ நூல்கள் நிலம் நீர் த் காற்று ஆகாயம் என்னும் ஜந்து பூதங்களைப் பற்றியும் கூறுகின்றன. அக்கலீகள் மேலை நாட்டிலே மிகமிக வளருகின்றன. அவ்வித மேன்மையான புதுக்கலீகள் தமிழ் மொழியில் இல்லை. அக்கலீகளைத் தமிழில் எடுத்துரைத்தலும் இயலாது. அவற்றை எடுத்துரைக்கவல்ல கலீச்சொற்களும் தமிழ் மொழியில் இல்லை. ஆகவே, இனி தமிழ்மொழியானது மெல்ல அழிந்துவிடும். அக்கலீகளை வளர்க்கும் மேலை நாட்டு மொழிகள் உலகத்தில் பேசப்பட்டு உயர்வடையும். இவ்வாறு அந்தமூடன் கூறினான். ஜயோ! இவ்வித இகழ்ச்சி எனக்கு ஏற்படலாமா? எட்டுத் திக்கிலுள்ள நாடுகளைல்லாவற்றிற்கும் செல்லுங்கள். பலவிதமாகக் கண்டறிந்த விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகளைல்லாவற்றையும் படித்தறிந்து வந்து தமிழ்மொழியில் நாலெழுதுங்கள். இறைவனுடைய அருளினாலும் இன்றுள்ள அறிஞர்களது தளராமுயற்சியினாலும் இந்தப் பழிப்புதிலை எனக்கு இல்லாமற் போகும். அதனால், புகழ் மிகப் பெற்று உலகத்தில் யானும் அழியாது நிலைத்திருப்பேன்.

2. தமிழ்.

தமிழர்களே! யாம் அறிந்த மொழிகளில் தமிழ் மொழி போல் இனிமையான மொழியை எங்கும் கண்டதில்லை. நீவிர் அம்மொழியைக் கல்லாமலும், பகுத்தறிவில்லாமலும், உலகோரால் பழிக்கப்பட்டும், உமக்குள்ள பெருமை கெட்டும் தமிழரென்ற பெயரை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு வாழ்தல் உமக்கு நல்லதாகுமா? நீவிர் நன்மையடைய வேண்டுமாயின் தேன்போலும் இனிய நம் செந்தமிழின் பேச்சொலி உலகமெங்கும் கேட்கத்தக்கவாறு பரப்பவேண்டும்.

யாம் அறிந்த புலவர்களில் கம்பனைப் போலவும் வள்ளுவரைப் போலவும் இளங்கோவடிகளைப் போலவும் சிறந்த

புலவர் இவ்வுலகிலே எங்காயினும் பிறந்ததில்லை. இது உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சியாகக் கூறியதன்று. அங்குன மிருக்க, அத்தகைய புலவர்கள் தோன்றிய நாட்டில் பிறந்த நாம் அவர்கள் வளர்த்த அருந்தமிழைப் படித்தறியாமையால் ஊழைகளாயும், அவர்கள் கூறியவற்றைக் கேட்டுச் சுவைக்க இயலாமையால் செவிடர்களாயும், அவர்கள் எழுதிய நூல்களைப் படிக்க எழுத்தறிவில்லாமையால் குருடர்களாயும் வாழ்கின்றோம். யான் சொல்லும் ஒரு வார்த்தையைக் கேளுங்கள். எல்லோரும் நன்மையைடைய வேண்டுமானால் விதிகள் தோறும் வீடுகள் தோறும் தமிழோலி முழங்குமாறு செய்யுங்கள்.

நம் தமிழ்மொழியை நன்கு வளர்க்க வேண்டுமானால், பிறநாடுகளில் தோன்றிய நல்ல அறிஞர்கள் எழுதிய அறிவு நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கவேண்டும். அழியாத புகழுடைய புதிய நூல்களைத் தமிழில் ஆக்கவேண்டும். நம் பழம் பெருமைகளை மறைவாய் இருந்து நமக்குள்ளே பேசுவதனால் ஒரு பெருமையும் ஏற்படமாட்டாது. நமக்குள் சிறந்த புலமையிருக்குமானால் அது நம்மலராலன்றி பிறநாட்டவரால் மதிக்கப்படவேண்டும்.

உள்ளத்தில் உண்மை விளங்குமாயின் வாய்ச் சொல்லில் தெளிவுபிறக்கும். வெள்ளம் பெருகி வருதல் போல விஞ்ஞானம் முதலிய கலைகளின் பெருக்கமும் இலக்கியம் முதலிய கவிகளின் பெருக்கமும் உண்டாகுமானால் அடிமையாகிய பள்ளத்தில் கிடக்கும் அறிவில்லாத மக்களெல்லாம் அறிவு பெற்று உயர்ந்த பதவியை எய்துவார்கள். தெளிந்த தமிழின் சுவையை அறிந்தவர்கள் தேவர்களின் இன்பத்தையும், அழியாத தன்மையையும் இவ்வுலகிலேயே அடைவார்கள்.

3. பாரத தேசம்.

தங்கள் தாய்நாட்டின் பெயர் பாரததேசம் என்று சொல்பவர் இனி வறுமையைடையார்; துயரமும் அடையார். ஏனெனில், ஏறுதற்காரிய இமயமலையில் ஏறி யாம் கானுத

அற்புதங்களைக் காண்போம். மேற்குக் கடலாகிய அரயிக் கடலில் கப்பல் கள் செலுத்திக் கடல் வாணிகத்தைப் பெருக்குவோம்.

பள்ளிக்கூடங்களைத்தையும் கோயிலைப் போல் புனித மாகக் காப்போம். பாரததேசம் எங்கள் தேசமென்று பெருமைப்படுவோம்.

சிங்கள் நாட்டை இனைக்கப் பாலம் அமைப்போம். தனுஷ்கோடிக்கும் தலைமன்னாருக்கும் இடையில் உள்ள சேது அனையை முன்போல் மேடாக்கி வீதியமைப்போம். வங்காளத்தில் பாய்கின்ற கங்கைப் பெருவெள்ளத்தை மத்திய இந்தியாவில் செலுத்திப் பயிர்த் தொழிலை விருத்தி செய்வோம்.

நாட்டில் சுரங்கங்களைத் தோண்டி, தங்கம் முதலிய வற்றைக் கண்டெடுப்போம். அப்பொருள்களைப் பிற நாடுகளுக்குக் கொண்டுசென்று விற்று, நமக்கு வேண்டும் பொருள்களைப் பெறுவோம்.

தென்கடலில் முத்துக்கள் எடுக்கப்படும். மேல் கடற் கரையில் நம் தயவை நாடிவந்த பிறநாட்டு வணிகர்க்கு அம்முத்துக்களை விற்று நமக்கினிய பொருள் வாங்கப்படும்.

சிந்துநதியிலே நிலாவேளையில் சேரநாட்டுப் பெண் களுடன் சேர்ந்து இனிய தெலுங்குக் கீர்த்தனங்களைப் பாடி, தோணி செலுத்தி விளையாடி வருவோம்.

கங்கை நதிபாடும் நாட்டில் விளையும் கோதுமைக்கு நமது காவிரி பாடும் சோழநாட்டில் வளர்ந்த வெற்றிலையைக் கொடுத்து, பண்டமாற்றுச் செய்வோம். மராட்டிய நாட்டாருடைய பாடல்களுக்குச் சேர நாட்டில் பெற்ற யானைத் தந்தங்களைப் பரிசளிப்போம்.

காசி நகரில் உள்ள பேராசிரியர் செய்யும் சொற் பொழிவைக் காஞ்சி நகரிலிருந்து கேட்டனுபவித்தற்கு ஒரு கருவியைக் கண்டுபிடித்தமைப்போம். இராசபுதனத்துள்ள

போர் வீரர்களுக்கு கன்னட நாட்டில் கிடைத்த தங்கத்தைக் கொடுப்போம்.

பட்டினலூம் பஞ்சினலூம் ஆடைசெய்து மலைபோல வீதி களில் குவிப்போம். பிறநாட்டிலிருந்து பெரும் பொருளைக் கட்டிக்கொண்டு வருகின்ற வணிகர்களுக்கு விலைக்குக் கொடுப்போம்.

போர்க் கருவிகள் முதலிய பல கருவிகளைச் செய்வோம். காகிதம் செய்வோம். தொழிற் கூடங்களை அமைப்போம். கலைக் கூடங்களைக் கட்டுவோம். சிறிதும் ஓய்ந்திருக்க மாட்டோம். பிறருக்கு அஞ்சித் தலைவணங்கமாட்டோம். உண்மையே பேசுவோம். உயர்ந்த வள்ளும்மையை உடைய வர்களாவோம்.

குடைகள் செய்வோம். படைக்கலங்கள் செய்வோம். பைகள் செய்வோம். இரும்பினால்ஸ் ஆணிகள் செய்வோம். மெல்லெனவும் விரைவாயும் செல்லும் வண்டிகள் செய்வோம். உலகோர் அஞ்சத்தக்க பெரிய கப்பல்கள் செய்வோம்.

மந்திரம் கற்போம். தொழில் செய்யும் உபாயங்களைக் கற்போம். வான்த்தையளப்போம்; கடல் மீனையளப்போம். சந்திரமண்டலத்தின் இயல்பைக் கண்டறிவோம். சந்திகளையும் தெருக்களையும் விரிவாக அமைக்க உதவும் நகரமைப்புக் கலையைக் கற்போம்.

காவியங்களைச் செய்வோம். காடுகளை வளர்ப்போம். பல்வேறு கலைகளையும் வளர்ப்போம். கொல்லரது உலைகளை வளர்ப்போம். சித்திரங்கள் தீட்டுவோம். நல்ல ஊசிகள் செய்வோம். உலகத்திலுள்ள நுட்பமான தொழில்களைல்லா வற்றையும் செய்வோம்.

உலகத்தில் இரண்டு சாதிகளே உள்ளன. வேறு இல்லை என்ற ஒலவையின் அரிய மொழியை அமிழ்தமென மதிப்போம். நீதிவழியில் சம்பாதித்துப் பிறர்க்குக் கொடுத்து வாழ்வோர் உயர்ந்த சாதியினர்; அவ்வாறு செய்யாதவர் தாழ்ந்த சாதியர் ஆவர்.

4. சுதந்திரத்தின் பெருமை.

அருமையான அமிர்தத்தை உண்ணுதற்கு ஆசை கொண்டவர்கள் இழிவான கள்ளை ஒருபோதும் விரும்ப மாட்டார்கள். அதுபோல வீர சுதந்திரத்தோடு கூடிய வாழ் வினை விரும்புவர்கள் அதை நீக்கி வேறேற்ற அடிமை வாழ்வை விரும்புவார்களா? விரும்பமாட்டார்கள்.

உலகத்தில் புகழும் அறமும் ஆகிய இரண்டுமே நிலைத் திருப்பன. ஏனையவெல்லாம் அழிவன என்பதை உணர்ந்தவர்கள், பழிக்கத்தக்க இழிவான அடிமை வேலைகளைச் செய்து வாழ்க்கை நடத்த ஆசைப்படுவார்களா? இல்லை.

உலகத்தில் பிறந்தவர் எல்லோரும் இறப்பது உறுதி என்ற உண்மையை அறிந்தவர்கள். இந்த நிலையில்லா வாழ்வின் பொருட்டு மானத்தைவிட்டு, அறத்தைக் கைவிட்டு உயிர் வாழ்தலைச் சுகமென்று ஒருபோதும் கருதமாட்டார்கள்.

மனிதராய்ப் பிறப்பது அரிதினும் அரிது என்ற உண்மையை அறிந்தவர்கள் தமது உடல் அழியுமாயினும் உண்மையென மேற்கொண்ட கொள்கைகளைக் கைவிட மாட்டார்கள்.

ஆகாயத்தே பரந்த ஓளியை விசிப் பல்லுயிர்க்கும் நன்மைதரும் சூரியனை விற்றுவிட்டு எவரும் அச்சூரியனுக்குப் பதிலாக அற்பமான மின்மினியை விலைக்கு வாங்காமை போல கண்ணிலும் சிறந்த சுதந்திரத்தை இழந்து பிறர்க்கு அடிமையாய்க் கைகட்டி வாழ் எவரும் விரும்பமாட்டார்கள்.

இவ்வுலகில் நிலையில்லாதனவாய் சிறிய இன்பங்களை விரும்பி ஒருவரும் சுதந்திரத்தை இழக்கத் துணியமாட்டார். தம் கண்களை விற்றுவிட்டு அழகிய சித்திரத்தை ஒருவர் விலைக்கு வாங்கினால் அவரை உலகத்தவர் கைகொட்டிச் சிரித்து இகழ்வரல்லவா?

வந்தேமாதரம் என்று கூறி தம்தாய் நாட்டுக்கு வணக்கம் செய்து அந்நாட்டினை மதிப்பவர் அந்நியர் அந்நாட்டைக் கவர்வதற்குச் செய்யும் வஞ்சளையான செயல்களை ஒரு போதும் மதிக்கமாட்டார். தம் உயிர் உடலில் தரித்திருத்தற்கு உதவும் மந்திரமாகிய வந்தேமாதரம் என்பதை அவர் ஒரு போதும் மறக்கமாட்டார்.

5. சுதந்திரதேவியின் துதி.

சுதந்திரதேவியே, இன்பத்தைத் தருகின்ற இல்லத்தை விட்டுச் சென்று துன்பத்தைத் தரும் சிறைக்கூடத்தில் அடைக் கப்பட நேர்ந்தாலும், பதவி, செல்வமெல்லாம் இழந்து பழிப்பும் தாழ்ந்த நிலையும் வந்து சேர்ந்தாலும், பலவீதமான துன்பங்கள் கோடிக்கணக்காக வந்து என்னை வருத்தி அழித் தாலும் உன்னை வணங்குவதை யான் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன்.

எவ்வளவு கேடும் துன்பமும் வந்தாலும் யான் சுதந்திரத்தை உயிரென மதித்துக் காப்பேன் என்பது கருத்து.

சுதந்திரதேவியே, உனது கருணையைப் பெருதவர் பெருஞ்செல்வம் பெற்றிருந்தாலும், மிக்க கல்வி கற்றிருந்தாலும், பல்வேறு சிறப்புக்கள் உற்றிருந்தாலும் அவரது வாழ்க்கை பயனற்ற வாழ்க்கையே. அவர்களுக்கமைந்த சிறப்புக்களெல்லாம் பின்துக்குச் சூட்டிய ஆயரணத்தை ஒக்கும்.

தேவி, உன்னருள் பெருத நாடு எவ்வளவு சிறப்புற்றிருப்பினும் ஒரு நாடாகுமா? அந்நாட்டில் உயிர்கள் வாழ முடியுமா? சிறந்த அறிவு வளருமா? நிறைந்த செல்வம் எய்துமா? இலக்கியங்களும் ஞான நூல்களும் அங்கு இருக்குமா? உன்னருள் பெருது அடிமை வாழ்வு வாழ்வோர் பாலிகளேயாவர்.

அழியாப் பெருமை தரும் தாயே, உனது அருளைப் பெருது அடிமைகளாய் வாழ்வோர் தீரா நோயால் இறப்பர். ஊக்கமின்றிக் கிடப்பர். அறிவில்லாதவர்களும் பழித்துப் பேசத் தக்கவாறு கீழ்நிலையடைவர். உயர்ந்த வாழ்வு யாது என்

பதனை அவர் அறியார். கணவிலும் அவர்கள் இனபம் காணுர்கள்.

தேவி, உன்னருளைப் பெறும் பொருட்டுத் தமதனபையும் உயிரையும் கொடுப்போர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருப்பினும் அவர்கள் சுவர்க்கத்தில் இருப்பவரோடொப்பர். —

தாயே, உன் அருமையை அறியாது அடிமைகளாய் வாழும் மூடர்கள் பிறர்க்குத் தொண்டு செய்தலே மேலான தென்று கருதிக் கெடுவர்கள். அத்தகையோர் இவ்விலகில் அழகிய மாடங்களோடு கூடிய மனையில் இனபமுற்றிருந்தாலும் அவரது வாழ்க்கை சிறைவாழ்க்கையோடும்.

மேல் நாட்டவர் பலர் தமது வீரச் செய்கையால் உன்னைப் பாதுகாத்துப் புதுவாழ்வு பெற்றனர். அவர்கள் கோடிக் கணக்கானால் இறக்க நேரிட்டாலும் உன்னருளைப் பெறுவது தான் உறுதி என்று போராடினர்.

அவ்வாறு பிறகும் அருமையாகப் போற்றும் உன்னையான் எந்த வார்த்தையைச் சொல்லிப் புகழ்வேன். உனது நிழலைப் பெறுது சிதைவுற்று அழிவெய்தும் தேயத்தில் தோன்றியவனுகிய யான் உன்னருமையை எவ்வாறு புகழ் வேன்?

அறத்தைக் காக்கும் வேவி போன்றவளே! களவுச் செயலும், துயரும், வறுமையும் ஆகிய இருளைப் போக்கும் ஒளி விளக்குப் போன்றவளே. உன்மையான வீரர்களுக்கு அமிர்தம் போல் இனபமும் ஆக்கமும் செய்பவளே! உன்னையான் வணங்குவேன்.

6. நடிப்புச் சுதேசிகள்.

நம்மவரிற் சிலர் மனத்தில் ஆண்மையும் நேர்மையும் அற்றவர்களாய் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேச பவர்களாயுள்ளனர். இவர்கள் பேச்சில் வல்லவர்களேயன்றிச் செயலில் வல்லவர்கள்லர்.

மக்கள் கூடியிருக்குமிடத்தில் இவர்கள் உற்சாகமாய் உரத்துப் பேசவார்கள். ஆனால் தாம் சொன்னவற்றைச் செயலில் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமே என்ற கருத்து இவர்களுக்கில்லை. நேற்றுக் கூறியதை இன்று மறந்துவிடுவார்கள்.

தாமே தும்மையானும் கயாட்சியும் அதனாலுண்டாகும் சுகங்களும் அறிவிலிகளுக்கு ஒருபோதும் உண்டாவதில்லை. அவ்வாறே ஆனாலும் பெண்ணும் அல்லாத பிறவிகளுக்கு இன்பமில்லை.

கண்ணிருந்தும் காட்டை இவர்கள் அறிவிருந்தும் அதனைப் பயன்படுத்தாத ஆண்மையற்றவர்களேயாவர். இவர்களைப் பற்றிப் பேசவதால் ஒரு பயனுமில்லை.

இயந்திரசாலைகள் அமைக்கவேண்டுமென்றும், எங்கள் கையால் செய்த துணியையே நாம் அணிய வேண்டும் என்றும் இவர்கள் உணர்ச்சியுடையவர்போல் பேசவார்கள். ஆயின் அவற்றை அவ்வாறு செய்வதற்கு உரிய முயற்சிகளை உணக்கமாக மேற்கொள்ளமாட்டார்கள். முயற்சியின்றி மந்திரத்தால் மாங்காய் விழுமா?

நம் நாட்டிலே உப்பு விளைகிறது; சினி செய்யப்படுகிறது; சேலை நெய்யப்படுகிறது. அவற்றை நாம் பெருக்கவேண்டும் என்று பேசவார்கள். அதற்கான கருமங்களைச் செய்ய மாட்டார்கள்.

நமது பெண்களின் மானத்தைக் காக்கவேண்டும். நம் நாட்டில் கடவுள் பக்தியை வளர்க்கவேண்டும் என்று பேசவார்கள். இவற்றிலே சிறிதும் நம்பிக்கை கொள்ளமாட்டார்கள்.

தம் பெண்களைப் பிறர் கற்பழித்துக் கொடுமை செய்யவும் அக்கொடுமையைப் போக்க முயலாது தம்முயிரைப் பாது காத்து அறிவிலிகளாய் இருப்பார்கள்.

சக்தியை வழிபடும் கோயிலிலே தீயவர் தீமை செய்யவும் அதனைத் தடுத்தால் தம்முயிருக்குக் கேடுவருமே என்று அஞ்சி ஒதுங்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

இவர்களிடத்தில் அச்சம், ஆண்மையின்மை, அடினமப் புத்தி ஆகியவை உச்சநிலையில் வளர்ந்துள்ளன. பயனுள்ள பேச்சைப் பேசாமையால் இவர்களுமைகளேயாவர்.

ஊக்கம், மன உறுதி, உண்மை பேசுதலிற் பற்றுவைத்தல் ஆகியவையில்லாத மிருகங்களை ஒத்த இவர்கள் மக்களைப் போல் வாழ்த் தகுதியில்லாதவர்களேயாவர்.

உயிரினும் பெரிய மானத்தைச் சிறிது என்றும் நிலையில்லாத வாழ்வைப் பெரிது என்றும் மதிக்கின்ற இந்த இழிந்த மக்கள் உலகத்தில் இருப்பதற்கே தகுதியில்லை.

மனத்தில் இழிவான கள்ளிணை விரும்பிக்கொண்டு புறத்தே வாயால் சிவசிவ என்று சொல்லும் போலிப் பக்கரைப்போல இவர்களும் வந்தேமாதரம் என்பார்கள். ஆனால் மனத்தில் தாய்நாட்டுக்கு மதிப்புச் செய்யமாட்டார்கள்.

பழமையைப் பேணவேண்டுமென்று பலகாலும் சொல் வார்களேயன்றி பழமை எவ்வாறிருந்தது என்பதனைச் சிறிதும் அறியமாட்டார்கள். கல்வியறிவில்லாதவர்கள் அதனை எவ்வாறு அறிவர்?

நாட்டை விடுதலையடையச்செய்து காக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு கீழான வழிகளில் பணந்தேடுவதிலேயே கருத்துடையவர்களான இவர்கள் தாழ்வையேயன்றி உயர்வையடையமாட்டார்கள்.

தம்மோடுடன்பிறந்த சகோதரர்கள் வறுமை முதலிய வற்றால் வருந்தி இறத்தலைப் பார்த்திருந்தும் இவர்கள் இரக்கங் கொள்ளமாட்டார்கள். இத்தகையோர் நீதியையே மறந்தவர்கள்.

வறுமையினாலும் நோயினாலும் பாரதநாட்டு மக்கள் புழுக்களைப்போல் துடித்து இறத்தலைக் கண்டும் இவர்கள் அவர்கட்கு ஆவன செய்யாது சோம்பிக் கிடப்பார்கள்.

தம் தாய் சாதற்குக் காரணமான பஞ்சத்தைப் போக்கித் தம் தாயைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே என்று சிறிதும் முயற்சி செய்யமாட்டார்கள். ஆயின் வாயால், வந்தேமாதரம் என்று மட்டும் சொல்வார்கள்.

7. முன்று காதல்.

சாஸ்வதி காதல்

யான் சிறுபிள்ளையாயிருக்கும் போதே கலைமகளின் அழகினைக் கண்டு மயங்கிவிட்டேன். அதனால் எனக்குப் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்கும் கல்வியில் மனம் பதியவில்லை. வெள்ளைத் தாமரைப் பூசில் அவள் வீணையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு இருத்தலையும், அவள் முகமானது அழுதம் போலும் இவிய சொற்களைச் சொல்லும் அழகினையும் கண்டு என் கள்ள மில்லாத உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தேன்.

யான் வீணையாடி வரும் போது அவள் அங்கே ஒரு வீதியின் முனையில் நிற்பாள். அவள் கையிலே ஏடு வைத்திருப்பாள். அந்நூலிலிருந்து என் மனத்துக்கேற்ற இனிய பொருள்களை அழகாகப் படிப்பாள். அதனைக் கேட்டு மகிழ்வதற்கு யான் அவளுகு செல்வேன். அங்ஙனம் பக்கத்தே சென்ற எனக்கு அரிய ஞானக் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்வாள். அவற்றை அறிந்து ஆனந்தித்த நான் ‘இன்று நாமிருவரும் பிரியாது இருப்போம்’ என்று கூறினால், அவள் கடைக்கண்ணுற் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டுச் சென்றுவிடுவாள்.

ஒருநாள், யான் ஆற்றங்கரையிலே தனியான ஓர் மண்டபத்தில் இருந்து தென்றலை நுகர்ந்து மகிழ்ந்திருந்தேன். அங்கு அவள் புத்திளம் கவிதை ஒன்று கொண்டுவந்து தந்தாள். அதனை ஏற்று மகிழ்ந்த யான் அவளைப்பார்த்து ‘என்னை இணக்கி மனம் புரிவாயா’ என்று வேண்டினேன். அதற்கு அவளோ புன்முறுவல் காட்டி மறைந்துவிட்டாள்.

அன்றுமுதல் என்மனம் நிலைகுலைந்து விட்டதுபோல் காணப்பட்டது. கலைமகள் மேல் வைத்த காதல் வளர்ந்து, யான் பித்துப் பிடித்தவன் போலானேன். பேச்சிலும் கனவிலும் அவள் நினைவேதவிர வேறு பொருளில் விருப்பம் எழவில்லை. இவ்வாறு இருபத்திரண்டு வயதாமளவும் யான் கலைமகளின் காதலில் மயங்கி நின்றேன்.

இலக்குமி காதல்

இந்திலையில் ஒருநாள் யான் இனிய சோலையில் இருந்த போது ஓர் அழகி வந்து நின்றார்கள். அவளது ஒளிபொருந்திய முகத்தின் அழகினைக் கண்டு என் மனத்தைப் பழிகொடுத் தேன். அவள் தன் பெயர் செந்திரு என்று சொன்னார். அந்த நாள் முதலாக யான் அவளை அடையவேண்டுமென்று ஆசை கொண்டேன். அவள் என்முன் சிறிதுபொழுது புன்னகையோடு வந்து நிற்பாள். அப்புன்னகையால் யான் அன்று முழுவதும் இன்பத்தில் திளைப்பேன். முன்னே நின்று என்னை நோக்குவாள். அப்பார்வையால் யான் மயங்கினிடு வேன். பின் என்னிடத்தில் என்ன குற்றத்தைக் கண்டாளோ அறியேன், என்னை விட்டு நீங்கிவிடுவாள். அதனால் என் மனம் சிதறி வருந்துவேன். காட்டு வழிகளிலும், மலையின் அழகிய காட்சியிலும், நீர்வீழ்ச்சியிலும், நாட்டுப் புறங்களிலும், நகரங்களிலுள்ள ஒளிமிக்க மாடங்களிலும், வேடுவர் குடியிருப்பிலும் வீரரிடத்தும் வேந்தரிடத்திலும் அவள் மாறிமாறி வருவாள். அவளது அற்புதமான செயலைக்கண்டு என் மனம் ஆனந்தமுறும்.

காளி காதல்

பின்னர் ஒருநாளிரவு கரியபெண்ணெருத்தி அழகே வடிவாய் வந்து தோன்றினார். கண்ணிப் பெண்ணையிருத்தலைக் கண்டு அவளின் அயலே சென்று பார்த்தபோது, அவள் என் தாய்த் தெய்வமாகிய ஆதிபராசக்தி என்பதை அறிந்தேன். அவளது அருள் ஒருவருக்கு எய்துமானால் உலக மெல்லாம் அவர் வசநாய் விடும்; செல்வம் பொங்கும்; தெளிந்த அறிவுண்டாகிப் பல நன்மைகள் சேரும். இவள் யாவள் எனில், இராப்பகல் என்ற வேறுபாடில்லாமல், கோடிக் கணக்காய் உள்ள சராசரங்கள் எல்லாவற்றிலும் கலந்து நின்று அவற்றையெல்லாம் இயக்குபவன். இந்த உலகில் நடக்கும் கருமங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணமாயுள்ள வள். உயிர்களின் துன்பத்தை நீக்குபவன். அத்தகைய சக்தியை தோத்திரம் பாடித் தொழுதிடுவோம்.

8. வெண்ணிலவே.

வெண்ணிலவே, எல்லை காணமுடியாததாய்ப் பரந்து கிடக்கின்ற வான்மாகிய கடலிலே உள்ள, கண்ணுக்கு இன்பமளிக்கும் ஒரு தீவுபோல நீ காட்சியளிக்கின்றாய்.

உன் ஓளியானது தேனின் சுவையையும் சொல்லின் சுவையையும் என்மனத்தில் ஒருங்கு சேர்த்தாலோத்த இன்பத்தை எடுக்குத் தருகின்றது. அதன் பெருமையை எவ்வாறு சொல்வேன்! உன்னேளியைக் கண்ட யான் நல்லபல ஒளி யைக் கண்டிலேன். எந்த ஓளியும் உன்னேளிபோல் என் விழிப்புறிலையை மறக்கச்செய்தலை கண்டறியேன். அறிவை மயக்கி ஆனந்தத்தைத் தரும் கள்ளொன்று உன் ஓளியில் கலந்துள்ளது.

வெண்ணிலவே, பெண்களின் முகத்தை நீ ஒத்திருப்பாய் என்று கூறுவர் புலவர். பெண்கள் முகம் முதுமையாலும் கவலையாலும் நோயாலும் அழகு குறையும்; நீ அவ்வாறில்லை. ஆனால் நீயோ, அழகுமிக்கவரும் இளம் பிராயத்தினரும் அன்பு நிறைந்தவரும், வளைந்த கரும்பு போன்ற புருவத்தை யுடையவருமான பெண்ணேருத்தி தன் காதலனிடத்து முத்தம் பெற வேண்டி நீட்டுகின்ற முகத்தின் அழகை ஒத்திருக்கின்றாய். சாகாமலும் கெடாமலும் உன்முகம் அழகு குறையாமலிருத்தற்குக் காரணமென்ன?

வெண்ணிலவே, நின் ஓளியாகிய பாற்கடலில் நீயும் அமிர்தமும் (அமுதம் போலும் இன்பம்) தோன்றுதலை யான் கண்டேன். எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்து நிற்கும் கடவுளாகிய திருமாலானவர் உனது நிலாவாகிய பாற்கடலில் கிடத்தலைக் கண்டேன். நீல நிறத்தினையுடையவளான பராசக்தி இந்த உலகமே வடிவாக இருக்கின்றன் என அறிஞர் கூறுவர். அவளுடைய மேகம் போலும் கரிய சடையில் கங்கையும் நீயும் இருத்தலை யான் கண்டேன்:

வெண்ணிலவே, பிரிந்த காதலர்களின் நெஞ்சினை வத்து கின்றுய். சேர்ந்த காதலர்க்கு அழுதுபோல இன்பமிகிக் கின்றுய். ஆகாயமாகிய குளிர்ந்த நீலக் குளத்திலே தொன்றிய ஒளிமிக்க வெண்டாமரை போல் விளங்குகின்றாய். உன்னை மோதுவதுபோல் வருகின்ற மேகக்கூட்டத்தை நீ முத்துப் போல ஒளிபெறச் செய்கின்றுய்! தீமை செய்ய வருபாவர்க்கும் மேன்மக்கள் நன்மைகள்லவோ செய்வார்கள்.

வெண்ணிலவே, மெல்லிய மேகங்கள் உன்னை மறைக்கும் போது உன் அழுகு மேலும் அதிகமாய்த் தோன்றுகின்றது. இது யவன நாட்டு மகளிர் தம் உடம்பு முழுவதையும் மறைக்க மெல்லிய திரையிட்டு மூடிச் செல்லும்போது அத் திரை அவருடலழைகை மேலும் மிகுதிப்படுத்திக் காட்டுதலை ஒத்துள்ளது. இவ்வாறு கூறுவதைக்கேட்டு நாணமடைந்தாய்போல உன் முகத்தை மேகத்திற்குள் மறைத்து விட்டாயே! சிறியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்து இருள் போகுமாறு உன் ஒளிபொருந்திய முகத்தைக் காட்டுவாயாக.

9. மாரி.

முரசே, எமது வெற்றி எட்டுத் திக்கிலுள்ளாரும் அறிய ஒளி செய்வாய். வேதம் வாழ்க என்று ஒளி செய்வாய். நெற்றிக்கண்ணுடைய சிவபிரானேடு சேர்ந்தாடிய சக்தி வாழ்க என்று ஒளி செய்குவாய்.

ஊருக்கு நல்லதை, உன்மையானதைச் சொல்வேன். இது எல்லாச் சிறப்புக்களிலும் முதன்மையானது. இதற்குத் தெய்வம் அருள் செய்யவேண்டும்.

வேதமும் கல்வியும் தெரிந்தவன் பார்ப்பான் எனப் படுவான். நீதி தவறுமல் ஆட்சிசெய்து, பிழை செய்தாரைத் தண்டித்தல் முதலிய கருமங்களைச் செய்பவன் அரசன் எனப் படுவான். பண்டங்களைப் பிறர்க்கு விற்று நாட்டிலுள்ளாரது பசியைப் போக்குபவன் வணிகன் எனப்படுவான். அடிமை செய்பவர் என்று ஒரு வகுப்பார் இல்லை. தொழில் செய்யாமல் சோம்பியிருத்தலைப்போல் இழிவு இல்லை.

நான்கு சாதியும் ஒத்த மதிப்புடையனவே. நான்கு சாதி யில் ஒரு சாதி தன் வேலையைச் செய்யாது விடுமாயின் மானிட சமூகமே அழித்துவிடும். ஒரு குடும்பத்தில் பொருளைத் தேடித் தருகிறுன் நந்தை. வீட்டுக் கடமைகளைச் செய்கின்றார்தாய். ஏவல்களைச் செய்கின்றார்கள் பிள்ளைகள். இவர் அனைவரும் ஒரு குலத்தினர் அல்லவா? எல்லாரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து அழகாயக் குடும்பத்தை நடத்துதலைப் பார்க்கின்றோம்.

சில மூடர்கள் சாதிப் பிரிவுகளைப் பேசி, தாழ்ந்த சாதி உயர்ந்த சாதி என வேற்றுமை கற்பித்து, மக்களுக்கு நீதி யான கருமங்களைச் செய்யாமல் நித்தமும் சண்டையை வளர்க்கின்றார்கள்.

சாதியின் பெயரால் கொடுமை செய்தல் தகாது. அன் பின்னேயே உலகம் தழைக்கும். ஒருவர்க்கொருவர் ஆதரவாய் வாழ்ந்து பல ஆயிரக்கணக்கான தொழில்களை வளம்படுத்துவோம்.

இறைவன் பெண்களுக்கு அறிவைக் கொடுத்திருக்க, சில மூடர் அவர்களறிவைக் கெடுத்துவிட்டார்கள். ஆனும் பெண்ணுமாகிய இரு கண்களில் ஒரு கண்ணைக் கெடுத்து நன்குவாழல் முடியுமா? பெண்கள் அறிவுபெற்றால் உலகத்திலிருந்து அறியாமையே நீங்கும்.

மூடர்கள் தெய்வம் பல என்று சொல்லித் தினமையை வளர்க்கின்றார்கள். எல்லாப் பொருள்களிலும் கலந்து நிற்பது ஒரு தெய்வமே. நெருப்பை அந்தனர் வணங்குவர். மூஸ் லிம்கள் மேற்குத் திக்கினை வணங்குவர். கிறிஸ்தவர் சிலுவையை வணங்குவர். இவர்கள் எல்லோரும் வணங்கும் தெய்வம் எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்து நிற்கும் ஒரு தெய்வமே. இதைக் குறித்துச் சண்டையிடுதல் தவறு.

வெள்ளை நிறமான பூணை ஒன்று வீட்டில் வளர்கின்றது. அது குட்டிகளையின்றது. அக்குட்டிகளில் ஒரு குட்டி சாம்பல் நிறமுடையது. ஒன்று கரிய நிறமுடையது. பாம்பைப் போல் நிறமுடையது ஒன்று. வெள்ளை நிறமுடையது ஒன்று. அவை

நிறத்தால் வேறுபட்டாலும் தரத்தால் ஒன்றுபட்டன அல்லவா? அவற்றின் நிறத்தில் இது உயர்ந்த நிறம் இரு தாழ்ந்த நிறம் என்பார் இல்லை. அதுபோலவே மனிதரும் நிறத்தால் வேறுபட்டாலும் மனிதப் பண்பால் ஓரினதவர் தாமே. ஆகவே, உலகத்தில் வாழ்கின்ற மக்கள் எல்லோரும் ஒருவர்க்கொருவர் சமமானவரே. அதனால் சாதிப்பிரிவினை என்ற பொய்மை ஒழியுமாறு முரசே ஒலி செய்வாயாக.

முரசே, அன்பு தழைக்க என்று ஒலி செய். அந்த அன்பினால் நன்மையுண்டாமென்று ஒலி செய். வஞ்சனையும் அதனால் உண்டாரும் பிரிவினைகளும் ஒழியுமானால் துன்பம் எல்லாம் போம் என்று ஒலி செய். மக்களெல்லோரும் சமமானவர். யாவரும் ஓரினத்தவர் என்று கண்டால் இன்பம் பெருகும். மக்கள் எல்லோரும் சகோதரர்கள் போல் இணைந்து வாழலாம். இந்தப் பெரிய உலகத்தில் எவ்வளவோ இடம் உண்டு. யாம் ஏன் சண்டை செய்யவேண்டும்.

மரத்தை நட்டவன் தண்ணீர்விட்டு அதனை நன்கு வளர்ப்பான். அதுபோல் எம்மைப் படைத்த கடவுளும் குறையின்றிக் காப்பார். நமக்கு உணவுக்கோ குறையில்லை. இந்த நிலத்தை மக்களெல்லோரும் உழுது பயிரிட்டால் எல்லோர்க்கும் உணவு நிரம்பக் கிடைக்கும். ஒருவர் உணவை மற்றவர் பறித்துண்ண வேண்டுவதில்லை. சகோதரர்கள் அன்புடன் ஒருவரை ஒருவர் தாங்கி வாழ்தல் போல நாழும் வாழலாமே. வலியவர் மெலியவரை வருத்தி வாழலாமா? தெய்வம் வலிமையுடையது. அது எல்லோரையும் வாழுச் செய்வது. மெலிந்த குழந்தையை விழுத்தி மிதிக்கலாமா? தம்பி சிறியனைந்று அவனை அடிமையாக நடத்தலாமா? மக்கள் பணத்துக்கும் படைக்கும் அடிமைப் படலாமா? அன்பினால் எல்லோர்க்கும் விடுதலையுண்டு. விடுதலை பெற்றால் கல்விபெற்று உயர் பதவியும் பெறலாம். மக்கள் எல்லோரும் அறிவைப் பெருக்க வேண்டும். நாம் நம்மிலும் சிறியவரை உயரச் செய்தால் நம்மைத் தெய்வம் உயர்த்தும். பூமியில் சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும் பரவவேண்டும். யார்க்கும் தீமை செய்தல், தகாது. பசித்தவர்க்கெல்லாம் உணவளிக்கவேண்டும். கல்வியை எல்லோர்க்கும் ஊட்டி உலக மக்களை உயரசெய்ய

வேண்டும். எல்லோரும் ஒருவர் என்றும் அன்பு ஒங்குக என்றும் அதனால் இவ்வுலகத்து மக்களுக்கெல்லாம் நன்மையென்றும் முரசே நீ ஒளி செய்.

10. புதுமைப்பெண்.

புதுமைப்பெண்ணே, உனக்கு ஆயிரம் வணக்கம் செய் கின்றேன். சேற்றிலே புதுமையாய் முளைத்த செந்தாமரை போல அறியாமையிக்க பெண் சமூகத்தில் அறிவுச் சுடரோடு துன்பத்தை நீக்கத் தோன்றியுள்ளாய். இது எங்கள் சாதி செய்த தவத்தின் பயனாகும்.

பெண்களுக்கும் சுதந்திரம் உண்டு என்று நீ கூறிய வார்த்தை நாரதரது வீஜையோலியினும் கண்ணன் குழு லோசையினும் இனிமை மிகத் தருகின்றது. வேதம் கன்னி வடிவெடுத்து வந்து நமக்கு மேன்மை தந்து காக்கச் சொன்னது போலுள்ளது. உன் வார்த்தை முதுமையையும் மரணத்தையும் இல்லாமற் செய்யும் அழுதம் போன்றுள்ளது. நீ பல்லாண்டு வாழ்க.

இனி அந்தப் பெண் கூறுவன:

அறிவுடைய மனிதர்களை அடிமைகளாக்குபவர் பித்தர்களே. மக்கள் அனைவரும் பல வழிகளாலும் மேம்பட்டு உயர்ந்து தேவராதற் பொருட்டு, சிறிய தொண்டுகள் செய்யும் வழக்கத்தை ஓழித்து, அடிமைத்தளையைத் தியிலிட்டுப் பொசுக்கவேண்டும்.

ஆனாலும் பெண்ணும் ஒருவர்க்கொருவர் சமமானவர் என்று கொள்வதால் இந்த உலகம் அறிவில் ஒங்கி உயரும். தாய்த் தெய்வமாகிய சிவசக்தியே அறத்தைச் செய்து உலகத்தை ஈடுபடுத்திய பெண்ணுருக்கொண்டு வந்துள்ளது. நானம் அச்சம் முதலிய குணங்கள் பெண்களுக்கு வேண்டுவதில்லை; நாய்களுக்கே வேண்டுவன். ஞானம், நல்லறம், வீரசுதந்திரம் ஆகியனவே நற்குடியில் தோன்றிய பெண்ணுக்குரிய குணங்களாம்.

நிலத்தின் நன்மைப்பாடு அதில் தோன்றும் பயிலில் காணப்படும். அடிமையும் அறியாமையும் கொண்டதாய் தவத்தாலுயரும் மக்களைப் பெறுதல் இயலாது. பெண் சூலத்துக்குக் கற்பு இயல்பானது, கொடுமை செய்தும் அறி வைக் கெடுத்தும் அக் கற்பைக் காத்தல் கீழமையைத் தரும்.

இப் புதுமைப்பெண் கூறுவன் இச் சுலியுகத்துக்குப் புதுமையானாலும் வேத காலத்தில் இவை வழக்கத்தில் இருந்தன. அக்காலத்தில் பெண்கள் தம் கணவன்மாராம் முனிவர் கஞ்சன் வேதப்பொருள்களை விளக்கிப் பேசினர். பின் அவ் வேதகால ஒழுக்கம்மாறுக் கேடு விளைந்தது.

நிமிர்ந்த நடையும் நேரான பார்வையும், எவர்க்கும் அஞ்சாமையும், ஞானச் செருக்கும் இருக்குமேயானால் மாதுர் கள் தவறுசெய்யமாட்டார்கள். பெண்கள் அறியாமையில் மூழ்கி, துன்பமெய்தி, கல்வியின்றி வாழ்தலை வெறுக்க வேண்டும்.

வாழ்க்கையின் நுட்பங்களையறியவும், பல்வேறு நூல்களைக் கற்கவும், பிறநாடுகளுக்குச் சென்று புதுமையைக் கற்று வரவும் பாரத நாட்டுப் பெண்கள் முயலவேண்டும். வீட்டில் பெண்கள் ஒளித்திருப்பதை வீரப்பெண்கள் தடுப் பார்கள்.

புதுமைப்பெண்கள் சாத்திரங்கள் பல கற்பார்கள். சுகங்கள் பல செய்வார்கள். பொய்ம்மையை அழிப்பார்கள். மூடக் கட்டுப்பாடுகளைத் தகர்ப்பார்கள். மக்கள் செய்கையினைத் தையும் காத்து, இறைவனுக்கிணியை செய்வர். ஆண்மக்கள் போற்றுமாறு வாழ்வார்கள்.

இவ்வாறு கூறும் புதுமைப்பெண் வாழ்க பல்லாண்டு. இவ்வுலகை நல்வழியில் மாற்றி, புதுமை அழகு பொலியச் செய்து மக்களைத் தேவராக்கவே அன்னை பராசக்தியானவள் தன்னுடைய அருள் கசரணமாக ஒரு கண்ணிப் பெண்வழிவு கொண்டு வந்து நம்மைத் தெளிவித்து, உண்மைகள் பல கூறி ஞள். நாம் அவளது வருகையினால் மேலான செல்வம் எய்தினோம்.

11. தொழில்.

இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்குங்கள். அதனைக்கொண்டு யந்திரங்கள் பல செய்யுங்கள். கரும்பிலிருந்து சாற்றைப் பிழிந்தெடுங்கள். கடலில் மூழ்கி முத்தினை எடுங்கள். உடம் பில் வேர்வை அரும்ப, பல தொழில்களைச் செய்யுங்கள். இதனால் உமக்குப் பெரும் புகழ் உண்டாகும். பிரமதேவன் கலை இதுவேயாகும்.

மண்ணைக் கொண்டு குடத்தைச் செய்யுங்கள். மரத்தை வெட்டி மணைகள் கட்டுங்கள். உண்பதற்குக் காய்களையும் கனிகளையும் பெருக்குங்கள். நிலத்தை உழுது பயிர் விளைவியுங்கள். எண்ணெய், பால், நெய் முதலியவற்றைப் பெருக்குங்கள். நுண்ணிய நூலால் ஆடை செய்யுங்கள். இவ்வாறு தமக்கு வேண்டுவனவற்றை நாமே செய்யின், நம்மைத் தேவர் கரும் காப்பார்கள். உலகத்தில் உங்களைக் காப்பவர் நீங்களே.

இசைப் பாடல்களும் இலக்கியக் கவிதைகளும் இயற்றுங்கள். பரதநாட்டியத்தைப் பயிலுங்கள். உலகத்துப் பொருள்களின் உண்மைத் தன்மையைக் கூறும் விஞ்ஞானத்தை மேலாக வளருங்கள். நாட்டிலே அறத்தைப் பெருக்குங்கள். மக்களுக்கு வேண்டும் இன்பசாதனங்களைப் பெருக்குங்கள். இவ்வாறு இவையனைத்தும் நீர் செய்வீராகில் கண்கண்ட தெய்வம் போல் மதிக்கப்படுவீர்கள்.

பயிற்சி வினாக்கள் I.

1. அருமன் அசோக வளத்தின் அருகே வந்ததும் யாது நினைத்தான்?
2. சீதையின் நுயர்கிலையை விவரிக்குக.
3. சீதை தன்னிடத்து நகழ்ந்த குறிகளைப்பற்றித் திரிசடைக்குக் கூறியன யாவை?
4. திரிசடை சீதைக்குத் தான் கண்ட நிமித்தமும் கனவின் பயணம் பற்றிக் கூறியன யாவை?
5. துபிலுணர்ந்த அரக்கியர் நிலையை விவரிக்குக.
6. அநுமன் சீதையைக் கண்டதும் என்னியன யாவை?
7. அநுமன் 'இவள் சீதையே' என எவ்வாறு துணித்தான்?
8. சீதையை அநுமன் வியந்து தன் நுள் கூறியவற்றை விவரிக்க.
9. இராவணன் அசோகவனத்துள் புகும்காட்சியை விளக்குக.
10. இராவணன் சீதையை இரந்து கூறியவற்றை விவரிக்குக.
11. சீதை இராவணனுக்குக் கூறிய அறவரைகளை விவரிக்குக.
12. சீதை கூறியவற்றைக்கேட்டு இராவணன் யாது செய்தான்?
13. இராவணன் கோபமுற்றபோது அநுமன் அடைந்த நிலையை விளக்குக.
14. கோபந்தணிந்த இராவணன் சீதைக்குக் கூறியன யாவை?
15. இராவணன் சீதைக்குக் கூறிய இறதிமொழிகள் யாவை?
16. இராவணன் காவலருக்கியர்க்குக் கூறியன யாவை?
17. காவலருக்கியர் சீதையைக் கண்ணு கூறியவற்றை ஏழுதுக.
18. திரிசடை வருந்தியசீதைக்குக் கூறிய ஆறதல் மோழிகள் யாவை?

மாதிரிப் பரிசைடி வினாக்கள்

A

1. பின்வருவனவற்றைச் சந்தர்ப்பங்கள் விளக்குக.
 - (அ) "கானெரித்தது கண்டவளா மெனக் கவல்வான்."
 - (ஆ) "அவன், கருத்தினுசை கரையின்லை கண்டிறை சிரித்த செய்கை நினைத்தமும் செய்கையான்."
 - (இ) "நற்கனூர் தல்லறத்துறந்த நாள்னும் இற்கனூர் இறந்தூர் இறந்து நீங்கினூர்."
 - (ஈ) "இக்கண மிறஞ யுன்னிமேஸ்லாம் இனி வாழா."
2. சீதையின் கற்புமேய்ப்பாட்டைச் சால்ராட்டி விளக்குக.
3. பின்வரும் செய்யுளின் பொருளை ஏழுதி, அதில் நீங்களும் நயங்களையும் விளக்குக.

"ஆவி யந்துகில் புளைவதூன்
றந்திவே றறியாள்"

தூவி யன்னமென் புனலிடைத்
 தோய்கிலா மெய்யாள்
 தேவு தெண்கட வயிழ்ந்துகொண்
 டணங்கவேள் செய்த
 ஒவி யம்புகை யுண்டதே
 ஒக்கின்ற வூருவாள்.

4. சிதை இராவணனுக்குக் கூறியன அறங்கரயே ஏன்பதை ஆராய்க்.
5. பாரதியார் கந்திரத்தின் சிறப்புக்களை எவ்வாறு விளக்கியுள்ளார்.

B

1. கந்தரப்பம் கூறி, கிர்ட்ட பகுதிகளை விளக்குக்.
 (அ) ‘காகமுற்றுமோர் கண்ணிலவாகிய வேக வென்றியைத் தன்றலை மேற்கொள்வார்.’
 (ஆ) ‘கும்பறுப்பினம்படக் கொள்ளு மாற்றிலாப் புரம்புக் விருந்ததோர் மயிழும் போயதால்’
 (இ) ‘விளையமும் செய்தும் மேல் விளை பொருளும் இவ்வழி விளங்கும்’
 (ஈ) “என்துளைக் கணவனுற்றற்கு உரனிலாது இற்று வீழ்த்த அன்றெழுந்துயர்ந்த வோசை கேட்டுலை போலும்.”
 (உ) “தீதுயிர்க் கிழைக்கு நானும் திங்களோரிரண்டிற் கேய்த்த”
2. பின்வரும் செய்யுளின் பொருளை எழுதுக. அதில் தீர்க்காலும் சிறப்புக்களை விளக்குக்.
 பெற்றுடை வானும் நானும் பிறந்துடையானும் பின்னும் மற்றுடை எவையும் தந்த மலரவன் முதலேர் வார்த்தை விற்கிருடை யிராமன் கோத்து விடுதலும் விளக்குவிடல்லாம் இற்றுடைந் திறுதல் மெய்தேய விளக்கின்முன் இருந்தாமோ.
3. தீர்க்கட சிதைக்குக் கூறிய களைச் செய்திகளை விவரிக்க.
4. பின்வரும் உவமைகளை விளக்குக்.
 (அ) “தூமதியை அமைய வாயிற் பெய்து உமிழ்கின்ற வான் எயிற்றாவின்.”
 (ஆ) ‘பொற்றவீசுறுத்துப்புகைக்கண் காய்கினா உழுவை தின்னிய வந்த கலையினம் பிளையேன்.’
 (இ) “மாரினங்க் பேடை அயில்ளாசிற்றுவெம் புளிக்குழாத் தகப் பட்டது.”
 (ஈ) “பொங்கார நுங்கிக் கான்ற தூயவேண்மதிய மொத்த.”

5. பாரதியர் புதுமைப்பெண் ஏன்ற பொருளில் கூறியவற்றைத் தொகுத் தெருதுது.

C

1. பின்வருவதைச் சீர்த்துச் சொல்லப்பட்ட கூறி விளக்குக்.
 (அ) ‘தீயது தீயவர்க்கெய்தல் திண்ணைம் என் வாய்து கேள்.’
 (ஆ) ‘காகண்ட கந்தலான் கற்பும் காதறும் ஏகண்டதில்லை.’
 (இ) ‘நாட்டுங்காண்டு நன்றாத்தின் பயன் ஜாட்டுங்காலத் திகழ்வு துறுங்கொலோ’
 (ஈ) ‘பிரந்திறந் துழலும் பாசப் பினைக்குடைப் பினரியிற் தீர்ந்தார் துறந்தரும் பகைகள் முன்றும் துடைத்தவர் பிறர் யார் சொல்லாம்’
 (உ) “கிடைவறைவர்க்கு வேண்டிச்செய்தி நீ தேர்ந்ததின்தீ இதழுங்கிதேயாகில் இயற்றுவால்”
2. பின்வரும் பாடவின் பொருளை ஏழூது. அதன்கண் தீர்க்குறும் கிறப்புக்கூடு விளக்குக்.

நீணிறக் குன்றி னெந்துறத் தாழ்ந்த
 நீத்தவெள் ளருவியி னியிர்ந்த
 பாளிறப் பட்டின் மாலையுத் தரியம்
 பண்புறப் பகம்பொனு ரத்தின்
 மானிற மனிக ளிடையுறப் பிறழ்ந்து
 வஞுகதி ரிளவேயில் பொருவச்
 குனிற கொண்முக் கிழித்திடை துடிக்கு
 மின்னெண மார்பினுரை றுளங்க.

3. அரக்கியர் தோற்றகை விளர்க்க.
4. பின்வரும் உலகமகண் விளக்குக்.

- (அ) “புண்டிறந்தேசி துணந்தாலென”
- (ஆ) “புண்ணிற் கோலிட்டாலை”
- (இ) “கன்மருங் கெழுந் தென்றுமோர் துளிவாக் காலை முன் மருந்துபோல்.”
- (ஈ) “விரிமதழக் குலங்கிழித் தொளினும் மின்னெண”
- (உ) “குளிறக் கொண்முக் கிழித்திடை துடிக்கு மின்னெண.”

5. பாரதியர் ‘முரக்’ என்ற பொருளில் கூறியன் யானா?

D

1. பிள்வருவனவந்திர்குச் சந்தப்பம் கூகு. கிட்ட பத்திய விளக்குக்.
 (அ) “வினையேன் சொன்ன வாதத்தை கேட்டதறிவில்லை என்று முன்னையுற்பினை முடிந்ததோ” [குடு]
 (ஆ) “இரங்கு செஞ்சலைக்ட்டிய செய்விளைக்கு இரங்கியேங்கிய தெண்ணி இரங்குவான்.”
 (இ) “முவகை யுலகையும் முறையி ஸீக்கிய பானிதன் உயிர்கொள்வா விழுத்த பண்டிதால்.”
 (ஈ) நற்கனூர் நல்லறந் துறந்த நாளினும் இங்கனூரீந்திலீந்து நிங்கினார்.”

 2. பிள்வரும் செய்வுள்களின் பொருளை ஏழுதுக. அவற்றில் ஸ்ரீகானும் நயங்களை விளக்குக்.
 (அ) மாலையும் சாந்தும் கலவையும் பூனும் வயங்குநுன் தூசொடு காசும் சோலையின் ரெமுதிக் கற்பக தருவ ஸிதிகஞ்சு கொண்டுபீன் ரெட்டாப் பாலீன் வெண் பரவைத் தீரைகருங் கிரிமேற் பாங்தெனச் சாமரை பதைப்ப வேலைசின் றுயரு முயலில்வெண் மதியின் வெண்குடை மீதுற விளங்க.
- [உன்றன்]
- (ஆ) மெல்லீய மேகத் தீரைக்குள் மறைந்திடும் வெண்ணீலாவே - மேனியழிகு மிகைப்படக் காணுது வெண்ணீலாவே நல்லீயலார் யவனத்தியா மேனியை வெண்ணீலாவே - முடு நற்றிடை மேனி நயமிகக் காட்டிடும் வெண்ணீலாவே.

 3. இராவனன் சிதைய இரந்து கற்பனவற்றை வித்திதழுதுக.
 4. பிள்வரும் உவமைகளை விளக்குக்.
- அ. “பானிறத்தனங்க் குழாம் பட்டிதென்ன”
 - ஆ. “மால்வார தழிஇய மஞ்சனையுங்குழுவென”
 - இ. “விளக்கின் முன் இகுனுண்டாமோ”
 - ஈ. “கெடுத்தது ஒரு மணிநேடும் பஃதிஸ்யாவின்”
 - ஐ. பாரதியா வீடுகளை உணர்ச்சியை கட்டியார் எப்பகு சொக்கு.

காட்சிப்படல அமைப்பில் கண்ட நயம்

அனுமன் சிதையைக் கண்டமையை இப்படலம் கூறு கின்றது. இதற்குமுன்னுள்ளது ஊர்தேடுப்படலம். இலங்கை வந்து சேர்ந்த அனுமன் சிதையைக் காணும் பொருட்டு ஊர் முழுவதும்தேடி அசோகவனத்தின் அயலேவந்து சேர்கின்றன. அங்ஙனம் வந்த அனுமன் அசோகவனத்திலும்தேடி ஈற்றில் சிதையைக்காண்கின்ற செய்தியைக் கூறவந்த கம்பர், அவ்வாறு கூறுமல்ல, இடையிலே அழகிய சில நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டி இப்படலத்தின் பிறபகுதியிலேயே அச்செய்தியை அமைத்துள்ளார்.

அனுமன் அசோகவனத்தின் பக்கத்தே வந்த செய்தியைப் படிக்கும் நாம், அடுத்து நிகழவிருக்கின்றதை அறிய ஆவ ஹுடையவர்களா யிருப்போம். அந்நிலையிலுள்ள நமக்கு, அனுமன் சிதையைக்கண்ட செய்தியைக்கூறி அமைதி செய்யாமல், சிதையின் தவநிலையைக் கம்பர் சிறப்பித்துக் காட்டுகின்றார். சிறைப்பட்டிருக்கும் சிதை யாதுசெய்வாள் என்பதையும், அவள்நிலை எவ்வாறிருக்கும் என்பதையும் இராமன் மட்டுமன்றி இராமன் கதையைப்படிக்கும் எவரும் அறிய ஆவல் கொள்வார். எனவே, அதனை நன்குணர்ந்தகம்பர், அனுமன் சிதையின் அயலேசென்றதைக்கூறுது நம்மை அவள் முன்பு இட்டுச்சென்று காட்டுவார்போல் அவளது நிலையையும் செயலையும் நினைவையும் வித்தகமாகச் சித்திரித்துள்ளார்.

காட்சிப்படலத்தின் மூன்றுவது பாடலிலிருந்து இருபத்தொன்பதாம் பாடல்வரை சிதையின் நிலை கூறப்படுகின்றது. இப்பகுதியில் அவளது உடலின் மெலிந்த தோற்றமும், செயலும், நினைவும் அழகமைய விளக்கப்பட்டுள்ளன. அங்ஙனம் விளக்கிக்காட்டும்போது, முதலில் கண்ணுக்குப் புலப்படும் புறக்காட்சிகளான கண்கள், கூந்தல், உடல் முதலியவற்றின் காட்சிகளும், பின்னர் அவற்றேரு தொடர்புடைய புறச்செயல்களும், அதன்மேல் அவளது கண்ணும் முகமும் காட்டும் மனத்தின் நிலையும் நிலையும் என்னும்

அக்காட்சியும் முறையாகக் கம்பர் விளக்கியிருப்பது உணர்ந் தின்புறத்தக்கது. சிதையின் நினைவைக்குறவந்த கம்பர் அத ஜெயும் திறம்படவே தீட்டியுள்ளார். சிதை ஓர்கால் இராமனு மேனியழகையும், மற்றொருகால் வீசுக்கிறப்பையும் மற்றொருகால் அவனது உள்ளத்தின் உயர்ந்த பண்பையும் நினைந்து நினைந்து உருகுகின்றார்கள். இவ்வாறு சிதையைத் துயரமே வடி வாகக் கண்ட நாம் கொடிபோல் துவனும் இவனுக்குக் கொழு கொம்பு போல்வார் ஒருவரும் இல்லையோ என்று என்னு வோம். அடுத்துவரும் திரிசடையின் காட்சி நம் ஐயத்தை நீக்குகின்றது, சிதை சிறைவைக்கப்பட்ட நாள்முதல் அவளை கிருந்து ஆறுதல் செய்தவள் இந்தத்திருமகளே என்பதை உணர்த்துவார் போல், கம்பர் திரிசடை சிதையைத் தேற்றும் செய்தியை விரித்துரைக்கின்றார். புறத்தொடர்புகள் ஒன்று மின்றித் தனித்திருந்து வருந்துபவர்களுக்கு வருங்காலவாழ்வில் நம்பிக்கையூட்டுவன கனவு முதலிய குறிகளேயாகும். இதனை உலகியலில் கண்டுதெளிந்தகம்பர் கணவுச்செய்தியை மிக விரி வாகக் கூறியுள்ளார். அதன்மேல், சிதைக்குக் காவலாயிருக்கும் அரக்கியரின் தோற்றம் வருணிக்கப்படுகின்றது. இவற்றின் பின்னரே அநுமன் சிதையைக்கண்ட செய்தி கூறப்படுகின்றது. அநுமன்மிகமுயன்று தேடியும் காணுத்தையை ஈற்றில் காண்கிறுன். சிதையையும் சிதையின் கந்பின்செம்மை யையும் கண்ணார்க்கண்ட அநுமன் அடையும் ஆனந்தம் அதனைக்கற்போரையும் குதிகொள்ளச் செய்கின்றது. இவ்வாறு காட்சிப்படலம் படிப்போர்மனத்தைத் தொடக்கத் திலிருந்தே தன்வசப்படுத்தி, வேறுவழிச்செல்லவிடாது இழுத துச் சென்று, ஈற்றில் பேரானந்தத்தில் அமிழ்த்தத்தக்கவாறு அமைந்துள்ளது. தொடக்கத்தில் இரக்கமும், இடையில் வியப்பும், முடிவில் உவகையும் பொருந்தக் கம்பர் பாடியதிறன் கற்றோர்க்குச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாதற்குரியதாம்.

காட்சிப்படலக் கருப்பொருள்.

பண்புடையவர்கள் வாழ்வதனுலேயே உலகம் நிலைத்திருக்கின்றது, என்பர் வள்ளுவர். பிறர்க்கென வாழ்பவர் இருப்பதனால், உலகம் உண்டென்பது புறநானுற்றுப்பாடல் ஒன்று,

ஆகவே நல்லவர்களாலேயே உலகியல் நடக்கின்றது என்பது பெறப்படும். அந்நல்லவர்களைத் தோற்றுவிப்பவர்கள் நங்கையர்களோயாவர். நங்கையர்கள் நல்லவர்களானால் உலகமும் நல்லாகும். இக்கருத்தினாலேயே அநுமன் சிதையின் சிறந்த கற்பினைக்கண்டதும் “வனிதையர்க்காக நல்லறத் தின மாண்பெலாம்” என்றான். இவ்விதமான நங்கையர்மாண்பு இராமாயணத்தில் சுந்தரகாண்டத்தில் இப்படலத்திலேயே விதந்து பேசப்படுவதாயும், விளக்கமாய்க் காணப்படுவதாயும் உள்ளது.

பொன்னுனது சுடச்சுட ஓளிமிகும். தவத்தோரைத் துன்பம் வருத்தவருத்த அவர்க்கு ஞானம்மிகும். அவ்வாறே, மேன்மக்களையும் துன்பம் வருத்த வருத்த அவரது நற்பண்பு விளங்கித்தோன்றும். பெண்களுக்கு அணியான கற்பொழுக்கம் சிதையினிடத்து இயல்பாயே அமைந்துள்ளது. அவனது அக்கற்பொழுக்கம் இராமாயணத்தில் அயோத்தியாகாண்டம் முதலாக முன்னுள்ள காண்டங்களில் காணப்பட்டதன்மையைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட முறையில் காணப்படுவது இக்காட்சிப்படலத்திலேயாகும். இராமனைப் பிரிந்த துன்பமும், அரக்கியர் வருத்தும் துன்பமும், இராவணன் நெருக்கவின் துன்பமும்எனப் பலதுன்பங்கள் வருத்த வருத்த சிதைத் தன்கற்பிற்சிறந்து காணப்படுகின்றன. ‘நிறைகாக்கும் காப்பேதலை’ என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கு எடுத்துக்காட்டாய் விளங்குகின்றன. இதனால் ‘பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள்’ என்பதை நிருபித்து விட்டாள்.

சிதையின் சிறைவாழ்வு தவவாழ்வே யாகும். தவத்தோர் விரதங்களால் உடலை வருத்தியும், தமக்குவரும் துன்பங்களைப் பொறுத்தும் தங்கள் மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி ஒருதெய்வத்தை நினைத்திருப்பர். அவ்வாறு சிதையும் உண்ணதூம் உறங்காதும், அரக்கியர் இயற்றும் துன்பங்களைப் பொருட்படுத்தாதும் இராமன் நினைவாயே இருந்தனர். மெய்யடியார்கள் “கண்ணீர் ததும்பி உள்ளம் வெதும்பி” இறைவன் அருளை விரும்பி, அழுதும், தொழுதும் அன்பில் தினைப்பார். சிதையும் ‘விழு

தல் விம்முதல் முதலாக அழுதலன்றி வேறொன்றும் அறியா’ திருந்தாள். “வானேயும் பெறல்விரும்பாது மன்னைவான் மதித்துமிருக்காது இறைவருளையே வேண்டிநிற்கும் மெய்யன் பர் போல்” சிதையும் இராவணன் வேண்டியவரு ஆவலகை யும் ஆளும் செல்வத்தையும் விரும்பாது, இராமன் அன் பொன்றையே என்னி ஏங்கியிருந்தாள். இவ்வாறுகம்பர் பெண்களின் உயிரினும் சிறந்த ஒழுக்கத்தினையும் அதனைப்பேணும் முறையினையும் அதனூலாம் நன்மைகளையும் கருத்தில் வைத்துக் காட்சிப்படலத்தைப் பாடியமை போற்றிக்கருதத் தக்கது.
